1955-ம் வருஷப் பதிப்பு

விலை ரூபா ஆறு

ஹிலால் பிரஸ், திருநெல்வேலி

பொருளடக்கம்

சுந்தர காண்டம்

யுத்த காண்டம்

முன்னுரை

[சககரவாததி ராஜகோபாலாசசாரியாா]

இத்தகைய ஒரு நூலுககு முன்னுரை எழுதும பாககியம் நான் பெற்றேன் என்பதை நினைககுமபோது நான் டி. கே. சி. அவர்களுககு எவ்வளவு கடன் பட்டிருககிறேன் என்பது மற்றும் ஒரு வகையில் ஊர்ஜிதமாகிறது.

ராமாயணக கதை நமமுடைய நாட்டின தஙகச் சுரஙகம். அதிலும கமபன பாடிய ராம கதை இருபததிநானகு மாற்று அபரஞ்சி. இநதத் தஙகத்தை எடுத்துக காட்டிய தஙக நிபுணர்களுககுள நமமுடைய டி. கே. சி. அவர்கள முதல இடம பெறறு விட்டார். இதை யாரும் எநதப் புலவரும மறுககக முடியாது. ஸ்ரீ ராமபிரான எப்படிக கமபன உளளத்தில் மற்றும ஒரு முறை அவதரிததானோ, அவ்வாறே கம்பனும டி. கே. சி. யின உளளத்தில மறுபடி அவதரித்தான, தறகாலத்துத் தமிழருககாக, எனறு நான சொலலுவேன்.

டி. கே. சி. அவர்கள் கமபனுடைய உள்ளத்தில் புகுநது அதன அநதரங்கத்தை

அறிநது, கமபன பாடலகளைப் பாடி, கவி வானம உண்டாககி அமுத மழை பொழியச செயவார். அதை நேரில் அனுபவித்தவர்கள, நூறறுககணககான தமிழாகள, இருககிறாரகள. அவர்கள அறிவாாகள அதன மகிழசசியை, எழுத்தில ஓரளவுதான தொனிககும.

ஆனால இப்போது டி. கே. சி. ஊனுடலை விட்டுப் போய விட்டார். நிற்பது என்னைப் போனற பித்தரின் உள்ளத்தில இருககும நினைவுகளும இநத நூலும.

நூலின கடைசிப் பகுதி, அதாவது சுநதர காண்டம யுத்த காண்டம அடஙகிய மூனறாம பாகம், இப்போது வெளியாகியிருககிறது. அதற்கு எனனை முகவுரை எழுதச் சொனனார் அனபுககுரிய டி. கே. சி. அவர்களின பேரன நடராஜன். முகவுரையாக எனககு என்ன எழுதத தெரியும? நான தமிழைப் படியாமல காலம கழித்தவன். தமிழை நன்றாகப் படித்தவர்கள, நூலகளை ஆராயநதவர்கள, பெரும புலவர்கள் பலர் இருககின்றார்கள. அவர்களுககு மனத்தில வணககம செலுத்திவிட்டு, மறைந்துபோன டி. கே. சி. அவர்களின சார்பில் இந்த நூலைத்

தமிழ மககளுககுச சமர்ப்பிககிறேன். முன்னுரை எழுதும பதவியை அனபிலை அடைந்தேன புலமையாலோ, திறமை யாலோ அடைநததலல இந்தச சிவிகை. எனனையும் ஓா பொருளாககி இநதச சிவிகை யில ஏற்றியது டி. கே. சி. அவர்களின் அன்பே. அதன சகதியைக கண்டு வியநது பணிநது வணங்குகிறேன்.

டி. கே. சி. ரசிகர் மட்டும அலல. கவிஞரே ஆவார். கவிஞராயிருநததாலேதான், பாடல களில அவர் கண்ட மாதிரிப் பொருளைக காண முடியும. அழகைக காண முடியும, இடையில் புகுநத பிழைகளைத் திருத்த முடியும, செருகிய பாடடுககளைக கழித்துவிடும தைரியமும உண்டாகும. டி. கே. சி. யை ஒரு கவிஞர் மட்டுமலல ஒரு வீரர் எனறே நான சொலலுவேன். பல புலவர்களை எதிர்ததுக கடைசி வரையில தலை குனியாது போர்க களத்தில நின்றவர். 'நாம படித்து வந்த பாடலகள், மற்றப் பாடலகளுககும இநதப் பாடலகளுககும ஒரு வித்தியாசமும காணாத நம்மைக கேட்காமல், இநதப் பாடலகளை நீஙகள் எப்படி 'செருகு' என்று சொலலி விடலாம? திருத்துவதும தளளி விடுவதும் அபாயமான காரியம்' எனறு வாதாடி

டி. கே. சி அவர்கள செயலை ஒப்புக கொள்ளாதவர்கள் பலர். ஆனால் டி. கே சி. அவர்களின் கவி உள்ளத்துககு மாற்று குறை பட்ட தங்கத்தை ஒப்புககொள்ள முடிய விலலை. இந்த மட்டமான பாடலகளைக கமபன் பாடியிருகக முடியாது, ஆனபடியால அவற்றைத் தளளி விடுவதே சரி என்றார். சில இடஙகளில பாடலகளில் சில திருத்தங் களும் அமைததிருககிறார்கள். இவற்றை எலலாம ஒருமிகக அனுபந்தத்தில காணலாம. அநத அனுபநதம சாதாரணமாக நாம பார்ககும அசசுப்பிழைத் திருத்தஙகளின அடடவணையலல. வழககத்தில இருநதுவரும பாடததில டி. கே. சி. அவர்கள செய்திருககும திருத்தஙகளின் பட்டியல.

இனனொரு அனுபநதம இருககிறது, பாடலகளின முதற்குறிப்பு அடடவணை. அதிலும ஒரு விசேஷம உண்டு முதல எழுத்தை வைத்து வரிசையாகத் தயாரிப்பது வழககம. இந்த நூலில காண்பது எதுகை யகராதி, அதாவது எதுகையில தொடர்நது வரும மெய் எழுத்தை அல்லது உயிர்மெய் எழுத்தைக கொணட வரிசைக கிரமம, உதா ரணம. லை என்பதன் கீழ மூன்று பாடலகள காட்டப் படடிருககினறன. அநத மூனறு

பாடல்களிலும் எதுகை லை என்ற எழுத்தின் மேல நிற்கும். ஒரு பாடலில் எநத வரி நினைவுகககு வந்தாலும அதை வைத்து இந்த அட்டவணையிலிருந்து பார்த்து எடுத்து விடலாம். முதல் வரியிலுள்ள முதல மொழியை மட்டும் காட்டாமல நான்கு வரிகளுககும் பொதுவாக உள்ள எழுத்தைக கொண்டு இந்த அட்டவணை தயாரிககப் பட்டிருப்பதால இதில் அதிக சவுகரியம உண்டு. 'மலைக் குவட்டு' அல்லது 'குலைக குவட்டு' அலலது 'தலைக குவட்டு' அலலது 'உலைக குவடடு' எது நினைவிலிருந தாலும பாடலைத் தேடி எடுத்து விடலாம

* * * *

நூலைப் படிப்பதனால என்ன பயன?

உளளம தூயமை அடையும். இதை விட என்ன பயன வேண்டும?

தமிழ மககள முனனேறறம் அடைய வேண்டுமானால் உளளம தூய்மை அடைய வேணடும. உளளம் தூய்மை அடைவதற்கு என்ன செயய வேண்டும? தமிழ படிககத் தெரிநதவர்கள் கமபனைப் படிகக வேண்டும். அதுவே வழி. படிககத் தெரியாதவர்களுககு வேறு சாதனங்கள் வேண்டும். படிககத் தெரிந்தவர்களுககு இது ஒனறே போதும்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு 'கம்பன் பள்ளி' அமைக்க வேண்டும். நண்பர்கள் சேர்ந்து உட்கார்ந்து, ஒரு மணி காலம் கம்பராமாயணம் படிக்க வேண்டும். நன்ருகப் பாடத் தெரிந்தவர் ஒருவர் இருந்தால் ரொம்ப விசேஷம். டி. கே. சி. அவர்களின் உரையை வைத்துக் கொண்டு படித்தால், கம்பனுடைய உள்ளத்தில் பிரவேசித்து விடலாம். ஏன்? ராமன் உள்ளத்திலேயே பிரவேசித்து விடலாம். குகன் உள்ளத்தில் பிரவேசித்து விடலாம். அனுமன் உள்ளத்தில் பிரவேசித்து விடலாம். இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும்? எல்லாம் தாமாகப் பின்னுல் வந்து சேரும். கவலைப் பட்டு அலைய வேண்டியதில்லை.

கம்பனுடைய ராமாயணம் எப்படி இருபத்துநான்கு மாற்றுத் தங்கம் என்று சிலர் கேட்கலாம். டி. கே. சி. என்ன செய்தார், பதவுரையும் பொழிப்புரையும் ஒரு பெரிய வேலையா? என்று கேட்கலாம். படித்துப் பாருங்கள் தெரிய வரும். உதாரணம் ஒன்று எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

லக்ஷ்மி தேவியை ஒத்த சீதாபிராட்டியைத் தேடுவதற்காக வாயு புத்திரனை அனுமனையும் தன் மற்றப் படைகளையும் நாலு

திசையிலும அனுப்பி யிருநதான சுகரீவன. அபபடி அனுப்பியிருநத நிலையில ஒருநாள் ராமன பககத்தில உடகாாநதான.

ராமன மிகக துயரத்தில ஆழநதிருக கிருன. "நாம செயதிருககும் ஏறபாடு ஒனறும போதாது. பெரிய அவமானத்துககு உளளாகப் போகிறேம போலிருககிறது" எனறு சுகரீவனிடம சொலலுகிருன

"தேடிப் போனவர்கள வரவேணடிய நாடகள கடநதுவிடடன. தென்திசை நோக கிப் போனவாகள இனனும வரவிலலை. சீதை ஒருவேளை இறநது போயிருககலாம. அப்படியானல 'அநதச செயதியை ராமன் முதலியோரிடம சொலலி எனன செயய? உயிர் துறப்பதே நலலது' எனறு எணணி அவர்களாக இறநது போனாகளோ?"

இபபடி ராமன சுகரீவனிடத்தில சொல லிக கொண்டிருககும போது தெறகு திககில் ஒரு பிரகாசம தோன்றுகிறது.

அடுத்த நிமிஷமே ராமன் முனனிலையில் அனுமன் வந்து விட்டான். ஆனல் அவன் ராமனை வணஙகவிலலை!

'எய்தினன அனுமனும;
ஏய்தி, ஏந்தல்தன

மொயகழல் தொழுதிலன;
முளரி நீங்கிய

தையலை நோக்கிய
தலையன், கைகொடு

வையகந தழீஇநெடி
திறைஞசி வாழ்த்தினை

இலஙகையிலிருநது வநத அனுமன தன்னை வணஙகவிலலை. சீதா பிராட்டி இருநத திசையை நோககி அலலவா சாஷடாஙகமாக விழுநது வணஙகுகிறுன். அதைப் பார்த்து விஷயததை அறிநது கொண்டு விடடான ராமன

சீதை யிருநத தெற்கு திசையை நோககி சாஷ்டாஙகமாக விழுநது கிடநத அனுமன் சிறிது நேரங கழித்துத் தன வசத்துககு வநது எழுநது நினறு ராமனைப் பார்த்துப் பேசுகிறுன. 'கண்டேன! கறபுககு அரசி யான சீதா தேவியை நேரிலேயே இந்தக கணகளாலேயே பார்ததேன' எனறு சொல் லுகிறுன.

'கண்டனென் கற்பினுக்கு
அணியைக் கண்களால்,

தெண்திரை அலைகடல்
இலங்கைத் தென்நகர்

அண்டர்நா யக!
துறத்தி ஐயமும்

பண்டுள துயரும்' என்று
அனுமன பனுவான்.

இலங்கைககுப் போனேன். சீதா பிராட்டியையா கண்டேன்? அலல!

'விறபெருந தடந்தோள்வீ ர!
வீஙகுநீா இலங்கைவெற் பில்

நறபெருந தவத்தளஆ ய
நங்கையைக் கணடேன்அல் லேன;—

இறபிறபபு எனபதொன றும்
இருமபொறை எனபதொன றும்

கற்பெனும பெயரதொன றும
களிநடம புரியக்கண் டேன்!'

சீதையையா கணடேன்?

உயர்ந்த குடிப்பிறப்பு என்னும் தத்துவமும், லக்ஷியப் பொருளை அடைவதற்காகக காத்திருககும் பொறுமை என்னும் அரிய தத்துவமும், கற்பு என்று ஒரு வார்த்தை உண்டல்லவா? — அந்த மொழியினுள்

பொதிந்து கிடக்கும் பொருள் அனைத்தும்—ஆக மூன்று தத்துவங்களும் எக்களிப்போடு கூத்தாடின காட்சியைக் கண்டு விட்டு வந்திருக்கிறேன் என்கிறான் அனுமன்.

புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இத்தகைய ரத்தினங்கள் பதிந்திருக்கின்றன. டி. கே. சி. யின் குரலைக் கேட்பது போலிருக்கும் இந்த நூலைத் தமிழ் மக்கள் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

பதிப்புரை

‘கமபர் தரும காட்சி’ என்ற தலைப்பில ‘கலகி’யில வெளியான கட்டுரைகளே இநதக ‘கமபா தரும ராமாயணம’. இஙஙனம வாரந தோறும எழுதச செயது வெளியிட்ட பெருமை அமரா ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களையே சாரும. அன்னாருககு எங்கள அஞசலியைச செலுத்துகிறோம்

புத்தக உருவத்தில வெளியிட அனுமதி தநத ‘கலகி’ காரியாலயத்தாருககு எங்கள் மனமுவநத நனறி.

தமிழ நாட்டின் தநதை ராஜாஜி அவர்களின் முனனுரை இந்நூலுககுத் திலக மிடடது போல விளஙகுகிறது. மிகக பரிவுடன் அவர்கள இநத முனனுரை வழஙகிய தற்கு எஙகள பணிவான வணககமும் நன்றியும் என்றென்றும் உரியன.

கு. அருணாசலக கவுணடா அவர்கள சலிப்பின்றி, அபார சிரத்தையுடன் அச்சு முழுவதையும் பார்த்து உதவினார்கள். அவர்களுககு பொதிகைமலைப் பதிப்பின் சார்பில் என மனமார்ந்த நன்றி.

ஹிலால் அச்சகத்தார் அதிக ஆாவம எடுத்துககொண்டு இந்தப் புத்தகத்தை அசசிட்டுத் தநதிருககிறார்கள். அவாகளுககு எஙகள வநதனம.

இநநூல வெளிவர ஊககமும ஆதரவும அளிதது வநத தமிழ அன்பர்கள பலர். பெயர்களை எடுத்துச சொலலாமல பொதுவாக அவர்கள அனைவருககும எனனுடைய நனறியைச செலுததிக கொளளுகிறேன.

பொதிகைமலைப பதிபபு
திருககுறறாலம
7—3—55

தீப. சிதம்பரநாதன்
[' நடராஜன ']

1. கடவுள் வாழ்த்து

சமுததிரக் கரையை ஒட்டி ஒரு சிறு குட்டம். மழை காலததில் அமோகமான மழை பெய்ததால் மேட்டு நிலங்களிலிருந்து சிறு சிறு ஓடைகளாகத் தணணீர் ஓடி வந்து குட்டததை நிறைத்து விட்டது. மேடடு நிலம் எல்லாம் ஒரே செம்மண். வந்த தண்ணீரும் ஒரே சிவபபாயக் கொழு கொழு என்றிருந்தது.

மழை நின்றுவிட்டது. சமுததிரதது உபபு கொஞசம் கலந்தது தணணீரில். உபபு கலந்த காரணததால் கொஞசம் கொஞ்சமாகத் தணணீர் தெளிய ஆரம்பிததது.

கடல்க் காறறும் நிலக் காற்றும் தினந்தோறும் மாறி மாறி வேகங்கொண்டு வீசின. தெளிந்து வந்த தண்ணீரில்ச சலனம் ஏற்பட்டது. கடைசியில்த் தண்ணீா முழுவதும் ஸ்படிகம் போல்த தெளிந்து விட்டது. மலைகளிலுள்ள சுனைகளின் தண்ணீர் எப்படித தெளிந்திருக்குமோ அப்படியே தெளிந் திருந்தது.

இதில் ஒரு விசேஷம் குட்டத்துத தளத்தில் பலவிதமான உருவத்தோடு பீடங்கள் அமைந் திருந்தன. சில சதுரமாய் ஒழுங்குபட்டு நின்றன.

சில முக்கோண வடிவில் நின்றன. எல்லாம் செம் மண்ணினுலேயே அமைந்தவைதான். ஏதோ கொத்து வேலை செய்பவர்கள் கரண்டி, மட்டப் பலகை முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு பீடங்களைச் செய் திருக்கிருர்கள், அபபடிச் செய்த பீடங்களின் மேல்ததான் தணணீா வந்து பெருகிவிட்டது என்று சொல்லத் தோன்றியது.

உண்மையில் கொத்தனுரும் வர வில்லை, மணியாசுப் பலகையும் வரவில்லை எல்லாம் கடல் காற்றும் நிலக்காற்றும் சோந்து செயத சிற்பங்கள் தான். தண்ணீரில் எததனை எததனையோ விதத்தில் அலைகளும், சுழல்களும், ஓட்டஙகளும் நிகழ்ந்தன அவைகள் எல்லாம் சேர்ந்து தெளிந்து வந்த தண்ணீரில் கரைந்து நின்ற செம்மண்ணை அப்படி அபபடியே ஒதுங்கி நிற்கச செய்துவிட்டன.

குட்டததின கரையில் நின்று தண்ணீரின தெளிவையும், அதனுள் அமைந்து நின்ற பீடங்களின் அழகையும் பாாத்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந் தோம் அந்த வேளை ஒரு முரட்டு எருமை ஓடி வந்தது. குட்டத்தில் பாய்ந்தது. பாய்ந்த இடத்தி லுள்ள சில பீடங்கள் அழிந்து போய்விட்டன. அவைகள மிகவும் மிருதுவான மண்ணுல் அமைந் திருந்ததால் அப்படியே தண்ணீரில் கரைந்து போய் விட்டன.

எருமைக்கு உத்ஸாகம் உண்டாய் விட்டது. அபபடியும் இப்படியுமாகப் பாய்ந்தது. பீடங்கள்

எல்லாம் தண்ணீரில்க் கரைந்து விட்டன, மாய மாய்ப் போயவிட்டன பீடங்கள்.

தண்ணீர வேறு, மண்வேறு என்று சொல்ல முடியாதபடி கலங்கி விட்டது குட்டம்.

க காட்சியை மனசில் வைத்துக்கொண்டு ஜடப்பொருளின் ததுவத்தைப் பாாக்கலாம்

எ ததனையோ வஸ்துக்களை நாம் பார்க்கிறேம் கலேப போல்க் கடினமான வஸ்துக்கள் (ஒன்று),— நீரைப போல நெகிழ்ந்த வஸ்துக்கள் (இரண்டு), — சுவாலை போன்ற கண்ணுக்குப் புலனுகும் புகை, மேகம் முதலான வஸ்துக்கள் (மூன்று), — நம் மீது வீசும் காறறைப் போன்ற கண்ணுக்குப் புலனுகாத வாயுக்கள் (நான்கு), — இந்த நான்கு வகையான வஸ்துக்கள் போக—ஆகாயம, அதாவது பேரண்டம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கிற அதிநுட்பமான அசை வற்ற வஸ்து (ஐந்து).

இந்த ஐந்துவிதமான வஸ்துக்களையும் பஞ்ச பூதங்கள் என்ருர்கள் முன்னேர்கள்.

இவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது அவற் றினுள் பேதமே இல்லை என்றும், பேதம் என்று தோற்றுவதற்குக் காரணம், எங்குமாய் எல்லாமா யுள்ள பரம்பொருளின் மனசில் தோன்றுகிற பேத உருவங்கள தான என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டும். எத்தனையோ வேறுபாடுகளோடு ஜடப் பொருள்கள்

தோன்றினும், பரம்பொருளோடு ஒன்றிப் பார்க்கும் ஞானிகளுக்கு, பேதமற்ற ஒரே வஸ்துவாகத் தான தோன்றும். அதாவது கடவுளின் சன்னிதியில் பேதப்பட்ட வஸ்துக்கள் எல்லாம் எருமை பாய்ந்து பீடங்கள கரைநது தண்ணீரில் கலங்கிப் போனதுபோலக கலஙகிவிடும்.

எல்லாப பொருள்களிலும் இருப்பது போல் ராமனிடததிலும் கடவுள் தத்துவம் அமைநதிருக்

ஆகவே, கையில் வில்லெடுத்து இலஙகையிலப போய, போா செயதது அந்தக கடவுள் தான்.

இபபடி யாா பேசுகிறாாகள்! வேதததின் முடிவான பொருளைக் கண்ட ஞானிகள் தான், ஏதோ சாமானிய மக்கள அல்ல. இனி

காற்றையும் கல்லையும் ஒப்பிட்டுப பாாததால் அமைப்பில் ஒனறுக்கொன்று வெகு தூரத்தில இருபபதாகத தோன்றும். காற்றானது கண்ணுக்குத் தெரியாத மெல்லிய பொருள். கல்லானது மிகவும் கடினமான பொருள். இவைகளின் விததியாசததைப் பாாததோம்.

கடினமான பொருளைப் பாாத்தால் எததனை எததனையோ விதமாய வேறுபட்டிருக்கப் பாாக்கிறோம். கல், இரும்பு, பொன், வெள்ளி, மரம், எலும்பு இப்படி எணணமுடியாதபடி வேறுபாடுகள் பெருததிருக்கினறன. இத்தனை வேறுபாடும் உணமையில் வேறுபாடல்ல என்று ஞானிகள் கண்ணுக்குத்

தோன்றுகின்றன. நம்புவது கஷ்டந்தான். இனி ஒரு விஷயம்.

மங்கிய இருட்டில் மனிதன் ஒருவன் நடந்து வருகிறான். வரும்போது நடுப்பாதையில் ஸர்ப்பம் ஒன்று கிடப்பதைப் பார்க்கிறான் அப்படியே நின்று விடுகிறான் அது படத்தைத் தூக்குகிறது. வாலை ஆட்டுகிறது. பயந்து நின்று விடுகிறான் மனிதன்

அந்த வேளை பின்னாலிருந்து வேறொரு ஆசாமி வருகிறான். பக்கத்தில் வந்தான், மேலும் நடந்து போகப் பார்க்கிறான். முந்தி வந்த ஆசாமி அவனை நிறுத்தி, 'அதோ ஸாப்பம் இருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறான்.

அவனும் அப்படியே நின்று விடுகிறான். கையில் இருந்த மின்சார விளக்கின் (-எலெக்ட்ரிக் டார்ச்) ஒளி ஸர்ப்பத்தின்மேல் விழும்படியாகக் காட்டு கிறான். என்ன தென்பட்டது! சருகாய் வாடிய பூமாலை ஒன்று காற்றில் இப்படியும் அப்படியும் அசைவதாகத் தெரிந்தது

முந்தி வந்தவனுக்கு வியப்பாயப் போய்விட்டது. எப்படி இந்தச் சருகாய்ப்போன மாலையை (-அலங்கலை) ஸர்ப்பம் என்று எண்ணினோம் என்று சொல்ல முடியவில்லை சரி.

அதேபோல் வேறுபட்ட ஜடப் பொருள்கள் பேதமற்ற ஒரே வஸ்துத்தான் — என்று ஞானிகள் காணும்போது முகாந்தரம் சொல்ல முடியாதுதான ! ஆனாலும் ஒன்றாகக் கண்ட காட்சியே காட்சி.

அலங்கலில்த் தோனறும்பொய்ம மை
அரவெனப, பூதம்ஐந் தும்
விலஙகிய விகாரபபாட டின,
வேறுபா டுறறவீக கம,
கலங்குவ(து) எவரைககண டால்,
அவரனறே கையிலஏந் தி
இலஙகையிலப பொருதாரஎன பா
மறைகளுக(கு) இறுதியா வார் (1)

அலஙகலிலத தோனறும பொயமமை அரவென - சருகாயபபோன மாலையிலக் காணும் ஸாபபததைப் போல- ஸாப்பம இலலாமலே போகிற மாதிரி **பூதம ஐநதும விலங்கிய விகாரப பாடடின** - ஐந்து பூதஙகளும் பேதபபட்டிருததலில எவவளவோ எட்டி விலகி யிருககினறன (கலலும் காறறும் போல). **வேறுபாடுறற வீக்கம்** - அந்த பேதத்தில் ஒவவொரு பூதத்திலுமே எததனை எத்தனையோ விதமாக வேறுபாடுகள் இருககின்றன (வீக்கம மிகுதி) **கலங்குவது எவரைக் கணடால** - யாருடைய சனனிதியில வேறுபாடுள்ள வஸது எலலாம் கரைநது பரம் பொருளோடு ஒனறெனக் கலஙகி விடுகிறதோ. **அவர அனறே கையில ஏநதி இலங்கையில பொருதார எனபர** - அவரே தான, அதாவது பரம்பொருள் தானே கையில வில்லை எடுத்து இலங்கையிலப போர் செயதார என்று சொலலுவாரகள—யார சொலலுவார்கள்? **மறைகளுக்கு இறுதியாவார்** - வேதங்களிலச சொல்லியுள்ள இறுதியான பொருளைக் கணடு அனுபவிதத ஞானிகள்

குறிபபு ஒரே ஒரு தத்துவந்தான இநதப பேரண்டத்தில இருககிறது அதாவது கடவுள தததுவம் அந்தத் தததுவநதானே எலலாமாய உருவெடுக்கிறது. பகதன இதயததில ராமனுகவும் உருவெடுக்கிறது. ஆகவே பக்தனுககுத தன உளளததிலுள்ள ராமபிரானே எங்கும் நிறைநத கடவுளாய விளஙகுகிறுன்.

அரியதொரு உண்மையை அனுபவிதது அழகாய்ப் பாடுகிருர் கவிஞர்.

நானும் மகன் ஆவேனோ!

41. அவமானம் என்று ஒன்று இருக்கும் வரை மக்களுடைய உள்ளம் யுததத்தில் ஈடுபட்டே தீரும்

அவமான ததுக்கு உள்ளாகி யிருந்த ராவணுக்கு, கும்பகர்ணன் யுத்தததுக்கு அப்படியே புறப்பட வேண்டும் என்று சொன்னது உத்ஸாகத்தையே உண்டு பண்ணி விட்டது. கடிந்து சொன்ன சொல் எல்லாம் மறந்து போயவிட்டது. அவமானமும் மனசை விட்டு நீஙகிவிட்டது.

சநதம்

தான னன தனன னன
தனன னன தன ன

'நின று ரைசெய தாய,கு மர!
நானி துநி னைந தேன,

ஒன றி இனி ஆயதல பழு(து),
ஒன ன லரை எல லாம

கொன று பெயா வாம, நம
கொடிபப டைகள எல லாம

இனறெ ழுதல நன'றெ ன
இராவ ணனஇ சைத் தான. (150)

41. குமர — பிளளாய் (எனறு தமபியை அருமைப படுததிச சொலலுவது) நானிது நினைநதேன — நீ சொலலிய தெலலாம் என் நினைவுககும வநதன, இலலை என்று சொலலவிலலை. ஒனறி இனி ஆயதல பழுது—வாஸதவந்தான— இநத விதமாகக் கூட்டம் போட்டு யோசனை செயவது வேணடாத காரியம்தான. ஒனனலரை — பகைவர்களை பெயர்வாம் — வெறறியுடன திரும்புவோம். நம கொடிப படைகள எலலாம — நம்முடைய வெறறிக் கொடி ஏந்திச செல்லும் வீரப படைகளை எலலாம். இசைத்தான — ஆரவாரததோடு ஆமோதித்தான

42. கும்பகாணன் யுததததுக்குப் போவதுதான காரியம் என்று சொன்ஞன். ராவணனும் யுததமே சரியான காரியம் எனறு சொல்லி விட்டான். ராவணனது மூதத குமாரஞன இந்திரஜிததுக்கு வீராவேசம் பொங்கிவிட்டது.

ஆஞலும் ராவணன பேசிய ஒரு விஷயம் அவனுக்குப பிடிக்க வில்லை

எனற வனஇ யமபி யுறும
எலலை யினில, வல லே,
'சென்று படை யோடு சிறு
மாஞு டாசி னப போா
வென்று பெயா வாய்அ ரச
நீகொல'எம வீ ரம
நனறு பெரி(து)!' எனறு மகன
நக(கு)இ வைந வின ருன (151)

42 எனறவன இயமபியுறும எலலையினில வலலே — ராவணன படைகளை இபபோதே திரட்டி விட வேணடியது எனறு சொனன மாததிரததில வலலே — உடனே — சொலல ஆரமபிததான சென்று படையோடு சிறுமாஞுடர் சினபபோா வென்று பெயாவாய — படைகளோடு செலலு வாயாம, அறப மாஞுடர் செயயும போரில் அவர்களை வெலவாயாம, வெறறியுடன திரும்புவாயாம் அரச நீ கொல — ராஜ சிம்மமாகிய நீயே இவவளவையும செய்யவா எம வீரம் நனறு பெரிது எனறு — எஙகளுடைய வீரம இருக கிறதே அது அடடா! ரொமப ரொமபப பெரிது எனறு. மகன நக்கு இவை நவினருன — மகஞகிய இநதிரஜித்து சிரிததுககொணடு சொனஞன.

குறிபபு இநதிரஜித்து இளவட்டம. எபபடி யாவது போர் புரிய வேணடும். வெறறி கொணடாட வேணடும், அவவளவுதான பழி ஏறபடுமே, அவமானம் ஏறபடுமே, அரசியல குலைநது விடுமே எனறு எண்ண நேரமிலலை அவனுக்கு.

43. 'என்னிடம் அரிய ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. சிவபெருமான் அருளியது, பிரமன் கொடுத்தது என்று சொல்ல வேண்டிய அத்தனை அரிய ஆயுதங்கள் இருக்கின்றனவே' என்று மேலும் சொல்லுகிறான்

'ஈசன அருள செய்த னவும,
ஏ(டு)அ விழம லாப பேர்

ஆச னமஉ வநத வன
அளிதத னவும ஆ ய,

பாசம முதல வெம்ப டை
சுமந்து, (பலர் நின ருா

ஏச,) உழல வேன்ஒ ருவன
யாஜும உளன் அன் றோ!' (152)

44. இந்திரஜித்துக்கு ஆங்காரம்பொங்குகிறது, ஏமாற்றததால்தான்.

43 ஈசன அருள செயதனவும-சிவபிரான கொடுத்ததும ஏடு அவிழ மலர்ப பேர் ஆசனம உவநதவன-விரிந்த இதழ கொணட தாமரை மலரில் வீறறிருபபவனுன பிரமன. பாசம முதல வெம்படை - பாசக கயிறு முதலான சகதி வாயநத ஆயுதஙகளை சுமந்து- (பலர் நினருர் ஏச பக்கத்தி விருப்பவர்கள் பலரும எனனை இகழ்ந்து கொணடிருககும் படி). உழலவேன - மன வேதனைககு உள்ளாகிற. ஒருவன நானும் உளன அனறோ-ஆணபிளளையாகிய நானுமஉயிரோடு இருக்கத்தானே செய்கிறேன!— இருக்கலாமா என்பது குறிப்பு

'பாதாளம், பூமி, வானம் என்று சொல்லப் படுகிற மூன்று உலகத்தினரும் மும்மூர்த்தி களுடனுமே வந்து போர் செய்யட்டும்.'

'முற்ற முத லாய்உ லகம்
மூன்றும எதிர் தோன றிச,
செறற முத லோரொ டு
செறுதத தோர்தி றத் தும
வெற்றி உன தாக வினை
யா(து)ஒ ழியின, என னைப்
பெற்றும இலை யால,நெ றி
பிறந்தும இலன அன் றோ!' (153)

44 முற்ற—முழுதுமே பாக்கி இல்லாமல செற்ற முதலோரொடு—ஆங்காரம் கொணடவாகளான மும்மூர்த்தி களுடனுமே செறுத்த தோர் திறததும்-போர் புரிநதபோதும் வெறறி உனதாக வினையாது ஒழியின-உன பக்ஷத்தில வெறறி அமையாது போனால. என்னைப பெற்றும் இலையால-நான ஒரு புத்திரன உனககு இருக்கிறேன என்று ஆகாது நெறி பிறநதும இலன அனறோ—ஏன உனக்குப் பிறந்த பிள்ளை என்று கூட ஆகாதே.

குறிபபு அரககருடைய போர் வெறிக்குத தக்கபடி, பாததிரததை அலெளகிகமாகப பேச வைததிருக்கிறது.

கேட்கிறதானுல்ச் சொல்லுகிறேன்!

45 சாம்ராஜ்ய தோரணையிலேயே வளர்ந்தவன் இந்திரஜித்து, எதிரிகள் என்ருல் அவனுக்கு ஏளனமாய எண்ணத்தானே தோன்றும்?

சந்தம

தான தன தனன தன
தனன தன தன ன

'யானை இலா, தோபு ரவி
யாதும இலா, ஏ வும

தானை இலா, நிறை தவம
ஒன்றும இலா தாம, ஒர

கூனல முது கினசி று
குரஙகு கொடு வெல வார

ஆன வரும மானு டா' நம
ஆண்மை இனி(து) அன ரோ'' (154)

45 ஏவும தானை இலர்-யானை தேர் குதிரை ஒன்றும் கிடையாது, தொம்சம் செயயுஙகள என்று ஏவுவதறகாகக் காலாட் படை—தான உண்டோ?—கிடையாது நிறை தவம் ஒன்றும இலர் - சகதிககான சாதனப பயிறசி ஏதேனும் உண்டோ எனில, கிடையாது. இத்தகைய ஆசாமிகள் குரங்கைக கொண்டு வெலவார்களாம் அப்படி வெலவார ஆனவரும், ஒன்றுக்கும் உதவாத மனிதவாககத்தவர்தான், அநத மனிதர் வெல்லுகிறது என்று ஏறபட்டு விட்டால், அட்டா! நம்முடைய வீரமும் அழகான வீரநதான்!

கதைத் தொடர்

ராமன பஞசவடியில் இருக்கும்போது ராவணன் வந்து சீதையை இலங்கைக்குத தூக்கிக் கொணடு போய விட்டான யாரோ அரக்கர்கள் வந்து மாயம் செயது தூககிக்கொண்டு போயவிட்டார்கள் என்று ராமனும லக்ஷமணனும் அனுமானிததாரகள். ஆனால் யார, எவவிடததுக்குக் கொணடு போயிருப்பாரகள என்று ஊகிக்க முடியவில்லை.

ஜடாயுவைக் கணடார்கள. யாரோ ஒரு பகை வனது வாளால் இறக்கை அறுபட்டு, இரததம் சிந்தி, உயிர போகிற தறுவாயிலிருந்தான அவன்

ஜடாயுவுக்கு ஈமக்கடன எல்லாம் செயதுவிட்டு கிஷ்கிநதையை நோக்கி வநதாரகள ராம லக்ஷமணர் கள. அஙகே சுக்ரீவன் அனுமன இவாகளது நட்புக் கிடைததது.

சுகரீவன பொருட்டாக வாலி மடிய நோர்ந்தது.

இனிச செயயவேணடிய காரியம் சீதையைத் தேடுதல் தான். வானர அரசன, வானர வீராகள், வானர சைனியம் எலலாம் ராமனுக்குத துணையாக நிற்கின்றன. வானர வீராகளை எட்டுத் திசை களுக்குமே அனுபபியாகி விட்டது,

இலங்கைககு ஆள் அனுபபவேண்டும். சகல விததிலும், அறிவிலும் பண்பாட்டிலும் அன் பிலும் சிறந்த அனுமனையே இலங்கைக்கு அனுபபு கிறன் ராமன.

அனுமன் இலங்கையை நோககிப் புறப்படுவதி லிருந்து சுந்தரகாண்டம் ஆரம்பிக்கிறது.

---

46. இந்த விதமாகப் பேசி ராவணனது பாதங்களில் விழுந்து 'விடை கொடுக்கவேண்டும்' என்று கேட்கிருன் இ ந் தி ர ஜி த் து. அப்போது என்ன நிகழ்கிறது?

என(று) அடி இறைஞ் சினன
எழுநது, 'விடை ஈ மோ

வனதொ ழிலி ஞய!'எ னவும;—
வாள்எ யிறு வா யிலத்

தினற னஃமு னிநத னன,முன
தீவி னையை எல் லாம்

வென ற வன நினைநது ணரும்
வீட ணன விளம் பும. (155)

46 என்று அடி இறைஞ்சினன எழுநது - என்று பேசி விட்டு வணஙகினை, பிறகு எ ழு ந் து. விடை ஈமோ வன தொழிலிஞய - எனக்கு விடை கொடுபபாயாக வீரச் செயலிலேயே திளைபபவஞகிய ராவணேசுவரனே. எனவும்- என்று இநதிரஜிதது சொலலி முடிதத மாததிரத்தில.—

இனி விபீஷணனைப பறறிய விஷயம

வாள எயிறு வாயிலத தினறனன – பிரகாசமான பலலை 'நெருநெரு' என்று கடித்தவஞய முனிநதனன-மன எரிச் சலுககு உள்ளானவஞய முன தீவினையை எலலாம் வென்ற வன-பூர்வ வினையை எலலாம் ஆனம சக்தியால நீககின வஞன. நினைந்துணரும வீடணன – எதையும் ஆழ்நது ஆலோசிதது அறிநதவனுமான விபீஷணன. விளம்பும - பேசுகிருன

47. இந்திரஜித்து திறமையும் புகழும் கொண்ட வீரன் என்பது தெரியும். ஆனாலும் பொறுப்பை உணராமல் வெறியில்ப் பேசுகிறானே என்று மனம் நைகிறது விபீஷணனுக்கு.

'சிறு பிள்ளைத் தனமாக அல்லவா பேசுகிறாய்!' என்று அதட்டுகிறான்.

சந்தம்

தானன தானன
 தான தனனன

' பிள்ளைமை விளம்பினை
 பேதை நீ'என

ஒள்ளிய புதல்வனை
 உரப்பி,— 'என உரை

எள்ளலை யாமெனின்,
 இயம்பல ஆற்றுவென

தெள்ளிய பொருள்'என
 அரசற செப்பினன். (156)

---

47 பிள்ளைமை விளம்பினை-சிறு பையன் நீ, அதற்குத் தக்கவாறுதான் பேசுகிறாய் பேதை நீ என-ஒன்றும் தெரியாதவனாய் இருக்கிறாய் நீ என்று ஒள்ளிய புதல்வனை உரப்பி-வீரத்துக்கான புகழ் பெற்ற மகனை அதட்டி அவன் பேச்சைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டு. என உரை எள்ளலையாம் எனின்-என் பேச்சை இகழ்கிறது இல்லை என்றிருந்தால் இயம்பல ஆற்றுவென தெள்ளிய பொருள் என – சொல்லி விளக்குகிறேன் தெள்ளத் தெளிந்த விஷயத்தைத்தான் என்று. அரசற செப்பினன் - அரசனான ராவணனுக்குச் சொன்னான் விபீஷணன்.

குறிப்பு: விபீஷணனைத் தனியான வேகத்தோடு கொண்டு வருகிறார் கவிஞர்

ஆங்காரத்தில் சிரிப்பு!

48. ராவணன் நெடுகிலும் மகா வீரனும், கலைகளுக் கெல்லாம் உறைவிடமாய், பிரஜைகளை சிரத்தையோடு பாதுகாப்பவனும் எல்லாவற்றையும் விட மகா பக்திமானுய இருந்து வந்தான். சீதா தேவியைக்கொண்டு வந்து அசோகவன ததில் சிறையில் வைக்கும் வரை அவ்வாறெல்லாம் இருந்தான். அது காரணமாக விபீஷணன, தன் அண்ணன் மீது அபாரமான மரியாதையும் அன்பும் பக்தியுமே உடையவனுய இருந்தான்.

அணணனைப பாாத்து மிக்க பக்தியுடனேயே பேசுகிருன் விபீஷணன்.

'எநதை நீ, ஆயுமநீ,
எமமுன நீ, தனி

வந்தஎம தெய்வமநீ,
மறறு முறறுமநீ !-

48 எந்தை நீ ஆயும் நீ எம் முன் நீ - அபபன், அம்மை, அணணன் எலலாம் நீதான எனககு. தனி வந்த எம தெயவம் நீ - எஙகளுக்கென்றே பிரததியேகமாக அவதரிதத எங்கள் தெயவமும் நீதான.

இந்திரப் பெருமபதம்
இழக்கின ருய்என

நொந்தனன ஆதலின
நுவல்வ தாயினேன்.' (157)

49. 'இந்தத் தலைநகர் வெந்து போய் விட்டது, உன்னுடைய பராக்கிரமமும் வெந்து போய் விட்டது. ஏன் வெந்து போய் விட்டது?''

'கோநகா முழுவதும்,
நினது கொறறமும்,

சானகி எனுமபெயா
உலகின தமமனை

ஆனவள கறபினுல
வெந்த(து) அலல(து)ஓர்

வானரஞ சுட்டதென(று)
உணாதல் மாட்சியா?' (158)

48 நொநதனன ஆதலின - மனம் நொநதுபோய் விட்டது எனக்கு ஆனதினுலததான பேசுகிறேன.

குறிபபு விபீஷணனது உள்ளத்தின் தொனி செயயுளில அழகாய ஒலிககிறது, ஏதோ முகஸதுதியாகச் சொனன சொல அலல.

49. கோ நகர் - இலஙகை. கொற்றம் - வீரத்துக் கான புகழ் சானகி எனும பெயர் உலகின தம்மனை ஆனவள - சானகி எனும் பெயர் கொணட உலகத்துக்கே மாதாவாய உள்ள அநதத தெயவததின. கற்பினுல வெந்தது - கறபின் சக்தியால வெந்தது

50. 'ஆகையால் சீதா தேவியைத தயவுசெய்து ராமனிடம் கொண்டு போய்ச் சோத்து,விடு. அப்படிச் சேர்ப்பதுதான் நமக்கு வெற்றி' என்று விபீஷணன் சொன்ஞன்.

இதைக் கேட்டான ராவணன், கையோடு கையை நெரிததான். வாயிலுள்ள வளைந்த பல்லி லிருந்து ஒளி வந்தமாதிரி இருக்கிறது.

சந்தம

தான தனான
தானன தானன
தா ன

கேட்ட ஆண்தகை
கரத்தொடு கரதலம
கிடைப பப

பூட்டி, வாய்தொறும
பிறைகுலம வெணணிலாப
பொழி ய,

50. கேட்ட ஆணதகை -
கேட்ட ராவணன். கரத்தொடு கரதலம் கிடைபபப பூட்டி - கையோடு கையை இறுகச சேர்தது நெரித்து. வாய தொறும் பிறைக்குலம பற்களிலிருநது நிலாக் கதிர் வநதது போலத தோறறம் அளிக்க.

நாட்டம தீ எழ,
நலமதிகழ ஆரமும
மார் புமு

தோளத்த டஙகளும
குலுஙகநக(கு) இவை இவை
சொன ஞன (159)

---

50 நாட்டம தீ எழ - கணணிலிருநது பொறி பறகக நலம திகழ ஆரமும் தோளத தடஙகளும - அழகிய ரதன ஆரஙகளும தோளகளும். குலுங்க நக்கு - குலுஙகும் படியாக ஆஙகாரச சிரிபபுச சிரித்து. இவை இவை சொன ஞன - பின வருபவறறைச சொனஞன.

குறிபபு: பெரிய பதவியில உளளவர்களுக்கு, அந்தக காலததில, பதவியின தோரணையை எடுததுக காட்டுவதற காக கிரீடத்தில முகஙகள மூனறோ, பததோ அமையும்படி செயவார்கள. அபபடியே தோளப படலஙகளையும் செயது அணிநது கொளளுவாரகள். ஆகவே ராவணனுககுக் கோபாவேசம் உணடாய் விட்டதால இயலபான முகத்தில காணும் கோபக் குறிகளை எலலாம் கிரீடததில் செதுககிய முகங்களிலும் காணபதாக ஒரு தோறறம் தோன்றும் இது இயலபான மயக்கக காட்சிதான். தோள்ப் படலங்கள எலலாம் குலுஙகுவதாகத் தோனறியதும் பாவத்துக்கு ஒததததே!

கதையைக் கேள்!

51. ராவணன் விபீஷணனைப் பார்த்துப் பேசுகிறான்.

'எனக்கு உவந்த லாபமான காரியங்களைச் சொல்லுவதாகச் சொன்னாய்!'

'இச்சை நல்லன
உறுதிகள் இசைக்குவென
என்றாய்;

பிச்சர் சொல்லுவ
சொல்லினை, என்பெரு
விறலைக்

கொச்சை மானுடர்
வெல்குவர் என்றனை;
குறித்த த(து)

அச்சமோ, அவர்க(கு)
அன்பினோ, யாதினோ,
ஐயா!' (160)

51 இச்சை நல்லன உறுதிகள் இசைக்குவென என்றாய் - ஏதோ எனக்கு உவந்த லாபமான, வெற்றிக்கான விஷயங்களை ஒட்டிச் சொல்லப்போவதாகச் சொன்னாய். பிச்சர் - பைத்தியக்காரர். என பெரு விறலை - என்னுடைய பெரும் சக்தியை கொச்சை மானுடர் வெல்குவர் என்றனை — கேவலமான மனிதர்கள் வென்றுவிடுவார்கள் என்று சொன்னாய். அப்படிச் சொன்னது— அச்சத்தினாலோ அல்லது அந்த மானுடர்பால் கொண்ட வாஞ்சையிலத்தானோ?

குறிப்பு கோபம் தாங்கமுடியாதபடி வந்துவிட்டது ராவணனுக்கு "ஐயா" என்ற அருமைச் சொல் கோபத்தீயையே உட்கொண்டிருக்கிறது.

52. கோபம் மேலும் மேலும் வருகிறது. அதில் ராவணனுக்கு வார்த்தைகள் ஏளனமாகவே வருகின்றன.

'வெம்சி னமதரு
போரிலஎன உடனஎழ
வேண டா;

இஞசி மாநகா
இடமஉடைத்(து), ஈணடினி(து)

அஞசல் அஞசல'என(று)
அயல்இருந் தவாமுகம
நோக் கி

நஞசின வெயயவன
கைஎறிந(து) உருமஎன
நக கான (161)

52 வெம சினம தரு போரில - பெரும் கோபா வேசத தோடு நாஙகள செயயும போருககு. இஞசி மாநகா இடம உடைதது – இநதக கோட்டைககுள பநதோபஸதாய இருக்க, வேணடிய மட்டும் கட்டிடம் இருக்கிறது. ஈணடு இனிது இருத்தி இஙகே நீ சௌக்கியமாய் இரு. பயப்பட வேணடாம்—எனறு சொலலிவிட்டு, பககததில இருபபவர் களைப் பார்தது, முகத்தைத திருபபிக்கொணடு. நஞசின வெயயவன் – நஞசினும் கொடியவனுன ராவணன. கை எறிந்து உரும் என நக்கான – கையோடு கையை வேகமாக அறைநது பேரிடி போன்ற சிரிப்புச சிரிததான.

53. ராவணனுடைய கோபத் தீ ஏளனச் சிரிப்பு இரண்டும் யாரையும் மேலே பேச விடாது தான். ஆனால் விபீஷணனது ஆழ்ந்த அமைதி யானது கலங்கவில்லை. பேசுகிறான்

பின்னும் வீடணன்
'ஐய நின் தரம்அல
பெரி யோர்

முன்னை நாள் அவன்
முனிந்திடக் கிளையொடு
முடிந் தார்;

இன்னம் உண்டுயான்
இயம்புவ(து), இரணியன்
என் பான்

தன்னை நேர்ந்தவா
கேட்டி' என(று)உரைசெயச்
சமைந் தான் (162)

53 நின் தரம் அல்ல பெரியோர் - உன்னைவிட எவ்வளவோ சக்தி வாய்ந்தவர்களான பேர் பெற்ற நம்முடைய மூதாதைகள் பலர். முன்னை நாள் அவன் முனிந்திட - பண்டைக் காலத்தில் அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி கோபம் கொண்ட காரணத்தால் விஷ்ணுவை ராமன் என்ற உபசாரத்தில் குறிப்பிடுகிறான் விபீஷணன். கிளையொடு முடிந்தார் - சுற்றத்தாரோடு ஒருபடியாய் மாண்டு ஒழிந்தார்கள். இன்னம் உண்டு யான் இயம்புவது - நான் சொல்ல வேண்டியது இன்னும் இருக்கிறது. இரணியன் என்பான் தன்னை நேர்ந்தவா - இரணியனுக்கு நேர்ந்த விதத்தை. கேட்டி - கேட்பாயாக என்று பேச. சமைந்தான் - உறுதியில் நின்றான், மடங்கினவனாக இல்லை.

3. இரணியன் வதைப் படலம்

உன் சொல்லும் அவனது சொல்த்தான்!

1. விபீஷணன ராவணனுக்கும் மற்ற அரக்க வீராகளுக்குமாக இரணியனது கதையைச் சொல்லுகிறான்.

இரணியன எனபவன், பிரமனுடைய நேர வாரிசு எனறு சொல்லும்படியாக, சகல பாக்யங்களுக்கும் உரியவனாய இருந்தான.

தேக திடகாததிரததிலும் அவனுக்குச சமானமானவா உலகததில யாருமே இல்லை. வேறொரு உலகததைச சேர்ந்தவனே எனறு தான சொல்ல வேணடும்.

அறிவிலும் மகா மேதாவியாய இருந்தான். சகல சாஸ்திரஙகளையும் கற்றுக் கரைகணடிருந்தான.

வீரச செயல்களினால்ப் பல நாடுகளும் அவனுக்கு உட்பட்டிருந்தன. மூவுலகஙகளுமே அவனுடைய ஆக்ஞைக்கு அடஙகி நடந்தன எனறு சொல்லத் தோன்றும்.

எல்லாவற்றிலும் மேலாக அவனுடைய செல்வம் மிகப் பெரியதாய இருந்தது. குபேரன் ஏழைதான, இரணியனது பொக்கிஷததைக் கணக்கிடும்போது. உலகததிலுள்ள பொன எல்லாம் அவனுக்குக் காணிக்கையாக வந்துவிட்டது. அதனாலேயே அவனை ஹிரண்யன் (ஹிரண்யம்-பொன்) என்று அழைததார்கள்.

ஒரு மாகாணத்தவர் ஆதிக்கம் கொள்வார்கள் என்ற அச்சத்திற்கே இடமில்லை.

ஆகவே, மொழிவழி நாடுகளைப் பிரிப்போம்; அந்த நாடுகளில் சுயாட்சியுள்ள அரசுகளை அமைப்போம். பூகோள ரீதியில் இந்திய தேசிய இனங்களை ஒன்றுபடுத்தி உறவை வளர்ப்போம். மொழிவழி மாகாணப் பிரிவினை முதற்படியானால், அம்மாகாணங்களில் சோஷலிச குடியரசுகள் அமைவது இரண்டாம் படியாகும். அந்தக் குடியரசுகளைக் கொண்ட இந்தியக் கூட்டரசு மூன்றும் படியாகும். இந்த மூன்றும் ஒன்றை ஒன்று தழுவி இருக்கின்றன. இந்த உண்மையைக் கவியரசர் பாரதி தீர்க்க தரிசனமாக வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார். "தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்" என்ற பாடலில், சுதந்திர இந்தியா வில் தேசியக் கொடியின் கீழ் இந்திய சமுதாயம் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தியுள்ளார். இந்திய சமுதாயத்தை மொழி அடிப் படையில் பலவேறு தேசிய இனங்களாகப் பிரிக்கிறார். அந்த தேசிய இனங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி அரசுரிமை பெற்றிருப்பினும் ஒன்றோடொன்று பிணங்கி நிற்கும் பகை இனங்களாக அல்லாமல், தாயின் மணிக் கொடி யின் கீழ் ஒன்றோடொன்று இணைந்து நிற்கும் ஒரே சமுதாயமாகக் காண்கிறார். செந்தமிழ் நாட்டார், சேரத்து மக்கள், சிந்தை துணிந்த தெலுங்கர், கன்னடர், போரில் காலனும் அஞ்சக் கலக்கும் மராட்டர், பஞ்சநதத்துப் பிறந்தோர் ஆகிய பலவேறு இனத்தவரும் தாயின் மணிக் கொடியின் கீழ் தனித்தனியாக அணிவகுத்து நின்று, ஏக காலத்தில், "எங்கள் நல்லுயிர் ஈந்தும் இக்கொடியினைக் காப்போம்" என்று உலகம் அதிசயிக்க உறுதி மொழி

தன்னிடத்திலுள்ள அளவிறந்த பொன்னைக் கொண்டு எத்தனையோ பெரிய காரியங்களைச் சாதித்தான். ஏரிகளை உண்டாக்கினான், காடுகளை வளமான நன்செய்களாக ஆக்கினான். சத்திரங்களைக் கட்டினான். யாரும் செய்யமுடியாத வேள்விகளைச் செய்தான், அதாவது விருந்தளித்தான.

அத்தனை அரிய காரியத்தையும் செய்த காரணத்தால் எல்லோரும் அவனைக் கடவுள் என்று சொல்லி உபசரித்தார்கள். உபசார வார்த்தை மெள்ள மெள்ள உண்மை உரையாகத் தொனித்தது.

இரணியனுடைய மனசிலும், சக்தி எல்லாம் தன சக்திதான் என்று தோன்றிற்று. கடவுளாவது ஒன்றாவது என்று பேச ஆரம்பித்தான்.

சகலரும் அதை ஆமோதிக்க வேண்டும் என்றாயிற்று.

இந்த நிலையில் இரணியனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தது. பிள்ளைக்குப பிரகலாதன் என்று பேரிட்டான்.

பிரகலாதன் பிறக்கும்போதே ஞான திருஷ்டியோடு பிறந்தான். அவனுடைய பார்வைக்கும் மற்ற சாமானிய மக்களது பார்வைக்கும் வெகுதூரம். கண்ணுள்ள ஒருவனுக்கும் கண்ணே இல்லாமல் இருப்பார்களே அவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தான்.

சாமானிய மக்கள் ஒரு மரத்தைப் பார்த்தால் அதன் புறமான பாகத்தைப் பார்க்கிறார்கள். அதற்கு அப்பால் ஒன்றும் தோன்றுவதில்லை.

ஆனால், பிறவி ஞானியான பிரகலாதனுக்கோ மரததுக்குள் நிகழும்—அணு அணுவாகவே அணு வுக்குள் அணுவாகவே நிகழும்—சகல நிகழ்சசியும் தெளிவாயத தோனறும்.

அது மாத்திரம் அல்ல, எல்லா நிகழ்சசியும் அநாதியான ஒரு நியதியின்படியே நிகழ்கின்றன என்பதும் தெரியும். அநத நியதி தததுவம் என் றென்றும் நிலைதது நிற்பது எங்கும் நிறைந்து நிற்பது, ஆனந்த மயமாகவே நிற்பது, எனற உண்மையும் பிரகலாதனுக்குப பிரத்தியக்ஷமாகவே தெரிந்தது.

இந்த உணமைகளை—தானே கணடு அனுப வித்த உணமைகளை, பிரகலாதன் பிறருக்குச சொல்லிக் கொணடும் அதை உணாத்தும் பாடல் களைப் பாடிக்கொணடும் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருக்கிறான.

தநதையின பெரிய பெரிய செயல்களை அவன் கவனிததததாகவே இல்லை மற்றவர்கள் எல்லாரும் வாய ஓயாமல்ப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்க, சொந்த மகன் புகழாமல் இருப்பது ஏதோ தன்னை இகழ்ந்த மாதிரி பட்டது தந்தைக்கு.

இரணியன ஒரு நாள் மகனை அழைத்து 'அப்பனே! உனக்கு நான் ஒரு பொருட்டாகப்

படவிலலை போலிருக்கிறது. என்னைவிட சக்தி யுள்ளவர்கள் யாரையாவது நீ கணடிருக்கிருயா?' எனறு கேட்டான்.

'ஆம், கண்டுள்ளவன்தான் நான்!' என்ருன் பிரகலாதன்.

'அவன் யாரோ?' என்று கேட்டான் தந்தை

'அவன்தான் எங்குமாய், எல்லா வஸ்துவுமாய் இருக்கும் கடவுள்' என்ருன் பிரகலாதன்.

'அவன் எங்கே இருக்கிருன் கொஞ்சம் காட்டேன், பாாக்கலாம்' என்ருன் தந்தை, ஏளனமாய்ததான்.

'சாணிறுைம உளன,ஓா தன மை
அணுவினைச சதகூறிட் ட

கோணிறுைம உளன,மாமே ருக
குனறிறுைம உளன,இநநின ற

1. சாணினும் உளன – இறைவன ஒருசசாண இடத்திலும் இருககிருன. ஓா தனமை அணுவினைச சத கூறிட்ட கோணிலுைம உளன - கட்டிடததுககுச செஙகலபோல, ஜட உலகத்துக்கு ஒரு தனமையான அணு இருக்கிறது. அந்த அணுவை நூறு (அதாவது லக்ஷநதான கோடிதான) பாக மாக வைதத தூளிலும் இருக்கிருன. மாமேருக் குனறினும் உளன – உலகததிலேயே பெரிய மலை என்று சொலலும் மேரு மலையிலும் நிறைநது இருக்கிருன. இநநின

தூணினும் உளன், நீசொன்ன
சொல்லினும் உளன்: இத்தன்மை
காணுதி விரைவின்' என்றான் —
நன்றெனக் கனகன் நக்கான் (163)

தூணினும் உளன் - இதோ உன் பக்கத்தில் தூண் நிற்கிறதே அதிலும் இருக்கிறான்—இதோடு நிற்கவில்லை, நீ சொன்ன சொல்லினும் உளன் - கடவுளேது ஒன்றேது என்று நீ சொன்னாயே அந்தச் சொல்லும் நீ சொன்னதல்ல, அந்த இறைவன் உன் வேஷத்தில் நின்று சொன்ன வார்த்தைதான், நீ என்று ஒருவனே இல்லை. இத்தன்மை காணுதி விரைவின் என்றான் - கடவுளது இந்த நிலைமையை இதோ காட்டப் போகிறேன் நீயே பார்த்துக்கொள் என்று சொன்னான் பிரகலாதன். நன்றெனக் கனகன் நக்கான் - பலே பேஷ்! வெகு அழகு! என்று இரணியன் (கனகம் பொன்) சிரித்தான்

குறிப்பு 'கடவுள் இல்லை' என்று இரணியன் சொன்னதே, 'கடவுள் சொன்ன வார்த்தைதான்' என்று மகன் சொன்னது ஏதோ ஒரு புதிர் போலப்பட்டது இரணியனுக்கு. அது சிரிப்பை உண்டாக்கிவிட்டது.

மிகப்பெரிய உண்மையை வெகு ரஸமான முறையில் சொல்லுகிறது கவி.

சிரித்தது வெங்கட் சீயம்!

2. இரணியனுக்கு மகன் சொல்லுவதெல்லாம் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அந்த வேடிக்கையிலேயே பேச்சு மேலே போகிறது.

'ஆமாம் அப்பா, தேவாகள் என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும் உனக்கும் மாததிரம் தெரிகிறான் என்று சொல்லுகிறாயே, அந்தக் கடவுளை இந்தத் தூணிலிருந்து கொஞ்சம் வரச செயயேன், பாாக்கலாம்?'' என்றான்.

'உமபாககும் உனககுமஒத்(து) இவ்
உலகெஙகுமபரநதுளாரனைக்
கமபத்தின வழியேகா ணக்
காட்டுதி, காட்டிடா யேல்,
குமபத்தின கரியைககோண் மாக
கொனறென, நினனைககொன றுன
செமபொத்த குருதிதேக் கி
உடலையுமதினபென'என றான் (164)

---

2. கமபததின வழியே காணக காட்டுதி – இநதத தூணின வழியாக வருமபடி காட்டி விடு. காட்டிடாயேல்-காட்டாமலப போனாலோ. குமபததின கரியை – பெரிய மஸதகத்தை உடைய யானை இருககிறது பாா, அதை கோணமா கொனறென – சிஙகம் கொனறது போல. உன செமபு ஒதத குருதி தேககி – உனனுடைய சிவநத இரததததை வயிறு முட்டக குடித்து

குறிபபு இரணியனுககுக் கோபம் இருக்கவே செய்கிறது— 'அடஙகாத பையனாய இருககிறானே!' எனபது பறறிததான அவன கோபம். ஆனாலும் சினனப் பையன தானே என்ற காரணததால அருமையும் ஹாஸயமும கலநத ஒரு பாவததிலப பேசுகிறான. அது செயயுளில ஒலிககிறது.

'கொலலுவேன, இரதததத்தை வயிறு முட்டக குடிபபேன, உடலைத தினனுவேன!' எனபதெலலாம் நேர் பொருளிலக் கொளள வேணடிய காரியம் அலல

3. பிரகலாதன் சொல்லுகிறான் 'என் உயிர் என்பது எனக்கு உரியதல்ல. இந்த உடம்பிற்கே உரியதல்ல. நித்தியமாய உள்ள கடவுளின் ஒரு பாகம் தான். உண்மை இப்படி யிருக்கும்போது, என்னை நீ கொல்லுவது என்பது முடிகிற காரியமா? என்னைக் கொல்லுவதும் பேரண்டம் முழுவதும் வியாபித் திருக்கும் பரம்பொருளைக் கொல்லுவதும் ஒன்று தான்!'

'என்னுயிர் நின்னாற் கோறற்(கு)
எளியதொன் றன்று,யான் முன்
சொன்னவன் தொட்டதொட்ட
இடந்தொறும் தோன்று னாயின்,
என்உயிர் யானே மாய்ப்பன்,—
பின்னும்மவாழ் வுகப்பலென்னின்,
அன்னவற்(கு) அடியேன் அல்லேன்'
என்றனன் அறிவின் மிக்கான் (165)

3 கோறற்கு-கொல்லுதற்கு. யான் முன் சொன்னவன் — நான் முன்னமே சொன்ன அந்த இறைவன். என் உயிர் யானே மாய்ப்பன்-என் உயிரை நானே மாய்த்துக் கொள்ளு வேன் பின்னும் வாழ்வு உகப்பல் என்னின் பின்னும் வாழலாம் என்று எண்ணி வாழ்ந்திருக்க நேர்ந்தால், வெகு கீழான ஜன்மமாய இருந்தொழிவேனாக! — அதாவது, அந்த இறைவனுக்கு அடியவன் என்ற உணர்ச்சி இல்லாமலே வாழவேணுக!

குறிப்பு 'அன்னவற்கு அடியேன்!' என்றால், நான் வேறல்ல — பரம்பொருளோடு ஆனந்த மயத்தில் ஒன்றாய இருக்கும் நிலை என்பது பொருள். அந்த நிலையில்லாமலப் போகக் கடவது என்கிறான்.

4. 'தொட்ட தொட்ட இடம் எல்லாம் தோன்றுவான் இறைவன்!' என்றல்லவா பிரகலாதன் சொன்னான்? 'அப்படியா காரியம்? இருக்கட்டும்!' என்று சொல்லி மிக்க இகழ்ச்சி தோன்றப் பெருஞ் சிரிப்புச் சிரிக்கிறான் இரணியன்

நகைபிறந்(து) இலங்கப்பொங்கி,
நன்றுநன்(று) என்னநக்கு,

விசைபிறந்(து) உருமுவீழ்ந்த(து)
என்னஓர் தூணின்வென்றி

இசைதிறந்(து) அமர்ந்தகையால்
எற்றினான், எற்றலோடும்

திசைதிறந்(து) அண்டம்கீறிச்
சிரித்தது வெங்கட்சீயம்! (166)

4. நகை பிறந்து இலங்கப் பொங்கி—இகழ்ச்சி பாவமானது நன்றாய் வெளியாகும்படி ஆங்காரம் கொண்டு. நன்று நன்று என்ன நக்கு—ரொம்ப அழகு என்று சிரித்து. விசை பிறந்து உருமு வீழ்ந்தது என்ன—மிகுதியான வேகம் உண்டாகி அந்த வேகத்தோடு இடி வந்து விழுந்ததுபோல. ஓர் தூணின்—பக்கத்தில் இருந்த ஒரு தூணில் வென்றி இசை திறந்து அமர்ந்த கையால் எற்றினான்—வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் உறைவிடமாய் இருந்த கையினால் அடித்தான். எற்றலோடும்—அடித்த மாத்திரத்தில். திசை திறந்து அண்டம் கீறி—நாலா திசையும் அகன்று இடம் கொடுக்க, அதாவது வான முகடு பிளந்தது என்று சொல்லும்படியாக. சிரித்தது வெங்கட் சீயம் சிவந்த கண்ணோடு கூடிய நரசிம்ம மூர்த்தி காட்சி அளித்து விட்டார்—வக்கிர தந்தங்கள் எல்லாம் தெரியும்படியாக இருந்தது. அதைச் சிரிப்பு என்று உபசரித்திருக்கிறது.

குறிப்பு கடவுளுடைய சக்தி பூமியோடு நிற்பதல்ல பேரண்டம் ; முழுவதையும் அடக்கிக் கொண்டும் ஆட்டிக் கொண்டும் இருக்கிறது. இந்த உண்மை வெளியாயிற்று என்பதைக் காட்டவந்த உருவகம (அடையாளம்) நரசிம்ம மூர்த்தி.

வான முகடு முழுவதும நானகு திசைகளிலும் தொட்டு நின்ற வண்ணமாய இருநதது நரசிம்மததின முகம், கண, பல, வாய எலலாம.

அறபுதமான முறையில பரம்பொருளின வியாபகத் தையும் சக்தியையும எடுததுச சொலலுகிறது செயயுள.

அடடா! வரம்பு ஏற்பட்டு விட்டதே!

5. எங்குமாய் உள்ள இறைவன் தோன்றி விட்டான், தரிசனம் கொடுத்துவிட்டான் பிரகலாத னுடைய ஆனந்தத்துக்கு அளவு ஏது!

'பிரமன் தினம் தேடியும் காணாத பொரு ளல்லவா எனக்குத் தரிசனம் கொடுத்துவிட்டது!'

'நாடி நான தருவென'என ற
நலலறி வாளன,நா ளும

தேடிநான முகனும காணச,
சேயவன சிரித்தலோ டும,

ஆடினன அழுதான,பா டி
அரறறினன, சிரத்திலச்செங கை

சூடினன, தொழுதான,ஓ டி
உலகெலாம துகைததானதுள ளி. (167)

5 நாடி நான தருவென எனற நலலறிவாளன - நான பிரார்த்திததுக காட்சி அளிககச செயகிறேன எனறு கூறிய ஞானியான பிரகலாதனனவன, நாளும் தேடி நானமுகனும காணா - பிரமனும தினம தினம தேடிக காணா சேயவன சிரிததலோடும - எட்டாத வஸதுவான பரம்பொருள சிம்ம சொரூபமாயச சகதியைக காட்டித தோனறவும் ஆடினன அழுதான - நடனம ஆடினன் ஆனநதக கணணீரிலத திளைத் தான, பாடி அரற்றினன - பாடலகளைப பாடிக்கொணடே 'ஆகா! அடடா!' எனறு அரறறினன சிரததிலச் செங்கை சூடினன - தலையிலக கையைக் கூபபினன. தொழுதான் -

6 பரம்பொருளின் சக்தி இன்னது, சாணில் உள்ளது அது, அணுவில் உள்ளது அது, தன்னிடத்தில் உள்ளதும் அதுதான, உலகத்தில் பிறிது ஒன்றும் இல்லை எனபது பட்டுவிட்டது இரணியனுக்கு. ஆகவே தனக்கான உணாசசி, உயிர், உடல் ஒன்றுமே இல்லை எனறு ஆகிவிட்டது அவனுக்கு. தான இல்லை எனறும் ஆகிவிட்டது. இரணியனும் இலலை எனறும ஆகிவிட்டது

இரணிய சம்ஹாரம் என்முல் எஙகும் நிறைந்த தான நரசிம்ம மூர்ததி,– பரம்பொருள்–ஆணவததை விழுங்கி விடடது என்பது பொருள் இனிக் கதை

இறைவன் நரசிம்ம மூாததியாய்ப பேரண்டத்தை நிறைதது நிற்கிமுன்.

பிரமன் அபபோது வநது தரிசிதது அந்த நரசிம்ம மூாததியோடு பேசுகிமுன்

‘இறைவனுகிய ஒரே வஸ்துதான் பேரணடத்தில் இருக்கிறது சிருஷ்டிப பொருளகள் எல்லாம், அவனே தனனைப் படைததுக் கொளகிமுன எனற பொருளில் நிற்கினறன. இபபோது உன்னை நீயே படைததுக கொணடாய எனபது கணகூடாகக் கணட காரியம

நிலததில விழுநது தொழுதான. சிறிது நேரம கழிதது எழுநது. உலகெலாம் துகைததான துளளி – நாலா பககமும் துளளித துளளிக குதிதது பூமியையே தூளாககிவிட்டான் எனறு சொலலுமபடியாய இருநதது அவனது ஆனநதக் கூததது.

குறிபபு பகதியானது வெகு அறபுதமான பாவத்தில் உருவம் எடுத்திருக்கிறது.

கூறுகின்றனராம இநதக் கற்பனையிலே சொக்கிய பாரதி, 'அந்த அற்புதக காட்சியோா ஆனந்தம் அன்றோ' என்று அகங்களிககிறாா ஆம, இனவாரி சுதநதரமதான் இநதியாவின ஐககியததைதக காககும

வாழிய செந்தமிழ் ; வாழ்க நற்றமிழர் ;
வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு.

'நீயோ உயிருள்ள வஸ்து, வேறல்ல. அப்படியானால் உயிர்களைப் படைக்க பிரமன் என்று என்னை நீ படைத்தாய் என்று சொல்லுவது பிரயோஜனம் அற்ற வார்த்தை தானே.'

'தன்னைப படைத்ததுவும
தானே எனுமதன்மை

பின்னைப படைத்ததுவே
காட்டும பெருமபெரும!

உன்னைப படைத்தாய் நீ
என்ருல்,—உயிரபடைப்பான

என்னைப படைத்தாய நீ
என்னுமஅது எற்ருமோ?' (168)

6. தன்னைப படைத்ததுவும தானே எனும தன்மை - இறைவனை வேறு யாரும் படைக்கவில்லை, அவனே தன்னைப படைத்துக்கொண்டான என்ற விஷயம். பின்னைப படைத்ததுவே காட்டும - இபபோது நரசிம்ம உருவம் நீ எடுத்ததே சான்ருகச சொல்லும, வாஸதவம் தான. பெரும பெரும - பெரியவனே, முடிவில்லாத வஸதுவே உன்னைபபடைத்தாய நீ என்ருல - உயிருள்ள வஸதுவாகிய உன்னை நீயே படைத்துக் கொண்டாய என்ருல, உயிர்படைப்பான என்னைப படைத்தாய நீ - உயிர வர்க்கத்தை எல்லாம் படைப்பதறகு என்னை நீ படைத்தாய. என்னும அது எற்ருமோ - என்று வேதங்கள சொல்லுகின்றனவே அந்த வார்த்தைககுப் பொருளில்லை என்றல்லவா ஆகிறது.

குறிப்பு நான உன்னைப் படைக்காததால நீ உயிர் வர்க்கத்தைச சேராதவன் தானே, என்ற ஹாஸ்ய பாவத்தைச் செயயுளிலப் பார்க்கிருேம்.

7 'உன்னுடைய எங்கும் நிறைந்த பரிபூரண மான தத்துவததிலிருந்து பல்லாயிரக் கணக்கான அண்டங்கள் உற்பத்தி ஆகின்றன,—கடலில் எண் ணிறந்தனவாகத தோன்றி மறையும் நீர்க் குமிழிகள் போல'

'பலஆ யிரகோடி
அணடம,— பனிககடலுள

நிலலாத மொககுளஎனத
தோனறுமால நினஉமைழயே

எலலா உருவமுமாய
நினருயககு,— இவ்வுருவம

வலலே படைததால,—
வரமபுண்மைம ஆகாதோ' (169)

7 பலலாயிர கோடி அணடம - பலலாயிரம் கோடி உலகஙகள தோனறுமால நின உமைழயே - உனனுடைய மேனியில இருநதே தோனறுகினறன—எதுபோல எனறுல. பனிக் கடலுள நிலலாத மொக்குள என - குளிர்நத கடலில ஒரு கணததில உணடாகி அப்படியே உடையும நீர்க் குமிழிகள போலததான

எலலா உருவமுமாய நினருயக்கு-எலலா உருவமும் உன உருவமாகவே இருககிறது நீ இலலாத உருவம் எனறு ஒனறும கிடையாது அபபடி நிறகும உனக்கு. இவ உருவம வலலே படைததால—இநத நரசிம்ம உருவததை யோசனையிலலாமல இநதச சிறு பையன பிரகலாதனுக காகப படைததுக கொணடால. வரமபு உணமை ஆகாதோ: வரம்பில்லாத அகணடாகாரமான உனக்கு வரமபு உணடாய விட்டதே. இது உன பெருமைககு எபபடியும் குறைவுதானே?

குறிபபு 'அடடா! சாமனியப் பிராணியைபபோல உனககும் ஒரு வரமபு அலலவா உணடாகி விட்டது!' எனனும் ஏளனநதான இநதக் கவியின பாவம்.

பொன்னுக்குள் பொற்கொல்லன்!

8 வான் முகடும் நாலா திக்கும் நிறைந்து நின்ற நரசிம்ம மூர்த்தியை நோக்கிப் பிரமதேவன் பேசுகிறதாக விஷயம் —

'மழை பெய்யும் போது தண்ணீர் வானத்தில் இருந்து கீழே விழுவதைப் பார்க்கிறோம். அந்தத் தண்ணீருக்கு வானத்தில் இருக்கும் போது மேகம் என்று பெயர். தாரை தாரையாய்க் கீழே விழுந்து கொண்டிருக்கும் போது மழை என்று பெயர். பூமியில் விழுந்து ஓடும்போது நீர் என்று பெயர். மூன்றும் ஒரே வஸ்துத்தான். அந்த ஒரு வஸ்துவுக்குத்தானே பலவாறாகப் பெயர் சொல்லி அழைக்கிறோம்.

'அதே போல, நீ ஒரு வஸ்துவாய் இருக்கிறாய், ஆனாலும் பல உருவங்கள் எடுத்து அவைகளுக்கு உரிய பெயர்களோடு நிற்கிறாய். உன்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒருவஸ்துவும் இந்தப் பேரண்டத்தில் இல்லை, உனக்குத் துணை கிடையாது. அடடா! தன்னந் தனியாக (தமியை) அல்லவா இருக்கிறாய்?'

'பேரை ஒருபொருட்கே
பலவகையாப் போத(து)எண்ணும

தாரை நிலையை,
தமியை, பிறர்இல்லை,—

8. பேரை ஒரு பொருட்கே பலவகையாப் போதது எண்ணும - ஒரே பொருளுக்குப் பல வகையாகப் பெயரைக் கொடுத்து வெவ்வேறென்று எண்ணும்படி இருக்கிற. தாரை நிலையை - பொழியும் மழையின் தன்மை போடு ஒத்திருக்கிறாய். தமியை பிறரில்லை - நீ தன்னந்தனி. வேறு யாருமே இல்லை.

ஆரைப படைக்கின்ற(து)!
ஆரை அளிக்கின்ற(து)!

ஆரைத் துடைககினற(து)!
ஐயா அறியேமால!' (170)

9 பிரமனுக்குத தன் நிலைமை பேரண்டத்தில் இன்னது எனறு தெரியவிலலையாம்.

'இறைவனே, பேரணடத்தில் நீ தான் ஒரு வஸ்துவாய் நிறைந்து இருக்கிருய, அநாதியாய என்றுமாய் நிறைந்திருக்கிருய். யார் என்ன செயல் செய்தாலும் அது உன் செயல்தான். உண்மை அப்படி

இநத நிலையில, ஆரைப படைக்கினறது-வேறொருவரும் இலலாமல இருககிற நிலையில யாரையாவது படைபபது எனறு உணடா ஆரை அளிககினறது - வேறு ஒருவரைக காபபாறறுவது உணடா, இருககட்டும ஆரைத துடைககினறது - யாரையாவது கொலலுகிறது எனபது ஏது. ஐயா அறயேமால-கடவுளே உமமுடைய காரியம எனககு விளஙகவிலலையே!

குறிபபு ஒரே வஸதுததான பேரணடததில உணடு அதுதான கடவுள, அநதக கடவுளின தோறறமே பலவேறு வகைபபடட பொருளகளும் உயிர்களும உணமை இப்படி இருக்க இரணியனை இறைவன (நரசிமம மூர்ததி) கொனறு விட்டான எனபது ஏறபடுமா? ஏறபடாது

இநத உணமையை வெகு அறபுதமான முறையில அரிய ஹாஸ்ய பாவததோடு விளககுகிறது செயயுள

இருக்க, என்னுடைய சிருஷ்டி என்னுடைய வேலை என்று குறித்துச் சொல்ல எனக்கு என்ன இருக்கிறது!'

'நின்னுளே என்னை
நிருமித்தாய, நீயலலா(து)

என்னுளே எபபொருளை
யாவரையே யானீனறேன

பின இலேன முன இலேன
எந்தை பெருமானே,—

பொன்னுளே தோன்றியதோர
பொறகொலலன போலகின்றேன' (171)

9 நின உளளே - உன்னுடைய பூரணததுவததுககு உளளே என்னை நிருமிததாய - சிருஷ்டி த த து வ மா கி ய என்னுடைய தததுவத்தை ஏறபடுத்தின்ய நீ அலலாது என்னுளே எபபொருளை யாவரையே யான ஈனறேன எநதப பொருளை உணடாககினனும எநத உயிரை உணடாக்கினனும் உன்னை உணடாககினேன என்று தானே சொலல வேணடும. பின இலேன முன இலேன நீ தானே ஆதியும அநதமும், அதனால உனககு முன்னும நான இருநதேன எனபது கிடையாது, அபபடியே உனககுப் பின்னும நான இருபபது எனபது கிடையாது பொன்னுளே தோன்றியதோர பொற கொலலன போலகின்றேன: உன மயம் பொனமயம் என்று வைததுக் கொணடால, அநதப பொன்னுக்குள ஒரு பொற கொலலனை அந்தப் பொன்னே சி ரு ஷ் டி த் து க் கொண்டது என்ற நிலையில்ததான் என காரியம் இருக்கிறது! வெகு விசித்திரம்! என்று பிரமன் சொலலுகிறான நரசிம்ம மூர்த்தியை நோக்கி.

இதுதான் நான் சொல்லுவது!

10. பேரிதிகாசத்துக்குத் தக்கவாறு பேரண்டம் முழுதும் வியாபித்துள்ள நரசிம்ம மூர்த்தியை நமக்குக் காட்டி ஆகிவிட்டது.

இரணியன், தன்னுடைய ஆணவம் நிர்மூலம் ஆகவும், இறைவனுடைய தத்துவத்தில் ஒன்றாய்க் கலந்து விடுகிறான்,

மூன்றாவதாக சிருஷ்டி தத்துவம் (–பிரமன்) முழுதுமே இறைவனது முன்னிலையில் நின்று தன்னுடைய உண்மையான நிலையை வெகு ரஸமாய எடுத்துச் சொல்கிறது கடைசியாக பிரகலாதனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது இதிகாசம்

பிரகலாதனைப் பார்த்து நரசிம்ம மூர்த்தி 'உனக்கு என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்கிறார். பிரகலாதன் சொல்லுகிறான்.

'இதோ என் முன்பு வந்து எனக்கு அளித்துள்ள பாக்கியத்தை என்ன என்று சொல்லுவேன். உன்னுடைய தெரிசனம்தான் கிடைத்து விட்டதே.

இனிமேல் எனக்கு என்ன வேண்டியிருக்கிறது? ஆனாலும் ஒரு வேண்டுகோள் '

'முனபு பெறபபெறற
பேரு முடிவிலலை,

பினபு பெறுமபேறும
உணடோ! பெறுகுவனேல,

எனபு பெருத
இழிபிறவி எயதிடினும

அனபு பெறுகை
அருமபே(று) எனக'கெனருன. (172)

10 முனபு பெறப பெறற பேரு முடிவிலலை இதோ என முன்பு வநது உனனுடைய பரிபூரணமான உருவத்தை எனககுக காட்டி அருளி விட்டாய, — அப்படிப பெறப் பெறற பாககியததை அளநது சொலல முடியுமா. பினபு பெறும பேறும் உண்டோ-இனிமேல அடையககூடிய பாககியம ஒனறு இருக்கவா செயகிறது பெறுகுவனேல - ஆனாலும் ஏதோ பெறுவதறகு ஒனறு இருக்கிறதெனருல இதுதான அது. எனபு பெருத இழிபிறவி எயதிடினும முதுகு எலும்பும் மறற எலும்புகளும பிராணிகளுக்கு இருக கினறன. அவைகளி லெலலாம் கீழான பிராணி புழு. அதறகு எலும்பே கிடையாது அததகைய புழு ஒனருய் நான பிறக்க நேரநதாலும் நேரட்டும்; ஆனால, அனபு பெறுகை அரும் பேறு எனக்கு எனருன-பகதியோடு உனனை உணர்நது கொணடு வாழவேனுனல் அதுவே அரிய பாககியம்—எனருன பிரகலாதன.

11. இவ்வாறு பக்தியிலேயே நின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்ததும் நரசிம்ம மூர்த்திக்கு அபாரமான கருணை பிறந்துவிட்டது. சொல்லுகிறார்.

அன்னானை நோக்கி
அருளசுரந்த நெஞ்சினனாய,—

'என்னை நீ வல்லனை!'
எனமகிழந்த பேரசன,

'முன்னை பூதங்கள
யாவையும முற்றிடினும

எந்நாளும, உலவாய் நீ—
எனபோல உளை'என்றான (173)

12 விபீஷணன இரணியனது கதையை இவவாறு முடித்துக் கொண்டு ராவணனுக்கு மேலும் சொல்லுகிறான்.

11 அன்னானை நோக்கி – பிரகலாதனைப பார்தது அருளசுரந்த நெஞ்சினனாய – கருணைசுரந்த உளளததன ஆன நரசிம்ம மூர்த்தி. என்னை நீ—எனக்கே சொந்தமானவன் நீ வல்லனை – நீ மகா சமர்ததன—பேஷ பேஷ் என மகிழந்த பேரசன—என்று பிரகலாதனைப பாாததுச சொலலி மகிழ்ந்த நரசிம்ம மூாததி. முன்னை பூதங்கள. ஆதியில என்னாலப படைக்கப்பட்ட பஞச பூதங்கள எலலாமே – அழிந்து போனாலும். உலவாய நீ–அழிவு என்பது இலலாதவனாகி நீ. எந்நாளும எனபோல உளை என்றான – எனறென்றும் என போல நிததிய ஜீவியாய வாழ்வாய் எனறு வாழத்தினார் நரசிம்ம மூர்த்தி.

'ஆணவம், ஆங்காரம் எல்லாம் இந்தமாதிரி ஆக வேண்டியதுதான். எனக்குத் தெய்வமாகிய ராவணனே! ஏதோ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன். பயன ஏற்படுமா என்பதைப் பற்றி எனக்குக் கவலே இல்லே. ஆனாலும் யோசனே பணணுமல் நல்ல வார்த்தைகளே த தள்ளிவிடுவா யானுல் கேடு நேருவது நிசசயம்.'

'ஈதாகும முன நிகழந்த(து)
எமபெருமான எனமாற்றம

யாதானும ஆக
நினையா(து) இகழதியேல்

தீதாய விளேதல நனி
திணணம'எனச செபபினனை,

மேதாவி கடகெலலாம
மேலாய மெயமமையான. (174)

12. நினையாது இகழதியேல - யோசனே செய்யாமல நான சொனன வார்ததையை இகழந்திடுவாயானுல. தீதாய விளேதல நனி திணணம எனச் செபபினை - கேடாய் முடிதல வெகு நிசசயம் எனறு சொனனை. மேதாவிகட் கெலலாம் மேலாய மெயம்மையான-அறிவாளிகளுககெலலாம் மேலான ஞானி ஆகிய விபீஷணன்.

4. விபீஷணன் அடைக்கலப் படலம்

நீயே அரசாளவோ!

1. விபீஷணன இரணியனது வரலாற்றை ஒரு கதையாகததான் சொனனுன். அந்தக் கதையில் நரசிம்ம மூர்ததி இரணியனது ஆணவத்தை நீக்கிஞர் என்பது விஷயம்.

நெஞ்சைக் கீறி இதயததில் உறைநதுகிடந்த ஆணவததை எடுததாா எனறு வினனியாசமாகச சொல்லுகிறது கதை. அவவளவுதான்.

ஆனுல், பிரகலாதனுல் அவன் தந்தைக்குக் கொடிய மரணம் ஏற்பட்டது என்று தொனிக்கும் படியாகக கதை கட்டிக் கொள்ளுகிருன ராவணன்.

ராவணனுக்கு ஏற்பட்ட அவமானம், பயம், கோபம் எல்லாம் சோந்து அவனை ஒரு வெறிக்கு உள்ளாக்கி விட்டது. அந்த வெறியில்க் கதையின் ரஸம்கூட மாறிப் போயவிடுகிறது

'நட்டாாகண நந்தும் நகை நலம்' என்றபடி நம்மோடு ஒததஉணர்சசி அனுதாபங்கள் இருந்தால்த தான் ஹாஸ்யத்தையோ ரஸததையோ அனுபவிக்க முடியும். அல்லாதபக்ஷம் எல்லாம் தாறுமாருகத தான படும்.

அப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்து ராவணன் பேசு கிருன்.

பிரதேச மொழிகளும் சிறுபான்மையோரும்

[8-3-48-ல் சென்னை வானொலியில் பேசியது]

ஒரு நாட்டின் அரசாட்சி என்றால், அது மக்கள் பேசும் மொழியில் நடைபெற வேண்டும். அதுதான் உரிமையுள்ள ஆட்சிக்கு அடையாளம். பேசும் மொழி ஒன்று, அரசாட்சி நடைபெறும் மொழி ஒன்று என்று இருப்பது அடிமை நாட்டில்தான். அதற்காகவே அடிமை நாட்டில் மக்கள் பேசும் மொழியில் கல்வி அளிக்காமல் அடிமைப்படுத்தியவர்களின் அன்னிய மொழியிலே கல்வி அளிப்பார்கள். இந்த மொழியடிமைத் துறையில் நம் நாடு நெடுங்காலம் இருந்துவிட்டது. நாட்டிற்கு உரிமை பிறந்த உடனே, மொழியும் உரிமையுடன் அரியாசனம் ஏறவேண்டும்.

மொழியின் அரியாசனம் கல்வி நிலையங்களில்தான். சிறுவர்களையும், இளைஞர்களையும், பண்படுத்தும் பள்ளிக்கூடங்களில் எந்த மொழி முதல் இடம் பெறுகின்றதோ அந்த மொழியே நாட்டில் செல்வாக்கு பெற்ற மொழியாகும். இந்தக் கண்கொண்டு பார்த்தால் இதுவரையில்

விபீஷணன் சொன்னதை ராவணன் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தான். ஆனாலும் அப்படிக் கேட்ட விஷயத்தின உட்பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை மனம் ஒரே கோணலாய்க் கோணிப் போயவிட்டது. பிறகு பேசசின பயனை எஙகே காணப போகிறான.

சநதம்

தானன தானன
தான தனனன

கேட்டனன இருந்தும, அக
கேளவி தோகலாக்

கோட்டிய சிநதையான
உறுதி கொணடிலன —

மூட்டிய தீயென
முடுகிப் பொஙகினை,

ஊட்டரக்(கு) ஊட்டிய
அனைய ஒணகணன (175)

1. கேட்டனன இருநதும-விபீஷணனது பேசசு காதில விழுநது கொணடிருநதும் அக் கேளவி தேர்கலா - அநத விஷயத்தின் உட்பொருளை அறிய முடியாத. கோட்டிய சிநதையான – பைததியஙகொணட மனததனாய. உறுதி கொண்டிலன - சொனன சொலலின பயனை அடையவிலலை. மூட்டிய தீயென முடுகிப பொஙகினை – எரிகிற நெருபபில எணணெய விட்ட மாதிரி கோபம் அதிகமாகவே பொஙகியது — யாருககு? ஊட்டரக்கு ஊட்டிய அனைய ஒணகணன் - பெணகளின பாதத்துககு ஊட்டும் செம் பஞசுக் குழம்பையே கணணுககு ஊட்டிய மாதிரி செக்கச செவேர் என்று இருநத தீபபொறி பறக்கும் -பிரகாசிக்கும் கணணை உடைய ராவணனை.

குறிப்பு: செய்யுள் ராவணனைக் கோபாக்கினி மயததில வைததுக் காட்டுகிறது. அருமையான பாவம் கொணட வர்ணனை.

2 'இரணியன் என்பவன் எங்களைவிட மிக்க சக்தி வாய்ந்தவன் என்று நீ விஸ்தரிக்கிறாய். என்னை அவமானப் படுததததான் அப்படி விஸ்தரிக்கிறாய்.

'அந்த இரணியனை ஒருவன் எதிர்த்துக் கொன்றான் என்று வேறு சொல்லுகிறாய'.

'இரணியன என்பவன
எமம னோரினும

முரணியன, அவனதனை
முருககி முற்றினான

அரணியன என்றவற(கு)
அனபு பூணடனை—

மரணம்என வொருபொருள
மாறறும வன்மையோய்.' (176)

2 முரணியன - சகதி வாயநதவன. அவன தனை முருக்கி முற்றினான அரணியன என்று - அவனை எதிர்ததுக் கொன்றவன உன்னைப பாதுகாப்பான என்று. அரண - பாதுகாப்பு அவறகு அனபு பூணடனை - அவனிடம பகதி வேறு கொள்ளுகிறாய -ஏன இபபடிச செயகிறாய என்பதும் தெரியும் எனககு மரணம் என்று ஒரு பொருளமாற்றும் வன்மையோய - மரணம என்கிற தத்துவததை இல்லாமல அடித்து விடலாம் என்று எண்ணுகிறாய் நீ அது வெறும் பைத்தியககாரத்தனம்

3. இந்த மாதிரி கோப வெறிக்கு உள்ளான ராவணன் பேசுகிறான்.

'தன்னை வளர்த்த தந்தையின் நெஞ்சை நரசிம்ம ரூபமாய் வந்த விஷ்ணு கிழித்துவிட்டான். அப்படிக் கிழித்ததைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டானே அந்தப் பயல் பிரகலாதன். நல்ல பயல்!'

'ஆயவன் வளர்த்த தன்
தாதை ஆகத்தை
மாயவன் கலிய
மகிழ்ந்த மைந்தனும்
ஏயும் நம் பகைஞனுக்கு
இனிய நண்புசெய்
நீயுமே நிகர்,பிறர்
நிகர்க்க நேர்வரோ'' (177)

3 ஆயவன் - மேலே சொன்னபடி கோபங்கொண்ட ராவணன், வளர்த்த தன் தாதை ஆகத்தை - குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்து தன்னை வளர்த்த தந்தையாகிய இரணியனது நெஞ்சை. மாயவன் கலிய - விஷ்ணு பிளந்த காரியத்தை மகிழ்ந்த மைந்தனும் - பார்த்து அனுபவித்த பிரகலாதனும் ஏயும் நம பகைஞனுக்கு இனிய நண்பு செய் நீயுமே நிகர் - இப்போது நேர்ந்த பகைவனுகிய மனிதனுக்கு நல்ல நண்பனுய உதவி செய்யும் நீயுமே சரி பிறர் நிகர்க்க நேர்வரோ - பிறர் யாராவது உங்களை ஒப்பானவராக ஆவார்களோ?

குறிப்பு பைத்தியக்கார ஹாஸ்யமும் கோபமும் ஒன்ருய்ப் பின்னிக்கொண்டு வருகிறது ராவணனுடைய பேச்சில்.

4. ராவணன் விபீஷணனது நோக்கத்தைக் கொஞ்சமும் அறிந்த பாடாக இல்லை.

'நீ சொன்னுயே கதை, அதில் மகனுன பிரகலாதன் இரணியனைக் கொன்ற பின் என்ன செய்தான, தெரியுமா?'

'பாழிசால் இரணியன
புதல்வன பணபெனச்,

சூழ்வினை முற்றியான
அவற்குத் தோற்றபின,—

ஏழை நீ எனபெருஞ
செல்வம எயதிபபின

வாழ்வோ கருத்(து) 'அது
வரவேற்று ஆகுமோ' (178)

4. பாழி சால இரணியன - மகா பலம் பொருந்திய இரணியனது. புதலவன பணபென - மகனுடைய குணத் துக்குத் தக்கவாறு. சூழ்வினை முற்றி யான அவற்குத் தோற்றபின - உனனுடைய சூழ்வினை பூர்த்தியாகி நானும அந்த ராமனுக்குத் தோற்ற பிறகு. ஏழை நீ - அறிவிலி யாகிய நீ என செலவத்தை அடைந்து விடுவாயோ? — மாட்டாய, ஒரு காலமும் முடியாத காரியம். வர வேற்று ஆகுமோ - நடக்கிற காரியமா!

குறிபபு கோப வெறியில ராவணனுக்குத் தோன்றுவ தெல்லாம் ஒன்றுதான—அதாவது, விபீஷணன தன்னைக் கொன்றுவிட்டு அவனே அரசனுகப் பார்க்கிறுன் என்பது தான. கோப வெறியில இப்படியும் எண்ணத் தோன்றும், இதற்கு மேலும் எண்ணத் தோன்றும்!

ஊரை விட்டே போகிருன்!

5. விபீஷணனைப் பார்த்து மேலும் சொல்லு கிருன் ராவணன்

'முன்னமேயே அந்த எதிரிகள்பால் உனக்குச சினேகம் 'பிறந்து முற்றிவிட்டது. | பகையான மனிதரிடததில் அனபு வைததுவிட்டாய். அவாகளை நினைதது உன்னுடைய எலும்பு அடடா, உருகுகிறதே!'

'முனபுற அனையாபால்
 நணபு முற்றினை,

வனபகை மனிதரின
 வைதத அனபினை,

எனபுற உருகுதி,
 அழுதி ஏததுதி,

உனபுகல் அவா,பிறி(து)
 உரைக்க வேண்டுமோ!' (179)

5. ஏத்துதி – வக்காலத்து வாஙகி அவர்களைப புகழ் கிருய. உன் புகல அவர் – உன் ஆதரவிலேயே அவர்கள் இருககிருர்கள்.

6. இப்படி ஏளனமாய்ப் பேசப் பேச ராவண னுக்கு ஆங்காரமே மேலும் மேலும் மூளுகிறது, உச்சநிலை அடைகிறது.

'தம்பியைக் கொன்றான் என்ற பழி எனக்கு வேண்டாம். அதனால்தான் இப்போது உன்னைக் கொல்லவில்லை'

'பழியினை உணர்ந்தியான
படுக்கிலேன் உனை,

ஒழிகிலை புகலுதல்,
ஒல்லை நீங்குதி,

வழியெதிர் நிற்றியேல
விளிதி' என்றனன்,

அழிவினை எய்துவான்
அறிவு நீங்கினான்.' (180)

6 படுக்கிலேன் உனை - உன்னைக் கொல்லவில்லை. ஒழிகிலை புகலுதல் - பேச்சை நீ நிறுத்துவதாக இல்லை. ஒல்லை நீங்குதி - இந்த க்ஷணமே நீ எங்கேயாவது போய்த் தொலைய வேண்டும். வழியெதிர் நிற்றியேல விளிதி என்றனன் - என் கண்முன்னால் நின்றாயானால் நீ செத்தாய் என்று சொன்னான். அழிவினை எய்துவான் அறிவு நீங்கினான் - அதோ கதி அடையும்படியாகவே அறிவு கெட்ட நிலையில் இருந்த ராவணன.

7. 'வெளியே போ!' என்று ராவணன் சொன்னதும் விபீஷணன், துணைவா சிலருடன் எழுந்து வாசலை நோக்கி நடந்தான். வாசலை அடைந்ததும் யோசனை செய்தான், வாசலிலே நின்ற வண்ணமாய்த் தமையனைப் பார்த்துக் கடைசியாகப் பேசுகிறான்.

என்றலும இளவலும
எழுந்து வாயிடைச

சென்றனன, துணைவருந
தானும; சிந்தியா

நின்றனன, பின்னரும
நீதி சான்றன

ஒன்றல பலபல
உறுதி ஓதினை (181)

7. என்றலும் இளவலும் எழுந்து-ராவணன 'வெளியே போ' என்று சொன்னதும் தமபியாகிய விபீஷணன ஆசனத்தை விட்டெழுந்து. வாயிடைச சென்றனன துணைவரும் தானும்-வாசலை நோககி நடநதான— துணைவருடனே சிந்தியா நின்றனன – சிநதிதத வண்ணமாய அநதவாசலிலேயே சிறிது நேரம் நின்றான். பின்னரும நீதி சான்றன ஒன்றல பலபல: ஆததிரததால் பின்னும் பேசினான்—நீதியால் உயர்நத உணமைகளை, ஒன்றா?—எததனை எததனையோ உறுதி. உணமைகள.

8. விபீஷணன் தாங்க முடியாத வருத்தத்தோடும் ஆத்திரத்தோடும் சொல்லுகிறன்.

'அடடா! இனி நடக்கப்போகும் காரியத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் என் வயிறு எரிகிறதே!'

'புத்திரர், குருக்கள், நின
பொருவில் கேண்மையர்,

மித்திரர், அடைந்துளோர்
மெலியர், வன்மையோர்

இத்துணை பேரையும்
இராமன் வெஞ்சரம்

சித்திர வதைசெய்யக்
கண்டு தீர்தியோ?' (182)

8 நின பொருவில கேண்மையர் - உன்னுடைய ஒப்பற்ற பந்துக்கள் மித்திரர் - சிநேகிதர் அடைந்துளோர் மெலியர் வன்மையோர் - உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த சக்தி இல்லாதவர்கள், அவர்கள் போக அடைக்கலம் புகுந்த சக்தி வாய்ந்தவர்களுமே ராமன் வெஞ்சரம்-ராமனுடைய கொடிய பாணங்கள் சித்திரவதை செய் - சின்னாபின்னப் படும்படி கொல்ல கண்டு தீர்தியோ — அந்தக் காட்சியைக் காணமல் தீராது போல இருக்கிறதே உன்னுடைய லக்ஷ்யம்

குறிப்பு அடைக்கலமாய் வந்தவனுக்கு என்ன தீங்கும் நேரக்கூடாது என்ற பதட்டம் யாருக்கும் இருக்கும். சாமானியப்பட்டவன் அடைக்கலம் புகுந்தாலே அப்படியிருக்கும் அதிலும் அடைக்கலம் புகுந்தவன் பெரிய பதவியில் உள்ளவனாய், சக்தி வாய்ந்தவனாய் இருந்து விட்டால் எவ்வளவு பதட்டம் ஏற்படும். இதைக் குறித்தே 'அடைந்துளோர் மெலியர், வன்மையோர்' என்று முடித்திருக்கிறது.

9. விபீஷணன், மனம் இடிந்தவனாய ஒரே ஆததிரததோடு தான் சொல்ல வேண்டியதைப பேசி முடிக்கிறான

‘ எததுணை வகையினும
எயதின,

ஒததன உணாததினேன,
உணர

அத்த'என பிழைபொறுத்(து)
அருளதி யால' என, —

உததமன அநநகா
ஒழியப போயினன. (183)

9. எத்துணை வகையினும உறுதி எயதின — எநதவகையிலப பாாததாலும் உனக்கு நனமையே தருவனவாய, ஒத்தன — உனனுடைய பதவிககு ஒததவைகளாய உளள விஷயங்களை உணாததினேன உணரகிறறிலை — உனக்கு உன மனசிலப படும்படியாகவே எனனால ஆனமட்டும் சொன்னேன. ஆனால நீ உணாவதாக இலலை—இனிமேல நானும் பேசுவதாக இலலை அதத எனபிழை பொறுதது அருளதியால என — என அபபனே! நான சொனனது பிழை என்று கருதினால எனபிழையைப பொறுத்தருளவேணடும என்று கடைசியாகச சொலலிவிட்டு உததமன அந்நகா ஒழியப போயினன-உயர்நத பணபுடையவனான விபீஷணன அநத நகரததை விட்டு அகனறு போயவிட்டான.

குறிபபு விபீஷணனது வாாததைகளில ‘ ஐயோ ! ராவணன மாததிரம் அலல, அரககர் குலமே அழிநது விடும ' என்ற ஆற்றாமையும் ஆததிரமும் அபார வேகததுடன வருகின்றன.

இது என்ன கூப்பாடு?

10. ராவணனிடம் விபீஷணன் எவ்வளவோ பரிந்து பேசிப் பார்த்தான.

'அரக்க குலம் அழிந்து விடுமே' என்ற ஆற்றாமையில் பேசினேன். என் பிழை ஏதேனும் உண்டானால் பொறுத்தருள்வாயாக!'' என்று பணிந்து பேசினான்

ஒன்றிலும் பிரயோசனம் இல்லை என்று கண்டு இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டான் விபீஷணன.

அவனுடன் நல்ல அறிவாளிகளான நால்வர்—அனலன், அனிலன, அரன, சம்பாதி ஆகிய நால்வா-புறப்பட்டாாகள. கடலைக் கடந்து ராமனது பட்டாளம் இருந்த பாசறைக்கு வெளியே வந்து சோந்தாாகள்.

விபீஷணனை வானர சேனையில் சிலர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அரக்கன் வந்து அகப் பட்டுக் கொண்டான் என்று ஆரப்பாட்டம் செய்ய ஆரம்பித்தாாகள்.

ஆங்கிலம பெற்று வநத இடததை இனிமேல் மாகாண மொழிகள பெற வேண்டும இதில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இருப்பதற்குக் காரணமே இல்லை.

இந்த மாறுதலின்படி, மாகாண அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும தத்தம் மாகாண மொழியிலேயே கல்வி கற்பிக்கத திட்டம வகுதது வருகின்றன ஆரம்பக் கல்வி தொடங்கி கல்லூரிப் படிப்பு வரையில எல்லாப் பாடங்களும் மாகாண மொழியிலேயே கற்பிக்குமாறும் ஏற்பாடாகி வருகின்றது. இது புரடசிகரமான மாறுதல். இதைச செய்ய முன்வநத அரசாங்கததார் பாராடடுக் குரியவர்களே இதனால் தமிழகததைப் பொறுதத வரையில தமிழ் மொழி புது வாழ்வு பெற்றுவிடும் என்று பூரிப்படையலாம் நமது நாடடு மாணவாகள எண்ணு வது முதல், இரவில கனவு காணபது வரையில ஆங்கில மொழிக்கு அடிமைப்படடிருநத நிலைமை இனி அடி யோடு தொலையும என்று ஆனந்தப்படலாம. வருங்கால மக்கள, நாம தமிழர்; தமிழே நம அறிவு மொழி; அர சாங்க மொழி என்று தோள கொடடுவார்கள்.

உணர்ச்சி யளவில் உண்டாகும் புரடசி மடடுமல்ல; அன்றாட வாழககையில ஏற்படும கிளாசசி மடடுமலல; கறபிககும ஆசிரியாகளுககும எவவளவோ தொலலை குறைகினறது, கறகும மாணவாகளுககும எவவளவோ முயறசி குறைகினறது அனனிய மொழியில சொலலி மயங்க வைததுப் பாடுபட வேணடிய வேலை ஆசிரியர் களுககு இலலை அனனிய மொழியில கேடடு மொழி பெயர்ப்புச செயதுகொணடு இடாப்படும முயறசியும மாணவாகளுககு இலலை. முதல பாரததில தமிழில்

முற்றிய குரிசிலை
முழங்கு தானையர்
'உற்றனா நிருதாவந்து'
என்ன ஒன்றினா,
'எற்றுதி பற்றுதி
எறிதி' என்றிடை
சுற்றினா உருமெனத்
தெழிக்கும் சொல்லினா. (184)

10. முற்றிய குரிசிலை—வந்து சேர்ந்த விபீஷணனை முழங்கு தானையர் - 'ஆ! ஹோ!' என்று சத்தம் போட்ட வானர சேனைகள் உற்றனா நிருதா வந்து என்ன ஒன்றினர்—வந்து அகப்பட்டு விட்டார்கள் அரக்கர்கள் என்று மொய்த்தார்கள் எற்றுதி பற்றுதி எறிதி என்று - உதையுங்கள், கட்டிப் பிடியுங்கள், அடியுங்கள் என்பதாக. இடைசுற்றினா-மத்தியில் சிலா வந்து புகுந்து விபீஷணனைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள்—யார்? உரும் எனத் தெழிக்கும் சொல்லினர்-இடிபோல அதட்டி அதட்டிப் பேசியவர்களான வானரர் சிலர்.

குறிப்பு: ஒரு நாடகக் காட்சிக்கு நம்மைக்கொண்டு போகிறது செய்யுள். ரஸமான காட்சி.

11. திடீரென்று அரக்க உருவத்தைப் பார்த்தும் பிரமித்துப் போய்விட்டனர் வானரர்கள். ராவணனே வந்து விட்டதாக முதலில் எண்ணுகிறார்கள்.

இருபது கரம், தலை
ஈரைந்(து) எனனும்அந்த

திருவிலிக(கு) அனனவை
சிதைந்த வோளனபார,

பொருதொழில எமமொடும
பொருதி போரெனபார,

ஒருவரின ஒருவாசென(று)
உறுக்கி ஊனறுவார (185)

11. இருபது கரம, தலை ஈரைந்து-இருபது கையும் பத்துத்தலையும் அந்த அயோககியனுககு-(ராவணனுககுத்) தொலைநதேபோய் விட்டன போலிருககிறது எனகிறார்கள் பொருதொழில எமமொடும பொருதி போர் எனபார் - வேறு சிலர், வாடா சணடைககு எஙகளோடு என்று கததுகிறார் கள, பொரு தொழில-போர் செயயும் தொழில. ஒருவரின் ஒருவர் சென்று - ஒருவருககு மேல் ஒருவராக ஓடிவநது. உறுக்கி ஊன்றுவார்-ஆஙகாரத்தோடு தாக்கப் பாக்கிறார்கள.

12. சில வானராகள 'இந்த அரக்கனை இப்படியே பிடிததுச சிறையில்ப போட்டுவிட்டு, அந்த விஷயததை ராமனிடம் போயத தெரிவிப் போம்' எனறுராகள்.

இதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை சிலர்.

'பறறினம சிறையிடை
வைத்துப, பாருடைக

கொறறவற(கு) உணாத்துதும'
எனறு கூறுவாா ;—

'எறறுவ தனறியே,
இவனைக கண(டு)இறை

நிறறலென செயல''என
நெருககி நோகுவாா (186)

12. பறறினம - கட்டிப பிடிதது. சிறையிடைவைத்துப பாருடைக் கொறறவறகு உணாத்துதும் - சிறையிலப போட்டு சகல லோக சககரவர்ததியான ராமனுககுத தெரிவிபபோம். எற்றுவதனறியே - உதைபபதலலாமல். இவனைக் கணடு இறை நிற்றல - இநத அரககனைப் பார்த்த பிறகு ஒரு விநாடி சுமமா நிறகிற காரியமானது என செயல - எனன பயிததியககார காரியம் என நெருக்கி நோகுவார் - என்று சொலலிக் கொணடு ஒருவரோடு ஒருவர் நெருககிக் கொணடு விபீஷணனை நோககி வருகிறார்கள்.

13. இவ்விதமாக மனசுக்குத தோனறியபடி யெல்லாம் வானரர்கள் கத்திக் கொண்டிருக்கும் போது வானர சேனாதிபதிகளான மயிந்தனும் அவன் தம்பி துமிந்தனும் அனுமனால் ஏவப்பட்டு விஷயம் என்ன என்று விசாரிக்க வருகிறார்கள்.

இயைந்தன இயைந்தன
இனைய கூறலும
மயிநதனும துமிநதனும
எனனும மாணபினர்
அயிநதிரம நிறைநதவன
ஆணை ஏவலால,
நயந்தெரி காவலா
இருவா நணணினா (187)

13 இயைந்தன இயைநதன இனைய கூறல - மனசுககுத் தோனறியவாறு மேலே சொனனபடி சொலலிக்கொண டிருக்கும்போது மாண்பினர் - உயாந்த பணபுடையவர்கள. அயிந்திரம் நிறைநதவன - புலனறிவுககு அப்பாலான பரதத்துவ ஞானததில மனசை சதா வைததுக் கொண டிருக்கும் அனுமனது ஆணை ஏவலால - கட்டளைப்படி. நயந்தெரி காவலர் இருவர் நண்ணினர் - விஷயம் எனன எனறு தெரிந்து கொளவதறகு இரணடு காவலர்களும் வநது சேர்ந்தார்கள்.

ஜாக்கிரதையாகவே இருங்கள்!

14. விஷயம் என்ன என்று விசாரிப்பதற்கு வானரப் படையின் காவலாளரான மயிந்தன் துமிந்தன் என்ற இருவரும் வந்தார்கள் என்பதைப் பார்த்தோம்.

வந்த அரக்காகளைப பாாதது மயிந்தன் விசாரிக்கிறன். 'நீஙகள் யாா? என்ன ஜோலியாக இங்கே வந்தீாகளா? போாசெயவதாக எண்ணமா, அல்லது வேறு காாியமா?'

'யாா,இவண எயதிய
  கருமம யாவது,
போாஎதிா புாிகிரோ,
  புறதெோா எணணமோ,—
சாாபுற நினறநீா
  சமைந்த ஆறெலாம
சோாவிலிா மெயமமுறை
  சொலலுவீா!' எனருா. (188)

14. யாா – நீஙகள் யாா் இவண் எயதிப கருமம யாவது - இஙகு வருவதறகான காாியம் எதுவோ சாா்புற நினற நீா்-எங்களா பக்கததிலே ஒட்டிய வாருக நிறகிறீாகள் நீஙகளா—ஆகையால, சிநேகிதப் பாஙகுடனேயே நிறகிறீா்களா எனறு கருதுகிறேன சமைந்த ஆறெலாம் - என்ன என்ன நோ்நதிருக்குமோ அதை யெல்லாம். சோா்விலிா் மெயம்முறை சொலலுவீா்-சிறிதும தயஙகாமல உணமையை அப்படியே சொலலுங்கள் (என்ருன் வானர வீரனன மயிந்தன்)

15. விபீஷணனோடு வந்த அரக்கனை அனலன் பதில் சொல்லுகிறான்

'சூரிய வம்சதது தாமஙகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமாய் அவதரிததவன ராமன் ராமனையே சரண் அடைய வந்திருக்கிறான் இந்த விபீஷணன்.

'பகலவன வழிமுதலப
பாரின நாயகன,

புகலவன கழலடைந(து)
உயயப போநதனன,—

தகவுறு சிந்தையன
தரும நீதியன

மகனமகன மைநதன,நான
முகறகு வாயமையால. (189)

15. பகலவன வழிமுதல - சூரிய வமசததைச் சேர்நத தனிச சிறபபுறற அரசன ராமன. பாரின நாயகன - பூலோகச சக்கரவர்ததி புகல அவன கழல அடைநது அடைக்கலமாக அவனைச சரணபுகுநது (நலல கதியை அடைய வநதிருக்கிறான.) அபபடிபபட்ட இவன யார் என்று சொலலுகிறேன. தகவுறு சிந்தையன - உயர்நத பணபு வாயநத உளளததவன். நானமுகறகு மகன மகன மைநதன் - பிரம்மாவுக்கு நேர வாரிசு. வாயமையால - இவனுடைய சததிய சீலததைச் சொலலவேணடுமானால அபபடித்தான சொலலவேணடும்.

16. விபீஷணன் சம்பந்தமாக என்ன நிகழ்ந்தது என்று கேட்ட மயிந்தனுக்கு விபீஷணனுடைய குணநிசயங்களைப் பற்றிச் சொல்லி ஆகிவிட்டது.

பிறகு, நிகழ்ந்த செய்தியைப் பற்றிச் சொல்லுகிறான் அனலன்

முரட்டுத் தனத்திலேயே மனசு சென்று அறிவில்லாமல் இருக்கிற ராவணன் விபீஷணனைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லி விட்டான்.

'பிறந்து விட்டாய் என் தம்பியாக, அதனால்த் தான் உயிர்பிழைத்துப் போகிறாய். இனி எங்கே யாவது போய்த்தொலை. இங்கே நிற்பாயானால் செத்தாய் என்றே எண்ணிக்கொள்!'

மறந்தரு சிந்தையன்
மதியின் நீங்கினன்,
'பிறந்தனை பின்(பு),அற
பிழைத்தி! போகுதி!—
இறந்தனை நிற்றியேல்'
என்ன,— இன்னவன்
துறந்தனன் எனவிரித்(து)
அனலன் சொல்லினன் (190)

16. இன்னவன் - இந்த விபீஷணன். துறந்தனன் - தமையனை விட்டு இங்கே வந்து விட்டான். என விரித்து அனலன் சொல்லினன் - என்று விஷயத்தைத் தெளிவு படுத்தி அரக்கப் பிரதானியான அனலன் சொன்னான்.

17. வானர சேனாதிபதியான மயிந்தனுக்கு இவ்வளவும் உண்மைதான் என்று பட்டது ஆனாலும் அரக்கனாய் இருக்கிறானே விபீஷணன என்ற காரணததால் கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஜாக்கிரதை யுடன் இருக்கிறான்

மயிநதனும அவ்வுரை
மனதது வைத்து,' நீ

இயைநதது நாயகற(கு)
இயமபு வேனா'எனுப

பெயாநதனன,— 'தமபியும
பெயாவில சேனையும

அயாநதிவிா காமின'என(று)
அமைவ(து) ஆககியே (191)

17. மயிந்தனும அவவுரை மனதது வைதது - அனலன சொனன வார்ததைதயை நனறாய ஞாபகபபடுததிக் கொணடு. நீ இயைநதது நாயகறகு இயமபுவேன எனு - ராவணன தமபி யாகிய நீ சரணபுக வநத விஷயததை ராமனுககுச சொலலு கிறேன என்று சொலலிவிட்டு. பெயாநதனன - அவர்களை விட்டு நடநதான நடநது செலலும்போது — தமபியும பெயாவில சேனையும - தமபியே! சேனை வீராகளே அயர்ந் திவிர் காமின என்று - அஜாககிரதையாய இராமல காவல புரிநது கொணடிருங்கள என்று. அமைவது ஆக்கியே — அந்த இடத்திலேயே தஙகும்படி கட்டளை இட்ட பிறகு பெயர்நதனன.

துணைவன்தான் பேசுகிறான்!

18. யாரோ அரக்கர்கள் வந்திருக்கிறார்கள், அவர்களது காரியம் என்ன என்று விசாரித்து வா! என்று மயிந்தனை அனுப்பிய ராமன், அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வந்ததும் ராமனிடம் சொல்லுகிறான் மயிந்தன்

'உண்டுரை உணர்த்துவ(து)
ஊழி யாய்' என்ப,

புண்டரீ கத்தடம்
புரையும் பூட்சியான,

மண்டிலச் சடைமுடி
துளக்கி 'வாய்மையாய்!

கண்டதுங் கேட்டதுங்
கழறு வாய்' என்றான். (192)

18 உண்டுரை உணர்த்துவது - உன்னிடம் சொல்ல வேண்டிய விஷயம் இருக்கிறது. ஊழியாய் என - நித்திய வஸ்துவான ராமமூர்த்தியே என்று மயிந்தன் சொல்ல. புண்டரீகத் தடம் புரையும் பூட்சியான் - விரிந்த தாமரையை ஒத்த கண்ணனான ராமன். மண்டிலச் சடைமுடி துளக்கி - வட்டமாக முடித்த சடையை அப்படியா! ஓகோ!' என்ற பாவனையில் ஆட்டி. வாய்மையாய் - மயிந்தனே. கண்டதும் கேட்டதும் கழறுவாய் என்றான் - கண்டதையும் கேட்டதையும் சொல்லுவாயாக என்றான்—ராமன்.

19. மயிந்தன் சொல்லுகிறன் 'இலங்கையில் என்ன நடந்தது என்று தெளிவாயத தெரியவில்லை தான். ஆனாலும் ராவணனது தம்பி விபீஷணன் என்பவன் நிராயுதபாணியாய நம்மிடையே வநது சேர்நதிருக்கிறன '

'விளைவினை அறிநதிலம —
விட ணபபெயா,

நளிரமலாக கையினன
நாலவ ரோ(டு) உடன

களவியல வஞசனை
இலஙகைக காவல ற(கு)

இளவல' நம சேனையின
நடுவண எயதினன ' (193)

19. விளைவினை – என்ன என்ன நடநதிருக்கி எனபதை. நளிர்மலாக் கையினன – தாமரைப புஷபததை ஏநதியவனாய — அதாவது நிராயுதபாணியாய, சமா தானததை விரும்பியவனாய நாலவரோடு உடன – வேறு நாலு துணைவருடன களவியல வஞ்சனை – ஏமாறறும தொழிலில மூழகியவனான வஞசகன இலங்கைக் காவலறகு இளவல – இலஙகை அரசனான ராவணனது தமபி நம சேனையின நடுவண எயதினன – நம் சேனையின எதிரிலேயே வந்து நினறுவிட்டான

குறிபபு மயிநதன சொலலுவதைக கேட்பதில ராமனுககு மிகக ஆததிரம் அபபடி ஆததிரம இருககிறது எனபது மயிநதன பேசசே (—விளைவினை அறிய முடியவிலலையே எனற சொலலே) எடுததுக் காட்டுகிறது

படித்த சிவாஜி வரலாற்றையும், மொகலாய வரலாற்றை யுமே, திரும்ப நான்காம்பாரததில் ஆங்கிலத்திலும் படிக்க வேண்டிய முயற்சி குறையும; அதையே கல் லூரியில் இன்னும் கடினமான ஆங்கிலததில் கற்கும் வீண் முயற்சியும போகும வெறும் ஏட்டுக் கல்வி யிலேயே கழிகின்ற நேரததில் ஒரு பெரும் பகுதியை வேறு பயனுள்ள வழியில செலவிடலாம; வேறு சிறந்த கலைகளில செலுததலாம் ஆகையால, ஆங்கிலததில் கற்று இடாப்பட்ட நேரததில ஒரு பகுதி காலமும் முயற்சியும சிக்கனமாகுல, அதை நாட்டு நன்மைக்கு உரிய வழியில் பயன்படுததலாம்.

மாகாண மொழியை முதல் மொழியாக்கி ஆரம்பக் கல்வி முதல் சர்வகலாசாலைப் படிப்பு வரை எல்லாப் பாடங்களையும அந்த மொழியிலேயே கற்பிகக வேண்டும். இங்கே ஒரு சிககல எழுகினறது அதுதான் அந்த மாகாணததில வாழும சிறுபான்மையோர் மொழியைப் பற்றிய பிரசசினை இங்கே சிறுபான்மையோர் என்று குறிப்பிடுவது சாதி சமய அடிப்படையில அல்ல; மொழி அடிப்படையில அரசியல துறையில இதுவரையில சிறுபான்மையினராக அங்கீகரிககப் பட்டிருந்த முஸ்லிம களை மொழித துறையில சிறுபானமையினராகக கருது வது பொருததம் அலல அப்படிக கருதுவது அவா களுககு நன்மைகருப் பதில தீமை செய்வதாகும

முஸ்லிமகள எநத மாகாணததில வாழ்கின்றுர் களோ அநத மாகாணமே அவாகளுடைய தாயகம; அந்த மாகாண மொழியே அவாகளுடைய தாயமொழி உருது மொழி, முஸலிமகளின் சமய மொழியே தவிர தாய்

20. மயிந்தன் மேலும் சொல்லுகிருன், 'அரக்கர்கள வந்து சேர்ந்த இடத்திற்குச் சரியான தருணத்தில் நானும் போய்ச் சேர்ந்தேன். நம்முடைய வானரங்கள் அரக்காகளைக் கொல்லுங்கள், பிடியுஙகள் எனறு கததிக்கொண்டு தாக்கப் போயின வானரங்களைக் கொஞ்சம் நில்லுங்கள் என்று அமாததி அரக்காகளிடம் போய் அவாகளை யாா என்று விசாரித்தேன்.

'கொலலுமின பறறுமின
எனனுங கொளகையாலப
பலபெருந தானைசென(று)
அடாககப பாாத(து,)யான
நிலலுமின எனறு'நீ
யாரை, நினனிலை
சொல்லுதி' எனன,ஓா
துணைவன சொலலினன' (194)

20. பற்றுமின - கட்டிப பிடியுஙகள எனனும கொளகையால - உணமையாகக கொலல எணணிததானே. பலபெருநதானை செனறு அடாகக – பல வீரர் சோநத படை போய நெருஙக பாாதது யான - அதை நான பாாதது நிலலுமின எனறு-நிலலுஙகள எனறு வானரஙகளை அடககி, அநத விபீஷணனைப பாாதது. நீ யாரை நினனிலை சொலலுதி எனன - நீ யாா? நீ எனன நிலையில இஙகு வநதிருககிருய சொலலு எனறு விபீஷணனைக கேட்கவும் துணைவன சொலலினன - அவனுடன வநத துணைவன பேச ஆரம்பிததான

குறிபபு விபீஷணனுககு மனசில தாஙகமுடியாத கவலை. தமையன எனன பாதகம் செய்திருககிருன்! இநத நிலையில ராமனை எப்படி அணுகுவது, எனற எணணத தால இதயம இடிகிறது பேச நா எழவிலலை. இநத உணர்சசியின வேகத்தைக குறித்து நிறகிறது 'ஓா துணைவன சொலலினுன்' எனற தொடா.

நிகழ்ந்தது இதுதான்

21 ராமனிடம் மேலும் சொல்லுகிறான் மயிந்தன்.

'தாமத்துக்கு விரோதமாக பாவச்செயலை செய்து விட்டான் ராவணன். அவனுடைய கொள்கையே அக்கிரமக் கொள்கையாய் இருக்கிறது. இலங்கையே அந்த அக்கிரம மயமாய் இருக்கிறது. நல்லதான இடம் அங்கே இல்லை, நியாயத்துக்கே அங்கே இடம் இல்லை. வேறு என்ன செய்ய இருக்கிறது? இங்கே வந்து விட்டான் தம்பி விபீஷணன்.

'முரண்புகு தீவினை
முடித்த முன்னவன்,

கரண்புகு சூழ்லே
சூழ்க, காண்பதோர்

அரண்பிறி தில்லென,
அருளின் வேலையைச்

சரண்புகுந் தான்என
முன்னரு சாற்றினன். (195)

21 முரண்புகு தீவினை முடித்த முன்னவன்-தாமத்துக்கு நேர் விரோதமான செயலைச் செய்த தமையனது கரண்புகு சூழ்லே சூழ-அக்கிரமம் நிறைந்த இடமாகவே நாலா பக்கமும் இருக்க காண்பதோர் அரண் பிறிது இல்லென-நீதி வழியில க்ஷேமமாய இருக்கும் இடம் வேறு இல்லை என்று. அருளின் வேலையைச் சரண் புகுந்தான்-கிருபா சமுத்திரமான உன்னை வந்து அடைக்கலம் புகுகிறான். என முன்னம் சாற்றினான்-ராமனது முன்னிலையில் சொன்னான் மயிந்தன்.

22. மேலும் விபீஷணனது சிறந்த குணாதிசயங்களைப் பற்றி உள்ளூறப் பாராட்டிச் சொல்லுகிறான்.

'தாமசீலன, சதா பக்தியில் ஈடுபட்டவன், சததியமே லக்ஷயமாகக் கொண்டவன' என்றெல்லாம் சொல்லி விட்டு, அரக்கா குலததில்ப பிறந்தவனுக்கு இததனை அரும்பெரும் குணம் எப்படி வாய்த்ததென்று யாரும் சந்தேகிக்கலாம். அதற்கு என்ன காரணம் சொலல.'

'ஆயவன தருமமும,
ஆதி மூாததியான

மேயதோா சிந்தையும,
மெயயும, வேதியா

நாயகன தரநெடுந

தூயவன' எனபதோா
பொருளுஞ சொலலினன (196)

22 ஆயவன தருமமும - அநத விபீஷணன நீதியில சிறபவன. ஆதி மூாததியான மேயதோர் சிநதையும- இறைவன இடைவிடாது தங்கும சிநதையை உடையவன மெயயும்- சததியமே லக்ஷயம். வேதியா நாயகன தர - வேதம் வலலாாகளுக்குத தலைவன எனறு சொலலும் பிரமமாவே அனுககிரகிக்க. நெடுந் தவதது நணணினன - அதிசயமான தவநெறியில சிறககோர்நதது. தூயவன என்பதோர் பொருளுஞ் சொலலினன-அபூர்வமான தூய உளளம் படைததவன் என்பதையும குறிதது விளககினன

23. தூய உள்ளம் படைததவன் என்பதை மேலும் விளக்குகிருன்.

'சீதா தேவியை இனனும் சிறையில் வைததிருந் தால யுததததில் நீயும் அரககரும் எல்லாரும் மாண்டு ஒரு எலும்புக் குவியல் ஆகும் இலஙகை'—என்று பேராவேசததோடு பேசினை இந்த விபீஷணன் '

' கூறபுடைத தேவியை
விடாது காததியேல,

எறபுடைக குனறமாம
இலஙகை, ஏழைநின

பொறபுடை முடிததலை
புரளுமு' எனறுரு

நறபொருள உணாத்தினை'
எனறு நாட்டினை. (197)

23. எறபுடைக் குனறமாம-எலுமபால ஆகிய மலையாகி ஒழியும ஏழை நின - பரிதவிகக வேணடியவனுகிய உன் னுடைய பொறபுடை முடிததலை புரளும - அழகான முடி தரித்த தலை ராமனது அமபால அறுந்து விழுநது தரையிலப் புரளும் நறபொருள-ராவணனுக்கு நனமையைத தருவதான லாபகரமான விஷயததையும். உணர்த்தினை - உணரும் படியாக அழுத்தமாயச சொனனை விபீஷணன எனறு நாட்டினை-எனபதைச சநதேகததுககு இடம் இலலாமலச சொனனை.

24. அவமானததுக்கு ஆளாயபபோன ராவணனுடைய செயல் எல்லாம் அறிவு மயங்கிச் செயகிறதாகவே இருக்கிறது. ஆகவே தம்பியைப் பாரதது 'இபபடி எல்லாம் பேசிய நீ இன்னும் இஙகே நிறபாயானால் சாகவேணடியதுதான். ஒரு வினாடிப பொழுதில எஙகேயாவது ஓடி விட வேணடும்' எனறும் சொல்லி விட்டான,

'ஏமதொழில இராவணன,
'இனைய சொனன நீ

சாநதொழிற(கு) உரிமை,என
சாபு நிறறியேல —

ஆநதினைப பொழுதினில
அகறி யாம'எனப—

போநதனன எனறனன,
புகுநத(து) ஈதெனறான. (198)

24 ஏமதொழில ராவணன - மயககததினால எலலா வறறையும் தாறுமாறாகச செயகிற ராவணன இனைய சொனன நீ - இபபடிப பேசிய நீ. சாம தொழிற்கு உரிமை - உனககு இனிமேல என்ன செயய இருக்கிறது, சாக வேணடியதுதான. என சாபு நிறறியேல-என முனனிலையில் நினறாயானால சாகவேண்டியது தான. ஆநதினைப பொழுதினில-ஒரு நொடிப பொழுதிலதானே. அகறி - (அகலதி) அகனறு போவாயாக. போநதனன எனறனன-விபீஷணன் இங்கே வந்திருக்கிறான என்று சொலலி புகுந்தது ஈதெனறான்-நிகழ்ந்த காரியம் இதுதான் என்றான்.

கிணற்றைக் கண்டு கடலுக்கு பயமா?

25. மயிந்தன் விபீஷணனைப் பார்த்து விசாரித்து விட்டு, ராமனிடம் வந்து இலங்கையில் நடந்த செய்தியைச சொன்னான். அதாவது, இலங்கையை விட்டு விபீஷணன் ஓடிப்போயவிட வேண்டியது என்று ராவணன் சொனனதைச சொன்னான்.

விஷயம் தெரிந்து விட்டது ராமனுக்கு. பக்கததில் இருந்தவாகளைப பார்தது அபிப்பிராயம் கேட்கிறான.

அபபொழு(து) இராமனும
அருகின அனபரை
'இப்பொருள கேட்க–நீா
இயமபு வீர், இவன
கைபபுகற பாலனே
கழியற பாலனே,
ஒபபுற நோககினும
உணாவினுல' எனறான (199)

25 அபபொழுது இராமனும – மயிநதன சொனனதைக கேடட ராமனும அருகின அன்பரை – பககததிலுள்ள நணபரைப் பார்தது இபபொருள கேடக நீா இயமபுவீர் – இநத விஷயததைக் கேட்டுக கொணடீர்கள், நீஙகள சொலலுஙகள். இவன கைபபுகற் பாலனே – இவன நம்மிடத்தில அடைககலம புகத தகுநதவன் தானே. கழியற பாலனே–நம்மைவிடடுப போயவிட வேணடியவன தானே. ஒபபுற நோக்கி னும உணர்வினுல – உஙகள அறிவினுல தாா தமமியஙகளை யோசிதது—இயம்புவீர் எனறான.

26. தலைவர்கள், சுக்கிரீவன் உள்பட 'அரக்கன் அரக்கன்தான். அரக்கன் என்பவன் நம்மிடையே வந்துவிட்டால் ஆபத்துத்தான். நம்முடைய பலம் சிதைந்து போகும்' என்று விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது, என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

அவர்கள் அப்படியெல்லாம் சொல்லுவதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. அரக்கர்கள் பொதுவாகவே அவ்வளவு கொடியவர்களாகத்தான் இருந்தார்கள்.

ஆனாலும், எந்த இனத்திலும் நல்ல குண முடையவர் இருக்கக்கூடும் என்பதை உணர வேண்டும். விபீஷணனுடைய உயர்ந்த தன்மையை அறிவதற்கான பண்பாடு வானரத் தலைவர்களிடத்தில் இல்லை. அவ்வளவுதான.

ஆனால், அனுமன் உண்மையை உணரக்கூடிய உயர்ந்த பண்பாடுடையவன். விபீஷணனை நன்றாய் அறிந்தவன். அவனைச் சாமான்ய மக்களோடு சேர்த்து எண்ணக்கூட மனம் இல்லை அனுமனுக்கு.

விபீஷணனுடைய மனப்பாங்கை அனுமன் எடுத்துச் சொல்லுகிறான்.

'அரக்கர்கள் பொதுவாக இயற்கையில் அரிய சக்தி வாய்ந்தவர்கள்தான். ஏதோ வரத்தினால் பெற்றது அந்தச் சக்தி என்று சொல்லலாம். தந்திரங்களிலும் அவர்கள் திறமைசாலிகள். அவர்கள் பிறந்தபோதே உடன் பிறந்தவை அந்தத் தந்திரங்கள் என்று சொல்லத் தோன்றும்.

'சக்தியும் தந்திரமும் எப்படி இருந்தாலும் என்ன செய்ய? உன்னுடைய அம்பினால் தொலைந்து தானே போகும். அதை யாரும் அறிந்து கொள்ளக் கூடும். யாரையும்விட விபீஷணன் தெளிவாய்த் அறிந்து கொள்ளக் கூடியவன்.'

'பெற்றுடைய பெருவரமும்,
பிறந்துடைய வஞ்சனையும்
பிறவும் உன் கை

விலத்தொடையின் விடுகணையால்
வெந்தொழியும் எனக்கருதி
விரைவின் வந்தான்,

உற்றுடைய தனியறமும்
உகந்துடைய தண்ணளியும்
உணர்வும் நோக்கின்,

26. பெற்றுடைய பெருவரமும் - வரப்பிரசாதம் என்று சொல்லக்கூடிய சக்தி உன் கைவில் தொடையின் விடுகணையால் வெந்து ஒழியும் - உன் கையிலுள்ள வில்லிலிருந்து தொடர்ச்சியாக வரும் அம்புகளால் நிர்மூலமாகும்—(சக்தி வஞ்சனை எல்லாம்) உற்றுடைய தனி அறமும் - நீதிக்கு ஏதோ வேறு இடமில்லை என்று விபீஷணனை வந்து அடைந்தது என்று சொல்லக்கூடியதான நீதிப்பண்பும். உகந்துடைய தண்ணளியும் - கருணையே தனக்கு உவந்த வஸ்து என்று எண்ணி வளர்ந்து வந்தான் விபீஷணன். உணர்வும் நோக்கின் - நீதி, கருணை இவைகளோடு அவனுடைய மேம்பட்ட அறிவையும் பார்த்தால்.

மற்றுடையார் தாமுளரோ,—
வாளரக்கன் அன்றியே,—
தவத்தினவாய்த்தார் ' (200)

27. 'இத்தகைய அரிய குணம் படைத்தவனாய் இருப்பதால் விபீஷணனை சேர்த்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதனால் குறைவு ஒன்றும் ஏற்படாது, என்று ராமனுக்கு உறுதி கூறுகிறான் அறிவாளியான அனுமன்.

'தேவர்கள் என்ன, தானவர்கள் என்ன, பிரம்மா முதலான மும்மூர்த்திகளே என்ன, இவர்களால் முடியாத காரியத்தை முடிக்கப்போகிறவன் அல்லவா நீ ?'

'தேவர்கும் தானவர்கும்
திசைமுகனே முதலாய
தேவதே வா

26. மற்றுடையார் தாமுளரோ தவத்தின வாய்த்தார் - தவ ஒழுக்கத்தில இறங்கியவர்கள் மேலே சொன்ன நீதி, கருணை, அறிவு இவைகளை உடையவர் என்று சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள். வாளரக்கன் அன்றியே - வீரவாள் ஏந்திய இந்த அரக்கன் இருக்கிறானே விபீஷணன் இவனை அல்லாமல — வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

குறிப்பு: விபீஷணனுடைய உயர்ந்த பண்புகளை எப்படி அனுபவிக்கிறான அனுமன் அனுபவம் அதற கொத்த தாளங்களோடு எடுத்துச் சொல்லுகிறது. அரிய பாவம் கொண்ட செய்யுள்.

27. தானவர் - மிக்க பலசாலிகளான அசுரர்கள். திசை முகன் - பிரமமா.

மூவர்க்கும் முடிப்பரிய
காரியத்தை முற்றுவிப்பான்
மூண்டுநின் றாய்!

ஆவத்தின் வந்(து)அபயம்
என்றானை அயிர்த்தகல
விடுதியா யின்,—

கூவத்தின் சிறுபுனலைக்
கடல்அயிர்த்த(து) ஒவ்வாதோ!
கொற்றவேந் தே.' (201)

---

27. முற்றுவிப்பான் மூண்டு நின்றாய் - முடிக்கும்படி அதாவது அதர்மத்தை ஒழிக்கும்படி முனைந்து நிற்கும் நீ ஆவத்தின் வந்து அபயம் என்றானை - பெரிய ஆபத்துக்கு உள்ளாகி உன்னிடம் வந்து அடைக்கலம் பெற வேண்டும் என்றவனை அயிர்த்து அகல விடுதியாயின் - சந்தேகித்து வெளியே விடுவாயானால். கூவத்தின் சிறு புனலை - கிணற்றிலுள்ள சிறிய அளவான தண்ணீரைக் கண்டு கடல் அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ - எங்கே இந்தத் தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டுபோய் விடுமோ என்று கடல் பயந்த கணக்காகாதோ!

மொழி அலல தமிழ் நாடடை எடுதது கொளவோம். இங்கே வாழும முஸ்லிமகளில அரேபியா போன்ற பிற நாடுகளிலிருநது தமிழ நாடடுககு வநதவர்களின் நேர் சநததியார் மிகமிகச் சொற்பம இவர்களைத தவிர மற்ற முஸ்லிமகளே பெருமபான்மையினர். அவர்கள தமிழகததின பழங்குடி மக்களே ஆவார்கள ஆகவே, அவர்களும தமிழா—தமிழ நாடடார; இதில யாதோர் ஐயமுமிலலை. தங்களைத தமிழா என்று சொலலிக கொளவதால் தமிழகததில முஸ்லிமகளின் உரிமையும பெருமையும் அதிகப்படுமே தவிர கொஞசமேனும குறைவுபடாது.

ஆனால், உருதுமொழி இஸ்லாமிய கலாச்சாரங்களைக் கற்பதற்கு உதவுவதால, அதை இநதிய முஸ்லிம்கள் தங்கள் உயிரெனப் போற்றுகின்றாகள என்பதை மாகாண மொழிகளுக்கு வாழ்வு அளிகக விருமபுகின்ற வாகள மறநதுவிட முடியாது ஆகையால் விருப்பமுள்ள முஸ்லிம்கள தமிழைப் புறக்கணிககாத வகையில் உருது கற்பதற்கு வசதி இருகக வேண்டும

இப்படியே மற்ற கலவித துறைகளுக்கும் இடமிருக்கும் என்றாலும, பொதுவாகப் பாாததால சிறுபான்மையோர் பெருமபானமையோா என்ற பிரசசினை மாகாண மொழியைப் பொறுததவரையில புகுவதற்கு டமே இலலை அநதநத மாகாணததில வாழநது உரிமை பெற விருமபுகின்றவாகள எலலோரும மாகாண மொழியைப் போற்றுவது கடமையாகும இதுதான ஜனநாயக அரசியலமுறை இநத மாகாண மொழியே ஆரமபப் பளளிகளில இடம பெறுவது; ஆரம்பப்

அங்கீகரியாமல் வேறென்ன செய்வது?

28. வானர வீரர்கள் என்ன சொன்ன போதிலும் அதற்கு மாருக அனுமன் பேசினுன 'விபீஷணன் ஆபததுக்கு உளளானவனுய நம்மிடம் வநதிருக்கிருன. அவனே அஙகீகரியாமல் துரததி விடுவது எந்த விததததிலும் பொருந்தாத காரியம்' என்று அழுததமாயப பேசினுன் அனுமன்

அப்படிப் பேசியது ராமனுக்கு அளவில்லாத திருபதியைக் கொடுததது.

மாருதி இனைய வாரத தை
செவிமடுத்து, அமிழதினமாந திப,-
'பேரறி வாளா' நன று
நனறெ'னப,—பிறரை நோக கிச்
'சீரிது,—மேலிமமாற றம
தெளிவுறத தோமின'என று,
ஆரியன உரைபபதா னை,
அனைவரும அதனைககேட டார. (202)

28 மாருதி இனைய வாரததை – அனுமன சொனன அநத வாரததையை செவிமடுதது அமிழதின மாநதி – நனருயக் காது கொடுததுக் கேட்டு அமிழதம போல அதை உட் கொணடு (அஙகீகரிதது) பேரறிவாளா – பேரறிவாள ளுகிய அனுமனே. நனறு நனறு என – நீ சொனனது சரியான காரியம, ராமபவும சரியான காரியம் எனறு பாராட்டி விட்டு. பிறரை நோக்கி – வானரத தலைவாகளைப பாாத்து. சீர் இது – அனுமன சொன்னதுதான சரியான காரியம் மேல இம மாறறம தெளிவுறத தேர்மின எனறு : இனிமேல நீஙகள செயயவேணடியது இநத வாரத்தையை மனசில வைதது நனருய யோசனை செயயவேணடும எனறு சொலலிவிட்டு. ஆரியன உரைபபதானை – ராமன சொலல வேணடியவைதச சொலல ஆரமபிததான

29 அனுமன் சொன்ன விஷயத்தை ஆழ்ந்த கருத்தோடு யோசித்துப் பார்க்கிறான் ராமன்.

'யுத்தம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னமேயே இந்த விபீஷணன் வந்து விட்டான் நல்லதாய்ப் போய் விட்டது.

'தருமத்திலேயே அவன் மனம் தோய்ந்திருப்பதால் நம் பக்கத்தில் உண்மையான அன்பும் ஆசையும் கொண்டிருக்கிறான்.

'அவனுடைய அறிவின் திறத்தை இப்படி அப்படி என்று சொல்லமுடியாது. உயர்ந்த லக்ஷ்யத்தோடு மனசைப் பண்படுத்தி வந்ததினால் ஒரு வித மான குற்றமும் அவனிடத்தில் இல்லை.

'சாதாரணமாகக் குற்றம் செய்யாமல் ஒருவன் இருந்து விடலாம். சும்மா இருந்து விட்டாலே போதும்,— மனச சாட்சியைத் திருப்தி பண்ண. ஆனால் இவனுடைய மனச்சாட்சி அப்படித் திருப்தி கொள்ளுவதாய் இல்லை, எதிராளியான நம்மோடு சேர்ந்துதான் மனம் ஆறுதல் அடைகிறதாய் இருக்கிறது. இது ஒரு அபூர்வமான தர்மக்ருதயம் அல்லவா!'

> கருத்துற நோக்கிப், 'போந்த
> காலமும் நன்று,காதல்
>
> அருத்தியும் அறத்தின் மேற்றே,
> அறிவினுக்(கு) அவதி இல்லை;

29 போந்த காலமும் நன்று — நம்மிடம் வந்து சேர்ந்த சமயமும் வாய்ப்பாய்ப் போய்விட்டது. காதல், அருத்தியும

பெருத்(து)உயா தவத்தினு லும்
பிழைபபிலன எனறுமபெற றி,

திருத்திய தாகும அன றே
நமவயிற சோநதசெய கை'   (203)

அறத்தின மேறறே – நம்மிடத்தில ஏறபட்ட அனபும ஆசையும் மனமொதத லக்ஷயததின காரணமாகததான **அறிவினுக்கு அவதியிலலை** – எட்டி யோசிதத திறததுககு அளவே இலலை **பெருதது உயா தவததினு லும** – மிக உயர்நத இதய சாதனங களினுல. **பிழைபபிலன எனனும பெறறி** – குறறம இல்லாத வன எனறும் தனமையை **திருத்தியதாகும் அனறே** – இனனும் அதிகமாகத தெளிவு படுத்தியதாகும. எபபடி? **நம வயின சோநத செயகை** – நமமிடம வநது சேர்நத இநதச செயகை அதைக குறிககிறது.

குறிபபு இநதச செயயுளிலக குறிபபிட்ட விஷயஙகள விபீஷணனது தனமையை நனருய விளககு கிறது. அதை விட ராமனது தனமையை அதிகமாய் விளககுகிறது எனறு சொலலலாம்.

விபீஷணனது லக்ஷயஙகளையும, தாமப் பாஙகையும, அனுதாபத்தையும அபபடி அபபடியே இதயம ஒட்டிய வாறுக ராமன அனுபவிக்கிறுன இதயம் உருகி விடுகிறது ராமனுககு

இநதச செயயுளை வைததே ராமன விபீஷணன ஆகிய இரணடு பாத்திரஙகளுககும் உளள அனயோனனிய சம்பநததைதை அறிய வேணடியிருக்கிறது மேலே போகப் போக இது நனருக விளஙகும.

30. வானர வீரர்களைப் பார்த்துப் பேசுகிருன் ராமன.

'வேறு என்ன சொல்லக் கிடக்கிறது? அனுமன் சொன்ன வார்த்தையே வார்த்தை! அவன் சொன்னதே நமக்கான காரியம் வேருக முடிந்தாலும் நமக்குக் கவலையில்லை'

'மாற்றினி உரைப்ப தில்லை,
மாருதி வடித்துச்சொன்ன

பெற்றியே பெற்றி! அன்ன(து)
அன்றெனின்,—பிறிதொன்ருக,

வெற்றியே பெறுக,தோற்க;
வாழ்க,வாழ்ந்துவீழ்க,

பற்றுதல் அன்றி உண்டோ,
புகலமைப் பகர்கின்றேனே' (204)

30 மாருதி வடித்துச் சொன்ன பெற்றியே பெற்றி—அனுமன் தெளிவுபடச் சொன்ன காரியமே நமக்கான காரியம். அன்னது அன்றெனில் - அது ஒவ்வாத காரியமாய்ப் போய் மாருக முடிந்தாலும் கவலையில்லை வெற்றியே பெறுக, தோற்க — வெற்றி வந்தாலும் சரி, தோல்வி வந்தாலும் சரி வாழ்க வாழாது வீழ்க - நாம் வாழ்ந்தாலும் சரி, வாழாது இறந்து ஒழிந்து போனாலும் சரி பற்றுதல் அன்றி உண்டோ புகலமைப் பகர்கின்றேனே - நம்மோடு சேர்த்துக் கொள்ளுதல் அல்லாமல் வேறு என்ன இருக்கிறது செய்வதற்கு—அடைக்கலமாக வந்தவனை!

குறிப்பு விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று ராமன் சொல்லுகிறதில் ராஜ தந்திரத்துக்கு ஆன அம்சம் கொஞ்சமும் இல்லை அனுதாபமும் உணர்ச்சியும் மேலிட்ட காரணத்தினுலேயே சொன்ன சொல் அது 'வாழ்க, வாழாது வீழ்க' என்றல்லவா சொல்லுகிருன்! வெற்றியைப் பொருட்படுத்தவில்லை தானே?

இறந்த நாளே இருந்த நாள்!

31. விபீஷணனைச் சோதத்துக்கொள்ள வேணடும் எனறு அனுமன் நனறுயச் சொல்லி விட்டான்.

சோத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் எனறு பட்டுவிட்டது ராமனுக்கும்.

'நீதியை விட்டு விலகக்கூடாது எனற காரணத்தினுல் அல்லவா இந்த நிரக்கதியான நிலைக்கு வந்திருக்கிருன விபீஷணன்' என்று இளகிவிட்டது ராமனுடைய மனசு

இந்த இளகிய நிலையில் 'உலகததில் எங்கிருந்தால் எனன, — அடைக்கலம் புகுகிறவாகள் நிலை, அடடா! எவவளவு வருநததக்க நிலை' என்று விரிவாயப பரந்தோடுகிறது உளளம்

'இனறுவந தானஎனறுண டோ,
எநதையை யாயைமுன னைக

கொனறுவந தானெனறுண டோ,
புகலது கூறுகின ருன,—

31. இனறு வநதான எனறு உணடோ – முன பின தெரியாதவன ஆயிறறே இபபோது தானே நமமிடம வந்தான் எனறு எணணலாமோ. எநதையை யாயை முனனை - நமககுத தநதையானவனை, தாயானவனை, தமையன ஆனவனை கொனறு வநதான எனறு உணடோ - கொனறுவிட்டு வநதிருக்கிருன எனறு எணணலாமா—யார் இபபடி வருகினருன்—'நீ தான அடைக்கலம்' எனறு வருகிறவனதான்.

தொனறுவந் தனபுபே ஹும
துணைவனும அவனே,பின ளைப

பினறுமெமன ருஹுமநம பாற
புகழுனறிப பிறிதுண்டா மோ?'' (205)

32. சிபிச சக்கரவாததியின வரலாற்றைக் குழந்தைப் பருவததிலிருந்தே கேட்கிறோம். என்றைக்காவது மறக்க முடிகிறதா அதை! ஏன் முடியவில்லை? அடைக்கலப பொருளை அப்படிப பற்றிக் கொள்ளுகிறது நம்முடைய இதயம்.

காட்டில ஏதோ ஒரு புரு இருந்தது. அதை அம்பினுல் ஒரு வேடன் எயதான. காயம்பட்ட புரு அபபடியே பறநதது ஒரு ஜன்னலுக்குள் புகுந்தது. சிபிச சக்கரவாததியின் மடியில் விழுந தது. அவவளவுதான.

---

31 புகலது கூறுகினறுன தொனறு வநது அபைபு பேணும துணைவனும அவனே-இநத ஜனமம் மாத்திரம அலல ஏதோ பூர்வஜனமததில இருநதே நமமிடம அனபு பேணி வரும் துணைவன எனறு சொலலக்கூடிய ஒருவனும அவனே தான-புகலது கூறுகிறவனே பினனைப பினனும எனறுஹும-நம மோடு இதயம ஒட்டிச சேர்நத பிறகு மாறுபட்டு எதிரியாய்ப போயவிட்டான எனறு நேர்நத போதிலும. நமபால புகழுனறிப பிறிது உணடாமோ - அது காரணமாகவே நம்மை உலகததார புகழததான செயவார்கள, குற்றம் சொலல மாட்டார்கள

குறிபபு ராமன எனற பாத்திரததில எவவளவு அரிய உணர்சசியைக கம்பர வைக்கிறார்!

வேடன் வந்து புருவைக் கேட்டான். வேட்டைத் தொழிலின் நீதிகளை ச சொன்ஞன. அதன்படி புருவை வேடன் கையில் கொடுக்க வேண்டியது தான்

அந்த நியாயததை ஒப்புக்கொணடான் சிபிச் சக்கரவாததி. ஆனுலும் புருவின்மேல் உண்டான அனுதாபததிஞல்ப புருவைக் கொடுததுவிட மன மில்லை. புருவுக்குச சமானமான எடையுள்ள தன் தசையை அறுத்துக் கொடுக்கச சம்மதிததான். மாயப புருவாய இருந்த காரணத்தால் எவவளவு அறுததுக கொடுததும் போதவில்லை. அதன்மேல், தானே எதிாத தட்டில் ஏறி உட்காாந்தான் என்பது வழக்கிலுள்ள கதை

'—இதைச சிறு பிளளைகள் மறக்குமா? வயசான வாகள் மறபபாாகளா? யாா்தான் மறபபாாகள்? பிறந்த நாள் முதல் நாம் மறபபதில்லைதானே!' என்கிருன் ராமன்

'பிறநதநாளத் தொடஙகியா ருமம,
துலைபுககு பெரியோனபெற றி
மறநதநாள உண்டோ, என னைச்
சரணஎனறு வாழகினறு னைத்

32. துலைபுக்க பெரியோன பெறறி — புருவுககுப் பதிலாகத தராசின எதிாத தட்டில ஏறிய சிபிச சககரவாததியின தனமையை எனனைச சரண என வாழகினருனை— எனனை அடைககலமாக எண்ணி உடன வாழபவனை.

துறந்தநாள இறந்தநா ளாம்;
துன்னினுன சூழ்ச்சியா லே

இறநதநாள் அனறேஎன றும
இருநதநாள ஆவ'தென றுன (206)

சிபிச்சக்கரவர்த்தி கதை

ஒரு காலத்தில் ஒரு சக்கரவர்ததி இருந்தான். மகா வீ ர ன். எததனை எததனையோ எதிரிகளைப் போரில் வெனறு வெற்றி பெற்றவன். அவனுடைய ஆளுகைக்குள அடஙகாத அரசா இல்லை அவ்வளவு கியாதி பெற்றவன்,

ஒரு நாள சாயஙகாலம் அரணமனை மாளிகை யின் மாடியில் சாளரததின் அடியில் உட்கார்ந்து கொணடு, சூரிய அஸ்தமனக் காட்சியைப் பாாதது அனுபவிததுக் கொணடிருந்தான.

அந்த வேளை சாளரததின வழியாக ஒரு புறு பறந்து வநது அபபடியே அவன் மடியில் படுததுக் கொணடது. அதன் இதயம் ஒரே துடிப்பாயத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

32 துறநத நாள இறநத நாளாம-எனறைக்கு அகறறு கிறேமோ அனறுதான நாம் மரணம் எயதிய நாள. துன்னினுன சூழசசியாலே இறநத நாள அனறே - நமமை அடைக்கலமாக வநது சோநதவன செயத மோசடியால நாம இறப்போமே அநத நாள்ததான என்றும இருந்த நாள ஆவதெனருன - சிரஞசீவியாய, நிததியமாய நாம் வாழும் நாள் ஆவது எனருன் ராமன

விஷயம் விளஙகவில்லை சக்கரவர்த்திக்கு. இதென்ன அதிசயமாய் இருக்கிறது! புறா என்றால் நம்மைக் கண்டால் பயபபட அல்லவா செய்யும்? இதன் இதயமோ பயததினுல் துடித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறது, ஆனாலும் தானுகவே எப்படி நம் முடைய மடியில் ஒரு செல்லக் குழநதையைப் போல் வந்து படுததது! விஷயம் என்னவோ? பாாக் கலாம் என்று அமைதியாய் இருந்தான. கையினுல் மெள்ளப் புறுவைத தடவிக் கொடுத்தான்.

யாரோ ஒரு ஆள் வருகிற சததம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்ததான்.

வில்லும் கையுமாக வேடன் ஒருவன வந்து முன்னுல் நின்றுன. அவனைப பாாதது 'யாரபபா நீ?' என்று கேட்டான் அரசன்.

'நான் ஒரு வேடன, தங்கள் மடியில் இருக்கும் புறு எனனுடையது அதை எனனிடம் தர வேண்டும்' என்றுன வேடன்.

'புறு எபபடி உன்னுடையது?' என்று கேட்டான அரசன்.

'அதை நான்தான் துரத்திவந்தேன். அம்பு கொண்டு எயது இறக்கையின் ஒரு பாகததைக் காயப்படுததியும் இருக்கிறேன, அதைதத் தாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்படிக் காயபபடுததியும் பின் தொடர்ந்தும் ஒருவன் வருவானுனுல் காட்டி லுள்ள புறுவாக இருந்தாலும், வேறு பிராணியாக

இருநதாலும் அது அவனுடைய சொத்தாக ஆகிவிடு கிறது. இப்படிததான் தாமசாஸ்திரம் கூறுகிறது' எனறு சொன்னுன வேடன்.

அரசனுக்கு மறுததுச சொல்ல வழி இல்லை.

'சாஸ்திரம் சொல்லுவது உணமைதான. ஆனுலும் இந்த ஒரு புருவை விடடு விட்டால் உனக்கு என்ன குறைந்து போகும்' என்று கேட்டான் சிபிச சக்கரவாததி.

'குறைநது போகிறது எனபது அல்ல விஷயம். எஙகள குலததவாகள எனனை இகழவாாகள. ஏமாளி, கோழை என்றெல்லாம் சொல்லுவாாகள். தனக்கான சொததைக் கைபபற்றும் சக்தியில்லாத வன என்று ரொம்ப ரொம்பப பழிபபாாகள. அதை எனனுல்த தாங்க முடியாது, அரசே!' எனறு சொன்னுன் வேடன்,

'அபபடியானுல ஒரு யுக்தி சொல்லுகிறேன் இநதப புருவின மாமிசம் எவ்வளவு நிறை இருக்கு மோ அவவளவுக்கு என மாமிசததை அறுததுத தருகிறேன, அதைக் கொணடுபோயக் காட்டி உன் இனததாரைத திருப்தி செய்து கொள்ளலாம் அல்லவா?' எனறுன அரசன்.

'அப்படியே செய்கிறேன்' எனறு ஒததுக் கொணடான வேடன்.

படித்த சிவாஜி வரலாற்றையும், மொகலாய வரலாற்றை யுமே, திரும்ப நான்காமபாரததில் ஆங்கிலத்திலும் படிக்க வேண்டிய முயற்சி குறையும; அதையே கல் லூரியில் இன்னும் கடினமான ஆங்கிலததில் கற்கும் வீண் முயற்சியும போகும வெறும் ஏட்டுக் கல்வி யிலேயே கழிகின்ற நேரததில் ஒரு பெரும பகுதியை வேறு பயனுள்ள வழியில செலவிடலாம; வேறு சிறந்த கலைகளில செலுத்தலாம் ஆகையால, ஆங்கிலததில் கற்று இடர்ப்பட்ட நேரததில ஒரு பகுதி காலமும் முயற்சியும சிக்கனமானால், அதை நாட்டு நன்மைக்கு உரிய வழியில் பயன்படுத்தலாம்.

மாகாண மொழியை முதல் மொழியாக்கி ஆரம்பக் கல்வி முதல் சர்வகலாசாலைப் படிப்பு வரை எல்லாப் பாடங்களையும அந்த மொழியிலேயே கற்பிகக வேண்டும். இங்கே ஒரு சிககல எழுகின்றது அதுதான் அந்த மாகாணததில் வாழும சிறுபான்மையோர மொழியைப் பற்றிய பிரசசினை இங்கே சிறுபான்மையோர் என்று குறிப்பிடுவது சாதி சமய அடிப்படையில அல்ல; மொழி அடிப்படையில அரசியல துறையில இதுவரையில் சிறுபான்மையினராக அங்கீகரிககப் பட்டிருநத முஸ்லிம் களை மொழித துறையில சிறுபானமையினராகக கருது வது பொருததம அலல அப்படிக கருதுவது அவா களுககு நனமைகருப் பதில தீமை செயவதாகும

முஸ்லிம்கள எந்த மாகாணததில வாழ்கின்றார் களோ அநத மாகாணமே அவர்களுடைய தாயகம; அந்த மாகாண மொழியே அவாகளுடைய தாயமொழி உருது மொழி, முஸலிமகளின சமய மொழியே தவிர தாய்

அரசனும் தராசு, படிக்கல், கத்தி எல்லாவற்றையும் கொண்டுவரச் சொன்னான். எல்லாம் வந்து விட்டன.

தராசின் ஒரு தட்டில், மடியில் பதுங்கிக் கிடந்த புறாவை மெள்ளத் தூக்கி வைத்தான்.

தன் வேலையாளைக் கொண்டு தன் தொடையிலுள்ள தசையை அறுத்து அந்த மாமிசத்தை எதிர்த் தட்டில் வைக்கச் செய்தான். ஆனால் எடை ஏறினதாகவே தெரியவில்லை. புறா இருந்த தட்டு அப்படியேதான் தரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'என்னவோ தெரியவில்லை, இருக்கட்டும், அடுத்த தொடையின் தசையையும் வைப்போம்' என்று அதையும் அறுத்து வைத்தான். அதிலும் பிரயோஜனம் இல்லை. புறாத்தட்டு மேலே எழவில்லை.

பிறகு இதர உறுப்புக்களையும் அறுத்து வைத்துப் பார்த்தான். பிரயோஜனம் இல்லை.

கடைசியில் வேறு வழியில்லாமல் தட்டில் அப்படியே ஏறி உட்கார்ந்து விட்டான் சிபிச்சக்கரவர்த்தி.

புறாவும் வேடனும் மாயமாய் மறைந்து போய் விட்டார்கள். ஆனால் சங்கு சக்ரதாரியான விஷ்ணு மூர்த்தியும், கங்கையோடு இளம்பிறை சூடிய சிவபெருமானும் வந்து முன் நின்றார்கள். சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் முன்னிலும் சிறந்த உடலுங்களையும் பெற்று மூன்றாவது மூர்த்தியாக நின்றான். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்.

இரவொடு பகல் தழுவிற்று

33. 'விபீஷணன் நம்மோடு வந்து சேர்வதால் என்ன கேடு நமக்கு வந்தாலும் கவலை யில்லை. ஏன் நாம் உயிர் துறக்க நேர்ந்தாலும் கவலை இல்லை. அதனால் புகழ் தானே நமக்கு' என்று தெளிவாய்த தன் கருததைச் சொல்லி விட்டான் ராமன.

ராமன சொன்ன சொல்லின் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார்கள் வானரத தலைவர்கள். 'வாஸ்தவந்தான. விபீஷணனை அங்கீகரிக்க வேண்டியதுதான்' என்று சொல்லி ராமனை ஆமோதித்தார்கள்.

அடுததாற் போல்ச செயய வேண்டிய காரியம்

'ஆதலான அபயமென்ற
பொழுததே அபயதானம

ஈதலே கடப்பாடென்ப(து)
இயமபினீர; எனபாலவைத் த

33. அபயம என்ற பொழுததே – அபயம கொடுகக வேணடும என்று சொலலி ஒருவன வநத உடனேயே. அபயதானம ஈதலே கடபபாடு என்பது இயமபினீர் – அபய தானம் கொடுப்பதே உததமமான காரியம என்பதை நீஙகளும் சொலலி விட்டீர்கள

காதலால, (இனிவேறெண் ணக்
கடவதென) கதிரோனமைந் த!

கோதிலா தவனை நீ யே
எனவயின கொணாதி'என றான (207)

34 விபீஷணனைச் சேர்ப்பதனால் கேடு ஏதாவது விளையுமோ என்று ஆதியில் சந்தேகித்தான சுக்ரீவன், பிறகு சந்தேகம் எல்லாம் நிவாரதி ஆகிவிட்டது.

ஐயுற வெலலாம்தீ ரும
அளவையாய அமைநதவீ ரன,

தெயவநா யகன(து)உள ளம
தேறிய அடைவேதே றிக்,—

33 இனி வேறு எணணக் கடவதென - இனி யோசனை பணண எனன இருககிறது. ஆகையால, எனபால வைதத காதலால கதிரோன மைநத - எனனிடததில நீ வைததுளள அனபைக கொணடே சொலலுகிறேன, சுக ரீ வ னே (-சூரிய புததிரனே) கோதிலாதவனை நீயே எனவயின கொணர்தி எனறான-யாதொரு குறறமும் இலலாத அநத விபீஷணனை நீயே போய எ ன னி ட ம் அழைதது வர வேணடும எனறான ராமன.

குறிபபு விபீஷணன அரச குலததைச சேர்நதவன. அவனை அழைதது வருவதறகு அரசனாகிய சுகரீவனே போகவேணடும். அபபடி மரியாதை செயய வேணடும் வநதவனை. எனறு கருதியே 'என பால வைதத காதலால' எனறு பரிநது நயநது சுகரீவனைக கேட்டுககொளகிறான ராமன.

34. ஐயுறவு எலலாம தீரும அளவையாய - சநதேகஙகள் எலலாம் தீர்ந்த உறுதியோடு, (அளவை யோசித்து முடிவு கட்டியது). அமைந்த வீரன - நினற சுகரீவன தெயவ நாயகனது உளளம தேறிய அடைவே தேறி - ராமனது மனசு ஆலோசித்துத தெளிந்த முடிவையே தானும் உணர்ந்து.

'கைபுகற(கு) அமைவதானுற
கடிதினிற கொணாவல' எனறு,

மெயயினுக(கு) உறையுளான
ஒருவனபால விரைவிலச் செனருன.(208)

35. மயிந்தன ராமனிடம் போகும்போது தம்பி துமிந்தனை விபீஷணனிடம் இருக்குமபடியாகச் சொல்லி விட்டுததான போனன. துமிந்தனும் அபபடியே இருந்தான்.

சுக்ரீவன் விபீஷணன் இருக்கும் இடம் நோக்கி வருவதைப பாாதத துமிநதனுக்கு நிகழ்ந்த விஷயம் எல்லாம் விளஙகிவிட்டது வருகிற சுக்ரீவனை விபீஷணனுக்குச சுட்டிக் காட்டுகிருன்

வருகினற கவியினவேநதை
மயிநதனுக(கு) இளையானகாட்டி,

'தருகெனருன அணணலநினனை;
எதிாகொளற(கு) அருககனதநத

34 கைபுகறகு அமைவதானுல கடிதினிற கொணாவல எனறு—நமமோடு கலநது அடைககலம புகுவதறகு ஒததவன எனபது ஏறபட்டு விட்டாலச சரிதானே, — விரைவில விபீஷணனையே அழைதது வருகிறேன எனறு சொலலி மெயயினுக்கு உறையுளான ஒருவன பால - தஙகுவதறகு வேறிடம இலலை, விபீஷணன ஒருவனதான எனத தஙகிறறு சததியம, எனறு சொலலும் படியான விபீஷணனை நோககி விரைவிலச செனருன — வேகமாக மனமுவநது நடநதான சுகரீவன.

35 வருகினற கவியின வேந்தை — விபீஷணனை அழைக்க வரும் சுகரீவனை மயிநதனுக்கு இளையான காட்டி - மயிநதனது தமபியான துமிநதன் விபீஷணனுக்குக் காட்டி. தருகெனருன அணணல நினனை - உனனைக கூட்டிவரும்படி ராமன சொலலியிருககிருன். எதிர் கொளறகு - உனனை வர வேறபதறகாகவே. அருக்கன தந்த - சூரிய புத்திரனை.

இருகுன்றம் அனையதோ ளான
எய்தினன்' என்னலோ டும்
திரிகின்ற உள்ளத்தா னும்
அகம்மலர்ந்(து) அவன்முன் சென்றான். (209)

36. விபீஷணனும் சுக்ரீவனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த மாத்திரத்திலே இருவருக்கும் அன்பு ஜனித்து விட்டது.

தொல்லரும் காலம் எல்லாம்
பழகினும் தூயர் அல்லார்
புல்லார், உள்ளம் தூயார்
பொருந்துவர் எதிர்ந்த ஞான்றே
ஒல்லைவந்(து) உணர்வும் ஒன்றி
விராயினர், — ஒருநாள் உற்ற
எல்லியும் பகலும் போலத்
தழுவினர் எழுவின் தோளார் (210)

35. இரு குன்றம் அனைய தோளான் எய்தினன் — இரண்டு மலையை ஒத்த தோளினனான சுக்ரீவன் அதோ வருகிறான். என்னலோடும் — என்று சொன்ன மாத்திரத்தில். திரிகின்ற உள்ளத்தானும் — ராமன் நம்மை அங்கீகரிப்பானோ என்ற சந்தேகத்தில் இருந்த விபீஷணன். அகம் மலர்ந்து அவன் முன் சென்றான் — மனசில் ஆனந்தம் பெருகியவனாய், சுக்ரீவனை நோக்கி நடந்து சென்றான்

36. தொல்லரும் காலம் எல்லாம் பழகினும் — பழமையான காலம் என்று சொல்லக்கூடிய நெடுங்காலத்துக்கு முன் இருந்தே இடைவிடாது பழகினாலும். தூயரல்லார் புல்லர் — களங்கமுற்ற மனசுடையவர்களாக இருந்து விட்டால்

ஒருவரோடு ஒருவர் சேரமாட்டார்களதான். உள்ளம் தூயார் பொருந்துவா எதிர்ந்த ஞானறே - தூய உளளம படைததவர் களோ சநதித்த மாததிரததிலேயே தழுவிக் கொள்ளுவாா கள. ஒலலே வந்து உணர்வும ஒனற விராயினர் - இங்கே சுக்ரீவனும விபீஷணனும் வேகமாக வநது இதயம ஒனறினவாகளாயத் தழுவிகடுகாணடார்கள. எபபடி — ஒரு நாள உற்ற எலலியும பகலும் போல - ஒரு நாளிலேயே அதாவது சூரிய கிரகணத்தனறு இரவும் பகலும் சேர்ந்தாற போல. தழுவினர் எழுவின தோளார் — தூணை ஒத்த தோள ரான விபீஷணனும் சுகரீவனும் தழுவிக் கொணடாாகள.

குறிப்பு சூரிய கிரகணததனறு, பகலிலேயே இரவு தோனறுவது உணடு—கிரகணம் பிடிததபோது.

விபீஷணன் கரு நிறம், சுக்ரீவன வெண நிறம் இரணடு உடலும தழுவி நினற போது சூரிய கிரகணதது நாளை நினைவூட்டுநதானே?

சூரிய கிரகணததைக் கமபா மிகவும அனுபவிக்கிறார் அதைவிட அதிகமாகத திடகாததிரம கொணட இருவீரர் தழுவிககொளவதை அனுபவிககிறாா!

மனசு புனிதம் அடைகிறது!

37. விபீஷணனை அழைத்து வரப்போன சுக்ரீவன் அவனைத் தழுவிக்கொண்டான். இருவரும் தழுவி நின்ற நிலையில், 'தன் குலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் உனக்கு அபயம் கொடுத்திருக்கிறான், ராமன்!' என்கிறான் சுக்ரீவன்.

தழுவினன் நின்றகாலைத்
'தாமரைச் செங்கணானு, தன்
முழுமுதற் குலத்திற்கேற்ற
முறைமையால் உவகைமூளா,
வழுவல்இல் அபயம்உன்பால்
வழங்கினன், அவன்பொற்பாதம்
தொழுதியால் விரைவில்,' என்னாக்
கதிரவன் சிறுவன்சொன்னான். (211)

37 தழுவினன் நின்ற காலை - தழுவினவராக நின்ற சமயத்தில். தாமரைச் செங்கணான் – ராமன் தன் முழுமுதற் குலத்திற்கு ஏற்ற முறைமையால் மூதாதைகள் எல்லாருமே நீதிக்கும் கருணைக்கும் அதி தேவதையாய் இருந்தவர்கள், யாரையும் குறை சொல்லமுடியாது அத்தகைய குலத்துக்கு ஏற்றவாறாக உவகை மூள - மிக்க உவகை கொண்டவனாகவே வழுவல் இல் அபயம் உன்பால் வழங்கினான் - யாதொரு சந்தேகமும் இல்லாத முறையில் அபயம் உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். அவன் பொற்பாதம் தொழுதியால் விரைவில் என்னா - அவனது திருவடிகளை விரைவில் வந்து பணிவாயாக என்று. கதிரவன் சிறுவன் சொன்னான் – சூரிய புத்திரனான சுக்ரீவன் விபீஷணனுக்குச் சொன்னான்.

38. சுக்ரீவனாகிய வீரன் சொன்ன வார்த்தை எதிர்பாராத வார்த்தையாய் இருந்தது, அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் விபீஷணன் இதயம் இளகிப் பரவச நிலையை அடைந்து விட்டது. ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பொழிகிறது

சிங்கஏ(று) அனையான சொன்ன
வாசகம செவிபுகா முன,

கங்குலின நிறத்தினை தன
கண்மழை தாரைகான ற,

அங்கமும மனமதென னக்
குளிர்ந்த(து),அவ் அகத்தைமிக குப்

பொங்கிய உவகைஎன னப
பொடித்தன உரோமபபுள் ளி (212)

38. சிங்கஏறு அனையான சொனன - சுக்ரீவன சொனன கங்குலின நிறததினை - கருநிறம் கொணட விபீஷணன். கணமழைத தாரை கானற - கண்ணீர மழை தாரை தாரையாயப பொழிநதது. அங்கமும் மனமது எனனக் குளிாநதது - மனம் குளிாநது விட்டது அதை ஒட்டிய உடலுமே குளிாநதுவிட்டது அகததை மிக்குப் பொங்கிய உவகை எனன - அபபடிக் குளிாநத மனதில உணடான ஆனநதம் அதிகபபட்டுப பொஙகி வெளியாகிறறு என்று சொலலும்படி. பொடித்தன உரோமப புளளி - ரோமம எலலாம் புளகிததன.

39. இந்தப் பரவச நிலையில் அவமானமும் துன்பமும் வந்து விபீஷணனது இதயத்தைத் தாக்கு கின்றன.

'பஞ்செனச் சிவக்கும்மென்கால
தேவியைப் பிரித்த பாவி

வஞ்சனுக்(கு) இளையன் என்னை
வருக என்(று) அருள்செய்தானே'

தஞ்செனக் கருதினேனே!
தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட

நஞ்செனச் சிறந்தேன் அன்றோ,
நாயகன் அருளின் நாயேன்!' (213)

39 பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால — செந்நிறக் குழம்பு தோய்ந்த பஞ்சு தானோ என்று சந்தேகிக்கக் கூடிய இயல்பிலச் சிவந்த மெல்லிய பாதம் கொண்ட தேவியைப் பிரித்த பாவி வஞ்சனுக்கு — சீதாதேவியை எடுத்து வந்த பாவியாகிய ராவணனுக்கு. இளைய என்னை வருக என்று அருள் செய்தானே — தம்பியாகிய என்னையும் வரட்டும் என்று சொல்லி அருளினானே தஞ்செனக் கருதினேனே — உண்மையிலேயே அடைக்கலத்துக்கான ஒருவன் என்று எண்ணினேனே தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட நஞ்செனச் சிறந்தேன் அன்றோ — நாலா திசையும் படர்ந்து தாழும் சடையோடு ஆடும் சிவபெருமான் உட்கொண்ட நஞ்சைப்போல உயர்ந்த பொருளாய் அல்லவா ஆகிவிட்டேன் நாயகன் அருளின் நாயேன் — ராமபிரானது கருணையினால் அல்லவா எளியேன் சிறந்தேன்!

குறிப்பு சிவபெருமான் உட்கொண்ட காரணத்தினாலேயே விஷமானது உயர்வு பெற்று விட்டது என்ற விஷயம், விபீஷணனது மன நிலையை அபூர்வமான உண்மையோடு வெளிப்படுத்துகிறது.

40. இயற்கையிலேயே சிலர் தூய உள்ளமும் இரக்கமும் படைத்தவாகளாய் இருக்கிறாகள். ஆனால் அவாகளைச் சுற்றி உள்ளவாகள எல்லாரும் பாவத தொழிலில் மூழ்கியவாகளாய் இருக்கிறாகள் அதைச் சகிக்க முடிவதில்லை அநதத தூய உள்ளம் படைததவாகளுக்கு, தஙகளைச சதா வெறுததுக் கொணடிருக்கிறாகள். அபபடி வெறுததுக் கொண டிருபபவாகளை இனனும் இநத உலகததில் நாம் பாாக்கிறோம்

விபீஷணன அபபடி வெறுததுக் கொண டிருககிற ஒரு தூய பாததிரம்.

தனக்கு விமோசனமே இல்லை என்று எணணிக் கொணடிருநத விபீஷணனது உள்ளததுக்கு இப போது எதிாபாராதபடி அமைதி ஏறபடுகிறது.

'உலகததில் யாரும் உறவில்லை, துறவறமே தஙகளுக்கான உறவு' என்று எண்ணும் தூயவா களுக்கே ஒரு துணைவனாய உள்ளவன் ராமன். அவனல்லவா என்னை உறவெனக் கருதி அடைக் கலம் தநதிருக்கிறான!

'துறவெனும உறவுபூண ட
தூயவா துணைவன,என னை

உறவுதந தருளி,மீ ளா
அடைககலம உதவினா னே!

40. தூயவர் துணைவன - ராமன.

மொழி அல்ல தமிழ் நாட்டை எடுத்துக் கொள்வோம் இங்கே வாழும் முஸ்லிம்களில் அரேபியா போன்ற பிற நாடுகளிலிருந்து தமிழ நாட்டுக்கு வந்தவர்களின் நேர் சந்ததியார் மிகமிகச் சொற்பம் இவர்களைத் தவிர மற்ற முஸ்லிம்களே பெரும்பான்மையினர் அவர்கள் தமிழகத்தின் பழங்குடி மக்களே ஆவார்கள் ஆகவே, அவர்களும் தமிழர்—தமிழ நாட்டார்; இதில் யாதோர் ஐயமுமில்லை தங்களைத் தமிழர் என்று சொல்லிக் கொள்வதால் தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் உரிமையும் பெருமையும் அதிகப்படுமே தவிர கொஞ்சமேனும் குறைவுபடாது.

ஆனால், உருதுமொழி இஸ்லாமிய கலாச்சாரங்களைக் கற்பதற்கு உதவுவதால், அதை இந்திய முஸ்லிம்கள் தங்கள் உயிரெனப் போற்றுகின்றார்கள் என்பதை மாகாண மொழிகளுக்கு வாழ்வு அளிக்க விரும்புகின்றவர்கள் மறந்துவிட முடியாது ஆகையால் விருப்பமுள்ள முஸ்லிம்கள் தமிழைப் புறக்கணிக்காத வகையில் உருது கற்பதற்கு வசதி இருக்க வேண்டும்

இப்படியே மற்ற கல்வித் துறைகளுக்கும் இடமிருக்கும் என்றாலும், பொதுவாகப் பார்த்தால் சிறுபான்மையோர் பெரும்பான்மையோர் என்ற பிரச்சினை மாகாண மொழியைப் பொறுத்தவரையில் புகுவதற்கு இடமே இல்லை அந்தந்த மாகாணத்தில் வாழ்ந்து உரிமை பெற விரும்புகின்றவர்கள் எல்லோரும் மாகாண மொழியைப் போற்றுவது கடமையாகும் இதுதான் ஜனநாயக அரசியல்முறை இந்த மாகாண மொழியே ஆரம்பப் பள்ளிகளில் இடம் பெறுவது; ஆரம்பப்

மறவினை நீக்கல இல் லா
மாயமும மாயவாழக கைப

பிறவியும பெயர்ததேன,பின னும
நரகினிற பிழைபபதா னேன. (214)

40. மறவினை நீக்கல இலலா - கொடுஞசெயலோடே ஒட்டியுள்ள. மாயமும் மாயவாழக்கைப பிறவியும பெயர்த் தேன - மோசம் செய்யும் செயலகளுககும மோசமான வாழககைககும உரியதான பிறபபை ஒழிததேன பினனும் நரகினிலப பிழைபபதானேன - நரகம என்று சொலலுகிறார் களே, அது இனி எனககுக கிடையாது, தபபி விட்டேன!

குறிபபு. இவவாறுகத தன இதயததிலப பொஙகிப பொஙகி வநத கஷடஙகளையும துன்பங்களையும சுகரீவன முனபாகக் கொட்டுகிறுன விபீஷணன. அதில அவனுக்கு எதிர்பாராத ஆறுதல உணடாகிறது

இததகைய ஆறுதலைக குறிததே குறளாசிரியா,

'புறந தூயமை நீரான
அமையும; அகந தூயமை

வாயமையாலக காணப
படும'

என்று சொனஞர் மிகவும உணமையான விஷயம.

புறமாகிய உடமபு தணணீரால சுததமடைகிறது. அதேபோல உணமையை வெளியிடடுச சொலலுவதால உளளம் பரிசுததம அடைகிறது

அப்படிப பரிசுததம் அடைகிறது விபீஷணனுடைய உளளம்

குறறம எனபது இலலாதிருநதும் குறறததுக்கு உளளான மாதிரி துன்பபபடுகிறுன. அவனுடைய தூய உளளததுககு அமைதி உணடாகிறது.

புதல்வரால் பொலிந்தான் உந்தை!

41. தன்னிடம் ஏதோ குற்றம் இருந்ததுபோல எண்ணி, அவைகளுக்கும் பரிகாரம் ராமனுடைய தஞ்சம்தான், என்று கருதியவனாய விபீஷணன் பரவசம் அடைகிறான. அவனைச சுக்ரீவன், ராமன் இருந்த இடததுக்கு அழைததுச செல்லுகிறான்.

ராமனது திவ்ய திருமேனி விபீஷணனுடைய கண்ணுக்குப் புலனாகிறது விபீஷணனுடைய உள்ளம் எப்படி ஈடுபடுகிறது!

விபீஷணன் ராமனது உருவத்தை மனசில் எண்ணி எண்ணி அவனுக்கு ஒரு உருவம் கொடுத திருந்தான அந்த உருவததில் நவரததின கசிதமான ஆரததை மாாபில் பாாததிருக்கிறான். அப்படியே ராமனது பரநத தோளில பிரகாசமான தோள் வளையததை வைதது அனுபவிதது வநதான்

இப்போது பாாக்கிற ராமனது மாாபில் அந்த ஆரம் இல்லை. தோளிலும் தோள் வளையம் இல்லை

அபபடி ஆரமும் தோள் வளையமும் இல்லாமல் இருததலும் ஒரு அதி அற்புதமான அழகைக் கொடுக்கிறது ராமனுக்கு.

மழை நீரைத் தாங்கிய மேகம் இந்திரனது வில்லை (வானவில்லை) தாங்கி இருந்து, பிறகு அது மறைவதையும் பார்த்திருக்கிறோம் அப்படி வானவில் தோன்றுவதும் மறைவதும் விபீஷணனது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன

படாமழை சுமந்தகார் லைப,
பகாவரும அமரர்கோ மான

அடாசிலை துறந்ததென ன,
ஆரந்தீர் மார்பினானைக,

கடாகடை மத்திறபாம பு
கழற்றிய தென்னக,கா சின

சுடரொளி வலயம்தீர்ந் த
சுந்தரத் தோளினானை (215)

41 படாமழை சுமந்த காலை - வானத்தை நிரப்பி நின்று மழை நீரைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த பகாவரும - எடுத்துச் சொல்லமுடியாத அழகு வாய்ந்ததான அமரர் கோமான அடாசிலை - தேவேந்திரனது மாபெரும வில்லை (வானவில்லை) துறந்ததென்ன - மறைந்ததென்று சொல்லும் படியான ஆரந்தீர் மார்பினானை - நவரத்தின கண்டி இல் லாத மார்பை யுடைய ராமனை கடாகடை மத்திற பாம்பு கழற்றிய தென்ன - பாற்கடலை மந்திரகிரி கொண்டு கடைந் தார்கள், அப்படிக் கடைவதற்கு வாசுகியாகிய பாம்பைத் தாம்பாகச் சுற்றினார்கள். கடைந்த பிறகு பாம்பைக் கழற்றி விட்டார்கள். அப்படி கழற்றியதற கொப்ப. காசின சுடரொளி வலயம் தீர்ந்த - பதித்த ரத்தினங்களி லிருந்து பிரகாசம வீசுவதான தோளவளையம கழற்றிய (இல்லாத). சுந்தரத் தோளினானை - அழகிய தோளகொண்ட ராமனை—நோக்கி.

42. மார்பும் தோளும் அப்படி இனி முகம்.

பூரணச் சந்திரன் திரளான நிலவைததானே வீசும். ஆனால் ராமனது திருமுகமோ கருணையாகிய அமுததலதயே பொழிகிறது.

கறறைவெண ணிலவுநீக் கிக
கருணையாம அமிழ்தமகா லும

முறறுறு கலையிறரு ய
முழுமதி முகத்தின னைப —

பெறறவன அளிததமோ லி
இளையவன பெறத,தானபெற ற

(சிறறவை பணிதத)மோ லி
பொலிகினற செனனியா னை. (216)

42. கறறை வெண்ணிலவு நீக்கி - திரணட வெண் நிலவு பொழிதலை நீககி. கருணையாம் அமிழதம் காலும் - கருணையாகிய அமிழததலத வீசும் முறறுறு கலையிறரைய - பூரண கலையைக கொணட முழுமதி முகத்தினனை - பூரணச சநதிரனை ஒத்த முகத்தை உடைய ராமனை. பெறறவன அளிதத மோலி இளையவன பெற - தநதையாகிய தசரதன முதலிலத தனககு அளிதத கிரீடததைத தம்பி பரதன பெறவும் தான பெறற - தனக்கெனறு பெறறுக் கொணட. சிறறவை பணித்த - கைகேசி கட்டளையிட்ட மோலி பொலிகினற செனனியானை - சடையாகிய கிரீடம் விளஙகுகிற சிரசை உடையவனாகிய ராமனை.

குறிபபு பொன முடியை விட ராமனது சடை அதிக மாகப பிரகாசித்து அழகு செயகிறது விபீஷணனது கணணுககு.

43. மேலேயுள்ள இரண்டு செய்யுள்களும் விபீஷணனது உள்ளத்தில் பிறந்த ஆனந்தமும் வியப்பும் அபரிமிதமான வேகததோடு பொங்கிப் பொங்கி எழுகின்றன. அந்த வேகமானது கடைசியாக 'வீரனை நோக்கி' என்று சொல்லுவதில் முடிகிறது.

ராமனைப் பார்தத மாத்திரததில் தேகம் புளகிக்கிறது விபீஷணனுக்கு. கண்ணீர் பொழிகிறது. இதயம் அப்படியே உருகுகிறது

மறுபடியும் வியப்பு மேலிடுகிறது

வீரனை நோககிஅங கம
மெனமயிா சிலிாபபககண ணீா

வார,நெஞ சுருகிச'செங கண
அஞசன மலை,அனறு கில,—

காாமுகில கமலமபூத த(து)
அனறுகில,—கணணனகொல லாம,—

ஆரருள் சுரககுமதெய வ
அறம்அது கரிதோ'என ருன (217)

---

43. வீரனை நோக்கி – ராமபிரானை நோககி அங்கம மெனமயிா சிலிர்பப–தேகம புளகிகக கணணீர் வார–கணணீா பொழிய. நெஞ்சுருகி – உளளம் இளகி செங்கண் அஞ்சனமலை–செஙகணணோடு கூடிய கருநிற மலைதான இது. அனறுகில காாமுகில கமலம பூத்தது – கருமேகததிலச செநதாமரை பூதத காட்சிதானோ அனறுகில கணணன கொலலாம் – திருமாலதானோ இவவுருவம். வேறு எனன வாக இருக்கலாம். ஆரருள சுரக்கும தெயவ அறம அது – குறையாது கருணை பொழியும தர்ம தேவதையானது. கரிதோ எனருன – கரிய நிறஙகொணடதோ என்று வாய விட்டு நனறி யுணர்சசியைக கொட்டுகிருன.

44. தன் கிரீடத்தின்மேல் கையை உயர்த்திக் கூப்பியவாறாக நடக்கிறன்.

பக்தியோடு விபீஷணன் பார்ப்பதைப் பார்த்தால் கல்லும் மரங்களுமே உருகிவிடும்.

குரங்குகள் மீச் சுமந்துசெல்லும்
கதிர்மணி முடியன, கல்லும்

மரங்களும் உருக நோக்கும்
காதலான், கருணைவள்ளல்

இரங்கினன் நோக்குந்தோறும்
இருநிலத்(து) இறைஞ்சுகின்றான்,-

வரங்களின் வாரிஅன்ன
தாளிணை வந்துவீழ்ந்தான். (218)

44. கதிர்மணி முடியன் – விபீஷணன். நோக்கும் காதலான்-பார்க்கிற பக்தனான விபீஷணன். கருணைவள்ளல் இரங்கினன் நோக்கும் தோறும் - கருணை மூர்த்தியான ராமன் மனம் இளகியவனாய்ப் பார்க்கும் தோறும். இரு நிலத்து இறைஞ்சுகின்றான்-பூமியைத் தொட்டுத் தொட்டு வணங்குகிறான். கடைசியாக—வரங்களின் வாரி அன்ன தாளிணை-சகல செல்வங்களையும் தன்னிடத்தே அடக்கியுள்ள வரம்பில்லாத சமுத்திரம் ஒத்த ராமனது திருவடியில், ஓடிவந்து அப்படியே விழுந்தான்.

45 அப்படி விழுந்த விபீஷணனது அளவிலா அன்பைக் கண்டான் ராமன். வாய்விட்டுப் பேசுகிறான்

'குகனொடும் ஐவரா னேம
முன்பு, பின் குன்றுசூழ் வான
மகனொடும் அறுவரா னேம,—
எம்முழை அன்பின்வந்த
அகன்அமர் காதல்ஐய
நின்னொடும் எழுவரா னேம,—
புகலரும் கானம்தந்து
புதல்வரால் பொலிந்தான்உந்தை! (219)

45 குகனொடும் ஐவர் ஆனேம் முன்பு - நான்கு சகோதரர்களாய் இருந்த நாங்கள் முதல் முதலாக குகனோடு சேர்ந்து ஐந்து பேர் ஆனோம் பின் குன்று சூழ்வான மகனொடும் அறுவரானேம்-பிறகு சூரியபுத்திரனை இந்தச் சுக்ரீவனோடு சேர்ந்து ஆறுபேர் ஆனோம் குன்று சூழ்வான - மேரு கிரியை வலம் வரும் சூரியன், கடைசியாக எம் உழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல் ஐய—ஆசையோடு எங்கள் பால்வந்து இருதயத்தில் ஊன்றிய நிலை பெயராத பேரன்பு கொண்ட ஐயனே நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்—உன்னோடு சேர்ந்து ஏழு சகோதரர்கள் ஆய்விட்டோம்—பூர்வமாய நால்வராய் இருந்த நாங்கள், ஆகவே, புகலரும் கானம் தந்து—புகுந்து வாழ்தற்கு ஒவ்வாத காட்டை எனக்குத் தந்த காரணத்தினால். புதல்வரால் பொலிந்தான் உந்தை—மக்கட் பேறு அதிகமாகி விட்டது உன் தந்தையாகிய தசரதனுக்கு.

குறிப்பு. உணமையான அனபும் இரககமும் கவியில அறபுதமாய தொனிககின்றன.

விபீஷணன, ராமன, ஆகிய இரணடு பாததிரங்களும் மிக உயாநத லக்ஷய பாததிரஙகளாயப பிரகாசிக்கினறன.

கம்பரது சிருஷடிகளைப பாாததுப் பார்த்து வியநது கொணடே இருககவேணடியதுதான நாம.

5. இலங்கை கேள்விப் படலம்

வில்லை நோக்கினான் !

1. விபீஷணன் தமையன ராவணனிடம் எவ்வளவோ சொல்லிப் பாாததான் — சீதா பிராட்டியை விடுவித்து விடவேண்டும் எனபதாக. அதைக் காது கொடுத்தே கேட்கவில்லை ராவணன். அதோடு நிற்கவில்லை அவன் காரியம். நாட்டை விட்டு உடனே போய விடவேண்டும் என்று விபீஷணனைப பாாததுச சொல்லி விட்டான.

எனன செயவான் விபீஷணன் ? இலங்கைத தீவை விட்டுக் கடலைத தாண்டி ராமனுடைய சேனை இருந்த இடததுக்கு வந்து சோநதான் — ராமனிடம் அடைக்கலம் புகவேணடும் எனபதாக

ராமன் விபீஷணனை உடன் பிறந்தவனாக அஙகீகரிததுக் கொண்டான இனி

நேரம் முன இரவு. மனசில் உளள சஞசலம் தீர்ந்து அமைதி பெறலாம் என்று கடற்கரைப பக்க மாகத தன்னந் தனியாகப போகிறான் ராமன.

வெண் மணல் அழகாய்ப பரநது கிடக்கிறது. மணலில் உட்கார்ந்தான்

சிறிது நேரத்தில் சந்திரனும் உதிததது.

நமக்குத தெரியும்

தன கையினுல்லயே கடலைக கடைந்தவன என்று புகழக்கூடிய வாலி, அததனை பராக்கிரமம் உளளவன். அததகைய வாலியின மாாபை அல்லவா தொளைததது ராமபாணம்!

வானததையே ஊடுருவ ஓஙகிய மாதிரி நினறனவே ஏழு மராமரஙகள், அந்த மராமரங்களும் தொளைபட்டன ராம பாணததால்! ராமனும் ராமபாணமும் அபபடிபபடடவை.

கரத்தொடு பாழிமாக
 கடலக டைநதுளான

உரததொடு,—வானினை
 உருவ ஓஙகிய

மரததொகை, தொளைததவன
 மாாபில,—மனமதன

சரததொடு பாயநதன
 நிலவின தாரைவாள! (220)

1 கரததொடு பாழிமாக் கடல கடைநதுளான உரத தொடு-கையினுல மிகப பெரிதாய உளள சமுததிரததைக் கடைநத வாலியின மாாபோடு மாததிரம அலலாமல வானினை உருவ ஓஙகிய மரததொகை தொளைததவன—வானததை உருவுமபடி ஓஙகிய வரிசையாக நினற ஏழு மராமரஙகளைத தொளைததவன மார்பில - தன அபார சகதி உளள அமபினுல தொளைதத ராமனது மாாபிலேயே. மனமதன சரததொடு பாயநத நிலவின தாரைவாள - சநதிர கிரகணங களாகிய வாள பாயநதது—அதாவது, காதல எணணஙகள மனசில உதிததன

குறிபபு எவவளவோ வீரதீரச செயல உடையவனுய இருநதும் காதல எணணம் வநத மாத்திரததில தளர்சசி உணடாயவிட்டது ராமனுககு என்பது விஷயம்.

படித்த சிவாஜி வரலாற்றையும், மொகலாய வரலாற்றை யுமே, திரும்ப நான்காம்பாரத்தில் ஆங்கிலத்திலும் படிக்க வேண்டிய முயற்சி குறையும்; அதையே கல் லூரியில் இன்னும் கடினமான ஆங்கிலத்தில் கற்கும் வீண் முயற்சியும் போகும் வெறும் ஏட்டுக் கல்வி யிலேயே கழிகின்ற நேரத்தில் ஒரு பெரும் பகுதியை வேறு பயனுள்ள வழியில் செலவிடலாம்; வேறு சிறந்த கலைகளில் செலுத்தலாம் ஆகையால், ஆங்கிலத்தில் கற்று இடர்ப்பட்ட நேரத்தில் ஒரு பகுதி காலமும் முயற்சியும் சிக்கனமானால், அதை நாட்டு நன்மைக்கு உரிய வழியில் பயன்படுத்தலாம்.

மாகாண மொழியை முதல் மொழியாக்கி ஆரம்பக் கல்வி முதல் சர்வகலாசாலைப் படிப்பு வரை எல்லாப் பாடங்களையும் அந்த மொழியிலேயே கற்பிக்க வேண்டும். இங்கே ஒரு சிக்கல் எழுகின்றது அதுதான் அந்த மாகாணத்தில் வாழும் சிறுபான்மையோர் மொழியைப் பற்றிய பிரச்சினை இங்கே சிறுபான்மையோர் என்று குறிப்பிடுவது சாதி சமய அடிப்படையில் அல்ல; மொழி அடிப்படையில் அரசியல் துறையில் இதுவரையில் சிறுபான்மையினராக அங்கீகரிக்கப் பட்டிருந்த முஸ்லிம் களை மொழித் துறையில் சிறுபான்மையினராகக் கருது வது பொருத்தம் அல்ல அப்படிக் கருதுவது அவர் களுக்கு நன்மைக்குப் பதில் தீமை செய்வதாகும்

முஸ்லிம்கள் எந்த மாகாணத்தில் வாழ்கின்றார் களோ அந்த மாகாணமே அவர்களுடைய தாயகம், அந்த மாகாண மொழியே அவர்களுடைய தாய்மொழி உருது மொழி, முஸ்லிம்களின் சமய மொழியே தவிர தாய்

2. ராமனுடைய மனசு பின் நோக்கி வெகு தூரம் போயவிட்டது. அயோததிக்கே போய் விட்டது. சீதையின் அழகிலும காதலிலும் ஈடு பட்டிருநத காலததுககுப போயவிட்டது

பொன்னுடையை மேகலாபரணம் சுற்றி நின்று அழகு செயததை அனுபவிததவன் ராமன். இது செயற்கை அழகு. செயற்கை அழகே ராமனது உள்ளததைப பைததியம் பிடிக்கச செயதது. அபபடியானுல் இயற்கை அழகு எனன பாடு படுதநி யிருக்கும்!

பணிபழுத(து) அமைநதபூண
மடியின பணபினுல
பிணிபழுத்(து) அமைநத(து) ஓா
பித்தின உளளததான, —
அணிபழுத(து) அமைந்தமுத்(து)
அருமபும செயயஒண
மணிபழுத(து) அமைநதவாய
மறககு வலலனே (221)

2 பணிபழுதது அமைநத பூண் - உயாநத வேலைப பாடுடன அமைநத மேகலாபரணததைத் அணிநத மடியின பண்பினுல - மடியின அழகினுல பிணி பழுதது அமைநததோா பிததின உளளத்தான - நோயபோல முதிாநது பைத்தியங கொணடது போனற காதலுககு உளளான ராமன. அணி பழுதது அமைநத முதது அரும்பும - வெகு அழகாய வரிசைப படுததி அமைத்த முததுககளை ஒதத சினனஞசிறு பறகள வெளியில தெரியுமபடியான. செயயஒண மணிபழுதது அமைநதவாய - சிவநத பிரகாசமான மாணிககததின அழகு வாயநத இதழகளை - புனசிரிபபோடு கூடிய இதழகளை, மறக்க வலலனே. - அபபடியே வந்து முன நினறுவிட்டன இதழகள.

8. சீதையின் அழகிய உருவம் மனக்கண்முன் வந்தது, மறைந்தும் போய்விட்டது. பிறகு என்ன நேர்ந்தது?

ராமன் தன் உடலைப் பார்த்தான், உடல் மெலிந்திருக்கிறது

ஆனால் வலிமை கொண்ட உயிரானது உடலை விட்டு நீங்கவில்லை என்பதையும் பார்த்துக் கொண்டான்.

உடலினை நோக்கும,வல
உயிரை நோககும,வெவ்

இடரினை நோககும மற(று)
யாது நோககுஙகொல,—

கடலினை நோககும அக
களவன வைகுறும

திடரினை நோககுநதன
சிலையை நோககுமால (222)

8. உடலினை நோக்கும - மெலிந்த உடலைப பார்த்தான. வல உயிரை நோக்கும - விடமாட்டேன என்று பறறிக கொண்டிருககிற உயிரையும பார்ததுககொணடான. அதோடு—வெவ இடரினை நோக்கும - தனனை வதக்கி வாட்டுகிற துனபததையும பார்ததுக கொணடான. மறறு யாது நோக்குங கொல-சிநதனை வேறு எதைக குறிததுச செலலும! ஆனாலும, கண பார்ததது சிலவறறை கடலைப பார்ததது, ராவணன தஙகும் தீவைப பார்ததது, கடைசியாக தன அருகே மணலிலக கிடநத விலலையும பார்ததது

ராமனை மணலில உடகாரவைததுச சீதையின ஞாபகததை ஊட்டி வீரததை மனசில நிலை நிறுததிய கறபனை கம்பரது அரிய சிருஷ்டிகளில ஒனறு.

மூனறு செயயுளகளும அதி அறபுதமான இசைநயஙகளோடு உணர்சசியை எழுபபககூடிய பாவ உருவம் கொணடவைகளாகும்.

6. சேது பந்தனப் படலம்

ஒரு கடலை அடைக்கப் பல கடல்கள்!

1. மாலை நேரத்தில் ராமன் கடற்கரைக்குப் போனதையும் சீதையின் நினைவு வந்ததையும் கடைசியாக வில்லை நோக்கியதையும் பார்த்தோம். இனி யுத்தத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணவேண்டியதுதானே? இரவு கழிந்தது.

காலை நேரம்

சுக்ரீவன், அடுத்தாற் போலச் செய்யவேண்டிய காரியத்தைப் பற்றி யோசிப்பதற்காக, அநுபவம் உள்ள அறிஞர் சிலரையும் விபீஷணனையும் அழைத்து உட்காரச் செய்தான். அவர்களோடு ஆலோசனை செய்ததின் பேரில, 'சரி, காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு நம்முடைய தச்சன் நளன் வர வேண்டியதுதான்' என்கிறான்.

அளவறும் அறிஞரோ(டு),
அரக்கர் கோமகற(கு)

இளவலும், இனிதுடன்
இருக்க, எண்ணினன்

1 அளவறும் அறிஞரோடு - விரிந்த அனுபவ ஞான முள்ள சிலரோடு. அரக்கர்கோமகற்கு இளவலும் இனிது உடன் இருக்க-ராவணன் தம்பியான விபீஷணனோடு சௌகரியமாய் ஒரு இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கச் செய்து.

விளைவன செய்வன,—
  'முடிக்க வேண்டுவான

நளனவரு' கென்றனன
  கவிககு நாயகன (223)

2. நளனும் வந்து விட்டான

'கடலைக்கடக்கவேண்டும் அல்லவா, நம்முடைய சேனைகள்?'' என்று சுகரீவன சொன்னான

'சரி, சரி, கடலிலே அணை கட்டவேண்டியது தானே! இருக்கட்டும் அதைப்பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை கிடைத்த கல்லோ பாறையோ, மலையோ எது வந்தாலும் வரட்டும். மேரு மலையாய் இருந்தாலும் சரி அணுவாய இருந்தாலும் சரி, கவலையில்லை. எல்லாவற்றையும் பொருந்தும்படி அமைதது விடுவேன் வரட்டும்' என்றான நளன்

'காரியம கடலினை
  அடைதது கட்டலே,

சூரியன காதல!
  சொலலி எனபல'

1 எண்ணினை விளைவன செயவன - இனி நேரக்கூடிய காரியஙகளையும் செயயவேணடிய காரியஙகளையும் பற்றி எணணினவனாய (சுக்ரீவன) முடிக்க வேணடுவான நளன வருக என்றனன - காரியததை முடிககும்படியாக நமமுடைய தசசனான நளன வரட்டும என்று சொனனான. கவிககு நாயகன - வானரஙகளுக்கு அரசனான சுக்ரீவன.

2 காரியம கடலினை அடைத்துக் கட்டலே - கடலை இரணடு கரையையும சேர்த்த வண்ணமாக அணை கட்டுகிறது தானே காரியம சூரியன காதல - சூரிய புததிரனான சுகரீவ ராஜனே சொலலி என, பல - அதிகமாயப பேச என்ன இருககிறது.

மேருவும் அணுவும்
வேறு ருவகை

ஏாஉற இயறறுவன
கொணாதி' எனறனன (224)

3. குண்டுக கல்கள் வரவேண்டுமே அணைக்கு! வருகின்றன பாருங்கள்!

ஒருகாத தூ ர த துக்கு எட்டிய பார்க்கிறோம். ஒரே பரப்பாய்க் கணக்குக்கு அடங்காத கரிய பருவ தங்கள் அசைந்து அசைந்து வருகின்றன. எப்படி இருக்கும் காட்சி!

கருவரை காதஙகள்
கணககி லாதன,

இருகையில்த, தோள்களில்ச்,
சென்னி ஏந்தின,—

2 மேருவும அணுவும் வேறு உருவகை - மேரு மலையும் அணுவும ஒனறுதான எனறு என்னும்படி ஏர் உற இயறறுவன—அபபடி நனருயப பொருந்தும்படி கட்டி விடுவேன — (பெரிய பாறையும் சிறிய கூழாங் கலலும் ஒனருய அமைதது கிறகும்படி கட்டி விடலாம்) கொணர்தி எனறனன — பெரிதோ சிறிதோ எனற கவலை வேணடாம். எலலாவறறையும கொணடுவரக் கட்டளை இடு என்ருன-வானரத தசசனை நளன

குறிபபு அணை கட்டுகிற காரியம் எலலாம, அநு யாசமான காரியமதான எனற உணாசசி நமக்கு உணடாகும் படி ஆரம்பிக்கிருர் கம்பா

3. இரு கையில - இரணடு கையிலும சேர்த்துத் தூககியவைகளாயப பாறைகள். தோளகளில-அதை விடப பெரிய பாறைகளைத தோளில வைத்த வணணமாய சென்னி ஏநதின—அதை விடப பெரிய பாறைகளைச சும்மாடு கட்டித் தலையில சுமந்தவைகளாய—இந்த விதமாக வானரஙகள் பாறைகளைச் சுமநது வந்தன

ஒருகடல் அடைக்கமற்(று)
ஒழிந்த வேலைகள்

வருவன ஆம்என
வந்த வானரம் (225)

3. ஒரு கடல் அடைக்க—இந்த ஒரு கடலை அணை கட்டி அடைப்பதற்காக மற்றொழிந்த வேலைகள் - மற்ற ஆறு சமுத்திரங்கள்

குறிப்பு இதிகாசம் என்றால், கவி என்றால், சாண் கொண்டும் முழங்கொண்டும் அளத்தல் போதாது. இந்த அளவு கோல்களைக் கொஞ்சம் விட்டு விட்டுக் கற்பனை அளவுகோல் கொண்டு வானத்துக்கும் பூமிக்குமாக அளக்க நேர்ந்தாலத்தான் நம் உள்ளத்தில் உள்ள கற்பனை சக்திக்கு ஓடி உலாவ இடம் கொடுத்தது என்று ஆகும்

ஷேக்ஸ்பியர் முதலிய மேதாவிகள் கண்ட உண்மை இது.

கம்பர் எப்படி நம்முடைய கற்பனை உள்ளத்துக்கு விருந்தளிக்கிறார் என்பதை இனியும் பார்ப்போம்.

அகதிகளை ஆதரித்த காரியந்தான்

4. இலங்கைக்கு அணை கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. கனவு உலகத்துக்கு கொஞ்சம் நம்மை இழுத்துச் செல்கிறார் கவிஞர்

கனவு உலகத்தில் அளவுகோல் ஒன்றுக்கு ஆயிரமாய நீண்டு விடுகிறது. அதனால் நஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. நீளட்டும் வேண்டிய மட்டும் !

கல்லுகள் வேண்டும், துரிதமாகவும் கட்ட வேண்டும் ! வானரங்கள் எப்படிச் சாதிக்கின்றன, பார்க்கலாம்

ஒரு தனித்த குரங்கைப் பார்க்கிறோம் காலினால் ஒரு மலையை உருட்டிக் கொண்டு வருகிறது. கைகளைத் தூக்கி வேறொரு மலையைத் தாங்கிக் கொண்டு நடக்கிறது இதோடு நிற்கவில்லை காரியம்

காலிடை ஒருமலை
  உருட்டிக, கைகளின்

மேலுடை மலையினைத்
  தாங்கி, விண்தொடும

சூலுடை மழைமுகில
  சூழ்நது சுற்றிய

வாலிடை ஒருமலை
  ஈர்த்து வந்ததால் (226)

4 விண் தொடும சூலுடை மழை முகில சூழ்நது சுற்றிய– வானத்தைத் தொடும்படியான நீர் செறிந்த மழைமேகத்தையும் சேர்த்து (வாலால) சூழ்ந்து சுற்றிய வாலிடை ஒரு மலை ஈர்த்து வந்ததால – வாலிலுள்ள மூன்றாவது மலையையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்தது.

5. குண்டுக் கற்கள கொண்டு சுவா எழுப்பு வதைப பார்ததிருக்கிறோம் நாம். அனுபவம் முதிாநத கொததனா சுவாப்பக்கம் நின்று கல்லுகளைப பொருததி வைக்கிறார்

கல்லுகள் பலவிதக் கோணல்களோடும் முடிசசு களோடும் இருக்கின்றன. ஒரு ஆள் தூக்குகிற கல்லும் உணடு. இரண்டு ஆள் தூக்குகிற கலலும் உணடு மூன்று ஆள் தூக்குகிற கல்லும் உண்டு அவைகளை ஆஙகாஙகு பொருததி வைத்து விடுகிறா சில வேளை நாலு போ சோநது காவடி கட்டித தூக்கிக கொணடு வருவாாகள் ஒரு பாறுங்கல்லை. அந்தக் கல்லையும் ஒரு லாகவததுடன் வீசி வாங்கி ஒரு தொணடில் பதிய வைதது விடுகிறா, அந்தப பாறுஙகல் சிறிதும் அசையாதபடி நனறுய உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறது சுவராக இதை எல்லாம் பாாக்க வியபபாய இருக்கிறது, வெகு ரஸமாயும் இருக்கிறது,

கொததனா காரியம் இஙகே இருக்கட்டும் இனி,

பஞசததிலோ, அரசாகள செயகிற கொடுமை யிலோ திரளான ஜனஙகள் நாடடை விட்டு வெளியேறி விடுகிறாாகள. அததகைய அகதிகள, பல ஊாகள வழியாக வருகிறாாகள். ஆஙகாஙகுளள அரசாகள் ஏதோ சில நாள் அவாகளுக்கு அனன மிட்டுப் பிறகு அவாகளைக் கடததி விடுகிறார்கள்

4 குறிபபு மலைகள் காலால உருளுகினறன கைககு மேலே நிற்கினறன. வாலால்ச சுறறி இழுககப்படு கினறன. அபபடியாலை குரஙகுகளின உருவம் எபபடி யிருக்கும் !

இந்த விதமாகப் பல அரசர்களை அடைந்து கடைசியாகத திருவெண்ணைநல்லூருக்கு வருகிறாாகள அகதிகள்

அங்கே சடையபப வளளல் அரசனுய இருக்கிறா விஸ்தாரமான நிலஙகளைத திருததி வாயக்கால் வசதிகளும் ஏரி வசதிகளும் செயது கொணடிருககிறா

முதலில் அகதிகளாய நூறு போ வந்தாாகள அவாகள பயிரிடுவதறகு ஒரு பணணையைக் கொடுத தார் மறு நாள் இருநூறு போ வநதாாகள அவாகளுககுத தக்கபடி வேறொரு பண்ணையைக் கொடுத தார் இதையெல்லாம் பாாததுக் கொணடிருந்தாா கம்பா.

மூன்றும் நாள் நானூறு பேர் வந்து விட்டாாகள். இவாகளை எபபடிச சமாளிக்கப போகிறா வளளல், என்று யோசிக்கிறா கம்பர்

அதையும் வளளல் சமாளிககிறா. புதிதாக வெட்டிய குளம் ஒனறு இருக்கிறது அதற்கு விஸ்தாரமான நனசெயும் இருக்கிற . ஆகவே நானூறு பேருககும் வேலை செயய இடம் இருக்கிறது.

அததனை பேருக்கும் அனனம் அளிததது எனபது மாததிரம் அல்லாமல் நிததியமான ஜீவனததுக்கும் வழி ஏற்பட்டு விட்டது!

கம்பா அடைந்த அதிசயததைப பறறிச சொல்லவா வேண்டும்?

இனி சேது பந்தனததுக்கு வரலாம்.

ஒரு பெரிய மலைச் சிகரம். அதன் உச்சியில் விரிந்து படர்ந்த மேகம் உட்கார்ந்திருக்கிறது.

அந்த மலையை வேரோடு பறித்து அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு வந்தது ஒரு ஆத்திரப்பட்ட குரங்கு.

தாங்கி வந்த மலையை நளன் அருகில் வந்து அவனுடைய சௌகரியம் பார்த்துக் கொடுப்பதற்கு பொறுமை இல்லை கொஞ்ச தூரத்தில் இருந்தே வீசி எறிந்துவிட்டது. மித மிஞ்சிய வேகத்துடனேயே வீசி எறிந்தது.

அந்த வேகத்தைத் தெரிந்த நளன், வந்த வேகத்தைப் பக்குவமாகக் குறைத்து வெகு லாகவமாக மலையை ஏந்தி அணைக்கட்டில் பொருத்தி வைத்து விட்டான் நன்றாய்ப் பொருந்தி உட்கார்ந்து கொண்டது மலை கட்டுமானத்தில் யாதொரு சிதைவும் இல்லை

மஞ்சினிலத் திகழ்தரு
மலையை மாகுரங்(கு)

எஞ்சுறக் கடிதெடுத்(து)
எறிய வே, நளனை

5 மஞ்சினிலத் திகழ தரும் மலையை – மேகத்தைச் சிகரத்தில தாங்கி விளங்கும் ஒரு பெரிய மலையை. மாக் குரங்கு எஞ்சுறக் கடிது எடுத்து எறியவே–ஒரு பெரிய முரட்டுக் குரங்கானது வேண்டாத வேகத்தோடு எடுத்து வீசவும் எஞ்சுறக் கடிது – வேண்டாத வேகமானது மலையை அப்புறத்தும் கொண்டுபோகும்படி எறிய – வீச.

மொழி அல்ல தமிழ் நாட்டை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கே வாழும் முஸ்லிம்களில் அரேபியா போன்ற பிற நாடுகளிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தவர்களின் நேர் சந்ததியார் மிகமிகச் சொற்பம் இவர்களைத் தவிர மற்ற முஸ்லிம்களே பெரும்பான்மையினர். அவர்கள் தமிழகத்தின் பழங்குடி மக்களே ஆவார்கள் ஆகவே, அவர்களும் தமிழர்—தமிழ் நாட்டார், இதில் யாதோர் ஐயமுமில்லை. தங்களைத் தமிழர் என்று சொல்லிக் கொள்வதால் தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் உரிமையும் பெருமையும் அதிகப்படுமே தவிர கொஞ்சமேனும் குறைவுபடாது.

ஆனால், உருதுமொழி இஸ்லாமிய கலாச்சாரங்களைக் கற்பதற்கு உதவுவதால், அதை இந்திய முஸ்லிம்கள் தங்கள் உயிரெனப் போற்றுகின்றார்கள் என்பதை மாகாண மொழிகளுக்கு வாழ்வு அளிக்க விரும்புகின்றவர்கள் மறந்துவிட முடியாது ஆகையால் விருப்பமுள்ள முஸ்லிம்கள் தமிழைப் புறக்கணிக்காத வகையில் உருது கற்பதற்கு வசதி இருக்க வேண்டும்.

இப்படியே மற்ற கல்வித் துறைகளுக்கும் இடமிருக்கும் என்றாலும், பொதுவாகப் பார்த்தால் சிறுபான்மையோர் பெரும்பான்மையோர் என்ற பிரச்சினை மாகாண மொழியைப் பொறுத்தவரையில் புகுவதற்கு இடமே இல்லை அந்தந்த மாகாணத்தில் வாழ்ந்து உரிமை பெற விரும்புகின்றவர்கள் எல்லோரும் மாகாண மொழியைப் போற்றுவது கடமையாகும் இதுதான் ஜனநாயக அரசியல்முறை இந்த மாகாண மொழியே ஆரம்பப் பள்ளிகளில் இடம் பெறுவது; ஆரம்பப்

விளைசையிலத் தாங்கினன
சடையன வெணணையிலத்

தஞசமஎன ரோகளைத
தாங்குமு தனமைபோல (227)

5 நளன விளைசையிலத் தாங்கினன-நளன அதி அறபுத மான லாகவததோடு வாஙகிக கொணடு கட்டிடததிலப பொருத்தினன எதுபோல? சடையன வெணணெயில - சடையபப வளளல தன ஊரான திருவெணணெநலலூரில தஞசம எனறோரகளைத் தாங்கும தனமை போல - அகதியாக வநதவர்களைக் காபபாறறும திறம போல

குறிபபு அரபிக கதைகளை அனுபவிபபதறகாக மனோரததகதில ஏறுவாாகளே அவாகள சேதுபநதனததை அபாரமாய அனுபவிப்பாாகள.

இதிகாசததில ஒரு அழகிய அஙகமாய விளஙகுவது இததகைய வர்ணனை

கமபா கைததிறததை அணை கட்டுவதிலும அறபுத மாயக காட்டுகிறார்.

வானவர் துள்ளினுர்!

6 அணை கட்டுவதில் குரஙகுகளா காணபிதத ஆததிரததைப பாாததோம்

காலில் ஒரு மலை, கையில ஒரு மலை, வாலில் ஒரு மலை, எனறு ஆததிரததோடு மலைகளைக கொண்டு வந்ததைப் பாாததோம்.

சில குரஙகுகள் கையிலுளள மலையைத தசச ளுகிய நளனிடம வீசி எறிநததையும் நளன அதைப் பக்குவமாய வாஙகிச சமாளிததததையும பாாததோம். இனி

இதை யெல்லாம் விட, படபடதத குமுதன் எனற ஒரு குரஙகு எனன செயதது எனபதைப் பாாக்கலாம்.

'தசசனிடம் கொணடு ஒரு மலையைக கொடுக் கிறது அவன் அதை மெள்ள வாங்குகிறது, அபபடி யும் இபபடியுமாக அதைச சாவகாசமாகப பொருத்து கிறது, இதெல்லாம் வீணுகக் காலம் கழிக்கிற காரியந் தான் நாம் வேறு விதமாக வேலை செயய வேணடும்' என்று எணணிறறு, குமுதன என்ற குரஙகு. குமுதன செயத செயலைப பாாககலாம்

எதிாபபக்கதநி லிருநதே கடலைத தூாதது விட்டால்ப போகிறது எனறு எண்ணி விட்டது. அதற்காக வெகு தூரததிலிருந்து ஒரு பெரிய மலையைக் கையில்த் தூக்கிக் கொணடு ஆகாயததின் வழியாகப் பறந்து வந்தது.

இரண்டு மூனறு மைலுககு அபபாலேயே நினறு கையில் உள்ள மலையை வேகமாய வீசியது, வீசிய மலையானது ஆகாயததிலேயே சுற்றிச சுறறிபபோயக் கடைசியில்க் கடலில் விழுந்தது.

இநத விதமாக நூற்றுக் கணககான மலைகளைச் சமுததிரததில்ப போட்டது. மலைகள எல்லாம் சமுததிரததின் ஜல மட்டததுக்குக் கீழ அபபடியும் இப்படியுமாக ஒழுஙகில்லாமலக கிடநதன.

இந்த நிலையில் ஒரு மகா பெரிய பாவததை — பெரிய பெரிய தேக்கு மரஙகள, தோதகததி மரஙகள், வேஙகை மரஙகள எல்லாம் வானளாவி நினற மகா பாவததை, — வேரோடு தூக்கிற்று அபபடியே பறந்து வநதது. மூனறு மைலுக்கு அபபால் இருக்கும் போது ஒரே வீசசாக வீசிற்று

மலையானது ஆகாயததின வழியாகச சுழனறு சுழன்று சமுததிரததில குறிதத இடததில் விழுந்தது.

அதே இடததில்க் கீழே கிடநத ஒரு மலையின உசசியின் மேல பாவதம் விழுநதது.

சுழன்று வந்த வேகம் நிற்கவில்லை. சுற்றிக் கொணடே இருந்தது, மேலே சொன்ன மரஙகளும் தணணீருக்குள முஙகியும் எழுந்தும் சுறற ஆரம் பிததன.

அபபடிச சுற்றிக கொணடிருககும்போதே அடுததாறபோல் கீழே கிடநத மலை ஒனறினமேல் சறுக்கி விழுந்தது பாவதம.

இந்த விதமாக மலை மலையாக இறங்கிச சுறறிக் கொண்டே இருந்தது பாவதம்.

மரங்களும் தண்ணீரை வாரி இறைத்தன, அப்படி இறைத்த தண்ணீரத திவலைகள வானத்தை எட்டின.

குமுதன இடட
குலவரை, கூத்தரின

திமிதம இடடுத
திரியத்,—திரைகடலத்

துமிதம ஊரபுக
வானவா துளளினா—

அமுதம இனனும
எழுமஎனும ஆசையால (228)

6 குமுதன இடட குலவரை - குமுதன என்ற குரங்கு வீசி எறிந்த மகா பாவதமானது. கூத்தரின திமிதம இடடுத திரிய - கும்பக் குடத்தைத தலையில வைத்து ஆடுகிறவா மாதிரி திமதிம் என்ற சத்தத்தோடு சுற்ற (கும்பத்தில வேப்பங் குழை, மாங்குழை வைத்து ஆடுகிற விஷயம நமக்குத தெரியும). பாவதம சுற்றிய காரணமாக — திரை கடலத் துமிதம ஊர்புக - பர்வதமும மரங்களும சுற்றிய காரணமாக அலையோடு கூடிய கடல நீரின துமிகள தங்கள அதாவது வானவாகளுடைய ஊரிலப போய விழுந்தன விழுவதைப பாாததவுடன, வானவா துளளினா - ஒரே குமமாளியாக சநதோஷத்திலக குதித்தாாகள — ஏன — அமுதம இனனும எழும எனும ஆசையால சரி, சரி,.பாற கடலை அதோ கடைகிறாாகள! மநதர கிரியைக் கொணடே கடைகிறார்கள பேஷ, பேஷ! அமிர்தம எழபபோகிறது! இரணடாவது தடவையாக அமிாதத்தை உணணப போகிறோம நாம! என்ற ஆசையால்— வானவா துளளினார்

அதி அறபுதமான கவி கமபரது வெகு விசாலமான மன உலகததில மகா பாவதஙகளே அனுயாசமான வேகததில் சுற்றிச சுழலகினறன, திம் திம எனறு குதிக கினறன. சினனஞ்சிறு குழநதைகளபோலத் தேவர்களும் குதிததுக் கும்மாளி போடுகிறுர்கள.

அவவளவையும பார்தது நாம அனுபவிக்கிறேம

குறிபபு வேணடாதபடி எலலாம கஷ்டபபட்ட பாடல இது.

'துமி' எனபது தவறுதலான வார்ததை எனறு எணணிக்கொணடு வேணடாத கதையை யெலலாம கட்டி விட்டாாகள புலவாகள அநதக கதை நமககு வேணடாம. மறநது விடலாம். மறநதாலததான பாடலின அறபுதமான கட்டுக்கோபபும் ஓசை நயமும ஹாஸ்யமும் நமககுப புல னுகும்; அநத வேணடாத கதையை மறநதால ஒழியப புலனுகா

வண்டெலாம் திரிந்தவே!

7 எதிர்க் கரையிலிருந்தே கடலைத் தூரத்துக் கொண்டு வரலாம் என்று எண்ணிப் பாவத்தங்களை வீசி வீசி எறிந்த குமுதனது செயலைப் பார்த்தோம்.

அனேக பறவைகள் மரங்களிலுள்ள பழங் களையே தின்று வாழ்கின்றன.

ஆலங்கனி, அரசங்கனி, அத்திக்கனி இவைகளைக் காக்கைகள் முதலான பல பறவைகள் ஆகார மாக்கிக் கொண்டு வாழ்கின்றன

தனியாய் நிற்கும் ஒரு ஆலமரத்தை விறகுக் காக வெட்டி வண்டியில் அடுக்கிய மாத்திரத்தில் வந்த காக்கைகள் ஏமாந்து போய்க் கத்துவதைப் பார்க்கிறோம்.

இனி

ஒரு குரங்கு ஒரு மலையைப் பறித்தெடுத்தபோது அடிவாரத்தில் நின்ற ஒரு பெரிய மரமும் பறிபட்டு மலையோடு தொடர்ந்து போயிற்று.

பழங்களைத் தின்று கொண்டிருநத பறவைகள் கத்தின, கா, கோ என்று கத்தின.

பழும ரமபறிக
கப,பற வைககுலம,—
தழுவி நினறொரு
வனதனி தாஙகுவான
விழுத லுமபுகல
வேறறிடம இனமையால
அழு(து) அரறறும
கிளைஎன ஆனவால். (229)

8. பழம் பழுதது நிறைந்திருந்த மரம் ஒனறைப பற்றிச சொன்னா கவிஞா.

அதே மாதிரி பூப பூததுப பூமயமாய இருந்த மரங்களுக்கு நோந்த விபததைப பாாக்கச சொல்லு கிறார்.

7. பழு மரம பறிக்கப பறவைக் குலம — பழம் நிறைநத மரம ஒனறு பறிபட்டுப போகவும அவைகளைத தினறு கொணடிருநத பலவிதமான பறவை இனஙகள், — அரறறி யது எபபடி யிருநதது? தழுவி நினறு ஒருவன தனி தாங்கு வான — சுறறததாரை அனபாகப பாதுகாதது வநத தனித்த வளளலான ஒருவன. விழுதலும — போககளததில இறநது விழவும். புகல வேற்றிடம இனமையால அழுது ஆற்றும் கிளை (சுறறத்தார்) என ஆனவால, அரறறிய பறவைக குலம்

லக்ஷக்கணக்கான வண்டுகள் பூவில் மொயதது தேனை உண்டு கொண்டிருக்கின்றன.

மரஙகள் பறிபட்டுபபோகவும் வண்டுகள எல்லாம் சப்தித்துக்கொண்டு நாலா பக்கமும் அப்படியும் இப்படியுமாக வெகுதூரம் போய அலைந்து கொண்டிருக்கினறன

இது எபபடி இருக்கிறது?

லோபம் என்கிற தததுவமே இல்லாத வள்ளல்களிடம் எததனையோ புலவாகளும் யாசகர்களும் வந்திருந்து, உணடு, களித்து, உறவாடிக் கொண்டிருப்பது சமீப காலம் வரை சாவ சாதாரணமாகப பார்க்கக்கூடிய விஷயமாய இருநதது

சுமார 250 வருஷததுக்கு முன காயல்பபட்டணததில் (திருசசெந்தூருக்குப பக்கததில உள்ள துறைமுகப பட்டணம்) சீதக்காதி எனற வளளல இருந்தார் அவருக்குத தமிழக் கவியில் அபார மோகம். ஆகவே வருஷம் பூராவும் அவரைச சுற்றி நல்ல புலவாகளாகப பலா இருநது வநதாாகள அவாகளை எல்லாம தாராளமாயப போஷிதது வந்தாா வளளல் உணமையான தமிழச சஙகம் இருந்தது காயல்பபட்டணததில்

அபபடி இருந்தபோது ஒருநாள் திடீா என்று வள்ளல் இறந்துபோய விடடாா. புலவாகளுடைய நிாக்கதியான நிலைமையைபபற்றிச சொலலவா வேணடும்? ‘இனி நமக்கேது புகலிடம்’ எனறு கதறுகிறாாகள

'பணக்காரரான வியாபாரிகள் (பூமாது) இருந்து பிரயோசனம் என்ன? பெரிய பெரிய பண்ணையார்கள (புவிமாது) இருந்து பிரயோசனம் என்ன? ஏடுகளும் நாமும் இருந்துதான் எனன பிரயோசனம்? ஆதரிப்பதற்கு வள்ளல்தான் இல்லையே! இங்கு நாம் இருந்த மாதிரி இனி இருந்து கலையை வளாப்பதேது? எங்கே போயத தொலைய நாம்?'

கட்டளை கலித்துறை

பூமா(து) இருந்தென,
புவிமா(து) இருநதென, இப
பூதலத தில்

நாமா(து) இருந்தென்,
நாமும் இருநதென்ன!—
நாவலர்க் குக்

கோமான், அழகமா
மால்சீதக் காதி,
கொடைக்கர தது ச

சீமான், இறந்திட்ட
போதே புலமையும்
செததது வே,

கம்பரும் எததனையோ சீதக்காதிகளைப் பாாத்திருக்கிறார், அவாகள் இறந்ததையும் பாாததிருக்கிறா. புலவாகள் தத்தளிபபதையும் பாாததிருக்கிறா. அவருடைய உளளம் எவவளவு வருந்தியிருக்கும்!

பூக்கள நிறைந்த மரஙகள சமுத்திர ததுக்குள் மூங்குவதைப பார்க்கிறா. வண்டுகளின் 'கொல்' என்ற சப்ததைதயும் கேட்கிறார்

தருதல ஓவலம
எனறலா தாஙகிய
மரமஎ லாமகடல
வீ ழத லும,—வணடெலாம,
கரவி லாளா
விழுக,கஊா கண் இலா
இரவ லாளரின,
எஙகும திரிநதவால! (230)

8 தருதல ஓவலம எனறு - தேனைக கொடுத்துக கொணடே இருககிற காரியததைக கை விட மாட்டோம் என்று சொலலும் பானமையில அலர் தாங்கிய மரம எலாம்— புஷபம தாஙகிய மரஙகள எலலாம கடல வீழதலும— மலையோடு தணணீருக்குள மூழகிவிட்டன—அபபாவி வணடுகள எனன செயயும்? — கரவிலாளர் லோபம் எனபதே இலலாத தமிழ வள்ளலகள இறந்துபட கஊகண இலா-ஆதரவு எனபது ஒனறும இலலாத இரவ லாளரின - ஏழைகளான புலவர்கஊப போல எங்கும் திரிநத வால—வணடெலாம

குறிபபு இநதப பாடலில எதனகயாக வநதுளள 'தருதல ஓவலம' 'மரம் எலாம்' 'கரவி லாளர்' 'இரவலாளா'என்ற பாடஙகள ராவசாகிப எஸ. வையாபுரி பிள்ஊ அவாகள சேர்த்துவைத்துள்ள கம்ப ராமாயண ஏட்டுப பிரதி ஒனறிலக் கணட பாடஙகள

7 சித்திரத்தின அலர்ந்த செந்தாமரையும் ராமனது முகமும் நினைவுக்கு வந்தன. அந்த முகத்தில வேறொரு பாவம் வந்து விளங்குவது நினைவுக்கு வருகிறது

ராஜ்யத்தைத் துறந்து காட்டுக்குப போகிறான் ராமன் ராஜாங்கம் அல்லாமல இளவரசனுன நிலைமையில எவவளவோ சொத்துக்கள அவனுக்கு உண்டு அவைகளிலப பசு மந்தைகள ஏராளமாக இருந்தன அவைகளை யெல்லாம்வைதீகத தொழிலில் இருபபவாகளுக்குத தானமாகக கொடுததுவிட்டான. மிசசம் ஒன்றும் இல்லை வேறு ஏதேனும் பசுககள இருககிறதா ராமா?'' என்று வேதியாகள சிலா ஆததிரததோடு வநது கேடடாாகள அபபடிக் கேடட போது சீதையும் பககததில நின்றாள்

பரிதத செலவம
ஒழியபப டருநாள,
அருநதி வேதியாக(கு)
ஆனகுலம ஈந(து),அவா

கலைஞனது அனுபவ ஆனநதம் சிததிரததிலக கலநது கொளளுகிறது அநத அனுபவ ஆனநததததை நாமும பாாததுப பாாதது அனுபவிககிறோம ஆகவே இயறகை தருகிற தாமரையைவிட, சிததிரததிலுளள தாமரை அதிக மான அழகையும ஆனநததததையும கொடுககிறது இது கலைககுரிய சிறபபு—அததகைய அழகு ராமனது முகததில இருககிறது

7 பரித்த செலவம ஒழிய - உரிமையோடு தனனிடம இருநத ராஜயம் ஒழிய படரும நாள—காடடுககுப போகிற சநதாபபததில (-எவவளவு துககசரமான சநதாபபம்!) அருநதி வேதியாக்கு - தரிததிரததிலுல பேராசை உணடான வேதியாககு. ஆனகுலம ஈநது—பசுக கூட்டஙகளைத் தானம்

இநதப பாடஙகளைக காணாது போயிருநதாலப், பாடலை விட்டுவிட வேணடியதுதான. அருமையான கம்பரது பாடல ஒனறு நமககு இலலாமலததான போயிருககும

நாம் பார்ககிற அசசுப புஸதகஙகளிலும ஏடுகளிலும காணகிற பாடம் இது

தாவலோவலமெனறுதாஙகிய
மாவெலாஙகடலவீழதலுமவணடெலாம
காவலாளாவிழககளைகணணிலா
ஏவலாளரினெஙகுநதிரிநதவால

அவகாசம உளளவாகள பாடபேதஙகளைக கொணட இரணடு பாடலகளையும ஒபபிட்டுப பாரக்கலாம ரஸமான காரியம.

சேது பநதனம சம்பநதமாக வெகு அழகான கவிகளை அனுபவித்தோம்

7. அங்கதன் தூதுப் படலம்

இரண்டில் ஒன்றைச் சொல்

1. தச்சன் நளன், அணையைக் கட்டி முடித்தான்.

வானர சேனையோடும், தலைவர்கள் எல்லா ரோடும் அணை மூலமாகக் கடந்து இலங்கை போய்ச் சேர்ந்தான் ராமன்

போர் ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி.

ஆனாலும் ராவணனிடம் ஒரு தூதனை அனுப்பி, மனம் மாறி நேர்வழிக்கு வருகிறானா என்று பார்ப்பது தான் உசிதம் என்று எண்ணுகிறான் ராமன்

யாரை அனுப்புகிறது என்ற யோசனை வரு கிறது.

மறுபடியும் அநுமனை அனுப்பலாம்தான். ஆனால் எதிரி என்ன எண்ணுவான்? 'சரி சரி! இவனைத் தவிர்த்து வேறு யாரும் இல்லைபோல் இருக் கிறது' என்று எண்ணலாம்.

அப்படி எண்ணுவதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற முடிவைச் சொல்லுகிறான் ராமன்.

'மாருதி இன்னுமசெல் வின,
மற்றிவன அன்றிவந் து
சாருநா வலியாா இல லை
என்பது சாருமஅன் றோ!
யாரினி ஏகத்தக கா்ா
அங்கதன அமையும ஒன றா
வீரமே விளைபபரே னும
நீதின்றி மீளதலவல லான' (231)

1 மாருதி இன்னும் செலவின – அனுமனே போவானுனல். மற்றிவன அன்றி வநது சாருநா வலியாா இலலை- இவனலலாமல நமமிடம தூதாக வருவதறகு வீரராக எதிரியிடம் யாரும் இலலை என்பது சாரும அன்றே- என்று அலலவா எணணத தோனறும ராவணனுககு. ஆகையால அவனிடம் போகத தககவா யாா? — அஙகதன அமையும- அஙகதன போனுல எலலா விததிலும பொருத் தமாய இருககும் ஒன்றுா் வீரமே விளைபபரேனும – பகை வாகள ஏதோ ஒருபொலலாத வீரச செயலைச செயதாலும நீதின்றி மீளதல வலலான–லகுவாய யாதொரு சேதமும் இலலாமல திருமபககூடும- அஙகதன அஙகதன வாலியின மகன

குறிபபு ராமன மறைநது நின்று ஏவிய அமபால வாலி கொலலபபட்டான் என்பது உணமைதான ஆனாலும் ராமனுடைய மனம அது காரணமாக எவவளவோ இளகி வருததம உறறது.

வாலி ராமனிடததில உளள இநத அரிய பணபைப பார்த்து, தெயவததுககு மேலாகவே எணணினுன ராமனை. அபபடி எணணியதோடு நிறகவிலலை தன செலவப புதலவனுன அஙகதனை உறற துணையாக வைததுக கொளளுமபடி ராமனை வேணடிக கொணடான.

ராமனையே தநதை, தாய, தெயவம எலலாமாகக கருதி நடககுமபடி அஙகதனிடததிலும நயநது சொன்னுன்

இந்த விதமாக, ராமனுககும அஙகதனுக்கும் இடையே உளள உறவை அறிநது கொளளுகிறேம்.

2. எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விட்டது என்று ராமன் எண்ணி அங்கதனை அழைத்துச் சொல்லுகிறான்,

'பகைவரிடம் போய இரண்டில் ஒன்றைக் கேட்டுவிட்டு வா!'

நன்றென அவனைக் கூவி,
'நம்பி நீ நண்ணலார் பால்

சென்றிரண்(டு) உரையின் ஒன்றைச்
செப்பினை திரிதி' என்றான்;

அன்றவன் அருளப் பெற்ற
ஆண்தகை, அலங்கல் பொற்றோள்

குன்றினும் உயர்ந்த தென்றால்
மனநிலை கூறலாமோ (232)

2 நன்று என அவனைக் கூவி—அங்கதனை அழைத்து நம்பி நீ நண்ணலார்பால் சென்று—அரச குமாரனே, நீ பகைவரிடம் போய், இரண்டு உரையின் ஒன்றைச் செப்பினை திரிதி என்றான் – சொல்லவேண்டிய விஷயம் இரண்டு, அதில் ஒன்றைச் சொல்லி அவன் என்ன பதில் சொல்லுகிறான் என்று கண்டு திரும்பி வரவேண்டும் என்றான் ராமன் அன்று—அத்தருணம் அவன் அருளப் பெற்ற ஆண்தகை – ராமனது கட்டளையை அங்கீகரித்துக் கொண்ட அங்கதனாகிய வீரனது அலங்கல் பொற்றோள் குன்றினும் உயர்ந்ததென்றால்—மாலை அணிந்த தோள்கள் மலையை விட உயர்ந்துவிட்டது (சந்தோஷத்தால்) என்று சொல்ல வேண்டும்—அப்படியானால் மன நிலை கூறலாமோ – அவன் மனசில் உண்டான சந்தோஷத்தை எடுத்துச் சொல்ல முடியுமா?

3 அங்கதனுக்குத் தனனைத் தூதனாகத் தோந்தெடுத்ததில் அளவு கடந்த சந்தோஷம்,

'அந்த ராவணனிடத்தில் சொல்ல வேண்டியது என்னவோ' என்று மிகப் பணிவுடன் கேட்கிறான்.

'என, அவற(கு) உரைபபதென ன,—
'ஏநதிழை யாளைவிட டுத

தன உயிா பெறுதல நன ரே,
அனறெனில தலைகளபத் தும

சினன பின னஙகளசெய யச
செருக்களம சோதல நன ரே,—

சொனனவை இரண்டினஒன றே
துணிகெனச சொல்லி'டென றான (233)

3. என – எனனவோ? அவறகு உரைபபது எனன— ராவணனுக்குச சொலலவேணடியது எனன எனறு கேட்கவும் ராமன சொலலுகிறான. ஏநதிழையாளை விடடுத் தனனுயிா பெறுதல நனறே—பெணணுகிய சீதையை விடுவித்துத் தன உயிரைக் காப்பாற்றிக கொளளுவது லாபகரமான காரியமா அனறெனில – அலலாத பக்ஷம தலைகள பத்தும சினன பினனஙகள செயயச செருக்களம சேர்தல நனறே—தலைகள பததையும தாறுமாறுமாய வெட்டித் துணடஙகளாக ஆகக யுததகளத்துககு வருதல லாபகர மான காரியமா, இபபடி நான சொனன இரணடில ஒனறை யோசித்து முடிவைச சொலலுமபடி ராவணனிடம் சொலலிவிடு, எனருன ராமன—அங்கதனைப பார்தது

எதிரி உண்டோ?

4. ராமனுடைய சேனையில், எவ்வளவோ அனுபவம் உள்ள எத்தனையோ வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்.

அங்கதன் அனுபவம் இல்லாத இளைஞன்தான். அவனைத் தூதனாக அனுப்புகிறான் ராமன்.

இதை எண்ணினான் அங்கதன். அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம் உண்டாய் விட்டது. ராமனை வணங்கி விட்டு ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து போகிறான்.

பாரினில் வணங்கிச், சீயம்
விண்மிசைப் படர்வதே போல,
வீரன்வெஞ் சிலையில்கோத்த
அம்பென விசையிற்போனான்,-
'மாருதி அல்லன் ஆகில்
நீயெனும் மாற்றம்பெற்றேன்
யாரினி என்னோடொப்பார்'
என்பதோர் இன்பமுற்றான் (284)

4 பாரினில் வணங்கி — உடம்பெல்லாம் தரையில் படும்படியாக ராமனை வணங்கி. சீயம் விண் மிசைப் படர்வதே போல—ஒரு சிம்மம் வானத்தில் பாய்வது போல. வீரன் வெஞ்சிலையில் கோத்த அம்பென—ராமன் தன் வில்லில் கோத்து விட்ட அம்பைப் போல. விசையிற் போனான் — அவ்வளவு வேகமாகப் போனான்—அப்படிப் போகும் போது தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்ளுகிறான்.

மாருதி அல்லனாகில் நீ யெனும் மாற்றம் பெற்றேன் — தூதாக அநுமன் போக வேண்டும், அல்லாத பக்ஷம் போக வேண்டியது நீ தான் என்று சொல்லிய பெருமையை அடைந்து விட்டேன். யாரினி என்னோடு ஒப்பார்- இனி யார் தான் எனக்குச் சமானம் ஆவார்கள். என்பதோர் இன்பம் உற்றான்—என்று எண்ணுவதால் ஆகிய ஆனந்தத்தை அடைந்தான் அங்கதன்.

5. அங்கதனுடைய உதஸாகததைப் பார்த்துக் கொண்டோம். ராமனுடைய தூதனாக அல்லவா போகிறான்.

அரக்கர்களுடைய பாரவையே போதும் எதிரிகளை எரிப்பதற்கு! ஈட்டி ஒன்றும் வேண்டாம். அத்தகைய அரக்கர்களை வெல்வதற்காக பாற்கடலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த தூக்கததை விட்டு விட்டு அயோத்தி வந்து அவதரிததான் ராமன்.

அத்தகைய ராமனது தூதன் என்ற எக்களிப்புடன இலங்கை மதில்களைக் கடக்கிறான அஙகதன.

அயிலகடந்(து) எரியநோக குமு
அரககரைக கடகக,ஆழ்ந்த
துயில்கடந(து) அயோததிவந தான
சொறகட வாததூ தன,—
வெயிலகடந திலாததகா வல
(மேருவின மேலுமநீண ட)
எயிலகடந திலஙகைஎய தி
அரககன(து) இருககைபுக கான.(235)

5 அயில கடந்து எரிய நோக்கும அரககரைக் கடக்க—வேலுககு முனபாகவே கணணின பாரவை போய எதிரிகளை எரிககும் அரககாகளுடைய ஆதிககததை ஒழிபபதறகாக ஆழ்ந்த துயில கடந்து அயோததி வநதான - பாலாழியிலத துயிலவதை விட்டு அயோததி வநத ராமனது சொறகடவாத தூதன - கட்டளையைத தலைமேல கொணட அஙகதன. வெயில கடந்திலாத—சூரியனே பயநது ஒதுஙகிப போக வேணடிய காவல, மேருவின மேலும் நீணட எயில கடந்து - பல வகைபபட்ட இயநதிரஙகளாலும வீராகளாலும் காக்கபபட்ட உயாநத மதிலகளைக கடநது இலங்கை எய்தி அரக்கனது இருக்கை புக்கான - இலஙகை நகரததுககுள்ச சென்று ராவணன கொலுவிருக்கும் மணடபததுககுளப புகுநதான்.

6. கொலுவிருந்த ராவணனைப் பார்த்துக் கொண்டான் அங்கதன், அங்கதனுக்கு வந்த அதிசயம் இப்படி அப்படி அல்ல.

மலையைப் பார்த்துத்தான் இருக்கிறோம் அது தாங்கும் பெரிய பெரிய மரங்களையும் பார்த்திருக்கிறோம் கடல் ஒன்றையும் பார்த்துத்தான் இருக்கிறோம். (நாம கடலைக் கடந்தோம் என்று தான் எல்லாரும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறார்களே!)

ஆனாலும் இந்தக் காட்சி அவைகள் ஒன்றுக்குள்ளும் வராத காட்சியாக அல்லவா இருக்கிறது!

'கலனுண்டு மரமுண்(டு)ஏழைக
கடலொன்றும் கடந்தேமென்னும்

சொல்லுண்டே, இவனைவெல்லும்
தோற்றத்(து)ஓர் கூற்றமுண்டோ!

எல்லுண்ட படைக்கைக்கொண்டால்
எதிருண்டோ! இராமனகையில்

வில்லுண்டேல் உண்டெ'ன்றெண்ணி
ஆற்றவும் வியந்துநின்றான். (236)

6 கலனுண்டு - மலையின் உருவம் தான் நமக்குத் தெரியுமே. மரம் உண்டு-பெரும் கிளைகளோடு கூடிய பெரிய பெரிய மரங்களையும் பார்த்திருக்கிறோம் (இந்த இருபது கையோடு கூடிய உருவத்துக்கு ஒப்பாகவா செய்யும்) ஏழைக் கடலொன்றும் கடந்தேம் என்னும் சொல்லுண்டே வெகு சாமானயமானது நாம கடந்து வந்த கடல் கடல் கடந்ததைப் பற்றிப் பலரும் வியந்து பேசுகிறது என்றும் இருக்கிறது. இவனைப் பார்த்தால் கடலின் பெருமை எம்மட்டு!

இவனை வெலலுமதோற்றத்து ஓா கூறறம் உணடோ எமனை யாரும் பாாததிலலை, அவனுககு உருவமும் கிடையாது. அநத எமன உருவம ஒனறை எடுதது வநதால இநத ராவணனை வெலல முடியுமா? முடியாது

ராமன கையில விலலுணடேல உணடெனறு எணணி ஆறறவும-அபாரமாக

குறிபபு அஙகதன சிறு பையனதான புதிதாகப போகிறான. ராவணனுடைய பெரிய உருவததைக கணடு வியககிறான இனி எனன நடககிறது எனபதைப பாாக்கலாம

இந்த மனுஷனு லோகநாதன்!

7. ராமன் என்றால் வீர தத்துவததுக்கு அதி தேவதை. அதனாலே ஆர அமர யோசித்து, யுததம் செய்யாமல் தீராது என்று முடிந்த பின்பே யுத்தத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி னான். அந்த யோசனையின் மேல்ததான் அங்கதனை த தூதனாக அனுபபினான் ராமன்.

அங்கதனும், ராவணன் சிம்மாசனததில் கொலுவீற்றிருக்கும் சமயமாகக் கொலு மணடபத திற்குள்ப் போனான

ராமனுடைய பெரிய உருவத்தைப பாரததான். 'சரி, சரி, யாராலும இவன மடிய மாட்டானதான. ஆனாலும் ராமன அம்பு இருக்கததானே செயகிறது' என்று எணணினவனாய, நடந்து சென்று ராவண னது முன்னிலையிலேயே நின்றுவிட்டான

'இவவளவு துணிசசலோடு நிற்கிற ஆசாமி யாரடா?' என்று ராவணனுக்கு ஒரே வியபபாயப் போயவிட்டது 'இந்தக் குட்டிப பயலுக்கா இவ வளவு துணிசசல்' என்று எண்ணிய போது வேடிக்கையாகவும் இருந்தது

கருத்திலா ஆசைக
 கரைஇன்மை கண்(டு),இறை

சிரித்த செய்கைநி -
 னைந்தழும் செய்கையாள (9)

8. ராமனிடத்தில மேலும் எத்தனையோ அற்புதமான குணங்கள், அவைகளில் நட்பு என்பது ஒன்று

ராமன சக்கரவாத்தித திருமகன உயாந்த பண்பாடுகளுக்கு உரியவன் ஆனால், குகனோ வெறும் காட்டுமிராண்டி, கல்வி அறிவு நாகரிகம் இன்னது என்பதே தெரியாதவன் அப்போப்பட்டவனோடு ஒருவா பழகுவது என்றால் கஷ்டந்தானே ஆனாலும் இந்தப புறம்பான விஷயங்களை விட்டு விட்டு உள்ளததிலுள்ள அனபைப பாாததுவிட்டால் அது தான நடபுக்குப பாததிரமாகும என்பது தெரிய வரும் ராமன அபபடிப பாாததான். சிநேகங் கொணடாடி விட்டான் எனன சொல்லுகிறான், 'லக்ஷ்மணன உன தம்பி, நான தோழன்' என்றான் அதோடு நிறகவில்லை, 'இநத சீதை உனக்குக் கொழுநதி' என்று சொன்னான பெணடுகளையும்

செய்து அவா கருததின - அவாகளது கருததிலுள்ள ஆசைக கரை இன்மைகண்டு - ஆசைககு முடிவில்லையே என்று கணடு இறை சிரிதத செய்கை நினைநது. ராமன சிரிதத செயல நினைவுககு வந்தது. அழும் செய்கையாள. அப்படியே அழுகை வநதுவிட்டது சீதைககு.

அப்படி வந்து நின்ற அங்கதனைப் பார்த்துப் பேசுகிறான் ராவணன்

நின்றவன் தன்னை அன்னான்
நெருப்பெழ நிமிரப் பார்த்(து) ஆங்(கு)

'இன்றிவண் வந்த நீ யார்?
எய்திய கருமம் என்னை?

கொன்றிவர் தின்னா முன்னம்
கூறுதி தெரிய' என்றான்,—

வன்திறல் வாலி சேயும்
வாள் எயி(று) இலங்க நக்கான் (237)

7. நின்றவன் தன்னை - அங்கதனை அன்னான் நெருப்பெழப் பார்த்து ஆங்கு - ராவணன் கோபத்தோடு விழித்துப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இன்று இவண் வந்த நீ யார் - இந்த நேரம் இங்கே வந்து நிற்கிறாயே நீ, அதிசயமாய்த் தான் இருக்கிறது, நீ யார் கொன்று இவர் தின்னா முன்னம் - இதோ நிற்கிறார்களே அரக்கர்கள், இவர்கள் இப்போதே உன்னைத் தின்றுவிடப் போகிறார்கள் கூறுதி தெரிய என்றான் சொல்லிவிடு என் கருத்து தெரியும்படியாக, அல்லாதபடி கொஞ்சம் தாமதித்தாயானால் போச்சு காரியம், அவர்களுடைய வயிற்றுக்குள் இரையாய்ப் போனபின், நீ சொல்ல வந்த காரியமும் உன்னோடு ஒழிந்து தானே போய் விடும் — இந்த விதமாகக் கோபத்தோடு கலந்த ஹாஸ்ய மாகச் சொன்னான் ராவணன்.

இந்த வேடிக்கையைக் கேட்டதும் — வன்திறல் வாலி சேயும் - வாலி மகனான அங்கதனும் வாள் எயிறு இலங்க நக்கான் - பல்லெல்லாம் தெரியும்படியாகச் சிரித்தான்

குறிப்பு: ராவணன் கொஞ்சம் தந்திரம், ஹாஸ்யம் எல்லாம் உள்ள வீரன் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

8. ராவணனது வேடிக்கையான வார்த்தை அங்கதனுக்குச் சிரிப்பு மூட்டியது, உண்மைதான். சிரிக்கவும் செய்தான். ஆனாலும் விஷயம் ஆத்திரத்தை மூட்டத்தானே செய்யும், பேசுகிறான்

'பூதநா யகன,நீர்சூழ்ந்த
புவிக்குநா யகன,அப்பூ மேலச
சீதைநா யகன,வேறுள்ள
தெய்வநா யகன,நீசெப்பும
வேதநா யகன,மேலநின்ற
விதிக்குநா யகன,விட்ட
தூதனயான பணித்தமாற்றம
சொல்லிய வந்தேன என்றான (238)

8 பூத நாயகன - பஞ்சபூதம் என்று அடிப்படையான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றனவே, அவைகளில் எல்லாம் தங்கி நின்று அவைகளை இயங்கச் செய்கிற பரம்பொருள்தான் நீர் சூழ்ந்த புவிக்கு நாயகன - கடல் சூழ்ந்த பூமியிலுமே நிறைந்து நின்று உயிர வாக்கங்களை எல்லாம் காக்கின்ற இறைவன்தான். அப பூமேல சீதை நாயகன - செந்தாமரை மேல இருக்கும் அந்த லக்ஷ்மிதேவியாகிய சீதைக்கு- அதாவது நீ ஏதோ சிறையில வைத்து விட்டோம என்று எண்ணுகிறாயே, அந்தச் சீதாபிராட்டிக்குக் கணவன். விதிக்கு நாயகன - இதெல்லாம் போக விதி, மாற்ற முடியாத விதி என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே, அந்த விதியும அவனுக்கு உட்பட்ட தத்துவந்தான். தான விட்ட தூதனயான - அந்தப் பரம்பொருளாகிய ராமன விட்ட தூதன தான நான பணித்த மாற்றம சொல்லிய வந்தேன என்றான - கட்டளையிட்ட வார்த்தையை உன்னிடம சொல்லுவதற்காக வந்திருக்கிறேன என்றான அங்கதனாகிய தூதன்.

9. அஙகதனுக்கு ராமனே ஒரு தெயவமாகத் தோன்றுகிறான. அனுமன வநது வாணிதத சீதை யைப பற்றிக் கேட்ட பிறகு அவனைத தெயவமாக அல்லாமல் வேறு எபபடி எணணக்கூடும் அஙகதன்.

அநத பக்தி நிலையில நின்று பேசுகிறான அஙகதன். பகதிக்கான வாாதைதகளைப பக்தி உணாசசியோடு பேசுகிறான இதெல்லாம் ராவணன் காதில் அந்த விதமாகவா விழும்? விழவிலலைதான். இகழ்சசியோடு, 'அபபடியா விஷயம்! சிவபிரானே அவன! பேஷ் பேஷ்! பலே பேஷ்! மகா விஷ்ணுவோ! நானகு முகஙகள படைதத பிரம தேவனே! இபபடி யெல்லாம் புகழவாாகள எனறு சொன்னாய! பலே! பலே!' என்று பேசுகிறான ராவணன.

'அரனகொலாம, அரிகொலாம, மற(று)
அயனகொலாம, எனபாா அனறே!

குரஙகெலாம கூட்டி, வேலைக
குட்டத்தைச் சேதுகட டி,

9. அரனகொலாம — அடடே, சிவபிரானும் அவன அரிகொலாம் — திருமாலாம அயன கொலாம - பிரமனும். எனபார் அனறே - எனறெலலாம சொலலுவார்கள, பேஷ், பேஷ் குரஙகெலாம கூட்டி வேலைக் குட்டத்தைச சேதுகட்டி குரஙகுகளைச சேர்ததானும், ஏன எறுமபுகளைச சோகக விலலையோ, ஏதோ ஒரு குட்டம போனற சினனக கடலை அணைகட்டினானும், அதோடு நிறகவிலலை காரியம.

'இரங்குவான் ஆகின இன னமை
அறிதி'என(று) உனனை ஏ வுமை

நானகொலாம் உலகநா தன!'
என றுகொண(டு) அரககன நக் கான. (239)

9. இரஙகுவான ஆகின இனனம் அறிதி—அநத ராவணன மனம் இரஙகு வான என று நீ கணடால அதைத தெரிநதுவா. என று உனனை ஏவும்—என்று உனனைத தூதனாக அனுபபினனே அநதப் புததிசாலியாகிய, நானகொலாம உலக நாதன - கேவலம மனுஷன உலகுககெலலாம இறைவன! என று கொணடு அரக்கன நக்கான — என று சொலலிக்கொணடு ராவணன வாய விட்டுப பெருஞ சிரிபபுச சிரித்தான

குறிபபு அஙகதன பகதியோடு சொனன வார்த்தையை நாமே மறநது விட்டோம். அபபடிப்பட்ட வேகத்தோடு வருகிறது ஏளனம். வெகு நயமான பாவம் கொணட செயயுள் பாடிப பாருஙகள்!

பலே! நல்ல காரியம் செய்தாய்!

10 அங்கதன் ராமனுடைய தியாகத்தையும் குணதிசயங்களையும் அனுபவித்து, ராமனைத் தெய்வ மாகவே கருதிப் பணி செய்து வருகிறான்

ராவணன் அங்கதனைப் பார்த்து, 'நீ யாருடைய தூதன்?' என்று கேட்ட பொழுது, 'லோகநாதனாகிய ராமன் விட்ட தூதன்' என்று சொன்னான்

'அழகு! அழகு! உன்னுடைய லோகநாயகன், இனியாவது ராவணன் இரங்கமாட்டானா? என்று ஒரு நம்பிக்கையோடு உன்னையும் தூது விட்டிருக்கிறானே, அவனையா லோகநாதன் என்று சொல்லுகிறாய்? என்று சொல்லி நகைத்தான்

அடுத்தாற் போல் 'சிவபெருமான் என்ன, திருமால் என்ன, அவர்களே இந்த இடத்துக்கு வரப் பயப்படுவார்களே! பயப்படாது இங்கு வந்திருக் கிறாயே நீ, வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது!' என்றான்.

'கங்கையும் பிறையும் சூடும்
கண்ணுதல், கரத்து நேமி
சங்கமும் தரித்த மால், மற(று)
இந்திரன் தன்னைச் சார்ந்தோர்,

---

10. கங்கையும் பிறையும் சூடும் கண்ணுதல் – சிவபெரு மான். கரத்து நேமி சங்கமும் தரித்த மால் – கையில் சக்ராயுதத் தையும் சங்கையும் கொண்டுள்ள திருமால் இந்திரன் தன்னைச் சார்ந்தோர் – அத்தகைய மாபெரும் சக்தி வாய்ந்த மூர்த்திகளும் இந்த நகருக்குள் வரப் பயப்படுவார்கள்

அஙகவா தமமையனறி,
மனிசனுக காகஅரு சா(து)

இஙகுவந(து) இதனைச சொனன
தூதனநீ யாவன?' என ருன (240)

11 அஙகதன பதில் சொல்லுகிருன். ராவணனை இன்னா என்று தனக்குத தெரியாதது போல்ப் பேசுகிருன. தெரியாதது போல் பேசுகிறது ஒரு ஹாஸ்ய பாவததில் தான்.

'வெகு காலததுக்கு முன்பு இந்திரனுடைய மகன என்று பெயா வாங்கியவன ஒருவன இருநதான அந்தக் காலததில் ராவணன் என்று ஒருவனும் இருந தான் அநத ராவணனை உடலும் தோள்களும் நெறு நெறு என்று நெறியும்படி வாலினுல சுற்றிக் கட்டினுன், அந்த இந்திரனுடைய மகன் இதை

10 அங்கவர் தம்மையன்றி மனிசனுக்காக சிவன விஷ்ணு இவர்களுககாக ஏதோ இங்கு வநதாய எனருலக கொஞசம பொருள உணடு, கேவலம் மனிசனுககாகத் (தூதன் எனறு வநதிருககிருயே பயமிலலாமல, நீ யாரபபா கொஞசம் சொலலேன!)

மனசில் வைத்துக் கொண்டு விஷயத்தைக் கேள்—'
என்று சொல்லுகிருன அங்கதன்

' இந்திரன செம்மலபண(டு), ஓா
இராவணன எனபானதனனச
சுநதரத தோள்களோ டும
வாலிடை தூஙகச சுற றி,
சிநதுறக கிரிகள,தா வித
திரிநதவன,—தேவாஉண ண
மநதரக கிரியாலவே லே
கலககினன மைநதன'என ருன (241)

11 வாலிடை தூஙகச் சுற்றி - கட்டுண்ட ராவணன வாலோடு வாலாயத தொஙகிக கிடககும படியாகச செயது சிந்துறக்கிரிகள-மலைகள எலலாம சிநதித தகாநது போகும படியாக தாவித திரிநதவன-மலைகள மேல தாவித தாவித திரிநதவன (வாலி) தேவா உணண மநதரக்கிரியால வேலை கலக்கினன — அநத வாலியின திறமையையும பராககிரமத தையும சொலல வேணடுமானுலத திருமால பாறகடலைக கடைநது தேவாகளுககு அமுதுணணச செயதாளோ அதைததான சொலல வேணடும அபபடிக கலககிய வனுகிய வாலியின மகன நான

குறிபபு 'இநதிரன செமமல' எனறும், 'வேலை யைக கலககினன' எனறும் சொலலி வாலியின பெயரைச சொலலாமல விட்டிருககிறது பாடலில பெயா சொலல வேணடியது அவசியம் எனபது குறிபபு ஆனுல ராவணன பெயரைசசொலலி யிருககிறது ராவணன ஏதோ அனுமதேயப பேர்வழி எனற குறிபபிலச சொலலி யிருககிறது.

12. ராவணனுக்கு வாலி மகாவீரன் என்பது தெரியும். அவனுடைய மகனும் அப்படித்தானே இருக்க வேண்டும் என்று அனுமானித்துக் கொண்டான். 'சரி, சரி இவனைக் குஷிப்படுத்தி நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வதுதான யுக்தி'' என்ற முடிவுக்கு வந்து பேசுகிறான்.

'அடடா! நீ வாலியின மகனா? பேஷ், பேஷ்! அந்த வாலி எனக்கு உற்ற தோழன் அல்லவா? அதைப பற்றி நீ சந்தேகங் கொள்ள வேண்டாம் அதற்கு வேண்டிய சான்று இருக்கிறது

'ஆனாலும், உன்னிடம் சொல்லத்தான வேண்டும். அந்த ராமனுக்கு அல்லவா தூதன் என்று நீ வந்திருக்கிறாய இதை விடக் கேவலமான காரியந்தான் உண்டா?

'உந்தைஎன துணைவன அன்றே,
ஓங்குநற சான்றுமஉண் டால,
நிந்தனை இதனமேலஉண் டோ,
நீயவன தூதனாஆ னால்!—

12 உந்தை என துணைவன அன்றே—உன தந்தை வாலி அடடா, எனககு உறற தோழனலலவா ஓங்கும நறசானறும் உணடால – அதறகுச சரியான சாட்சியமும இருககிறது (அவன பெயரை வைத்து மாளிகை கட்டியிருககிறேன, அவனுடைய பகதி வழிபாட்டிறகாகச சிவன கோயில கட்டியிருககிறேன இதை விடவா சாட்சியம் வேணடும) நிந்தனை இதனமேல உணடோ-உனககு இதை விடக கேவலமான காரியம ஒனறு ஏறபடவா செயயும—(நீ அநதப பகைவனை ராமனுடைய தூதன என்று ஏறபட்டு விட்டால, வானரஙகளுககான தலைமைப பதவியை உனககு நானே இதோ கொடுககிறேன்)

தந்தனை நினக்குயா னே
வானரத் தலைமை,தா மூா

வந்தனை, நன்றுசெய் தாய;
என்னுடை மைந்த!'என றான். (242)

12 தாழா வந்தனை நன்று செய்தாய — தாமதம் செய்யாமல வந்து விட்டாயே, ரொமப நலல காரியம்! என்னுடை மைந்த என்றான — என்னுடைய அருமை மகனே என்றான ராவணன

குறிப்பு அங்கதன ராவணனை எவவளவோ இகழ்ந்து பேசினான பூர்வ சரித்திரத்தை அதறகாகக கிளறினான ராவணனுக்கு எவவளவோ கோபம வரத தானே செய்யும? ஆனாலும் அந்தக கோபத்தை யெலலாம் அடக்கிக கொளகிறான பயத்தினாலதான. அஙகதன ராமன பக்கத்தில இருந்தால காரியம் மோசந்தான என்று எண்ணுகிறான. அதற கேற்ற வாறுகப் பேசசு வருகிறது ராவணனுக்கு.

நாய் கொடுக்கச் சிம்மம் கொள்ள!

13. ராவணன அங்கதனை முதலில் பார்த்த போது ஏதோ சாமானயமான போவழி என்று எண்ணினன அவனை யார என்று கேட்டபோது, அங்கதன வெகு துடுக்காகப் பதில் சொனனன. அதோடு, வீராதி வீரன வாலியின் மகனதான் வந்த தூதுவன் என்றும் தெரிந்து கொண்டான் ராவணன.

அதன் மேல் அங்கதனைக் கொஞசம் வளைததுக் கட்டுவோம் என்று எணணி 'நீ ஏன் அந்த ராமனேடு இருக்கவேணடும்? உனனை வானரத தலைவனுக நானே ஆக்குகிறேன, நீ என்னுடைய சொநதமகனுக்கு மேல்' எனறு சொனனன. மேலும் ராவணன சொல்லுகிறன

'அந்த ராமன உன தந்தையைக் கொன்றன் ஏதோ போகடடும் அது. நீ அவனுக்குக் கைகட்டிச சேவகம் பணணுகிற காரியம் இருக்கிறதே, அது எவ்வளவு தப்பான காரியம்! என் பக்கமாக வந்துவிடு. வந்துவிட்டால் அந்தக் கேவலமான செயகைக்கு விமோசனம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று எண்ணலாம்.'

சோததால்த்தானே வீட்டோடு ஓட்டிய நண்பனு வான. இப்படி அற்புதமாய் வாய்ந்த நட்பை நினைக்கும் போது நமக்கே தாஙகாது என்று தோன்று கிறது.

ஆழ நீரக்கஙகை
அமபிக டாவிய

ஏழை வேட னுக(கு)
'எமபிநின தமபி,யான

தோழன, மஙகை
கொழுநதி எ னசசொன்ன

வாழி நண்பினே
உனனிம யஙகுவாள (10)

8 ஆழநீர்க் கஙகை-ஆழமாகவும பளளமாகவும ஓடும் கஙகைககுரிய அம்பி கடாவிய-படகு ஓட்டிய ஏழை வேடனுக்கு-கலவி அறிவிலலாத பாமரனான குகனுககு வாழி நணபினை உனனி-மககளால மறக்க முடியாத சிநேகததை நினைதது.

'தாதையைக் கொன்ருன்பின் னே
தலைசுமந்(து) இருகைநாற் றி
பேதையன் என்னவாழ்ந் தாய,
என்பதோர் பிழையுமதீர்ந் தாய!
சீதையைப் பெற்றேன், உன் னைச
சிறுவ னும ஆகப்பெற் றேன,
ஏதெனக்(கு) அரியதென் ருன,
இறுதியின் எல்லைகண் டான (243)

13 தாதையைக் கொன்ருன் பின்னே - தந்தையாகிய வாலியைக் கொன்ற ராமனைத் தொடர்ந்து தலை சுமந்து இருகை நாற்றி - தலையை ஒரு பாரமாகச் சுமந்து, வாள் ஏந்தி யுத்தம் செய்ய வேண்டிய கையைக் கீழே தொங்க விட்டுக் கொண்டு பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய - வெறும் பைத்தியக்காரன் மாதிரி வாழ்ந்து வந்தாய என்பதோர் பிழையும் தீர்ந்தாய — என்பதாகப் பலரும் சொல்லும் பழியை விட்டு நீங்கிஞய. இது உனக்கான காரியம இனி எனக்கான காரியத்தைக் கேள் சீதையைப் பெற்றேன் - சீதை என் வசம ஆய விட்டாள் உன்னைச் சிறுவன் ஆகப் பெற்றேன — நீ எனது மகனுகி விட்டாய ஏது எனக்கு அரியது என்ருன - எந்தக் காரியம்தான் எனக்கு இனிச் செய்ய முடியாத காரியம் என்ருன யார்? இறுதியின் எல்லை கண்டான - தனக்கு வாழ் நாள் முடிவைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டவனுன ராவணன

குறிப்பு சமாதானத்துக்காக வந்த தூதுவனிடத்தில இந்த மாதிரி பேசிஞல வேறு என்ன முடிவு வரும்? ஒழிய வேண்டியது தானே ராவணன்?

14. அங்கதனுடைய மனசைக் கலைத்து விடலாம் என்ற எண்ணத்தோடு மேலும் பேசுகிறான் ராவணன்

'இன்றைக்கோ நாளைக்கோ அந்த மனிதர்கள் அழியப் போகிறார்கள், உன்னுடைய ராஜ்யத்தை உனக்கு நான் தந்துவிட்டேன், என்றென்றும் யாதொரு தொந்தரவும் இல்லாமல் ஆண்டு கொண்டிருக்கலாம் நீ'

'அந்நரர் இன்றுநா ளை
அழிவதற்(கு) ஐயமில் லை,
உன்அர(சு) உனக்குத்தந் தேன்,
ஆளுதி ஊழிகா லம்

பொன்அரி சுமந்தபீ டத்(து)
இமையவர் போற்றிசெய் ய,
மன்னவன் ஆக,யா னே
சூட்டுவன் மகுடம்'என் றான் (244)

15 அங்கதன் ராவணனுடைய அதிகப் பிரசங்கித்தனமான பேச்சைக் கேட்டான். ஒரே சிரிப்பாய்ச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

14. ஆளுதி ஊழி காலம் - என்றென்றும் ஆண்டு கொண்டிருப்பாய் பொன் அரி சுமந்த பீடத்து - பொன் மயமான சிம்மங்கள் சுமந்த சிம்மாசனத்தில் இமையவர் போற்றி செய்ய - தேவர்களே வந்து வாழ்த்திக் கொண்டிருக்க. மன்னவனாக யானே சூட்டுவன் மகுடம் - ராஜாவாக உன்னை என் கையாலேயே முடி சூட்டுகிறேன்.

கையோடு கையை அடித்துக் கொண்டு சிரித்தான். தோள்களும் மார்பும் குலுங்கின. ஏன், இலங்கையே குலுங்குகிறதோ என்று சொல்லும்படி இருந்தது

அஙகதன அதனைககே ளா,
அஙகையோ(டு) அஙகைதாக் கித,

துஙகநலத தோளுமமாா புமா
இலஙகையும துளஙகநக கான,

'இஙகுநின ரோாகடகெல லாம
இறுதியே எனப(து)

உஙகளபால நினறுமஎம பாலப
போநதனன உமபி' என ருன. (245)

16 அஙகதனுககு முதலிலச சிரிபபு வந்தது, சிரிப்பு நின்றது, அடுததாறபோல் கோபம் பொஙகிக் கொணடு வருகிறது

15. அஙகதன அதனைக கேளா - அஙகதன ராவணனுடைய அதிகப பிரசஙகததைக கேட்டு, அஙகையோடு அங்கை தாக்கி—கையோடு கையை மோதி துஙக நல தோளும மார்பும — அழகான திடமான தோளும, மாாபும் இலங்கையும துளங்க நக்கான — இலஙகைத தீவுமே குலுஙகுகிறதோ எனறு எணணுமபடி சிரிததான அபபடிச சிரிததுக் கொணடே பேசுகிருன. இங்கு நினருாகடகெலலாம இறுதியே எனபது உனனி — இநத இலங்கையிலத தஙகுகிறவாகளுககெலலாம அதோகதிதான எனபதைத தெரிநது கொணடு உங்களபால நினறும் — உஙகள் பககம் இருககிறதை விட்டு விட்டு. எம்பாலப போந்தனன உமபி எனருன — எஙகள பக்கம் வநதுவிட்டான உன தமபியாகிய விபீஷணன எனருன்—அஙகதன.

'வாயக்கு வந்ததைச சொல்லி என்னை உன வசம் ஆக்கிக் கொள்ள நீ எததனிக்கிறது எனருல் அந்தப் புததிசாலிததனத்தை யோசிததுப் பார்க்க வேண்டியதுதானே'!

'வாயவரத தககசொல லி
எனனையும வசமசெயவா யேல,
ஆயதரத தக்கதன ரே!
தூதுவந(து) அரச(து)ஆள கை
நீ தரக கொளவெனயா னே!
இதறகினி நிகர்வேறுண டோ!
நாயதரக கொளளுமசீ யம
நலலர(சு)!' எனறுநக கான. (246)

---

16. வாயவரத தக்க சொலலி- அறிவிலலாமல வாயககு வநததைச சொலலி எனனையும் வசம செயவாயேல-எனனை உன வசம ஆகக முயறசிததால. ஆயதரத தக்க தனரே - அநத அறிவீனமான எணணத்தைப பறறி எனனததைச சொலல? யோசனை செயகிறது வேறு உணடா. தூது வநது அரசது ஆளகை- தூதனுக வநத நான அரசனுகப பதவி பெறறு ஆளுகிற காரியததை நீ தரக் கொளவெனயானே- நீ கொடுககிறதாம, நான கொளகிறதாம்! ரொம்ப அழகு! இதறகு இனி நிகா வேறு உணடோ - இதை ஒத்த பைததியக காரததனம் இதுவரை கிடையாது, இனிமேலத தான உணடோ, கிடையாது நாய தரக்கொளளும சீயம நலலரசு எனறு நக்கான - நாய கொடுககச சிமமம பெறறுககொணட தாம் ராஜ பதவியை, வெகு அழகு எனறு சிரிததான — அஙகதன.

இகழச்சி பாவம் ஒவவொரு வாாததையிலும் அபார மாயத தொனிக்கிறது. அருமையான செய்யுள்.

இனி வேறு வீரச் செயலா!

17 தூது வந்தவன் வாலியின மகன அங்கதன் என்று தெரிந்ததும் ராவணனுக்குக் கொஞ்சம் பயமாயப் போய விட்டது. அதன மேல் அங்கதனைத் தன மகனுக்குச சமானமாயப பாராட்டி, அவனை வானர அரசனுகத தானே முடிசூட்டுவதாகச சொனனுன.

இது மிகவும் கேவலமாகப பட்டது அங்கதனுக்கு

'அழகு அழகு! 'நாய்கொடுததகாம் அரச பதவி, சிம்மமும் அதை ஏற்றுக் கொணடதாம்!' என்று சொல்வாாகளே கதை, அதைபபோல் அல்லவா இருக்கிறது!' என்று மிகக இகழசசியான வாாத்தையைச சொனனுன் அஙகதன.

அந்த வாாததையைக் கேட்டதும் ராவணனுக்கு அடஙகாத கோபம் வநது விட்டது

ஆனுலும் தூதனைய அலலவா இருக்கிருன் இவன, என்று கோபததைக் கொஞசம் அடககிக் கொணடு 'சொல்ல வேண்டியதைச சொல்லித தொலை' என்கிருன.

அங்கதனும் சொல்லுகிருன் ' இராமபிரான் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னதைக் கேள்.'

கூவி இன றெனனை,' நீ போயத்
தனகுலம முழுதுமகொல லும்

பாவியை, அமருக(கு)அஞ சி
அரணபுககுப பதுஙகிஞனைத்,—

தேவியை விடுக,அன றேலச
செருக்களத்(து) எதிரந,துதன கணை

ஆவியை விடுக' என ருன
அருள இனனம விடுகிலா தான. (247)

17 கூவி இனறு எனனை—இனறு எனனைக கூபபிட்டு தன குலம முழுதும கொலலும பாவியை-தனனுடைய அரககர் குலம் முழுதும் நிர்மூலமாயப போவதறகுக காரணமாக இருககும அநத ராவணனை. அமருக்கு அஞசி அரண புக்குப பதுஙகிஞனை - எதிரததுப போர செயவதறகுப பயநது அரணுன இலஙகைத தீவுககுள பதுஙகி இருககிருனே அநத ராவணனைததான பாரதது தேவியை விடுக - சீதா தேவியைச சிறையினினறும விட்டுவிட வேணடும அனறேல - அலலாத பக்ஷம செருக் களதது எதிரநது தன கணை ஆவியை விடுக-யுதத களததில வந்து எதிராக நின்றுபோர் செயது தனனிடததே (ராமபிரானிடநதான) உயிரை விட்டுவிட வேணடும எனருன அருள இனனம விடுகிலாதான - எனறு சொலலச சொனனுன, உனனிடம் இனனும இரக்கததை வைததிருபபவனுன ராமன.

18. மேலும் சொல்லுகிருன் அங்கதன்

'உன்னுடைய பாட்டியான தாடகை பட்டபாடு உனக்குத் தெரியுமே! உன்னுடைய மாமன் மாரீசன் பட்டபாடும் தெரியும் கடைசியாகத் தங்கை சூர்ப்பனகை பட்ட பாடும் தெரியத்தானே செய்யும்?

பருந(து)உணப பாடடியாக கை
படுத்தநாள, பகழிபா ய

மருநதினும இனியமா மன
மடிநதநாள, வனத்துளவை கி

இருநதுழி வநததங கை
இருஞசெவி முலையுமழுக கும

அரிநதநாள வநிலா தான
இனிசசெயும ஆணமைஉண டோ? (248)

18 பருநது உணப பாடடி யாக்கை படுதத நாள—பருந துகள வயிறு ஆர உணணுமபடியாக உன பாடடியாகிய தாடகையின பெருததுக் கொழுதத உடலை அநத மலையில வீழததினேன அநத ஙாள பகழி பாய-அம்பு பாய மருநதி னும இனிய மாமன-தேவா அமிர்தததினும இனிய மாமனை மாரீசன வனததுள வைகி இருந்துழி — பஞசவடியில ராமன வநதிருநத போது. வநத தங்கை - அவனிடம வநத சூர்ப்பனகை.

குறிப்பு இதை விடக கோபம் மூட்டுவதறகு என்ன வேணடும் வார்த்தை!

நால்வர் பட்ட பாடு!

19 அங்கதன இராவணனை ரொம்பவும் கேவல மாகப் பேசிவிட்டான.

‘உனக்கு வீரமாவது ஒன்றுவது! உன் பாட்டி தாடகை கொல்லப் பட்டாள, மாமன் மாரீசன் கொல்லப பட்டான. தஙகை சூரபபனகை சாக விலலைதான. ஆனாலும் மிக்க அவமானததுக்கு உளளாளுள. மூக்கறு பட்டாள, காதறுபட்டாள அந்தச சந்தாபபஙகளில, போா செயய வராத நீ, இபபோது போருககு வருவது எனபது உணடா?, எனபதாகப பேசி விடடான அஙகதன

கேட்டான ராவணன.

அடங்காக் கோபம் வநது விட்டது. அஙகதனை மாததிரம் அலல, பூாவததிலிருந்து வாழநது வநதிருக்கிற உயிா வாக்கஙகள எல்லாவற்றையுமே தினறு விடுபவன்போல் ஒரு கோப வெறி உணடாய விட்டது.

சொறற வாாததையைக
கேடடலும, தொலஉயிா

முறறும உணபது
போலும முனிவினை,—

---

19. சொறற வாா்ததையைக கேடடலும – அஙகதன சொனன இழி உரையைக கேடடதும தொலலுயிா் முற்றும உணபது போலும் முனிவினை–அனுதியாக இநத உலகததிலத தோனறி நெடுகிலும வாழநது வருகிற உயிாவாககம் எல்லாவறறையுமே தினறு நிா்மூலம் ஆககிவிடுமபடியான ஒரு கோபததுககு உளளானன ராவணன

'பற்றுமின், கடி—
தினெநடும பாரமிசை

எற்றுமின,' என
நாலவரை ஏவினுன (249)

20. ஏவினுனே இல்லையோ, அந்த நால்வரும் அபபடியே ஓடிபபோய அங்கதனைப பிடிததாரகள. பிடிததவாகளை அஙகதன என்ன செயதான?

கைக்கு இரணடு தலையாகக் குடுமிகளை இறுகப பிடிததுக் கொணடு ஒரு தாவு தாவினுன அஙகதன.

'ஐயோ! எஙகள தலை போய விட்டதே!' என்று ஒரே கததாயக கததினுாகள அந்த நாலு அரக்கரும். அவாகள கததினுலும விடடபாடாக இலலை அங்கதன.

கோட்டையின கோபுர வாசல் வரையும் தாவித் தாவிப போயக்கொணடிருந்தான—நாலு தலைகளையும் கையில்ப பிடிதத வணணமாகவே.

கோபுர வாசலைச சோநததும் அந்த நாலவரை யும் வீசி 'நச'சென்று கீழே எறிந்தான். பிறகு மிதி மிதி என்று மிதிததான்

அப்படி மிதிதத காரணமாகத் தேகங்களில் இருந்து இரத்தம் பீறி அடிததது.

---

19 பற்றுமின கடிதின — உடனே பிடியுஙகள். பாரமிசை எற்றுமின—தரையில அவனை வீசி அடியுஙகள.

அந்த இரத்தம் அங்கதனுடைய வெண்மையான மார்பை ஒரே சிவப்பாய ஆக்கி விட்டது.

ஏவி னுன, பிடித்
தாரை, எடுத்தெழுத்
தாவி னுன, அவர
தமதலை போயதாக
கூவி னுர்; தமைக்
கோபுர வாயிலிலத
தூவி னுன, துகைத
தான, இவை சொலலினுன (250)

---

20 ஏவினுன—ராவணன நாலவரை ஏவினுனே இலலே யோ. பிடித்தாரை எடுத்தெழுத தாவினுன — ஏவினதும் பிடிககப போனுாகள நாலவா, அவாகளே அபபடியே குடுமியைப பிடித்து எடுததுக கொணடுபோக ஒரு தாவு தாவினுன. அவர் தலை போயதாக் கூவினுா — ஐயோ, தலை போய்விட்டதே என்று கததினுாகள நாலவரும தமைக் கோபுர வாயிலில தூவினுன — அவாகளேக கோபுர வாசலத தளததில வீசி எறிநதான துகைததான — அவாகளே மிதி மிதி என்று மிதிததான

குறிபபு அபூாவமான துரித பாவததில அமைநதிருக கிறது செய்யுள வாாத்தைகள அது காரணமாக ஆஙகாஙகே விடுபட்டிருககினறன அபபடி விடு பட்ட காரணததினுலேயே அஙகதன செயல எலலாம் அபபடி அப்படியே நம் கண முன நிறகினறன

அபபடி நிறகசசெயவதுதானே கவிக கலேயின பணபு.

பாடலேத திருமபத் திரும்பப பாடி அனுபவிகக வேணடும்.

ஒளிக்கவாவது உயிரை !

9. ராமனுடைய இதயப பண்புகளை எல்லாம் நேருக்கு நேர் பக்கத்திலிருந்து பார்த்த போதே அபார மாய் அனுபவிப்பாள் சீதை.

சிறையில் இருக்கும்போதே நூறு மடங்கு அனுபவிக்கிருள்

பரதனுடைய அழகைப பாாதது அனுபவிபபவன் ராமன். அவன தலையைக் கூட்டி முடித்திருப்பதை யும் அதில் வளமான மாலையைக் கட்டியிருபபதை யும் பாாதது அனுபவிதது அதைப பற்றிப் பேசவும் செய்வான. மேலும்,

பரதன கிரீடம் சூடவில்லை தான். ஆனுலும் கிரீடத்தைச சூடியிருபபான என்று எணணி மனக் கண்ணுல் அந்த அழகைக் கணடு சீதையிடம் அதைப் பற்றியும் பேசியிருக்கிருன்.

பிறகு என்ன நேர்ந்தது ?

தன்னைக் காண, பரதன சித்திரகூடததுக்கு நடந்து வந்தான். வந்தவனுடைய சிரசு சடை விழுந்து தூசி படிந்து கிடநதது. அதையும் ராமனது கணகள பார்த்தன.

உரஙகொள தேமலாச
செனனி, உரிமைசால

வரஙகொள பொனமுடி
தமபி வனைநதிலன,

---

9. உரங்கொள தேமலாச் செனனி — வளமான வாசனை கொணட மலர்மாலை சூடிய தலையில உரிமைசால வரஙகொள பொனமுடி — எலலா விததததிலும பொருததமான நனமைக் கெலலாம் ஆதரவான அழகிய கிரீடததை தமபி வனைந ிலன - பரதன தரிததுக கொளளாமல.

தலைபோனால் ஆசைபோகும்!

21. அங்கதன் ராவணனை வெகு கேவலமாகப் பேசி விட்டான. அதற்காக அவன்மேல் நாலு அரக்கர்களை ஏவினன் ராவணன.

பிடிக்க வந்த அரக்காகளைக் குடுமியைப் பிடித்த வண்ணமாகத தாவித தாவிப் பாய்ந்து கோபுர வாசலை அடைந்தான. அவாகளைக் கீழே வீசி எறிந்து மிதி மிதி என்று மிதிததான். இதெல்லாம் காரணமாக அவன மாாபில் இரததம் பட்டு ஒரே சிவப்பாய இருந்தது.

கோபுர வாசலில் பல அரக்கர்கள் வந்து கூடி நின்றார்கள். பயந்த வணணமாய நின்ருர்கள். அந்த அரக்காகளைப பாாததுப பேசுகிருன அஙகதன.

அட பயித்தியக்கார ஜனஙகளே! நீஙகள் உயிர் பிழைக்க வேணடுமா? கேளுஙகள், சொல்லுகிறேன் வழியை.'

'ஏமம சார,
எளியவா யாவிரும'

தூமம காலவன
வீரன சுடுசரம,

---

21. ஏமம சார - உயிர் பிழைத்துப் பநதோபஸதாய இருப்பதறகு எளியவர் யாவிரும - பயிததியககாராகளாகிய அரககாகளே நீஙகள எலலோரும். தூமம் காலவன வீரன சுடு சரம - புகையைக கக்குவதான அககினி மயமான ராம பாணஙகள

வேமமின போல
விழுவதன முனனமே,

போமின போமின
புறத(து)!' என்று போயினன. (251)

22. இப்போது ராமன் இருந்த இடத்தில் இருந்து அங்கதனை எதிரபாராதத வணணமாய இருக் கிறோம் நாமும்

ஏதோ ஆகாயததில் தானே தாவித தாவி வருகிறதாய் இருக்கிறது அஙகதன் வருகை. அவனும் அவனுடைய வெணமையான மேனியும் மாரபில் குஙகுமம் சேர்ந்த சந்தணம் பூசியது போனற இரததக் கறையும் நம் கணணுக்குப புலபபடு கின்றன.

அநத ரதநிடை
ஆரதெழுந தானஅவன,

சிநது ரத்தம
துதைந்தெழும செசசையான,

21 வேமமினபோல விழுவதன முன்னமே - எதையும தகிககக கூடிய மினனலபோல (ராம பாணஙகள) இநத இலஙகையில வநது விழுவதறகு முனனமேயே போமின போமின புறதது - ஓரேயடியாய வேறு எஙகாவது போயத தொலையுஙகள. என்று போயினன - என்று சொலலி விட்டு ஓரே பாயசசலிலப பாயநது போய விட்டான அஙகதன

22 அந்தரததிடை ஆரதெழுநதான அவன - மேலே சொனன அஙகதன ஆகாயததிடை ஒரு பேராரவாரம் செயது கொணடு ஓரே தாவாயத தாவினன சிந்து இரததம் துதைநது எழும் - அரககர்கள உடலில இருநது சிநதிய இரததம பூசிய பெருகியதான. செச்சையான் - சந்தணம் பூசிய மார்பினனை அங்கதன்.

இந்து விணறின(று)
இழிந்துள தாமென

வநது, வீரன
அடியினை வணஙகினன. (252)

23 ஆததிரததோடுதான் எல்லாரும் இருக்கிறோம். நம்மைவிட ஆததிரம் ராமபிரானுக்குத தான்

அங்கதன வநது சேர்ந்ததும் அநத அரக்கன் இருக்கிறானே, அவன என்ன கருததோடு இருக்கிறான சொல்லு?' என்கிறான் ராமன்

'உறற போ(து),'அவன
உளளக கருததெலாம'

கொறற வீரன
'உணாத்'தென்று கூறலும,

---

22 இந்து விண நினறு இழிநதுளதாம் என வநது - ஒரு பூரண சநதிரன வானததில இருநது பூமியில வநது இறஙகியதாம எனவந்து (அஙகதன நிறம் வெண நிறம்). வீரன அடியின வணங்கினன — ராமனது பாதத்தில விழுநது வணஙகினன

குறிபபு அஙகதன வருகையை ஆத்திரததோடு எதிர்பார்த்திருநதவர் கணணுககுச செயயுளிலச சொனன படி தோறறம் அளிககததானே செயயும்

23 உறறபோது - அங்கதன திரும்பி வநது சேர்ந்ததும். அவன உளளக் கருததெலாம - அநத ராவணனுடைய அபிபபிராயததை எலலாம் கொற்ற வீரன உணர்தது என்று கூறலும் - வெற்றிககே உரிய வீரம் படைத்த ராமன, சொல என்று சொலலவும், அஙகதன சொல்லுகிறான

'முறற ஓதிஎன!—
மூாககுணமு டித்தலே
அறற போதனறி
ஆசைஅ றுன'எனறுன (253)

23 முற்ற ஒதி என - ராவணனுடைய அறிவீனத்தை எலலாம் எடுததுச சொலலுவதால என்ன பிரயோஜனம். மூர்க்கன முடித்தலே - அநத மூாககனது கிரீடம் சூட்டிய தலே இருககிறதே அது. அறற போதனறி ஆசை அறுன எனறுன - அறறுத் தரையில விழுநதால அனறி அவனது துராசை அவனே விட்டுப போகாது எனறு சொனனுன.

குறிபபு அஙகதன் தூதுபோன காரியம் இபபடி முடிகிறது.

அடுத்தாறபோல செயயவேண்டிய காரியம் இனனது எனபதைச சொலல வேணடாம்தானே?

8. முதல்ப் போர்ப் படலம்.

கொடியா? எமனது நாவா?

1 ராமனும் வானர சேனையும் கடலைக் கடந்து இலஙகை வந்து சோந்ததும், சமாதானத்துக்கு வழி ஏதேனும் உண்டா எனறு பாாக்க அஙகதன் ராவணனிடம் தூது போனான

ராவணன் மனம் திரும்புவதாக இல்லை, அவனது மூாக்கததனம் அப்படியேதான் இருக்கும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு திரும்பி வந்து விட்டான தூது போன அஙகதன

'அரக்கனது தலைபோனால் ஒழிய மூாக்கததனம் போகாது' எனறும் சொலலிவிட்டான் ராமனிடம்.

யுததம் ஆரம்பிக்க வேணடியது தானே இனி. இபபோது போாக்களததுக்குப போகிறோம்

ராவணனுடைய படைகள் அணி வகுதது ஒனறன்பின ஒன்றாக நிற்கின்றன.

அப்படியே வானர சேனைகளும் முன அணிகள் பின அணிகள் என்று வரிசைப்படுத்தி நிற்கின்றன.

யுததத்துக்கு இரண்டு பக்ஷத்தாரும் தயாராய் நிற்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில ராவணன் வருகிறான்.

அவன வருவதை அவனுடைய தேரில்க் கட்டிய கொடி எடுததுக் காட்டுகிறது.

அபூாவமான பணபாடடையும் அமைதியையும் குறிப்பதற்கான இசைக் கருவி யாழைக் கொடியில் அழகாய எழுதியிருக்கிறது. குறியீடும் லக்ஷயமும் அப்படியிருக்கிறது. ஆனால் செயல் அந்தக் குறி யீட்டோடு ஒததததாக இருக்கிறதோ என்றால், அது தான இல்லை!

இந்த விஷயததை, அதாவது ஆயிரம் வருஷத துக்கு முன கம்பா அனுபவிதத விஷயததைப் பாாக் கும் போது இன்று நடக்கிற அரசியலுக்கு ஒதத வாறாகவே இருந்திருக்கிறது என்பது நமக்கு தெரி கிறது

'உலக சமாதானம் எனறும் மனுஷ வாக்கத துக்கு அமைதிவரபபோகிற தெனறும்' பறை சாற றிக்கொணடே வல்லரசுகள் போர் தொடங்கு கின்றன தேசங்களையும் கண்டங்களையுமே கபளீ கரம் பணணுவதற்கான சாம்ராஜய வெறி கொணட வர்களாயக் கொடும் போர் புரிகிறாகள் என்பது நாம் காண்கிற காட்சி.

கம்பரும் அப்படியே கண்டார் ஆயிரம் வருஷத் துக்கு முன்பு.

இப்போது பாடலைப் பார்க்கலாம்

ஏழிசைக் கருவி வீறு-
றிருந்த(து) என்னினும்,

சூழஇருந் திசைகளைத்
தொடரும் தொலகொடி,

வாழிய உலகெலாம்
வளைந்து வாயிடும்

ஊழியின் அந்தகன்
நாவின், ஓங்கவே (254)

1. ஏழிசைக் கருவி வீறு இருந்தது என்னினும் - ஏழு சுரங்களையும் (ச ரி க ம ப த நி ஆன சுரங்களும்) வெளியிடுவதற்கான யாழ் எழுதியிருந்த போதிலும் சூழஇரும் திசைகள்-சூழ்ந்த பெரும் எட்டுத் திசைகளையும் தானே. தொடரும் தொலகொடி-தொட்டு வீசுவதாகத் தோன்றும் சாம்ராஜ்யத்தின் அடையாளமாக வந்துள்ள கொடியானது வாழியஉலகெலாம்-யுகம் யுகமாக வாழ்ந்து வருகிற உலகத்தை யெல்லாம் (பேரண்டத்தை எல்லாமே) வளைந்து வாயிடும்-அப்படியே வளைத்து வாயிலப் போட்டு விழுங்கி விடும் ஊழியின் அந்தகன் நாவின்-ஊழிக் காலத் திலக காணும் எமனது நாக்கைப் போல. ஓங்கவே-நீண்டும் மடங்கியும் சுழன்று கொண்டும் இருந்தது—கொடி

குறிப்பு சாமானயமாக அரசர்களுடைய கொடி பயத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய அடையாளங்களையே எழுதியனவாய் இருக்கும்.

சிம்மம், புலி, கழுகு, போர் முரசு, வில், சட்டி முதலியவைகளை எழுதியனவாய இருககும் லக்ஷயம் மககளைப பயமுறுததுவது தானே.

இதறகெலலாம மாறுக ராவணனது கொடியில இததைையும இனப வாழககைையும எடுத்துக காட்டும் யாழை எழுதியிருநதது

கொடியில எழுதியிருநதது யாழாய இருநதாலும ராவணன செலுததி வநத அதிகாரத்தைப பாாததால உலகத்தில யாரும், எநதத தேசமும் அஞசி அடங்குவதாகவே இருநதது அவனுடைய அதிகாரம வெகு தூரத்தில உளள தேசஙகளையும் அடககி ஆட்டிக கொணடிருநதது

இதைக குறிபபதறகாகவே, உலகஙகள எலலாம ஊழிக காலததில நிாமூலம ஆகுமபோது எமனுடைய நாவானது எபபடி நாலா திசையையும வளைககுமோ அது போல இருநதது ராவணனது கொடி ஆடியது என்கிறாா கம்பா

வெகு அழகான பயஙகர பாவம கொணடது செயயுள.

சாம்ராஜய வெறி என்று ஒனறு இருநது பலலாயிர வருஷமாக உலகததைக கஷடபபடுததி யிருககிறது இன்னும நமமைக கஷட படுததுகிறது எனறுதான யாழின அமைதியான ஒலி அரசியலக கொடியிலிருநது வருமோ? கமபராலச சொலல முடியவிலலை அதறகுக் கடவுளதான சொலலவேணடும்!

வீங்கின வைரத் தோள்களே!

2. ராவணனது தேரின்மேல் நீண்டு உயர்ந்து வீசிக்கொண்டிருந்த யாழ்க்கொடியைப் பார்த்தோம்.

அந்தத தேருக்குப பக்கத்திலும் பின்னுமாக வேறு பல தேர்களும் யானைப் படைகளும் குதிரைப் படைகளும் நெருங்கி வந்தன. காலாட் படைகளும் திரள் திரளாக ராவணனது தேரைச் சுற்றி வந்தன.

மிக வலிமை கொணட வாள், வேல முதலிய ஆயுதங்கள் பளபளவென்று மின்ன யுதத சன்னத தனாய் ராவணன் தோன்றுகிறான இரு பக்கததிலும் வந்த அரும் போா வீரரான அரக்கர்கள் வீர முழக் கம் செயதுநெருங்கி வருகிறாகள்

ஊனறிய பெருமபடை
ஒளிர,— உறறுடன

ஆனற போா அரககாகள
நெருஙகி ஆரத்தெழுத

2. ஊன்றிய பெரும் படை ஒளிர—உறுதியாகக கட்டிய படைக்கலன்கள் பிரகாசிக்க, உற்றுடன் ஆன்றபோர் அரக் கர்கள—பக்கத்தில் சிறந்த போர்ககலை வல்லவரான அரக்கர் கள், நெருங்கி ஆர்த்தெழ—நெருங்கி ஆரவாரித்து வர,

தோன்றினன்,— உலகெலாந்
தொடர்ந்து நின்றன
மூன்றையுங் கடந்தொரு
வெற்றி முற்றினான். (255)

3 வானரத் தலைவர்கள் ராவணனது கருங் கடலுக்குச் சமமான சேனையைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

'ஓதுறு கருங்கடற்(கு)
ஒத்த தானையான
தீதுறு சிறுதொழில்
அரக்கன், சீற்றத்தாலப

தோன்றினன்—ஊன்றிய பெரும்படை ஒளிரத் தோன்றினான் **உலகெலாம் தொடர்ந்து நின்றன மூன்றையும்** - உலகங்கள் எல்லாவற்றையுமே அடக்கியுள்ள மேலுலகம், கீழ் உலகம் மத்திய உலகம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றிலும் உள்ள பகைவர்களையும் **கடந்தொரு வெற்றி முற்றினான்** - போரில் வென்று வெற்றி கொண்டவன் என்று சொல்லும்படியான ராவணன்

குறிப்பு ராவணனது சாம்ராஜ்யமும் வீரப்பிரதாபமும் யாருக்கும் இல்லாதபடி அவ்வளவு விரிந்து இருந்தன என்பது விஷயம்

3 **ஓதுறு கருங்கடற்கு ஒத்த தானையான** - கருங்கடலுக்குச் சமானம் என்று நன்றாய்ச் சொல்லும்படியான (**ஓதுறு**) கரு நிற அரக்கச் சேனையை உடையவனான ராவணன். (**தானை**.சேனை). **தீதுறு சிறு தொழில் அரக்கன்**-மிகக்கேடான அற்பத் தொழில் செய்யும் ராவணன். **சீற்றத்தால போதுறு**

திரங்கு செஞ்சடைக
　　கட்டிய செயவினைக(கு)
இரங்கி ஏங்குவ(து)
　　எணணி இரங்குவாள. (11)

10. இபபடி யெலலாம மனசில் தோன்றிய நிகழசசிகளை எணணி எணணி நைகிருள் சீதை அந்தத தருணததில் எனன நேருகிறது பாாக்கலாம்

இவ்விடை அணணலஅவ
　　இராமன ஏவிய
வெவவிடை அனையபோா
　　வீரத தூதனும
அவவிடை எயதினன
　　அரிதின நோககுவான
நொவவிடை மடந்தைதன
　　இருககை நோககினான (12)

9 திரஙகு செஞசடைக கட்டிய செயவினைக்கு — திரைததுவிடட சடையைத் தலையில நிறகும்படி திறமபடக கட்டிய செயகைக்கு இரங்கி ஏஙகுவது - ராமன இரககங கொணடு வாய பேச முடியாமல ஏஙகி நினறதை

10 இவவிடை - இநத மாதிரி எணணிககொணடிருக கும தருணததில அணணலஅவ இராமன ஏவிய - வீரனான அநத ராமன விடுதத வெவவிடை அனைய — பயததைத் தரத தக்க காளை போனற போா வீரத தூதனும - போர் வீரனான அனுமனும அவவிடை எயதினன - அசோக வனததில அநத இடததுககு வந்து சோநது அரிதின நோக்குவான - கூாநது கூாநது நாலா பக்கமும் பாாத்தான நொவவிடை மடநதைதன — துனபத்திடைக கிடநத சீதை யினுடைய இருக்கை — உறைவிடம் (கணணுககுப புலப பட்டது)

போதுறு பெருங்களம
புகுந்துளான' எனத்

தூதுவா நாயகற(கு)
அறியச சொலலினா. (256)

4 பகைவனை ராவணன யுத்தம் செய்வதறகே வந்துவிட்டான என்று கேட்ட மாததிரத்தில் என்றும் இல்லாத உதஸாகம பிறநது விடடது வீரனை ராமனுக்கு சீதாப பிராடடி ஏதோ தன கைக்குள் வந்துவிட்டதாகவே எணணித தேகததில்ப புதிய வலிமை ஊறிவிட்டது

ஆஙகவன அமாததொழிற(கு)
அணுகி னென,

வாஙகினன சீதையை
யெனனும வனமையால,

பெருஙகளம-கோப வெறி மயமாய உளள அநதப பெரிய போாககளததிறகுள புகுநதுளான என - வநது விடடான என்று தூதுவா நாயகறகு அறியச சொலலினா - தூதுவா ராமனிடம வநது சொனனாகள

4 ஆஙகவன அமாத தொழிறகு அணுகினன என ஏதோ ஒளிநதுகொணடு வமபும தொநதரவும பணணிக் கொணடிருபபானே ராவணன என்ற சநதேகம இருநதது ராமனுககு அநதச சநதேகம தீாநதது இபபோது நோ நேராகவே யுத்தம செயய வநதுவிட்டான எனபதைத் தெரிநத மாததிரததில ராமனது கவலை நீஙகுகிறது வாங்கினன சீதையை எனனும் வனமையால - சீதையே கைககு வநதமாதிரி ஒரு உணாசசி பிறநது அதன காரணமாக உடலுககு ஒரு திடம உணடாகி.

தீங்குறு பிரிவினுல்த்
தேய்ந்த தேய்வறை,—

வீங்கின இராகவன
மீளித் தோள்களே (257)

4 தீங்குறு பிரிவினலைத தேய்நத தேய்வு அற-மிகக கேடு உணடாககும பிரிவினுல ஏறபட்ட மெலிவு நீங்கவும. ஓங்கின இராகவன மீளித் தோளகளே – தடிததுப பூரித்தன ராமனது வலிய தோள்கள.

குறிபபு தநதிரத்திலும் ஏமாறறததிலும பகையாளி தொநதரவு செய்து கொணடிருககலாம். அது யாருக்கும் சமாளிபபது கஷடமான காரியம் நேருககு நேராக யுததம் செயய வந்தால. வீரம திடம் எலலாம் தொழில செயயும். அது வீராகளுக்கு உவந்த காரியம்.

'ராவணன் தோனறினுன யுததகளததில' என்று கேட்ட மாததிரததில ராமனுக்கு வந்த உறுதியும். களிப்பும் உணமையான உணர்சசிகள. வீர தத்துவத தோடு பொருந்தியவை.

அருமையான பாவம் கொணட செயயுள.

பாற்கடலோடு வந்தான்

5. ராவணன் போர்முனைக்கு வந்தான். அப்படி வந்ததைத் தூதுவர் போய ராமனிடம் சொன்னார்கள். தூதுவர் சொன்ன மாத்திரத்தில் அவனுக்கு மிக்க திருப்தி உண்டாயிற்று — ஒளிந்து கொண்டிராமல் எதிராக வந்துவிட்டான் அல்லவா என்று.

மரவுரியைக் கொய்த மடிப்புகளுடனே அரையில் இறுகக் கட்டுகிறான் ராமன். அதன்மேல் இடது பக்கத்தில் வாளாயுதத்தை இறுகக் கட்டுகிறான்.

தொடையுறு வற்கலை
ஆடை சுற்றி, மேலப்

புடையுறு வயிரவாள
பொலிய வீக்கினான

5. தொடையுறு வற்கலை ஆடை சுற்றி - மடிப்புகளுடன் வைத்திருந்த மர உரியான ஆடையை முதலில் கட்டி மேல புடையுறு வயிரவாள பொலிய வீக்கினான - அதற்கு மேல இடது பக்கத்தில் கூர்மை வாய்ந்த வாளை அழகு பெறக் கட்டினான் — யார்?

இடையுறு கருமத்தின
எலலை கணடவா

கடையுறு நோககினிற
காணுங காடசியான (258)

6. ராமன போாககளம நோக்கி நடக்கிறுன். அதைப பாாதது இநத உலகததில் உளள முனிவா கள முதலான நல்லோா யாவரும் சந்தோஷப் படுகிருாகள் பூமாரி பொழிகிருாகள ஏன ?

5 இடையுறு கருமததின எலலை கணடவா - கடவுளைக காணவேணடும எனபதறகான பகதி சாதனஙகள, யோக சாதனஙகள எலலாவறறையும தீவிர மாகச செயது, கடைசியில அததனை சாதனமும ஆணவத தின செயலதான என்று கணடு அவைகளை விட்ட யோகிகள. கடையுறு நோக்கினிலக் காணும காடசியான - முடிவாக அனுபவ மூலமாக ஒனருகிக காணும தனமையனுன கடவுள, அதாவது இராமன புடையுறு வையிரவாள பொலிய வீககினுன

குறிபபு — ராமாயணததின லக்ஷயமாக தாம யுததததை வைததிருககிறது, அநத யுதததிறகு யுதத சனனததனுக விளஙகுகிறுன தியாக மூாததியாகிய கதா நாயகன.

உணர்சசியை எழுபபககூடிய கட்டம் அலலவா இது? அதனுல ராமனைக கடவுளாகப பாவிதது அனுபவிககிருா கவிஞர் கமபா

வானத்தில் உள்ளவர்களுமே சந்தோஷப்பட்டுப் பூமாரி பொழிகிருர்கள் என்று சொல்லவேண்டும்.

நாற்கடல உலகமும
விசும்பும நாணமலா
தூாக்க,வெளு சேனையுந
தானுந் தோனறினை,—
மாறகடல வணணத்தான
வளரு மாவிரும
பாறகட லோடுமவந(து)
எதிரும பானமையான, (259)

6 நாறகடல உலகமும - நாலா பககத்துக் கடலும சூழந்த உலகத்தில உளளவாகளும, விசுமபும - வானத்தில உளளவாகளும நாண மலா தூாக்க - புதிதாயக கொயத புஷபஙகளை மழையாக, மிசசம இலலையோ என்று சொலலும்படி பெயதாாகள வெம சேனையும் தானும தோனறினை - வெணமை நிறமான குரஙகுப படையும தானுமாகப பாசறைககு வெளியே தோனறினை மாறகடல வணணத்தான—நீல நிறமான விஷணு மூாத்தியானவன தான. வளரும மாவிரும பாறகடலோடும - தான பளளிகொளளும் அநத மிகப பெரிய பாற கடலோடும். வளரும் - கண வளரும, தூஙகும. வநது எதிரும பானமையான — வநது காட்சி கொடுததான எனனும தனமையனை ராமன — தோன்றினை.

குறிபபு — கமபரும் கதாபாத்திரஙகளோடு சோநது கொள்ளுகிருர். ராமன யுத்தத்துககுப புறபபட்டு விட்டான என்ற மாத்திரத்திலக கவிஞருககே உதஸாகம் உணடாய விடுகிறது

பூமியில் உள்ளவர்கள் பூமாரி பெயகிறார்கள் என்று படுகிறது, பிறகு தேவர்களும் பூமாரி பெயகிறார்கள் என்று படுகிறது.

கதா நாயகன எனற மாததிரததில பக்தியில் ஈடுபடுகிறார், அப்படி ஈடுபடுவது காரணமாகக் கடவுள் எனறும் விஷ்ணுமூாததி எனறும் சொல்ல நேருகிறது.

பக்தி உள்ளததின உணமையான இயலபை வெளியிடுகின்றன மேறகணட இரணடு பாடல்களும்.

இருண்டுபோன பகல்!

7. ராவணன் யுத்தகளத்துக்குத் தன்னுடைய அரக்கப் படையோடு வந்து சேர்ந்தான்.

ராமனும் புறப்பட்டான்.

யுத்த களத்தில் லக்ஷ்மணன் தன் சேனைகளை முன் அணி பின் அணியாக வகுத்து, பின் அணியின் முகப்பில் நிற்கிறான்

உலகம் ஏழையுமே அழித்துவிடுவதற்கான வீராவேசத்தோடு நிற்கிறான் லக்ஷ்மணன்

ஊழியின் உருத்திரன்
உருவு கொண்டுதான்,

ஏழுயர் உலகமும்
வீக்கினான் என,

வாழிய வரிசிலைத்
தம்பி மாப்படைக்

கூழையின் நெற்றி நின்
றானைக், கூடினான் (260)

7 ஊழியின் உருத்திரன் உருவு கொண்டு – சர்வ சம்கார காலத்தில் ருத்திர மூர்த்தி (சிவபெருமான்) ஆங்காரத் தெய்வமாக நிற்கும் அந்த ருத்திர மூர்த்தியின் வடிவாய். ஏழுயர் உலகமும் வீக்கினான் என – மேலே வானில் அமைந்துள்ள ஏழு உலக வட்டங்களையும் அழிப்பதற்காக நிற்பது போல வாழிய வரிசிலைத் தம்பி – வெற்றியுடனேயே வாழ்ந்து வரும் வலிமை பொருந்திய வில்லை ஏந்திய தம்பி லக்ஷ்மணனை. மாப்படைக் கூழையின் நெற்றி நின்றானை – விரிந்த படையோடு கூடிய பின் அணியின் முகப்பில் நின்ற தம்பியைத் தான் கூடினான் – ராமன் வந்து சேர்ந்து கொண்டான்

8 ராமன் போர்க்களத்துக்கு வந்து விட்டான் என்று தெரிந்த மாத்திரத்தில் வானரப் படைகள் ஆரவாரம் செய்தன. அப்படியே அரக்கப் படைகளும் ஆரவாரம் செய்தன.

உடனே இரண்டு சேனைகளும் கை கலந்து போர் புரியத் தொடங்கின. சிறிது நேரத்தில் போரும் குழப்பமும் நின்றன. இனி

ராவணனும் ராமனும் எதிர் எதிராக நிற்கிறார்கள் ராவணன் தேரில் இருக்கிறான். ராமன் அனுமனது தோளின் மேல் இருக்கிறான்.

முதல் முதலில் ராவணன் அம்புகளை ராமன் மேல் பிரயோகித்தான். அவைகளை ராமன் தன் அம்புகளால் தடுத்தான்.

பிறகு ராமனது அம்புகள் கூட்டம் கூட்டமாக அரக்கர்கள் மேலும் குதிரை, யானை, தேர், ஆகிய எல்லாப் படைகள் மேலும் போய் அவைகளைத் துளைத்தன.

ராம பாணங்களைப்போல் வேறு எதையும் அந்தப் படைகள் பார்த்ததில்லை. ஆகவே அவைகளை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் நாலா பக்கமாக ஓட ஆரம்பித்தன அரக்கப் படைகள்.

குறிப்பு: பின் அணியின் முகப்பில் நின்றுகொண்டு முன் அணியின் முகப்பில் ராமன் வந்து நிற்க இடம் பண்ணியிருக்கிறான், லக்ஷ்மணன்.

இடம் பண்ணியதே ரஸமாய் இருக்கிறது.

களம் காலியாயப போய்விட்டது

ராவணனும் தேரும் மிஞ்சின

ராவணன் திகைதது நிற்கிறுன தேரின்மேல். ஆனலும் தைரியததைக் கைவிட்டு விடாமல் தன்னிடததிலுள்ள பெரிய பெரிய பாணங்களைப் பிரயோகிததுப பாரததான. அவைகள் எல்லாம் ராமனது அம்புகளால் தெறிததுப போய்விட்டன.

உடனேயே நாலைந்து தடிதத ஈட்டி போனற அம்புகளை வெகு வேகமாய விட்டான் ராமன் ராவணனது தேரிலுள்ள பொருததுகளை அதாவது மாமமான பாகஙகளை அநத அம்புகள் வேகமாயத தாக்கின

பொருததுவிட்டுச சுககுச் சுக்காய நொருஙகிப போயவிடடது தோ. குதிததான ராவணன் கீழே, வில் வாள் ஈடடிமுதலான ஆயுதஙகளோடுதான குதிததான.

தரையில் அநத ஆயுதஙகளோடு நிற்கிறுன்

மறுபடியும் ராவணன அம்புகளை எயதான் ராமனது அம்புகள் முதலில அநத அம்புகளை முறிதததன கடைசியாக ஒரு அம்பு ராவணன கையிலிருந்த வில்லேயே முறித தெறிநதுவிடடது

வில் முறியவும் ராவணன ஈட்டிகளை வீசி எறிநதான. அவைகளும் முறிந்தன கடைசியாக அரையில்க் கட்டியிருந்த வாளேயே உருவி வீசினுன அதுவும் ராமபாணததால் முறிந்து தூளாயப போய் விட்டது.

நிராயுதபாணியாகி விட்டான ராவணன. இனி மேல் ஒரே ஒரு வேலைதான் பாக்கி என்று சொல்லிக் கொண்டு, ராமன் ஒரு சிறிய அம்பை எடுதது்ப் பிர யோகித்தான் அது என்ன செய்தது ராவணனது கிரீடததை அபபடியே தூக்கிக் கொணடு எங்கேயோ ஓடிப்போய விட்டது. எல்லாம் ஒரு விஞடியில்.

சொலலும அததனை
அளவையில மணிமுடி
துறந தான.

எலஇ மைத்தெழு
மதியமும ஞாயிறும
இழந த

அலலும ஒததனன
பகலுமஒத் தனன, — அமா
பொரு மேல்

வெலலும அத்தனை
அலல(து)ஒன றறிகிலா
விற லோன (261)

8 சொலலும் அததனை அளவையில - 'கிரீடம போய விட்டது' என்று சொலலும நேரததுக்குளளேயே மணிமுடி துறந்தான-ராவணனுடைய கிரீடம தலையை விட்டுப் போய் விட்டது முடிபோன பிறகு அவனது மனசு எபபடி யிருககும் எல இமைத தெழு மதியமும-மிகக பிரகாசத தோடு எழும பூரணசநதிரனும் ஞாயிறும - சூரியனும். இழநத அலலும் ஒததனன-சநதிரனை இழநத இரவை ஒத்தனன பகலும் ஒததனன — சூரியனை இழநத பகலையும் ஒததனன யார? அமா பொருமேல—யுத்ததததில இறஙகிப் போர் செயகிறது எனபது ஏறபட்டால வெலலும அததனை அலலது—வெலலுகிறது என்னும் சொல அலலாமல. ஒன்று அறிகிலா விறலோன்—வேறொனறை (தோலவியை) அறியாத மகா வீரனான ராவணன.

11. அந்த இடத்தில் கண்ணுக்கு என்ன தென பட்டது?

கனனஙகரேல் என்று அரக்கியா குழுவாக இருபபது தெனபடடது. அவாகளுக்கிடையில் அபூாவமான அழகு படைதத ஒரு பெண் இருக்கவுங் கண்டான.

விரிமழைக் குலஙகிழித(து)
ஒளிரும் மினஎனக,

கருநிறத(து) அரககியா
குழுவிற கணடனன,—

உருநிறத்(து) ஒருதனிக
கொணடல ஊழியான

இருநிறத்(து) உறறிடற(கு)
இயைநத காந்தத்தை (13)

11 விரி மழைக குலங கிழித்து — விரிநது கிடககும் மேகக கூட்டஙகளைக கிழிததுககொணடு ஒளிரும மின என — பிரகாசிக்கும் மினனலக கொடிபோல கருநிறதது அரக்கியா குழுவிற கணடனன — கருநிறமான அரககியர் குழாத்திடையே கணடான உரு நிறதது ஒரு தனிக் கொணடல — அழகிய நீல நிறததோடு கூடிய ஒரு அபூாவ மான மேகம் போனற ஊழியான இரு நிறதது உறறிடறகு — திருமாலின அவதாரமான ராமனது பரநத மார்பில பொருநதும்படிககான. காநததைத — சீதையை காநதமும் காநதமும் எபபடிப பொருநதுதறகு முனைநது)கொணடிருக் கினறனவோ அது மாதிரி ராமனது மாாபும சீதையும் பொருநதுதறகு முனைகினறன எனபது குறிபபு சீதையைப பாாததும அப்படிப பொருததம தோனறியது அனுமனுக்கு.

குறிப்பு: *ராவணனுடைய இடிந்த மன நிலையை அறிந்தவராய் வர்ணிக்கிறார் கம்பர்.*

நடுக் காட்டூடே இரவில் ஒருவன் நடந்து போகிறான். பூரண சந்திரனது ஒளியால் பாதையிலலாக காட்டைச் சமாளித்து நடந்து போகிறான். போகும்போது இடையில் சந்திரக் கிரகணம் பிடித்து ஒரே இருட்டாய் இருண்டு விடுகிறது காடு. இப்போது, வழிப்போக்கன் மன நிலை எப்படி யிருக்கும்! இனி

அந்தக் காட்டின் வழியாக மற்றொரு நாள் பகலிலேயே நடந்து போகிறான் அந்த வழிப்போக்கன். எதிர்பாராதபடி சூரிய கிரகணம் பிடிக்கிறது. திடீர் என்று இருட்டு சூழ்ந்து கொள்ளுகிறது. வழிப்போக்கனுக்கு பயம், இரவில் இருந்ததைவிட உண்மையில் அதிகமாகவே இருக்கும்.

இந்த விதமாக இரவிலும் பகலிலும் திகில் கொண்ட வழிப் போக்கனது மன நிலைதான் ராவணனது மனநிலை— முடி இழந்து தன்னந் தனியாய்ப் போர்க்களத்தில் நின்றபோது.

கொல்ல எண்ணவில்லை!

9. வெற்றியைத் தவிர்த்து வேறு தெரியாதவன் ராவணன்

அவன் வில்லை இழந்தான, வாளை இழந்தான், கடைசியாக முடியையும் இழந்தான்.

இதைவிட ராவணனுக்குக் கேவலம் வேறு என்ன வேண்டும்?

அறமக டநதவா
செயல்இதென(று) உலகெலாம
ஆரப ப,—

நிறமக ரிநதிட
நிலமவிரல கிளைத்திட
நின ருன;

9 அறம கடநதவா செயல இது என்று உலகெலாம் ஆரபப-தனனா தனியாய நிராயுதபாணியாய நின்ற ராவண னது நிலையைச சகலரும பாாததுக்கொணடார்கள, பாவத தொழில செயகிறவாகளுடைய காரியம் இதுதான! என்று ஆரவாரம் செய்தாாகள நிறம் கரிநதிட – மேனி யானது என்றுமிலலாத வெப்பத்துககு உள்ளாகித் தீயநது விடுமோ என்று தோனற நிலம விரல கிளைதநிட – செயல எதுவும் செயவதறகு யோசனை ஒன்றும் தெனபடாமல திகைதது நினற நிலையிலக், காலின பெரு விரலால தரையைக கிளரிக் கோடிட்டுக் கொணடு நின்ருன.

இறங்கு கண்ணினன
எல்லழி முகத்(து)இரும
தலை யன

வெறுங்கை நாற்றினன,
விழுதுடை ஆல்அனன
மெய யன. (262)

10 சுற்றியிருந்து பார்த்தவர்கள் ராவணனது நிலையைக் கண்டு ஆரவாரித்தார்கள்— இந்த நிமிஷம் அவன் தலை போய்விடும் என்று எண்ணிய உற்சாகத்தில்.

ஆனுல் ராமனுடைய எண்ணம் எபபடியிருந்தது?

9 இறங்கு கணணினன—மேல நோககிப பாாகக முடியாமல கண தரையை நோககி அபபடியே நினறது. (இறங்கு எல அழி முகதது) இரும தலையன - முகததில உயிா விளககம யாதும இலலாதபடி தோனறப பெரிய தலையைத் தொஙக விட்டவனுய—நிமிர்நது பார்கக இயலாதவனுய வெறுங்கை நாற்றினன - தனனுடைய இரு கைகளும வீரததுககு அடையாளமான பல போலிக கைகளும் எலலாம் சேர்நது ஒன்ருயச செயலறறுத தொஙகின - அது எப்படி யிருநதது? விழுதுடை ஆல அனன மெயயன - ஒரு பெரிய ஆலமரம் பெரியபெரிய விழுதுகளைத தொஙகவிட்டுக கொணடிருநதது போல இருநதது ராவணனது பெருத்த உடம்பு.

நினற அநநிலை
நோக்கிய நெடுநதகை,
அவ னைக

கொனறல உனனிலன,
வெறுஙகைநின ருனஎனக்
கொள ளா,

இனறு(அ) விநதது
போலுமஉன தீமைஎன(று)
இசை யா,

ஒன ற வநதன
வாசகம இனையன
உரைத் தான (263)

10. நினற அநநிலை நோக்கிய நெடுந்தகை — நிராயுத பாணியாய நினற ராவணனது நிலையைப் பார்தத ராமன. அவனைக் கொனறல உனனிலன — அவனைக கொனறுவிட வேணடும என்று எணணவிலலை வெறுங் கை நினருன எனக் கொளளா — விலலோ வாளோ ஒன்றும் இல்லாமல் வெறுங் கையோடு நிறகிருன எனபதை மனசிலக கொணட வனுய் இன்று அவிநதது போலும் உன் தீமை — சரி, சரி, இனறு உனனுடைய தீய செயலுகளெலலாம முடிவு வநது விட்டது என்று இசையா — என்று தனககுள்ளே சொலலிக கொண்டு ஒனற வநதன வாசகம் இனையல உரைததான — சநதர்ப்பத்துக்கு ஒததுதான கிழககணட வார்ததைகளை எடுத்துச சொனனுன.

நாளை வா போர்க்கு

11. ராவணனைப் பார்தது ராமன சொலலு கிருன்.

'முதல் முதலாகச செயய வேணடிய காரியத்தை—சாமான்யமான காரியம்தான் அது—சொல்லுகிறேன்

' சிறையில் வைததிருககிருயே சீதையை, அவளை விட்டுவிட வேணடியதுதான. அதுவோ இருக்கிறது இருககட்டும், அடுத்தாற் போலச் செய்யவேண்டிய காரியததைக கேள்

'உயாந்த பண்பாடுடைய முனிவாகள பக்தாகள் எல்லாரையும் பூஜிக்கத தகுந்த கௌரவ நிலையில் வைக்க வேண்டும்

'சிறையில வைததவள
தனனைவிட(டு), உபபரைத
தேவா

முறையில் வைதது, நின
தமபியை இராககதா
முதற காம

11. உம்பரை-பகதாகளை தேவர் முறையில வைத்து—பூஜிக்கத தகுந்த தெய்வஙகளாகக கௌரவிதது நின தம்பியை-உன் தம்பி விபீஷணனை இராக்கதர் முதற்காம

இறையில் வைத்(து) அவற(கு)
ஏவலசெய் திருத்தியேல்,—
இன னும
தரையில வைக்கிலென
நின தலை வாளியின
தடிந து' (264)

12. இந்த விதமாக ஆஙகாரமாய்த தான் ராமனுக்கு வாாதநை வந்தது. ஆனாலும் அடுத்த நிமிஷம் மனசை விட்டு ஆங்காரமும் நீங்குகிறது. இரக்கமே வநது விடுகிறது.

சொல்லுகிறான் ராமன்.

'உனக்கு அரக்க வீராகள் படை படையாய் இருந்தாாகள். குதிரைப படை, யானைப படை,

11. இறையில வைத்து—அரகக குலததுத தலைமைககான அரச பதவியில வைதது அவறகு ஏவல செயது இருத்தியேல—அநத விபீஷணன கட்டளைபபடி ஏவல செயது இருபபாயானால். இனனும—நிறகதியான இநத நிலையிலும் கூட. தரையில வைக்கிலென நின தலை - தரையில உனனுடைய தலையை வைக்க மாட்டேன, அதாவது வாளியின தடிந்து - அம்பினால உன தலையை அறுத்து

குறிபபு ஆங்கார பாவம வெகு அழகாயச செயயுளில தொனிக்கிறது.

இன னும
தரையில வைககிலென
நின தலை வாளியின
தடிந து

என்ற சொல்லின் வேகம் வெளிபபடை.

தேர்ப் படை எல்லாம் இருந்தன. அவைகள் போன இடம் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டன உன உபயோகததுக்கு ஒன்றும் இல்லை தானே.'

'ஆள யாவுள?
அமைநதன மாருதம
அறைநத

பூளை ஆயின;
கணடனை: இனறுபோயப,
போர்க்கு

நாளை வா' என
நலகினன, நாகிளங
கமுகில

வாளை தாவுறு
கோசலை நாடுடை
வள ளல. (265)

12. ஆளயாவுள - நீ ஏவி யுததம் செயவதறகுப படை ஏதாவது இருககிறதா? இலலையேல. அமைந்தன - உனககு ஏறபட்டுளள படைகள எலலாம. மாருதம அறைநத பூளை ஆயின - காறறடிதத மாததிரததில பூளைச செடியில உளள நுட்பமான பூககள எலலாம புகைபோலப் பறநது போகுமே அதுபோலப் போய விட்டன (உன படைகள) கண்டனை - நீ கண கூடாகப பாாத்துக கொணடாய் (வேண்டுமானுல்த திரும்பிப பார்ததுககொள) இனறு போய்ப போர்க்கு நாளை வா - இனறு வீடடுககுப போயவிட்டுப போர் செயவதற கான சன்னததனுய் நாளை இஙகே வா. என நலகினன: எனறு கருணை காட்டிப பேசினுன - யார்? நாகிளங் கமுகில வாளை தாவுறும கோசலை நாடுடை வளளல - நீர் நிலையோடு ஒட்டி நிறகும் வளமான சினனஞ்சிறு கமுகின பூவிரியில்த தேனை உணணுவதறகாக வாளை மீன தாவுகிற, கோசலை நாட்டுக்கு உரியவனுன வள்ளல் ராமன.

குறிப்பு: வறண்ட இடத்தில்த்தான ஆகாரம் இன்மை காரணமாக வழிப்பறிகொள்ளை முதலியன நடக்கின்றன என்பது தற்காலத்திய அனுபவம்

நீர்வளம் நிலவளம் உடையதாய ஆகார வளம் உள்ள இடத்தில கொடுமை இருககக் காரணம் இலலை. விருந்தோம்பலும், ஈகையும், தாராள மனபபானமுமே பரவி இருககும். அததகைய ஈாட்டிலப பிறநதவர்களுக்குக கருணை உண்டாவது இயல்புதான்.

வளநகொணட கோசலை நாட்டிலப பிறநது வளாநது, இதயப் பணபாடு கொணட ராமனுககுக் கருணை பிறந்ததில் வியபபிலலை எனபதை அழகாயக காட்டுகிறாா கம்பர்

கோசல நாட்டை வாணிபபது வெறும் வாணிபபு அலல. கதா நாயகனது இதயப பணபைக குறிபபிடவநத பொருள் கொணட வர்ணனை.

கருணை பிறநதது எனனும விஷயம 'ஆள யாவுள' எனபதில தொனிக்கிறது

கருணை பிறநதாலும வீர ததது‌வம அநதக கருணைககுள கிடககிறது 'நாளை வா' எனறு சொலலி விடாமல, 'போாககு நாளை வா' எனறு நயமாயச சொலலுகிறான ராமன. 'போாக்கு' எனற வாாததை 3மானேயோடு அழுததம கொடுததுு நிறகிறது

கடைசியாகக, கழுகுமட, வாளை மீனும், கோசல நாடும் சேர்நது கருணைககு ஒரு அழகிய தணமையைக் கொடுக்கிறது இநத தணமையோடு முடிகிறது முதல நாளப போர்

9. கும்பகர்ணன் வதைப் படலம்

தரையை நோக்கியே நடந்தான்!

1. முதல் நாள்ப் போர் நடந்தது. ராவண னுடைய தேரப்படை, யானைப் படை, குதிரைப் படை, காலாட் படை எல்லாம் ராம பாணங்களால் இருந்த இடம் தெரியாமல எங்கெல்லாமோ சிதறிப் போய்விட்டன.

வில் ஒடிந்தது, வாள் முறிந்தது. கிரீடமும் எங்கேயோ போய் விழுந்தது, எல்லாம் ராமபாணம் செய்த வேலைதான

தனனந் தனியாயப போர்க் களத்தில் நின்றான் ராவணன்.

அநத நிலையைப பாாதது ராமனுக்கு இரக்கம் வந்தது அம்பு தொடுதது ராவணனது உயிரை அப்படியே வாஙகி விடலாமதான் அபபடிச செயய வில்லை ராவணனை வீட டுக்குப போய் மறுநாள் வரச்சொனனான, போா புரிவதற்காக.

ராவணனுக்குத தோல்வியால் வந்த அவமானம் இபபடி அப்படி அல்ல. அநத அவமானததை நூறு மடஙகு அதிகமாக்கி விட்டது ராமன் காடடிய அந்தக் கருணை. இததகைய மன நிலையோடு போாககளத் திலிருந்து நகரத்தை நோக்கி நடந்து போகிறான ராவணன்.

ராவணனுடைய வீரப் பிரதாபம் எத்தகையது என்பது உலகம் அறிந்த காரியம்.

ராவணனுடைய தேக திடத்தை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமானால், 'பூமியைத் தாங்கி நிற்கும் அஷ்டதிக்கு யானைகளை மார்பினால் தாக்கித் தள்ளினான்' என்று சொல்லலாம் அல்லது 'கைலையங் கிரியையே செங் தூக்காய்த் தூக்கினான்' என்று சொல்லலாம்

ராவணனுடைய கோபக் கர்ஜனையைக் கேட்டால் உலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் அல்ல, வானத்திலுள்ள தேவாதி தேவர்களுக்குமே நடுக்கம் தான்.

இத்தகைய வீராதி வீரன் நடந்து போகிறதைப் பார்க்கிறோம். பத்துத்தலை என்று சொல்லக்கூடிய நவரத்தின கசிதமான கிரீடத்தோடு விளங்குபவன், இப்போது வெறுந்தலையனாய் நடந்துபோகிறான்

வாரணம் பொருதமார் பன,
வரையினை எடுத்ததோ ளன

பாரொடு விணுமஅஞ் சிப
பதைத்திட உரப்புமநா வன,—

1. வாரணம் - யானையோடு அதாவது அஷ்டத்திக்கு யானைகளோடு. பொருத மார்பன - மல யுத்தம் செய்த திடமான மார்பை உடையவன். வரையினை எடுத்த தோளன் - கைலையங்கிரியைத் தூக்கிய தோளை உடையவன். உரப்பும் நாவன் - கோபாவேசத்தோடு அதட்டும் நாவை யுடையவன்.

12. சீதையின் ஜோதியான உருவம் முதலில் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. பிறகு கூர்ந்து நோக்கு கிறான் அனுமன். ராமன் சொன்ன 'லக்ஷணங்கள் அபபடி அப்படியே இருக்கின்றன.

'ராமனுடைய உள்ளத்தில் எப்படி உயிர்க் குயிராய்ப் பதிந்திருக்கிறாள் சீதை!' என்று வியக்கிறான்.

'எளளரும உருவின நல
இலககணங்களும,
வளளலதன உரையொடு
மாறு கொணடில;—
களளவாள அரககன அக
கமலக் கணணுா
உளளுறை உயிரின
ஒளிதது வைத்தவா!' (14)

12. எளளரும் உருவின - ஒருவித பழுதுமிலலாத உருவததின் நல இலக்கணங்களும—அபூரவமான அழகு களும். வளளலதன உரையொடு மாறு கொணடில - ராமன சொன்னது போலவே இருககின்றன களளவாள அரககன — இநத இராவணன். அக் கமலக் கணணுா உள உறை உயிரின - நமமுடைய ராமனது உளளததோடு ஒட்டிப பிரியாதிருக்கும உயிாத தத்துவத்தை (—இநதப் பிராட்டியை) ஒளிதது வைததவா என்ன பைததியக் காரத்தனம்! ஒருவனது உயிரை ஒளிதது வைககிறது எனபது உணடா?

குறிபபு அனுமனிடம் ராமன சீதையைப் பறறிச சொன்னபோது உளளததில ஸதூலமாக இருநது கொண டிருக்கிற சீதையைப பாாததுப பாாத்துச சொன்ன மாதிரி இருநதது சீதை ராமனை விட்டு அகலவிலலை எனறே சொலலவேணடும். இநத உணாசசி அனுமனுககு வநததும்

தாரணி மவுலிபத் தும
சங்கரன் கொடுத்தவா ளும

வீரமும களததேபோட் டு
வெறுங்கையோ(டு) இலங்கைபுக் கான.
(266)

2. ராவணன் இலங்கை நகரை அடைந்தான். ராஜ வீதி வழியாக நடந்து போகிறான். பூந் தோட்டங்கள் இரு பக்கங்களிலும் வெகு தூரம் அலங்காரமாயக் கிடக்கும் வெகு அழகான மாளிகை களும் ஆங்காங்கு நிற்கும்.

சாதாரண காலங்களில் ராவணன நடந்து போகும்போது பூநதோட்டங்களின் அழகைப் பாாதது அனுபவிபபான. அபபடியே மாளிகைகளின் பலதிறப்பட்ட அழகையும் பாாதது அனுபவிபபான். பக்கத்திலுளள அறிஞாகளோடு அவைகளைப பற்றிப பேசி அளவளாவுவதும் உண்டு. இது சாதாரணமாக நடக்கிற காரியம்

---

1. தார் அணி மவுலி பத்தும—மாலை சூடிய பததுத்தலை கொணட கிரீடத்தையும. சங்கரன கொடுதத வாளும்-ருததிர மூர்ததியான சிவபெருமான கையிலிருநது வநததோ எனறு சொலலும் படியான அததகைய வீரச செயலுககான வாளை. வீரமும களததே போடடு ராவணனுடைய கைகளில் அரிய வீரததோறறம் இருபபதைப பாாக்கலாம, இபபோது அநதத தோறறம இலலை. அநத வீரததையுமே போர்க் களததிலப் போட்டு விட்டு வநதுவிட்டானே எனறு எண்ணுமபடியாய இருநதது.

குறிபபு சரீர பலத்திலும் வீரத்திலும் உசசநிலையில இருந்த ராவணன் தோலவியுறறு வெறுங கையனாய் வருகிறான் எனறு காட்டும் பாவம் வெகு அருமையான பாவம்.

தோல்வியுற்று வந்த இன்று என்ன செய்தான்·

மாதிரம் எவையும்நோக் கான,
வளநகா நோக்கானவந் த
காதலர் தமமைநோக் கான,
கடறபெரும் சேனைநோக கான,
தாதவிழ கூநதல்மா தா
தனித்தனி நோக்கத்,தான அப
பூதலம எனனுமநங கை
தனனையே நோககிபபுக கான (267)

2 மாதிரம எவையும நோக்கான—திசைகளோடு எட்டித தோனறும் எதையும பார்க்கவிலலை. வளநகர் நோக்கான் - அழகிய மாளிகைகளைப பாாதது அனுபவிககவிலலை. வநத காதலா தமமை நோககான - வரவேறக ஆசையோடு வநத பிளளைகளை நோககவிலலை கடலபெரும சேனை நோக்கான— மலைசசாரிவில அணிவகுதது நிறகும எடுபபான பரநத சேனையை நோககவிலலை

பின என்ன செயதான? தாது அவிழ கூநதல மாதா தனித தனி நோக்க பூசசூடிய பெணடுகள சேர்நது சேர்நது ராவணனுடைய செளகரியததைப பார்ததுப பேசிக களிபபது வழககம. ராவணனும அவாகளைப பாாததுப பேசி மகிழசசியோடு நடபபது வழககம. இனறு அநத மகளிா கவலையில ஆழநதவாகளாய் ராவணன நடந்து வருவதைதத தனித தனியாகவே பாாககிறாாகள. தான - ராவணனும, அப பூதலம் எனனும நங்கை தனனையே நோககிப புக்கான - அதாவது தரையைப் பாாத்த வணணமாகவே நடந்து போனான.

குறிபபு ராவணனோடு நாமும் நடநது போகிறோம அபபடி யிருக்கிறது கமபா காட்டும் காட்சி.

ஜானகி ஏளனம் செய்வாளே!

3. முதல்நாள்ப் போரில் ராவணன் தோல்வி யுற்றான் தன்னந் தனியாக நடந்து நகரை நோக்கிப் போனான்

மனைவியா மக்கள வழியில் நின்றார்கள். அவர்கள் யாரையும் ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை. பூமியைப் பார்த்த வண்ணமாகவே சென்றான்

அரணமனைக்கு அருகில் மந்திரிகளான சகாக்கள் ஒரு பக்கம் நிற்கிறாகள் மற்றொரு பக்கம் மனைவியரைச் சோந்த சுற்றததார் நிற்கிறாகள. அப்படி அப்படியே நிாவாகப பிரதானிகளும் தன சொந்தக் கிளைகளான சுற்றததாரும் நிற்கிறாகள. ஆங்காங்கு துண்டுபட்டுக கூடிக்கூடி நிற்கிறார்கள். எல்லாரும் ஒரே நிலையில ஸ்தம்பிததுப போயச செயலற்று நிற்கிறார்கள.

மநதிரச் சுற்றததா ரும
வாளநுதல் சுற்றத்தா ரும

தந்திரச சுற்றத்தா ரும
தனகிளைச சுற்றத்தா ரும்

எநதிரப பொறியினநிற ப
யாவரும இனறித்தான ஓா

சிநதுரக் களிறுகூ டம
புகவெனக கோயிலசோந தான. (268)

3. எந்திரப பொறியின நிறப - விசைக்கருவி ஒன்று ஆட்டாதிருக்கும் போது எநதிர உருவங்கள் எப்படி அசைவற்று நிறகுமோ அபபடி அசைவற்று நிறகிறார்கள. சிந்துரக் களிறு-பெரும் படலமான சிவநத திலகம் அணிந்த கொம்பன—ஆண யானை. கூடம புக்கென - யானையானது கூடத்துக்குள்ப பிரவேசித்த மாதிரி அரணமனைக்குள்ப் பிரவேசித்தான் தன்னந்தனியனாய ராவணன.

4. அரண்மனைக்குள்ப் போன ராவணன் படுக்கையில்ப் போய்ப் படுததான். படுக்கை அமைதியைக் கொடுத்துவிடவா செயயும்! கொடுக்கவில்லைதான்.

என்றுமில்லாத அவமானம் அவனைப் பிடித்துத் தினகிறது

கைலையங்கிரியைச செந்தூக்காயத தூக்கி விடுவான் என்று கவி பாடக்கூடிய தோள் கொண்டவன் ராவணன். அவனுக்கு அடடா, எப்படி வருகிறது அவமானம்!

வானநகு கைலைவெற பை
நகுமநெடு வயிரத்தோ ளான,

நானநகு பகைஞரெல் லாம
நகுவா,என றதறகுநா ணுன,

4 வான நகு கைலை வெறபை-வானததைப் பார்தது உன உயரம இவவளவுதானு என்று பலலைக் காட்டிச் சிரிபபது போனற பனிமூடிய கைலயங்கிரியை. நகும் நெடு வயிரத தோளான-இகழவதான அவவளவு பருதத தோளை உடைய ராவணன நான நகு பகைஞா எலலாம் நகுவர் என்று அதறகு நாணுன 'நான என்னுடைய பகைவர்களை எலலாம் எவவளவு கேவலமாக எணணிச சிரிப்பேன்! அநதப பகைவாகள இபபோது என்னைப பார்த்துச் சிரிபபார்களே' என்ற எணணம் வரத்தான செயகிறது. ஆனலும் அதறகு லஜஜைப்பட விலலை—பின் எதற்குத தான் ராவணன லஜஜைப் படுகிருன்?

வேலநகு நெடுங்கண்செவ் வாய
மெலலியல் மிதிலேவந் த

சானகி நகுவள்என றே
நாணத்தால் சாமபுகின ருன. (269)

4 வேல நகு நெடுஙகண - வேலேப பாாத்துச சிரிக்கக கூடிய நெடுங்கண அதாவது வேலினும் கூர்மையான கண. செவவாய-சிவநத இதழகள-அத்தகைய கணணும் இதழும் கொணட—மெலலியல மிதிலே வந்த சானகி நகுவள எனறே- மெலலியலான மிதிலே மனனனது மகளான ஜானகி இருககிறுளே அவள ஏளனம் செயவாள் எனற ஒரு காரணம் கொணடு நாணததாலச சாமபுகினருன; அவமானம் மேலிட்டு மனம் இடிகிருன் — இலஙகையர் கோனுகிய ராவணன

குறிப்பு ராவணனுக்கு வாழகசையில வெறறிமேல வெறறிதான இதுவரை கிடைதது வநதது அவனுக்கு அடஙகாத வீரரோ நாடோ எநத உலகததிலுமே கிடையாது எனற புகழ கொணடவன.

எக்களிபபோடும அட்டகாசததோடும் வாழநது வநதான. அததகைய மனனுதி மனனனுககு எனறும இல லாத நாணம் ஏறபடுகிறது.

அசோக வனததில ராவணனேப் பார்ததுச் சீதை ஏளனமாயச சொன்ன வார்ததை அபபடியே ஞாபகததுககு வருகிறது

உனக்குப் பத்துத் தலை இருக்கிறது. அதோடு இருபது தோளும் இருக்கிறது. ராமனுடைய வில்லை வைத்து வின்னியாசமாய் விளையாடுவதற்கு நல்ல இலக்குகள்தான், பேஷ் பேஷ்!' என்றாள்.

'பத்துள தலையும் தோளும்
பலபல பகழித் தூவி
வித்தக வில்லினாற்குத்
திருவிளையாட்டம் காட்டச்
சித்திர இலக்கம் ஆகும்
அல்லது, செருவில் ஏற்கும்
சத்தியை போலும் வீரர்க்(கு)
ஆடாதன செய்யத்தக்கோய.'

பகழி - அம்பு. வில்லினாற்கு - வில்லை உடைய ராமனுக்கு. செருவில் ஏற்கும் சத்தியை போலும் - யுத்தத்தில் எதிர்த்து நிற்கும் சக்தி உள்ளவனா நீ.

குறிப்பு: இந்த வார்த்தையெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வரும்போது மனம் எப்படி இடியும் ராவணனுக்கு என்பதை ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

மலையொடு மலை தழுவியது!

5. தோல்வி என்பதையே அறியாத ராவணன், முதல் நாள்ப் படுதோல்விக்கு உள்ளானன் என்றும் இல்லாத அவமானத்தோடு அரண்மனை வந்து சேர்ந் தான். மனம் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பலர் வந்து ஆறுதலான வார்த்தைகள் சொல்லிப் பார்த் தார்கள் ஆறுதல் அடைந்த பாடாக இல்லை.

அதன்மேல் தம்பி கும்பகர்ணனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொன்னன.

கும்பகர்ணனை முதல முதலாக மந்திராலோசனைச் சபையில்ப் பார்த்தோம்

'சீதையைச் சிறை வைத்தது பெரும் பிழை' என்று அப்போதே சொன்னன் கும்பகர்ணன்.

ஆனுலும் உடனே செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதையும் சொன்னன 'காலதாமதமே செய் யாமல், உடனடியாகப் படையெடுத்து எதிரியே இல்லை என்று ஆக்கிவிட வேண்டும் என்று ஆத்திரத் தோடு அண்ணனிடம் சொன்னன.

தம்பி அப்படிச் சொன்னது ராவணனுக்கும் திருப்தியாகவே இருந்தது.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில அரசியலில்த் தலையிட்டுப் பேசவேண்டி இருந்தது கும்பகர்ணனுக்கு.

மற்றபடி சாதாரணமாகக் கும்பகர்ணன் அரசி யல் விவகாரங்களில்த் தலையிடுவது கிடையாது.

அதெல்லாம் அண்ணனும் மந்திரி பிரதானிகளும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய காரியம் என்று ஒதுங்கியே இருந்து விடுவான்.

அப்படி ஒதுங்கி இருந்த கும்பகர்ணனைக் கூப பிட்டு விட்டான் ராவணன். கும்பகர்ணனும் வந்து சேருகிறான்.

இலங்கைத திவிலக் கோட்டை மதிலும் கோபுர முமாக எழுந்து நிற்கின்றன. எங்கே நிற்கின்றன? சமுததிரக கரையோரததில் நீருக்குள் இருந்தே எழுந்து நிறகின்றன. பெரும் பெரும் அலைகள் வந்து மதில்கள மீதும் கோபுரததின அடியிலும் மோது கின்றன. அபபடி மோதுவதைப பாாததால் ஏதோ 'நிலையாமை நிலையாமை' என்று சொல்லுகிறாகளே, அதறகெல்லாம் மாறுக 'எனறென்றும் நிலைதது நிற்கும் தனமையை இதோபாாக்கிறோமே கல் மதி லிலும் கோபுரததிலும்' என்று சொல்லத தோன்றும்.

நிலைகிடநத
நெடுமதிட் கோபுரத்(து)

அலைகிடந்த
இலஙகையின அணணலைக,

5 நிலை கிடந்த—அழியாத நிலைத்த தத்துவம கிடநத. நெடுமதிளக் கோபுரதது - உயாநத மதிலோடும் கோபுரத தோடும். அலை கிடநத இலஙகையின அணணலை — அலை சிதறி மோதிக கொணடிருப்பதான இலஙகைக்கு அரசனான ராவணனை

கொலைகிடந்த வேல்க்
  கும்ப கருணனோ

மலைகி டந்தது
  போல வணங்கினை. (270)

6. பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிய கும்ப காணனைக் கையால் எடுத்துத் தழுவுகிருன் ராவணன்

வனது ணைபெருந
  தமபி வணஙகலும

தனதி ரண்டதோள்
  ஆரத தழுவினை

5 கொலை கிடந்த வேலக் கும்பகாணன - பல யுததஙகளில எதிரிகளைக் கொனற வெறறிகளை எலலாம் ஞாபக மூட்டககூடிய வேலை ஏநதிய குமபகாணன. ஓா மலை கிடநதது போல வணங்கினை - ஒரு மலைபோல இருநதது ராவணன முன வநது கும்பகர்ணன வணங்கிக கிடநதது.

குறிபபு குமபகாணனது பெருமையையும, வீரததை யும மதிள, கோபுரம, அலை மலை எலலாம் சேர்நது எடுதது சொலலுவதுபோல இருககிறது செய்யுளின ஓசையும் பாவமும்

6. வன துணை பெரும் தமபி வணஙகலும - பெரும் பராககிரம சாலியான கும்பகாணன் வநது வணஙகவும் தன திரண்ட தோள ஆரத தழுவினை - தன் திரணட தோளோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கொணடான் ராவணன். அது எபபடி இருநதது?

நினற குனறொனறு,
　　நீள்நெடும காலொடும
செனற குனறைத
　　தழீஇயெனன செய்கையான. (271)

6 நின்ற குனறு ஒனறு – நினறு கொணடிருந்த ஒரு மலையானது (–ராவணன) நீள நெடுங் காலுடன் செனற குன்றை - மிகவாக நீணடு பருதத காலோடு நடந்து வந்த மலையை. (–கும்பகர்ணனை). தழீஇ யெனன செயகையான்– தழுவியது போன்ற நிலையில உளள—ராவணன.

குறிபபு அணணனும் தமபியும் தழுவிக் கொணடது ஏதோ மனுஷனும் மனுஷனும் தழுவிய மாதிரி இல்லை. ஏதோ இரண்டு மலைகள் வந்து ஒன்றோடொன்று தழுவிக் கொணடது மாதிரியே தோனறியது!

13. சீதையைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் - துயர சொருபமாய்ப் பார்தத மாத்திரத்தில், அனுமன் ஒரே அதிசயததில் மூழ்கி நின்ருன். 'குடிப் பிறப்பு என்ற வார்த்தையைச் சொல்லிததான் வருகிரேம். பயன் என்ன? குடிப் பிறப்பின் அதி தேவதைக்கு எடுத்து வளர்க்க எப்பேர்ப்பட்ட பாத்திரம் கிடைத்து விட்டது! பெண்மையைப போல்ச் சிறந்த தததுவம் உலகததில் இலலே என்று ஆகிவிட்டது. நாணம் என்ற அடிபபடையான பெண் தன்மை எவ்வளவு அழகாய்ப் பிரகாசிக்கிறது!'

'பேணநோற றதுமனப
பிறவி, பெணமைபோல

நாணமநோற(று) உயாந்தது
நஙகை தோனறலால,—

ராவணன செய்த காரியம் அதாவது சீதையை ஒளிதது வைதத காரியம் பிரயோஜனமறற காரியம் எனறே சொல்லத்தோனறுகிறது இநத அபூர்வமான உணர்சசியை அபூர்வமான பாவததோடு எடுத்துக காட்டுகிறது மேற கண்ட செயயுள்

13. பேண நோற்றது மனப பிறவி எடுத்து வளாப் பதறகு ஒரு குழநதை வேணடுமே எனறு குடிப பிறப பானது ஆசைபபட்டது, நோனபு நோறறது, அதை அடைநதும விட்டது பெண்மை போல நாணம நோறறு உயாநதது மனுஷ சமூகம் உயாநது வருவதறகான பொறுப் பைப பெணபாலரிடததிலேயே வைத்திருக்கிறது—இயற கை நாயகனுககாக தியாகம் செயகிறதும் அவனிடததி லேயே ஒருமைப பட்டிருப்பதும (நாணம) பெண பாலரிடததே சிறப்பாயக காணும் தததுவஙகள. இநதத தததுவஙகள் துலாம் பரமாய விளஙகுவதறகு முதலிலப்

சில்லறை யுத்தம் கூடாது

7. அரசியல்க் காரியங்களில்க் கும்பகர்ணன் ஒதுக்கப்பட்டவனுய்த்தான் இருந்தான். ஆனாலும் என்றும் இல்லாத தோல்வியுற்று மனம் இடிந்த நிலைமையில் என்ன செய்வான் ராவணன்? கும்ப கர்ணனைக் கூப்பிட்டு விட்டான். அவனும் வந்தான்.

கும்பகாணனைப் பாாததுச சொல்லுகிறுன ராவணன

'தம்பீ! பார்ததாயா எனக்கு வந்த தோல்வி யையும் அவமானத்தையும்!

'அந்த மானிடரையும், குரஙகுகளையும் யுததம் செய்து தொலைததுவிட்டு வரவேணும் நீ!' என்று வீரமிழந்தவனுய, செயல் இழந்தவனுயச் சொன்னுன் ராவணன்

கும்பகாணன் இதுவரை, 'நாம் ராவணனது தம்பி, வீரததுக்கு உரிய வாக்கததைச சோந்தவர், நமக்கு யாா நிகா உலகததில்!' என்ற எக்களிபபில்

ராவணனது தோல்வியையும் மனத்தாழவையும் பார்த்தபோது ஒன்றுமே ஓடவில்லை கும்பகர்ண னுக்கு.

முதலில் அவமானம் வந்தது. அதையொட்டிக் கோபமும் வருகிறது.

'வீரப் போர இபபடியா முடிந்தது' ஆம், சீதையின் துயரம் தீரவில்லை யென்ருல், இதுவும் இதற்கு மேலும் வரும்'!

'ஆனதோ வெஞசமம,
அலகில கறபுடைச

சானகி துயாஇனம
தவிாநத தில்லையோ, .

வானமும வையமும
வளாநத வானபுகழ

போனதோ புகுநததோ
பொனறும காலமே!' (272)

7. **ஆனதோ** வெஞசமும் - வீரப போர், வீரப போா எனறு சொலலிக் கொணடிருநதோமே, அதெலலாம் இபபடியா முடிநதது. அலகில கற்புடை சானகி துயர் - யாராலும், ராவணன அலல, வேறு யாராலேயுமே அசைகக முடியாத திடசிததம கொணட சீதா தேவியின மனககவலை. தவிாநததில்லையோ - இனனும் தீாநத பாடில்லைதானே வானமும வையமும் வளர்நத வானபுகழ போனதோ ' ராவண னுடைய புகழ் எனன! இநத இலஙகைககுள அடங்கியதா? எல்லா தேசத்தாரும தேவர்களும் கூட வாயாரப் புகழ்நத காரியம் அல்லவா? அநத உயாநத புகழெலலாம் ஒழிந்தது தானே புகுந்ததோ பொனறும் காலமே - இறநதொழியும் காலமும் வநதுதான் விட்டதோ.

8. அவமானம், கோபம் இரண்டில் இருந்து ஒரு ஆத்திரம் பிறக்கிறது அந்த ஆத்திரத்தில் கும்பகர்ணன் மேலும் சொல்லுகிருன் ராவணனைப் பார்த்து.

'தையலை விட்டு, அவன்
சரணம் தாழ்ந்து, நின்
ஐயம் இல் தம்பியோ(டு)
அளவளாவுதல்
உய்திறம், அன்றெனில்
உளது வேறும் ஓர்
செய்திறம்; அன்னது
தெரியக் கேட்டியால், (273)

9. 'நல்ல காரியத்தைச் செய்வதே நல்லது. இல்லை யென்ருல், செய்கிற காரியத்தை மிச்சம் கிச்சம் வையாமல் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

8. அவன் சரணம் தாழ்ந்து - சீதையின் கணவனான ராமனது காலில் விழுந்து நின் ஐயம் இல் தம்பியோடு அளவளாவுதல் உய்திறம் - யாதொரு சந்தேகத்துக்கும் இடமில்லாத விபீஷணனைச் சமாதானப்படுத்திப் பழைய உறவு கொண்டு வாழ்தலே பிழைக்கும் வழி என்று சொல்லுவேன். அன்றெனின் உளது வேறும் ஓர் செய்திறம் - இது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்ருல், நீ செய்யவேண்டிய காரியம் வேருென்று இருக்கத்தான் செய்கிறது. அன்னது தெரியக் கேட்டியால் - அதைச் சொல்லுகிறேன் நன்ருயக் கேள்.

'ஏதோ சில படைகளைச் சில்லறையாக விட்டுப் பகைவரை வென்று விடலாம் என்று எண்ணுவது சரியான யோசனை அல்ல.'

' பந்தியிலப பநதியில
படையை விட்(டு),அவை

சிநதுதல கண்டுநீ
இருந்து தேமபுதல,

மந்திரம அனறு,நம
வலிள லாமஉடன

உநதுதல கருமம'என(று)
உணரக கூறினன (274)

9. பநதியிலப பநதியிலப படையை விடடு-சிலலறை சிலலறையாக நம்முடைய சேனைகளை அனுபபி அவை சிநதுதல கண்டு - அவை ஒளிநது போவதைக கணடு. நீ இருநது தேம்புதல மந்திரம அனறு-நீ இநத விதமாகச சோர்ந்து உட்கார்நது வருநதுதல சரியான செயலுக்கான யோசனை அலல நம வலியெலாம உடன உந்துதல கருமம்-நம்முடைய பலததை யெலலாம் ஒனறு சேரதது ஒரு முனைப் படுததி ஏவுதலே சரியான காரியம். எனறு உணரக் கூறினன்-எனறு மனத்தில்த தைக்கும்படியாகச சொனனான கும்பகர்ணன.

குறிப்பு ஒரு பாத்திரத்தில பல தததுவங்கள் கலந்தே கிடககும். முரணபட்டவைகளும் கலநது கிடக்கும். ஆனால் பாத்திரத்தை ஆட்டி வைக்கிற அடிப்படையான தத்துவம் ஒனறு இருககவே செய்யும். அது சில சநதர்ப்பஙகளில் மறறத தததுவங்களை யெலலாம் தளளி விட்டு மேலே வந்து நிறகும். இது மனுஷ இயல்பு.

கும்பகர்ணனிடததில அன்பு இருககிறது, சகோதர வாஞ்சை யிருககிறது. நேர்மை இருககிறது, நீதி யிருக கிறது. இவைகளோடு வீர தததுவமும் இருககிறது வீர தத்துவமே அவனுக்கு அடிப்படையான தத்துவம்.

இநதச சநதாபபததில அதாவது, அரககர் குலததுககு ஆபதது வரக்கூடிய சநதாப்பததில, அந்த வீர தத்துவமே மேலே வநது நினறு தொழிறபடுகிறது.

பாததிரம வெகு அழகான உருவங கொணடு விளஙகு கிறது.

எழுந்து வெளியே போ!

10. முதல நாளப போரில் ராவணன தோல்வி அடைந்தான் என்ற செயதியைக் கேட்டதும் கும்ப காணனுக்குக் கோபம் ஒரு பக்கம் வந்தது, ஆததிரம் ஒரு பக்கம் வநதது,

ராவணனைப பாாததுக் கடுமையாயச் சொனனுன

'சீதையை விடடுவிட வேணடும், தமபி விபீஷணனேடு பழையபடி உறவு கொணடாட வேணடும், இதுதான பிழைபபதற்கான வழி இது செயய உனக்கு மனமில்லையெனருல், ஒரேயடியாய நம்முடைய சேனைகளை யெல்லாம் திரட்டிப பகைவர் மேல் செலுதத வேணடும் சிலலறையாகப படைகளை விட்டு அவைகள் சிதறுணடுபோக இடங கொடுததல் வெறும தவறன யோசனை எனறு காரமாயச சொன்னுன குமபகாணன்.

சாதாரண காலஙகளில் யுத்ததததைச சரியான முறையில் நடத்தவேண்டும் எனறு சொனனுல ராவணனுக்கு உவந்ததாகவே இருக்கும். கும்ப கர்ணனை மெசசியே இருபபான.

ஆனுல் இப்போதோ தோல்வியுற்று அவமானத் தால் குழம்பி யிருக்கிறது ராவணனது மனசு.

இந்தக் குழப்பம் காரணமாகக் கோபமே வருகிறது. ஏன்? கோப வெறியே உணடாய் விடுகிறது. சொல்லுகிருன்:

'ஏ கும்பகாணு! உன்னைக் கூபபிட்டு விட்டது யோசனை கேட்கவா அல்ல. நீதான போய அந்த

அற்பத தொழில் மனிசப் பயல்களைக் கொன்று விட்டு வாயேன் அதை என்னிடத்தில் ஏன் வந்து சொல்ல வேண்டும்? எனக்கு யோசனை சொல்லு வதற்கான மந்திரியா நீ? அல்ல.

'இந்தச் சவுடால்த்தனமான பேச்சு எதைக் காட்டுகிறது! பயந்தவன் நீ என்பதைத்தான் காட்டு கிறது.

'உன் வீரமெல்லாம் வெறும் ஆடம்பரம், வெற் றுரை. உண்மையில் உன் உள்ளத்தில் இருப்பது பயங்கொள்ளித்தனம் தான்.'

'உறுவது தெரிய அன்(று)
உன்னைக் கூயது,—

சிறுதொழில் மனிசரைக்
கோறி சென்(று)! எனக்(கு)

அறிவுடை அமைச்சன் நீ
அல்லை, அஞ்சினை,

வெறுவிது உன் வீரம்' என்(று)
இவை விளம்பினான். (275)

10. உறுவது தெரிய அன்று உன்னைக் கூயது-எனக்கான காரியத்தைத் தெரிந்து கொள்ள அல்ல உன்னைக் கூப்பிட்டு விட்டது. சிறுதொழில் மனிசரைக் கோறி சென்று - அற்பத தொழில் செய்யும் மனிதரை நீ போய்க் கொல்லு. அது செய்யவில்லை என்னிடம் வந்து, ' இதுசெய். அது செய' என்கிறாய். எனக்கு அறிவுடை அமைச்சன் நீயல்லை-எனக்குப் புத்தி புகட்டக் கூடிய அறிஞனான மந்திரி நீயல்ல. அஞ்சினை-உண்மையிலேயே நீ பயப்படுகிறாய். வெறுவிது உன் வீரம்-உன் வீரப் பேச்செல்லாம் பொக்கான காரியம்தான். என்று இவை விளம்பினான்-இந்த வகையாகப் பேசினான் ராவணன்.

11. மேலும் பேசுகிறான் ராவணன.

'உண்மையில்,யுத்தம் செயவதற்கான பதவியில் இருககிறாய நீ. அதனால்ப போர் புரியும் சிறந்த உரிமை உனககு இருககவே செய்கிறது. போருக் காகவே உன்னை வளாததேன், மாமிசமோ, மதுவோ வேண்டிய மட்டும் பெற்றாய்.'

'மறமகிளா செருவினுக(கு)
உரிமை மாணடனை!

பிறஙகிய தசையொடு
நறவும பெறறனை!—

இறஙகிய கண்முகிழத்(து)

உறஙகுதி போய'என
உளையக கூறினான (276)

---

11 மறஙகிளர் செருவினுக்கு-மேலும மேலும் வீரம விளையும் யுததம் செயய உரிமை மாண்டனை-சிறநத உரிமை கொணடவனதான நீ. பிறஙகிய தசையொடு - இ ர த் த ம நி றை ந த மாமிசததோடு. நறவும் பெறறனை - மதுவும் பெறறாய, சரி சரி யிருக்கட்டும

இறங்கிய கண முகிழதது-தூங்கி வழியும் கணணை மூடிக கொணடு. இரவும் எலலுமே-இரவும் பகலுமே. உறங்குதி போயஎன-வீடுபோய நன்றாய உறஙகு என்று, உளையக் கூறினன்-சுத்த வீரனான கும்பகர்ணனது மனசு புண படும் படியாகச் சொனனான ராவணன்.

12. ராவணனுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகரிக்கிறது.

கும்பகர்ணனைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை.

'மானுடர் இருவரை
வணங்கி, மற்றும்அக்

கூனுடைக் குரங்கையுங்
கும்பிட்(டு)உய் தொழில்

ஊனுடை உம்பிக்கும்
உனக்கு மேகடன்,—

யானது நினைப்பெனோ!
எழுந்து போதியால்' (277)

12 கூனுடை குரங்கையும் கும்பிட்டு உய்தொழில்-முதுகு வளைந்திருக்கிறதே அந்தக் குரங்குக்கு, அந்தக் குரங்கையும் கும்பிட்டுப் பிழைக்கிற காரியம் ஊனுடை உம்பிக்கும் உனக்குமே கடன்-தின்று கொழுத்த பயல் விபீஷணனுக்கும் உனக்குமே ஒத்த காரியந்தான் யானது நினைப்பெனோ-என்னால் அதை நினைக்கவும் முடியுமா. எழுந்து போதியால்-என் கண் முன் இராதே, எழுந்து எங்கேயாவது போய்த் தொலை என்றான் ராவணன்.

குறிப்பு அவமானமும் அச்சமும் கலந்து விட்டால் இப்படித்தான் பேசச் சொல்லும் — 'தின்று கொழுத்த பயல்கள்' என்று,

ராவணனுக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள பலக் குறைவு தெரியவே செய்கிறது. கோபமும் அடாத வார்த்தையும் தன்னிடத்தில் உள்ள பலக் குறைவினாலேயே உண்டாகின்றன.

விடுவிப்பதே வெற்றி

13. ஒழுங்கான காரியம் இன்னதுதான் என்று கும்பகர்ணன் சொன்னான்

'சீதையை விட்டுவிட வேண்டியது, சமாதானத்தைக் கோர வேண்டியது. இப்படிச் செய்ய மனம் இல்லையானால் நம்முடைய சக்திகளெல்லாவற்றையும் ஒரு முனைப்படுத்திப் போர் செய்து எதிரியே இல்லையென்று ஆக்கிவிட வேண்டும்' என்று சொன்னான்

ராவணனுக்குக் கோபந்தான் வந்தது. கும்பகர்ணனை 'எழுந்து எங்கேயாவது போய்த் தொலை' என்று சொல்லிவிட்டு, தன்னுடைய தேரைக் கொண்டு வரச் சொன்னான். வாளை எடுக்கச் சொன்னான்

தானே யுத்தத்துக்குப் போவதாகப் பறை சாற்றவும் சொன்னான். சொல்லி விட்டு வீராவேசத்தோடு எழுந்து நடக்கிறான்.

'தருகஎன தேர்படை,
சாற்றென கூற்றையும்,
வருகமுன் வானமும்
மண்ணும் மற்றவும்,

---

13 தருக என தேர்படை-கொண்டு வாருங்கள் என தேரையும் வாள் முதலான ஆயுதங்களையும் சாற்றென கூற்றையும் — எல்லாருக்கும் சொல்லுங்கள் நான் சொல்லுவதை — நானே போர் செய்யப் போகிறேன் என்பதாக வருக முன் வானமும் மண்ணும் மற்றவும் — வரட்டும் என் முன்னே — வானவர், உலகத்தார், பிறர் எல்லாருமே.

மாணநோற(று) ஈணடிவள
இருநத வாறெலாம

காணநோற றிலஅவன
கமலக கண்களே!' (15)

பாததிரம வேணடும அடுததாற போல சநதாபபமும் அமைய வேணடும் பாததிரமும சநதாபபமும பெண மைககும நாணததுக்கும வாயதது விட்டதலலவா என்று வியககிருன நஙகை தோனறலால - இதெலலாம் இநத சீதா பிராட்டி அவதரித்த காரணத்திலைத்தானே! மாண நோறறு ஈணடு இவள இருநத ஆறெலாம - அறபுதமான முறையில இஙகே இவள தவமிருபபதின அழகை யெலலாம காண நோறறில அவன கமலக் கணகளே—காணக் கொடுதது வைகக விலலையே அநத ராமனது கமலக கணகளுககு!

குறிபபு உலலாசமாய இருநத போதுளள அழகைத தானே பாாதது அனுபவிததிருககினறன, அநதக கணகள — இநத கோலததில விளஙகும் அறபுதமான அழகைப பாாதது அனுபவிக்க விலலை தானே இஙகே அழகின ஒரு அரிய அம்சத்தை எடுத்துச சொலலுகிறா கவிஞர். வாயபபான ஒரு அதிசய பாவததில உணமை வெளியாகிறதைப் பாாக்கலாம.

இருகைவன சிறுவரோ(டு)
ஒனறி எனனொடும
பொருகவெம் போர்!' எனப
போதல் மேயினன. (278)

14. ராவணன் எழுந்து நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டான் கும்பகர்ணன்.

அன்னது கணடனன
தமபி, ஆயவன
பொனனடி வணஙகி 'நீ
பொறுத்தி யால் என,

13. இருகை வன சிறுவரோடு ஒனறி - ஏதோ இரணடு கைகள் உள்ள அறபர்களோடு (-ராம லக்ஷமணா) சேர்நது கொணடு. எனனொடும பொருக வெமபோர் - எனனோடும் பெருமபோா விளைககட்டும் - அததனை பேருமே எனப போதல மேயினன - எனறு கர்ஜிதது விட்டு நடகக ஆரம்பிததான ராவணன.

குறிபபு ஆஙகார பாவம் கணகண எனறு பேசுகிறது செய்யுளில

14 அனனது கண்டனன தம்பி-ராவணன் எழுநது நடபபதைக கணட கும்பகர்ணன். ஆயவன் பொன்னடி வணங்கி-ராவணனது பாதத்தை வணங்கி. நீ பொறுத்தியால என-நீ கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொளளவேணடும் எனறு சொல்லி.

வல்நெடும சூலத்தை
வலத்து வாஙகினை,—

'இனனுமஒன(று) உளதுரை'
எனனக் கூறினை. (279)

15 என்ன சொல்லபபோகிறுன பாாக்கலாம் கும்பகர்ணன் எததனை யோ போா புரிந்து அனுபவம் பெற்ற வீரன. அவனுக்கு எதிரிகளின் பலாபலம் இன்னதென்று தெரியும். ராவணனுக்குத தோல்விதான், வம்சததுக்கே அழிவு வரப்போகிறது எனறு நிசசயிதது விட்டான் சொல்லுகிருன்

'வென(று)இவண வருவென்என(று)
உரைககி லேன,விதி

நினறது பிடாபிடித(து)
உநத நினறது,

14. வல்நெடும சூலததை வலதது வாஙகினை - மிகப் பெரிய திரி சூலத்தை வலது கையில எடுததுக் கொணடான் —எடுததுக் கொணடு இனனும் ஒரு வார்ததை உன்னிடம் சொலல வேணடியது இருககிறது என்று சொன்னுன் கும்பகாணன.

15 வெனறு இவண வருவென் என்று உரைக்கிலேன் - நடககு இருககும் யுததததில வெனறு இஙகே திரும்பி வரக்கூடும எனற எணணம் சிறிதும் எனககு இலலை. விதி நினறது பிடர் பிடித்து உந்த நினறது - இதுவரை காததுக் கொணடு நினற விதியானது இப்போது என பிடரியைப பிடிததுத தளளுகிறது.

பொன்றுவென் பொன்றினல்,
பொலன்கொள் தோளியை
வென்றென, நாயக,
விடுதி நன்றரோ.' (280)

15. பொன்றுவென் - இறந்துதான் போவேன். பொன்றினல் - இறந்துபோன பிறகு. பொலன் கொள் தோளியை - பொன்மயமான அழகு வாய்ந்த தோள் கொண்ட சீதையை. வென்றென - வென்று கைப்பற்றிக் கொண்டதான தன்மையில் நாயக விடுதி நன்று அரோ - ராவணேசுரனே விட்டுவிட வேண்டும் அப்பா! மரியாதை யாகத் தானே சீதையை விட்டுவிட வேண்டும்.

குறிப்பு 'இறக்கத்தான் போகிறேன் யுத்தத்தில், ஆனாலும் ஒரு வேண்டுகோள். சீதையை எப்படியாவது தக்க மரியாதையுடன் ராமனிடம் ஒப்புவித்து விட வேண்டும். அப்படி ஒப்புவித்து விடுவதே சீதையை வெற்றி கரமாயக் கைக்கொண்டது எனபதாக உலகம் புகழும் உன்னை'—என்று மன்றாடுகிறான் கும்பகர்ணன். கும்ப கர்ணனுடைய வீரத்தில் பிறக்கிற 'ஊராண்மையை' அழகாய விளக்குகிறார் கம்பர்.

கொடியில் வீணை இல்லையே!

16 கும்பகர்ணன் ராவணனிடம் 'சீதையை விட்டுவிட வேண்டும்' என்று சொன்னான். ராவண னுக்கு எனறும் இல்லாத கோபம் உண்டாகிவிட்டது. கும்பகர்ணனை ஒன்றுக்கும் உதவாதவன், கோழை எனறெல்லாம் சொல்லிவிட்டுத் தானே போர் செய் வதற்காக எழுந்து நடநதான்.

அதன்மேல கும்பகர்ணன ராவணனை வணங் கினன, ஆயுத சன்னதத்னாய்ச சூலாயுதததைக் கையில்க் கொணடான், ராவணனிடம் ஒரு வார்த்தை சொனனான்

'நான யுததததுக்குப போகிறேன. திரும்பி வரமாட்டேன் தான். உனக்கு வெற்றி என்பது ஒன்று உண்டானல் சீதையை விடுவிப்பதுதான் அது.'

மனம் இடிந்தவனாய மேலும் பேசுகிருன் கும்ப கர்ணன்

'இதுவரை ஏதாவது குற்றம் செயதிருந்தால் என்னை மனனிதது விடு.'

'இற்றைநாள வரையதா
யான்முன் செய்தன

குற்றமும உளளெனில்
பொறுத்தி கொற்றவ!

அற்றதால் முகத்தினில
விழித்தல ஆரிய!

பெற்றனென விடை' எனப்,
பெயாந்து போயினன (281)

17 'யுததததுக்குப போகிறேன்' என்று கும்பகர்ணன் சொனன மாததிரத்திலேயே சந்தோஷம் உண்டாகி விட்டது ராவணனுக்கு.

உயிரை விடப போகிறான் எனற விஷயம் ராவணனைப பாதிககவில்லை, அவன் காதிலேயே விழவில்லை எனறு சொல்லலாம்.

16 பொறுததி கொற்றவ – பொறுத்து என்னை மனனிப்பாயாக அரசே அற்றதால முகத்தினில விழித்தல ஆரிய – சகல சாஸதிரங்களையும் கறறவனே! இனி உன முகததில் திரும்பிவநது விழித்தல எனபது இனறோடு தீர்ந்தது. பெற்றனென விடை – உனனிடததில விடையும் பெறறுக் கொண்டேன் எனப பெயர்ந்து போயினன – என்று சொல்லி விட்டு ராவணன் இருந்த இடத்தை விட்டு நடந்தான்—கும்பகர்ணன்

'சரி, சரி, ரொம்ப நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. பெரிய போர் முரசுகள் அவைகளுக்கான கோல்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து அடித்துக் கொண்டு தம்பியோடு போகட்டும்' என்று கட்டளையிட்டான்.

கூடிவிட்டது சேனை, கும்பகாணன் பக்கத்தில் நடந்து செல்லுகிறது.

'இரும்பணை கடிப்பெடுத்(து)
எற்றி ஏகுக

பெரும்படை இளவலோ(டு)'
என்ற பேசினல

வரும்படை வந்தது,—
வானு ளோர்களதம்

சுரும்படை மலர்முடி
தூளி தூர்க்கவே (282)

18. இனி நாம் யுத்தகளத்துக்குப் போக வேண்டியதுதான்.

17. இரும்பணை – பெரிய முரசுகள். கடிப்பு எடுத்து – முரசடிக்கும் கோல்களையும் எடுத்து. எற்றி ஏகு – அடித்துக் கொண்டு செல்லுங்கள். பெரும் படை இளவலோடு – பெரிய சூலாயுதத்தைக் கொண்ட கும்பகர்ணனோடு—ஏகுக என்று பேசினல் – என்ற கட்டளையால வரும்படை வந்தது – வரவேண்டிய படையெல்லாம் வந்து விட்டது,—நடந்தும் செல்லுகிறது வானுளோர்கள் தம் சுரும்பு அடை மலர்முடி தூளி தூர்க்கவே வானலோகத்தில் உள்ளவர்களுடைய தலையில் அணிந்த புஷ்பமாலை உலர்ந்து போகும்படி தூசி போய்ப் படிந்தது — சேனைக் கூட்டம் நடந்துபோன காரணத்தால்

ராமன் பக்கத்தில் நிற்கிறோம். எதிரே என்ன தெரிகிறது?

ஒரு தோ வருகிறது. தேரின்மேல் ஒரு விசால மான கொடி நீண்டு படாந்து வீசிக் கொண்டிருக் கிறது.

ராமன விபீஷணனைப் பாாததுக் கேட்கிறான்.

வீணை என(று) உணரின அ(து)
அனறு. விணதொடும்
சேணுயா கொடியது
வயவெம் சீயமால்,
காணின நின முனனின மேல்
அரிய காடசியன,
பூண் ஒளி மாாபினன,—
யாவன போலுமால (283)

18. வீணை எனறு உணரின அது அனறு - ராவணனது கொடி வீணை,—கூர்ந்து பாாததால வீணை எனறு தோனற விலலை. விணதொடும சேணுயர் கொடியது - ஆகாயததைத தொடுகிறது எனறு சொலலுமபடியான அததனை பெரிய கொடியில எழுதிய அடையாளம வய வெம் சீயமால - வீணையலல ஆணமைப பெரிய கோபஙகொணட சிஙகமாக அலலவா இருககிறது காணின நினமுனனினமேல அரிய காடசியன் - நனறுயப பாாககுமபோது உன அணணன் ராவணனைவிடக கமபீரமான தோறறம் உடையவனாய அலலவா இருககிறான பூணஒளி மார்பினன - மாாபிலே அரிய ஆபரணஙகள பிரகாசிககினறன யாவன போலுமால - இவன யாரோ தெரியவிலலையே!

குறிப்பு ராமன் வீரத்துவம் நிறைந்துள்ள மகா வீரன். அவனுடைய கண்ணுக்கு வீரத்துவத்தைக் கண்ட போதெல்லாம் மகிழ்ச்சிதான் உண்டாகிறது. ராவணனைப் பார்த்தே வியந்தான். 'ராவணனைவிட அதிகமாக வியக்க வேண்டியிருக்கிறதே இவனை (-கும்பகர்ணனை)ப் பார்க்கும் போது' என்று சொல்லுகிறான்.

ராமனது வீரப் பண்பை இந்த இடத்தில் நாம் அனுபவிக்கவேண்டும்.

பகைவர்களுக்கு எமன்தான்'

19. கும்பகர்ணன் போர்க்களத்துக்குத் தேரில் வருகிறான். அவனுடைய உருவததைப பாாத்து அதிசயித்த வண்ணமாய் இருக்கிறான் ராமன்

'இடது தோளில் இருந்து வலது தோள் வரை அனுபவிததுப் பார்க்க வேண்டும் என்றால், பலநாள் பிடிக்கும் போலிருக்கிறதே!

'தோள் இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள உடலைப் பாாததால் இரு பெரும் கால் மேல் வைதத மலை போல் இருக்கிறதே!

'யுதததது்க்கு வந்த மனுஷன என்று இவனை எப்படிச் சொல்ல!'

'தோளொடு தோளசெலத
தொடாநது நோக்ுறின

நாளபல கழியுமால்,
நடுவண் நேர்உடல்

தாளுடை மலைகொலாம!
சமரம் வேட்டதோா

ஆளனை உணாகிலேலை
ஆாகொ லாமஇவண?' (284)

19 சமரம் வேட்டதோர் ஆள-யுத்தத்தை விரும்பிச் செய்யவநத ஆளா இவன—எனறுன ராயன் ஆர் கொலாம இவன்—இவன யாரோா!

குறிப்பு: ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டில யுததங்கள சதா நடநது கொணடிருநதன ஒரு ஊருககும் மறறொரு ஊருககுமே யுத்தம நடக்கும். நாட்டுககும நாட்டுககும் நடக்கிற யுத்தஙகள வேறு

இந்த யுததஙகளைத தடுக்க எவவளவோ முயன்றுதான இருககிறாாகள மககள ஆனாலும முடியவிலலைதான

காரணம் எதுவாயும் இருககலாம்

மாடடு மநதைகளை அடித்தான, வெருட்டினுன, கவாநது போனுன எதுவும் காரணமாக இருககலாம்

அநத நிலையில மககளுககு ஆன லக்ஷியம் எலலாம் வீரம்தான அநத வீரசெயலுககான திடகாததிரமான சரீரமும பெறவேணடும எனபதுதான

கும்பகாணனுக்கு வாயததிருநத உடலின் பெருமை யையும திடத்தையும பாாதது ராமனுககு ஓரே அதிசயம, அநத அதிசயம அதிசயோகதியாகவே வருகிறது.

தோளொடு தோளசெலத
தொடாநது நோககுறுவா
நாளபல கழியுமால

அதிசயததின உணமையான தொனி இது

4 நிந்தனைப் படலம்.

வாழி நல்லறம்!

1. மரத்தின் கிளையில் மறைந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சீதையின் உருவத்தையும் சோகத்தையும் பார்த்து வியந்து கொண்டிருக்கிறான் அனுமன் அந்த வேளை அரக்கன் ராவணன் அவ்விடம் வருகிறான் சீதை முன்பாகவே வந்துவிட்டான்.

குலையுறு வாளையும்

ஆசை யால்உயிர்
ஆசழி வாளையும்

காசில் கண்ணிணை
சான்றெனக் கண்டனன்,

ஊச லாடி
உளையும் உளத்தினன். (16)

1 கூ. சி ஆவி குலையுறு வாளையும்—ஒரே பயத்துக்கு உள்ளாகி உயிர் குலைகிற நிலையிலிருக்கும் சீதையையும் ஆசையால் உயிர் ஆசழி வாளையும்—காதலால் உண்டாகும் ஏக்கத்துக்கு உள்ளாகி உயிர் நிலை குலையும்படியான ராவணனையும், (சீதைக்கு நேர் நேராக) காசில் கண்ணிணை சான்றெனக் கண்டனன் — யாதொரு பழுதுமில்லாத தன் கண்களே சாட்சியாகக் கண்டான். ஊசலாடி உளையும் உளத்தினன் ராவணன் திடீர் என்று வந்ததும் இப்படியும் அப்படியுமாய் உள்ளம் திகைத்துக் கஷ்டப்படுகிறது, அனுமனுக்கு என்பது கடைசி அடியின் குறிப்பு.

20. இப்படி யெல்லாம் ராமன் வியந்துபேசி, யார என்று கேட்டதற்கு விபீஷணன் ராமனது காலில் விழுந்து வணங்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஆரியன அனையகூற,
அடியிணை இறைஞ்சி,'ஐய!

பேரியல இலங்கைவேந்தன
பின்னவன எனககுமுன்னோன,

காரியல காலன அன்ன
கழலககும்ப கருணன எனனும

கூரிய சூலத்தான' என(று)
அவன்நிலை கூறலஉற்றான. (285)

20. ஆரியன - ராமன பேரியல இலங்கை வேந்தன பின்னவன் - சகல பராக்கிரமமும் கொண்ட ராவணனது தமபி, எனககு அண்ணன காரியல காலன அன்ன-கருநிறங கொண்ட எமனை ஒதத. கழலக் கும்பகருணன எனனும-கும்ப கர்ணனைச சொல்லும போதெலலாம வீரககழலக கும்ப கர்ணன என்றே சொல்லுவார்கள். கூரிய சூலத்தான - கூர் மையான திரிசூலத்தைப் படையாகக கொண்டவன— எமனுககும திரிசூலமதான படை. அவன நிலைகூறல உற்றான-கும்பகாணனது உணமையான தனமையைச சொலல ஆரமபித்தான விபீஷணன

குறிப்பு கும்பகாணன பெரிய வீரன என்பது மாத்திரம் அலல, உயாநத குணமும உடையவன. அதைப் பற்றி விரிவாய எடுத்துச சொலல விருமபுகிறான தமபி விபீஷணன.

ஜாதிக்குணம் இன்னும் போகவில்லையே!

21 கும்பகர்ணன் யுத்தகளத்தில் தோன்றிய போது, ராவணனோ தானோ என்று முதலில் சந்தேகித்தான் ராமன்.

விபீஷணன் இனம் சொன்ன பிறகு ராவணனுடைய தம்பி என்று தெரிந்து கொண்டான்

கும்பகர்ணனது குணநிசயங்களைப் பற்றி மேலும் சொல்லுகிறான் விபீஷணன்

'தகாத காரியத்தைச் செய்தாய் நீ என்று யில் இருந்தே ராவணனிடம் கும்பகர்ணன் சொல்லித்தான் வந்தான் மந்திர சபை கூடியபோதும் அங்கேயும் அப்படியே சொன்னான் தான் சொன்ன சொல்லை ராவணன் கேட்கவில்லை. கேட்கவும் மாட்டான் என்று தெரிந்ததும் அண்ணன் காரியத்தில் பிரவேசியாமல் ஒதுங்கி இருந்து விட்டான். ஒதுங்கியிருந்த காரணத்தால் கும்பகர்ணனைப் பற்றித் தூங்குமூஞ்சி, கோழை என்றெல்லாம் ராவணன் அட்டகாசம் செய்து பக்கத்தில் இருந்தவர்களோடு ஏளனமாய்ப் பேசி வந்தான். உண்மையில் கும்பகர்ணன் மகா வீரன். எத்தனையோ யுத்தங்களில் சூலாயுதங்கொண்டு போர் புரிந்து வென்று வந்தவன். நல்ல குணம் படைத்தவன் அண்ணனிடமும் என்னிடமும் மிக்க வாஞ்சை கொண்டவன்' என்பதாக ராமனிடம் விபீஷணன் சொன்னான்.

அதன்மேல் ராமன் சொல்லுகிறான்

'அப்படி வீரனாயும் நற்குணம் படைத்தவனாயும் இருப்பவனை ஏன் கொல்ல வேண்டும்? அவசியமே இல்லை. நீ போய் அவனை நம் பக்கம் வந்து விடும்

படியாகச் சொல்லு. அவனும் வந்துவிடத் தானே செய்வான். பிறகு எல்லாம் நல்ல காரியமாய் முடியும்' என்றான் ராமன்.

விபீஷணனும் ராமனது வார்த்தைக்கு இணங்கி, கும்பகர்ணனிடம் சென்று அவனைப் பணிகிறான்.

அப்படிப் பணிந்த தம்பியைக் கும்பகர்ணன் உச்சி முகந்து அன்பாரத் தழுவிச் சொல்லுகிறான்

முந்திவந்(து) இறைஞ்சினானை
முகந்துயிர் மூழ்கப்புல்லி,—
'உய்ந்தனை ஒருவன்போனாய்
என்மனம் உவக்கின்றேன், என்
சிந்தனை முழுதுஞ்சிந்தத்
தெளிவிலார் போலமீள
வந்ததென் தனியே' என்றான்
மழையின்நீர் வழங்குகண்ணான் (286)

21. முந்திவந்து இறைஞ்சினானை — முன்னிலையில் வந்து வணங்கின விபீஷணனை. முகந்து உயிர் மூழ்கப் புல்லி — ஆசையோடு உச்சி முகந்து தன் உயிர் தம்பியின் உடலோடு கலந்து விட்டது என்று சொல்லும்படியாக ஆலிங்கனம் செய்து. உய்ந்தனை ஒருவன் போனாய் என — சகோதரர்களில் உயிர் பிழைத்து நீயாவது ஒருவன் ராமனுடன் சேர்ந்தாய் என்று. மனம் உவக்கின்றேன் — மனசு நிம்மதி அடைந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில், என் சிந்தனை முழுதும் சிந்த — என் எண்ணமெல்லாம் தகர்ந்து போகும்படி. தெளிவிலார் போல — யோசனை இல்லாதவர்கள் போல. மீள வந்தது என் தனியே என்றான் — இங்கே திரும்பித் தனியாய் வந்திருக்கிறாயே, காரணம் என்ன என்றான். மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணான் — மழைபோலக் கண்ணீர் வடித்து நின்ற கும்பகர்ணன் — சொன்னான்.

22. இப்படி யெல்லாம் கண்ணீர் வடித்துப் பரிவோடு பேசிய கும்பகர்ணனுக்கு ஒரு விதமான கோபம்கூட வருகிறது

'சாமான்யமாக நீதி இன்னது என்று தெரிவதில்லை, தர்மத்தின் நிலையும் தெரிவதில்லை, அறிவின் தெளிவும் கிடைப்பதில்லை, ஆனால் எப்படியோ கடவுள் அருளால் அத்தனை பேறும் உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. பிரம்மதேவனது அருளால் அழியாப் புகழும் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது'

'நீதியும், தருமமநின் ற
நிலைமையும், புலமைதா னும்,
ஆதியங் கடவுளா லே
அருந்தவம் ஆற்றிப்பெற் றாய்!
வேதியர் தேவன்சொல் லால
விளிவிலா ஆயுள்பெற் றாய்!
சாதியில் புன்மை இன் னும்
தவிர்ந்திலை போலும்மக்க கோய (287)

22 ஆதியங்கடவுளாலே அருந்தவம் ஆற்றிப் பெற்றாய் - ஆதிமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானிடம் அருந்தவம் செய்து பெற்றாய், சாமானியமாகப் பெறக்கூடிய நலல வேதியர் தேவன் சொல்லால் - சாஸ்திர வல்லாரது அதி தேவதையான பிரம்மாவின் அருள் வாக்கினால் விளிவிலா ஆயுள் பெற்றாய் - முடிவில்லாத ஆயுள் அதாவது புகழ் பெற்றாய் எல்லாம் இருந்தும் — சாதியின் புன்மை இன்னும் தவிர்ந்திலை போலும் - இந்த அரக்க வகுப்பின் கீழான தன்மை இன்னும் உன்னை விட்டுப் போகவில்லை

குறிப்பு: தம்பி மேல உண்டான இரக்கத்தினால கோபமே வருகிறது அண்ணனுக்கு 'ஏன இங்கு வந்தாய்?' என்று கேட்கிறான.

'உன்னுடைய கலவி என்ன, சாதனங்கள என்ன! ஒன்றும் பிரயோசனப படவில்லையே. அரக்க குலத்து வாசனை உன்னை விட்டுப போகவில்லையே' என்று பரிவு கலந்த ஆங்காரத்தோடு கண்டித்துப பேசுகிறான கும்ப கர்ணன்.

நீயே புறப்பட்டு வரவேண்டும்

23. போர்க்களத்துப் பாசறையில் இருந்தான் கும்பகர்ணன், அங்கே வந்து விட்டான விபீஷணன்.

கும்பகர்ணன் பாாததான். கவலை உண்டாய் விட்டது 'ஏன இஙகே வந்தாய்? அரக்க ஜாதியின் தன்மை, சரி, சரி இன்னும் உன்னை விட்டுப் போக வில்லை' எனறு ஆற்ற முடியாத பரிவோடு கோபம் கலந்தவாறுகப பேசினுன்.

•

எல்லா விஷயஙகளுமட ஓ த து ப் பே சி அரக்க குலததை அழிக்க அல்லவா பாாக்கின்றன!

'நாண ஏற்றிய வில்லை ஏந்திய ராமன் மாததிரமா நிற்கிறுன் எதிரியாக?

'ஏ றறிய விலலோன, யாாக கும
இறையவன, இராமனநின றுன்;
மாறறரும நமபிநின றுா,
மறறையோர் முற்றும்நின றூர்,

23. ஏற்றிய விலலோன யார்க்கும இறையவன் ராமன நின்றுன - நாணேறறிய விலலோடு அதாவது சதா யுதத சனனத்தனுய நிறகிறுன ராமன மாற்றரும் தம்பி நினறுன்— ஒப்பறற தமபி லக்ஷமணன நிறகிறுன் மற்றையோர் முற்றும் நினறூர்-மறறும் வீராகள எனறு சொல்லக் கூடியவர்கள் எலலாருமே ராமன பக்கததில் நிறகிறுர்கள்.

கூற்றமும நின்றது,எம மைக
கொல்லிய விதியும நின ருன

தோறறஎம பக்கலஐ ய
வெவ்வலி தொலையவந தாய ' (288)

24. மேலும் சொல்லுகிருன் கும்பகாணன்.

'தம்பீ! இந்த இலஙகை ஊருக்கு நீ இபபோது வந்தது பிசகு, எபபோது வர வேண்டும் தெரியுமா? சொல்லுகிறேன்'.

'வருவதும இலஙகைஊாக்(கு), இப
புலைஎலாப மாணடபின னைத்;

திருவுறை மாாபனோ டும
புகுந்தபின, எனறுமதீ ராப

23 கூற்றமும நினறது - அவன ஏவிய தொழிலை நிறைவேறறுவதறகு நினறது போல எமனும் நிற்கிருன. எம்மைக் கொலலிய விதியும நினருன் - ஆதியிலேயே கஙகணங கட்டிக் கொணடு நினற மாதிரி நிறகிறது விதி — எஙகளைக் கொலலததான தோற்ற எம பக்கல - இபபடி சதி பணணி னிற மாதிரி எலலாருமே நிறகும போது தோறருய விட்டது எனறு தானே சொல்ல வேணடும எஙகள பககம் ஐய வெவவலி தொலைய வந்தாய - விபீஷணனே உனககு வநதுள்ள அபாரமான பலததைத தொலைபபதற காகவே இஙகே வநதிருககிருய

24. வருவதும இலஙகை ஊர்க்கு-வர வேணடியதுதான நீ இந்த இலங்கை ஊருககு எப்போது தெரியுமா இபபுலை யெலாம மாணட பினனை – இஙகுள்ள புலையர் கூட்டமாகிய அரக்கர் எலலாம் இறநதொழிநத போதுதான திருவுறை மார்பனோடும் புகுநதபின்-வெறறி பெற்று வீரலக்ஷமி தஙகும் மார்பன் ராமனேடு இலங்கைக்குள் புகுநத பிறகு.

பொருவரும செல்வம்நுய்ப் பாய;
போதுநி' எனனப, பின னேனை

'கருமமஉண டுரைபப'என் று,
'உரை'எனக் கழறல்உற் றனன். (289)

25. விபீஷணன் சொல்லுகிறான்.

'உன்னிடத்தில் ராமனுக்கு மிக்க அனுதாபம். அவனே என்னை உன்னிடம் போய்ப் பேசும்படி அனுப்பி யிருக்கிறான்

உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள அன்பினுலும் கருணையினுலும் எனக்காக நீ செய்ய வேண்டிய காரியம் இதுதான் '

'வேதநா யகனேஉன னைக
கருணையால் வேணடிவிட் டானை,

காதலால் என் மேல்வைத் த
கருணையா ற கருமமச தே,

24 எனறும் திராய பொருவரும் செலவம் துய்பபாய - எனறெனறும் ஸ்திரமாய் நிறககககூடிய ஒப்பறற லங்கா சாம்ராஜ்யததை ஆணடு அனுபவிப்பாய் போதுநி எனன- அதனுல இப்போதே திரும்பி ராமனிடம்போய விட வேணடும எனறு கும்பகாணன சொலல பினனேனை கருமம உணடு உரைபப எனறு தமபி விபீஷணன், உனககுச் சொல்ல வேணடிய முக்கியமான காரியம் இருககிறது என்று சொலலவும், சரி சொல எனறு கும்பகர்ணன் சொல்லவும், சொலலுகிறுன விபீஷணன.

25 வேத நாயகனே-ராமனே. கருமம் சதே-எனக்காக நீ செய்யும் செயல இது தானே

ஆதலால அவனைககா ண
அறத்தொடு திறமபாஐ ய!
போதுவாய் நீயே'என ளுப
புநதிநைந(து) உரைத்த தமபி (290)

25. ஆதலால அவனைக் காண — ஆகவே ராமனைக காணுவதறகாக அறததொடு திறமபா ஐய — தர்மததை விட்டுச் சிறிதும் விலகாத என அப்பனே. போதுவாய நீயே என்று — நீயே வரவேணடும என்று. புநதி நைந்து உரைதத தம்பி—மனமானது நைநது பேசிய விபீஷணனுனவன

குறிப்பு கும்பகர்ணனுக்கு மனம் இளகி நிறகிறது. அப்படியே தம்பி விபீஷணனுககும் இளகி நிறகிறது.

ராமனிடம் போய்விடு!

26 'தம்பி விபீஷணன் ராமனிடம் இருந்து பிரிந்தல்லவா வந்துவிட்டான் என்று எண்ணிக் கொண்டு வருத்தப்பட்டான் கும்பகர்ணன்

ராமனே அனுப்பித்தான வந்திருக்கிறேன் உன்னிடம் என்றான் விபீஷணன

'நீயே ராமனிடம் வர வேண்டும் என்று பரிந்து சொல்லிக் கும்பகாணன காலில் விழுந்தான் விபீஷணன

மாலைசுற்றிய ரத்தின கிரீடம் தரையில் தோய்கிறது.

கையால் அண்ணனது காலைப் பற்றிக்கொண்டு புலம்புகிறான் விபீஷணன்

தும்பியந் தொடையல்மாலைச்
சுடர்முடி படியிலத்தோயப்
பம்புபொற் கழலகளகை யால்ப
பற்றினை புலம்புமபொற் றோளத
தம்பியை, எடுத்துமார்பிலத்
தழுவித்,தன தடங்கணூடு
வெம்புண்ணீர் சொரியநின்றான்
இனையன விளம்பலுற்றான (291)

---

26. தும்பியந் தொடையல மாலைச் சுடர்முடி — வண்டு சூழும் புஷ்ப மாலை சுற்றிய விபீஷணனது ரத்தின கிரீடம். படியிலத் தோய — தரையில் பட்டுக் கிடக்க. பம்பு பொற் கழலகள - சப்திக்கிற அழகிய வீரக் கழல அணிந்த கும்பகர்ணனது காலை கையால்ப் பற்றினன் புலம்பும் —

2. சீதை சிறை வந்து எத்தனையோ மாசங்கள் ஆகிவிட்டன. அவளுடைய முகத்தில் ஏக்கம், தேட்டம் எல்லாம் நிறைந்து நிற்கின்றன. வெகு தூரததை எட்டி நிற்கிற மாதிரி இருக்கின்றன கண்கள்—ராமன இருக்கும் இடத்தை நாடித்தான். ராவணன் வந்ததும் பயம் வேறு வந்து மேலிடுகிறது அநத முகததில். இதைப் பாாத்துக் கொண்டான் அனுமன். அதோடு எதிரில் நிற்கும் ராவணனது அடங்கி ஒடுங்கி நிற்கும் நிலையையும் பார்ததுக் கொண்டான. விஷயம் தெரிந்து விட்டது. அக் கினியை நெருங்க அஞ்சுகிருன் அரக்கன் என்பதை யும் உணாந்து கொணடான. ஒரே ஆனந்த வெறிக்கு உள்ளாகிருன்

'வாழி சானகி
வாழியி ராகவன

வாழி நானமறை
வாழியா அந்தணா

வாழி நலலறம்'
எனறுற வாழத்தினை,

ஊழி தோறும
புதிதுறும கீர்த்தியான (17)

2. ஊழி தோறும புதிது உறும கீர்த்தியான உலகததில் தனனைப் பரித்தியாகம் செயது தொணடியறறும் அறபுத

27. தரையில்ப் பெண்கள் கோலம் போடு கிறார்கள். கோலப்பொடி கொண்டு போடுவார்கள். அரிசிமாவைத் தண்ணீரில்க் கரைத்தும் கோலம் போடுவாாகள்

` இந்தக் கோலங்கள் கொஞ்சம் தரையில்ப் பதிந்து நிற்கும் கண் ணுக்கும் புலப்படும்

வெறும் பச்சைத தண்ணீரைக்கொண்டு கோலம் போட்டால் நிற்கவா செய்யும்? ஒரு நொடியில் -ஆவியாயப் போய வெறுந் தரையாகததான் இருக்கும்.

ஒரு க்ஷணததில் அல்லவா நீாக்கோலம் மறைந்து விடுகிறது

'வாழக்கையும் அதன் லக்ஷயங்களும் இன்பங் களும் அபபடி க்ஷணத்தில் மறைவனவாய்ததான் இருக்கினறன' என்கிருன் கும்பகர்ணன்

'ஆனாலும் அந்த வாழக்கையில் ஆசைகொண்டு எனன எல்லாமோ செயயச சொல்லுகிறது அரசர் களை அண்ணன் ராவணனையுந்தான்

- கையிலை பறறிகொணடு அலறுகிற பொற்தோள தம்பியை - அழகிய தோள கொணட தம்பியை எடுத்து மார்பின்த் தழுவி - கையால எடுதது மாாபோடு தழுவின வனுப தன தடங்கண் ஊடு வெம புண நீர் சொரிய நினறுன - தன விசாலமான சிவநத கணணில இரதத வாரி போலக் கணணீா சொரிய நின்றுன— கும்பகர்ணன இனியன விளம்பல உற்ருன - அவன் கீழ்ககணடபடி பேச ஆரம்பித்தான்.

'என்னை யுத்தத்துக்கென்றே வளர்த்து யுத்தத் துக்கான இந்த வேஷத்தை யெல்லாம் போட்டு இங்கே விட்டிருக்கிறான் அண்ணன். இது தெரிகிற தல்லவா உனக்கு'

'நீாக்கோல வாழவைநச சி
நெடிதுநாள வளாத்துப்பினனைப

போாககோலம செயதுவிட டாக(கு)
உயிாகொடா(து) அஙகுபபோ கேன

தாாககோல மேனிமைந் த
எனதுயா தவிாதியோ யின

காாக்கோல மேனியா னைக
கூடுதி கடிதின' என றான (292)

27 நசசி - விரும்பி நெடிதுநாள வளாததுது - இததனை வருஷமாக எனனை யுததக் கடாவாகக வளாததது பினனைப போாக்கோலம செயதுவிடடாாக்கு-கடைசியாக ஆசையோடு இபபடி போாககோலம் செயது இஙகு வரவிட்ட அணணனுககாக உயிர் கொடாது அஙகுப போகேன - உயிரைத தததம செயயவேணடும, அபபடிச செய்யாமல ராமன பககம போகமுடியாது நான தாாக்கோல மேனி மைந்த - அழகிய மாலை அணிநத மாா|கொணட தமபியே எனதுயர் தவிாததியாயின - என மனசில இருககிற துயரததை நீககவேணடும என்று நீ எணணினால நீ செயய வேணடியது இததான காாக்கோல மேனியானை - நீலமேக சாமள வாணனாகிய ராமனை கூடுதி கடிதின என்ருன - இபபோதே ஒரு நொடியிலதத திரும்பிப போயச சோநது விடவேணடும நீ — என்று சொனனான் கும்பகாணன

குறிபபு தம்பி விபீஷணனன மேல உளள ஆசையும அனபும, அவன எபபடியாவது உயிர் தபப வேணடும் என்ற ஆததிரமும, ஒரு அறபுதமான கவி உருவம் எடுக கிறது செயயுளில்.

உயிரைக் கொடுத்துத் தீர்க்க வேண்டியதுதான்!

28. விபீஷணன் கும்பகர்ணனிடம் வந்தான். அவன் காலில் விழுந்தான். ராமனிடம் வந்து விடும் படியாகக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பினான்.

கும்பகர்ணனது மனசு இளகிவிட்டது. தம்பியை எடுத்து மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருகிய வாறாகவே சொன்னான்.

'அண்ணன் ராவணன் யுத்தத்துக்கு என்றே என்னை வளர்த்து விட்டான். அவனுக்காக உயிரைத் தத்தம் பண்ண வேண்டியதுதான். இந்த நிலைமை யில் நான் சொல்லுவதை நீ கேட்க வேண்டும்.

'என்னுடைய துயரத்தைத் தீர்க்கிறது என்றால் இப்போதே திரும்பிப்போய் அந்த ராமபிரானோடு கூடிவிட வேண்டும் நீ' என்று மிகக பரிவோடு சொன்னான் கும்பகர்ணன்.

மேலும் சொல்லுகிறான் —

'நமக்குக் குலதெய்வம் சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரம்மாதான். அந்த பிரம்மாவின் அருளினாலே உயர்ந்த குணங்கள் உன்னிடத்தில் அமைந்திருக் கின்றன. உலகத்துக்கே ஒப்பற்ற தலைவனாய் இருக் கிறாய் நீ. உன்னுடைய லக்ஷியத்திலேயே நின்று நீ தொழில் செய்கிறாய் பொருத்தம்தான் அது உனக்கு.'

'மலரினமேல் இருந்தவள் ளல்
வழுவிலா வரத்தினால் நீ
உலைவிலாத தருமம்பூண் டாய,
உலகுள தனையுமுள ளாய,
தலைவனா நீ உலகுக்கெல லாம,
உனக்கது தக்கதே யால்
புலையுறு மரணமெய்த நல
எனக்குறு புகழெலலாரு மால்.' (293)

28 மலரினமேல இருந்த வள்ளல - தாமரை மலரில இருக்கும பிரமமதேவன அருளிய வழுவிலா வரத்தினால - சிறந்த வரத்தினால நீ உலைவிலாத் தருமம பூண்டாய - என்றும் நிலைதது நிறபதான தாம நெறியைக கைககொணடு ஒழுகி வருகிறாய அது காரணமாக — உலகு உள தனையும் உள்ளாய - உலகம் இருக்கும வரை புகழுலகததில நீயும் இருப்பாய. தலைவனா நீ உலகுக் கெலலாம - உலகததாருக்கு எலலாம வழிகாட்டும தலைவனாய இருக்கிறாய நீ. உனக்கது தக்கதே யால - தாம நெறியோடு ஒட்டி ஒழுகுதல உனககுச சரிதான, ஆனால. புலையுறு மரணம எய்தல மிருகத் தனமை யோடு யுததததிலச சாடி உயிரை விட்டு விடடால. எனக் குறு புகழ எனறுமால - எனககுத தகுதியான புகழ என்று ஆகும, அவவளவுதான.

குறிப்பு ஒரு வீரனுககு உயிரை விடுகிற காரியம பெரிதே அலல. ஆயிரம, லக்ஷம என்று யுததகளததில சாமானிய மககள உயிரை விடுவதைப பாாததிருககிறான கும்பகாணன. அபபடி உயிா விடுவது மிருக இயலபு எனறே படுகிறது அவனுககு. அபபடி உயிா விடுவதைப 'புலையுறு மரணம' என்று குறிககிறான.

ஒரு உயர்நத லக்ஷியத்தை ஒட்டித தனித்து நிறகும தன்மையை மிகபபெரிய தனமையாகக் கருதுகிறான் கும்ப கர்ணன். அநதக கருத்து காரணமாகவே தம்பி விபீஷணனை மிக உயர்ந்த லக்ஷிய புருஷனாக மதிக்கிறான்.

29. விபீஷணனை மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுத் தன் போன்ற சாமானிய மக்களுக்கு உரிய கடமை இன்னது என்பதை எடுத்துச் சொல்லுகிறான்

'அரசனானவன் யோசனை இல்லாமல் அக்கிரமம் செய்ய எத்தனிக்கலாம். அப்போது என் போன்றவர்கள் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதைச் சொல்லுகிறேன்

'அக்கிரம வழியை விட்டு நல்வழிக்குக் கொண்டு வர முயலவேண்டும் அது நல்ல காரியம் சந்தேகமில்லை.

'ஆனால் அவனைத் திருத்துதல் முடியாது என்றால், வேறு வழி இல்லைதான் என்போன்றவர்களுக்கு.

என்ன செய்ய வேண்டும் நாங்கள்? சொல்லுகிறேன் கேள்'

'கருத்திலா இறைவன் தீமை
கருதினால், அதனைக் காத்துத்

திருத்தலாம் ஆகில் நன்றே;
திருத்துதல் தீராது ஆயின்

29. கருத்திலா இறைவன் தீமை கருதினால் - யோசனை இல்லாமல் அரசன் அக்கிரமம் செய்யக் கருதினால். அதனைக் காத்துத் திருத்தலாம் ஆகில் நன்றே - அந்த அக்கிரமத்தைத் தடுத்து அவனை வழிக்கு வரச் செய்தல் நன்றுதான் ஆனால்,

பொறுத்துறு பொருள்உண்டா மோ?
பொருதொழிற்(கு) உரியராய் மற(று)
ஒருத்தரின் முன்னம்சா தல
உடைவற(கு) உரிமையம் மா. (294)

29. திருத்துதல தீராதாயின பொருத்துறு பொருள உண்டாமோ—திருத்த முடியாமலப் போனால் அவனிடத்திலச் சொல்லுவதறகு வேறு என்ன இருக்கிறது, ஒன்றும் இலலை, ஆகையால பொருதொழிற்கு உரியராய—யுத்தம செயவதறகு உரிய ஆளாய. மறறு ஒருத்தரின முனனம் சாதல—வேறு ஒருவர் உயிரைக கொடுபபதறகு முன்னதாகவே உயிரைக கொடுக்கும காரியம உண்டு அவர்க்கு உரிமை அம்மா—அரசனுக்கு உரிய கடமை ஆகும. சந்தேகம் இலலை

குறிபபு உலக மககளில இரணடு விதமான லக்ஷயம கொணடவாகள இருககிறாாகள

ஒரு வகை லக்ஷயம் உடையவர்களுககுச சததியம, தாமநெறி இவைகளை விட்டு எககாரணததாலும விலக முடியாது அவாகளுககு உயிரை விடுவது எளிது. தன உயிரை மாததிரம அலல தனனோடு ஒடடியவாகள உயிரைக்கூடத தததம செயதுவிடுகிறதும பெரிய காரியம் அலல

மனுநீதி கணட சோழன ஒரு கனறுக்காகத தன ஒரே மகனை யே தததம செயதான எனபது புராணக கதைதான் ஆனாலும கதை ஒரு லக்ஷயததைக குறிததே எழுநதது

மனுநீதி கணட சோழனை ஒதத அரசர்கள உலகததில பல இடஙகளிலும இருநதிருககிறாாகள எனபதைச சரித்திரம சொலலும அததகைய அரசாகளது மனபபாஙகைக் கும்பகர்ணன நன்கு அறிநதவன

தம்பி விபீஷணனை அநத அரசா கூட்டததிலவைததுப பார்ககிறான அபபடிப பார்கக முடிகிறது கும்பகர்ண னுக்கு

அததகைய லக்ஷ்ய புருஷாகளை விட்டு விட்டுத தன்னைப போன்ற சாமானிய மக்களது நிலைக்கு வநதால அது வேறு காரியம்.

ஏதோ ஒரு வகையான லக்ஷ்யததை வைதது வாழ்ககை யை நடததவேணடும உணமையோ நீதியோ, கூடுமான வரை ஒட்டி ஒழுக வேணடிய காரியஙகளதாம் அவை ஆனாலும கொஞ்சம் அபபடியும் இப்படியுமாகப் பேரம் பணணிககொளள வேணடியதுதான.

ஆகவே, வீரர்களுக்கு அதாவது போா வீரர்களாக வளர்க்கபபட்டவர்களுககு, யுததம் செய்து உயிரை விட்டுச சமாளிக்க வேணடியதுதான காரியம.

இநத இனததில தனனைச சோததுக கொளளுகிறுன கும்பகாணன

எமனையும் ஆட்டுவிப்பேனே நான்!

30 விபீஷணன கும்பகாணனிடம் மிக்க ஆததிரம் கொணடவனாய அவனை ராமனிடம வரும் படியாக அழைததான எனபதைப பாாததோம.

கும்பகாணனும் தம்பி விபீஷணனிடம் மிக்க பரிவு கொணடவனாய 'நீ உயாந்த லக்ஷயததுக்கு உரியவன, உன புகழ் உலகம உள்ள அளவும் நிற்கும். ஆனால எனபோனற சாமானய மக்களுக்கு லக்ஷயம் எலலாம் போரிலச சென்று மிருகததனமை யான மரணம எயதுதலதான என்று சொனனதை யும் பாாததோம்.

அதறகு மேலும் சொன்னான

'அரசனைத திருதத முயல வேண்டும அது முடியாது போனால் அவனுககாக உயிரைத தததம் பண்ணுவதுதான செயயவேணடிய காரியம்' என்று சொனனதையும் பாாததோம.

இந்த வாாததையைச சொன்னதும் கும்பகாண னது மனசு தமபியைவிட்டு நீங்கித தமயனிடம் சென்று விட்டது. தமயன என்ன சாமானியப் பட்டவனா!

ராவணன் உண்மையிலேயே உயாந்த பக்தன, நல்ல அறிவாளி. கலைகளிலத தோயந்து பணபட்ட உள்ளம் படைததவன.

மக்களிடததில் அதாவது பிரஜைகளிடத்தில் மிக்க அனுதாபம் கொணடவன

இலஙகை எரிபட்டு மக்கள மடிந்தாாகள் எனற விஷயம் அவனை நெடுநாள் வரைக்கும் தீராக் கவலைக்கு உள்ளாக்கி விட்டது

பிரஜைகளிடததிலேயே அவவளவு பாசம். குடும்பததில் உளளவாகளிடததில் உள்ள பாசமோ ஒபபற்றது. பிளளைகளிடததில் ஒரே வாஞ்சை. அபபடியே தமபிமாாகளிடததிலும், அதாவது விபீஷணன் கும்பகாணன இருவா இடததிலும் அளவிலலாத வாஞசை

அது காரணமாகவே விபீஷணன் ராவணனுக் காக அவவளவு பரிந்து வாதாடினை. அபபடியே கும்பகாணனும் வாதாடினன்.

அணணனிடததிலுள்ள பாசம் அவவளவு ஆழ மாய் இருக்கிறது இரணடு தம்பிகளுக்கும்.

கும்பகாணனுடைய மனசு விபீஷணனை விட்டு விட்டு இபபோது ராவணனை நோககிச் செல்லு கிறது. ராவணன மேல் உள்ள பாசம் கும்பகர்ணனை எதிாபாராத ஒரு வேகததோடு தாக்குகிறது

'ஒப்பற்ற தீரனுயிற்றே அணணன். பகைவா என்று யாருமே கிடையாதே. கயிலையஙகிரியைக் கூட செநதூக்காயத தூக்க வல்லவன என்று சொல்ல வேணடுமே. அடடா!'

உயாநதவீ ரன
ஏதிலார் யாருமஇல் லான,

பிணைஒனறு கண்ணுளபங கன
பெருஙகிரி நெரியபபோத த

பணைஒலாறு திரளதோள,கா ல
பாசததால பிணிபபககூ சித

துணையினறிச் சேறலநன ரே
தோறறுள கூறறினசூ ழல' (295)

31. அண்ணன ராவணனை எண்ணிய மாத திரத்தில் கும்பகாணனது உள்ளததில ஒரு சோக வெறியே உணடாய விட்டது. அநத வெறியில்த் தன் அணணன கால பாசததால் கட்டுபபட்டு பயத் தால நடுநடுஙகி எமலோகததில துணையில்லாமல் நடந்துபோகிறதாக ஒரு காட்சி கணணுக்குத தோனறுகிறது

30. இணையினறி உயாநத விரன ஏதிலாா யாரும இல லான – ஒபபறற வீரன, எதிரியே இலலாத வீரன் (ஏதிலாா எதிரிகள) பிணை ஒனறு கணணுள பஙகன – மான போனற கணணுள பாாவதியை இடது பககததில கொணட சிவபெருமானது பெருஙகிரி நெரியப போதத – கயிலையஙகிரியானது நெரிநது போகுமபடியாகத தூககிய பணை ஒனறு திரள தோள – பெருமை வாயநத திரணட தோளகள கால பாசததால பிணிபபக் கூசி–எம தூதாகளது பாசக கயிறறினால கடடுணடு பயததுககுளளாகி துணை யினறிச சேறல நனறே – துணை யாரும இலலாதபடி நடநது செலலுதல நனறாக இருககுமா? அவன தகுதிககுப் பொருநதுமா?

அதுவும எஙகே? — தோற்றுள கூற்றின சூழல – தோறறுபபோன எமனது உலகததில.

ஆனமாககள் நெடுகிலும் இருந்திருககின்றனர்;
பிறக்கப போகின்றனா. அநத ஆனமாக்களின் சீலங்களை
அனுபவிககுந் தோறும் அனுமனை நினைப்பார்கள், புதிய
ஆர்வத்தோடெல்லாம் புகழுவார்கள் உலகத்தார்.

குறிபபு: தர்ம தேவதை உலகத்தையே அல்லவா
காததுக் கொணடிருக்கிறது சீதையைக் காததுக் கொண்
டிருக்கிறது. ராமனைக் காததுக் கொணடிருக்கிறது. வேதங்
களையும் வேதியர்களையும் காத்துக் கொணடிருக்கிறது,
(அரககர்களால பாதிககப்படவிலலை.) அந்த தர்ம தேவ
தையும் எனறெனறும் வாழ்க! இநத விதமான பாவம்
செயயுளில அழகாயத தொனிக்கிறது.

உள்ளத்துக்கு உண்மையான காட்சிதான்.

இந்தக் காட்சி தோனறிய மாத்திரத்தில் வீரா வேசம் பொங்கி வருகிறது தன்னுடைய மானமே பெரிதென்ற எண்ணம் தனிதத வேகத்தோடு மேலிடு கிறது

'இந்த இலஙகை சாம்ராஜயததை விரும்பி, என் தமயனது உயிரை வாஙகிய எதிரியை வாழ்த்துகிற காரியம் எனக்கு முடிகிற காரியமா?

'செமபிட்டுச் செய்தஇஞ் சித
திருநகாச் செலவமதே ரி,
வமபிட்ட தெரியல்எம முன
உயிாகொணட பகையைவாழத் தி
அமபிட்டுத துனனமகொண் ட
புணஉடை நெஞசோ(டு), ஐ ய
குமபிட்டு வாழகிலேன யான,
கூறறையும ஆடலகண டேன ' (296)

31 செமபிட்டுச செயத இஞசி — சுணணும்புககுப் பதிலாகச செமபை உருககிவிட்டுக கலலுகளை இணைதத கோட்டை கொணட திருநகாச் செலவம தேரி - இநத அழ கிய இலஙகை நகரமாகிய செலவததை விருமபி அதறகாக, வம்பிடட தெரியல-வாசனை கொணட மாலை சூடிய. எமமுன - என தமயன ராவணனது உயிா கொணட பகையைவாழதத- உயிரை வாஙகிய எதிரியை வாழததிக கொணடே. அம் பிட்டுத் துனனம் கொணட புணஉடை நெஞசோடு - அமபினால குததிப புணபட்டது போனற மனசோடு ஐய - தமபி விபீஷணனே குமபிடடு வாழகிலேன யான - எதிரியைக் கும்பிடடு உயிர் வாழதல எனபது முடியாத காரியம். கூற்றையும ஆடல கணடேன - எமனையும குரஙகாட்டம் ஆட்டக் கூடிய எனக்கு-முடியாத காரியம்.

குறிப்பு கும்பகர்ணனுக்குத் தம்பி விபீஷணனிடம் எவ்வளவு பாசமும் மதிப்பும் இருந்ததோ அவ்வளவு அண்ணனிடமும் இருக்கிறது.

அண்ணன் மேல் வந்த பரிவு அபூர்வமான உணர்ச்சியைக் கிளறிவிட்டது

அழகான பாவம் கொண்ட கவி

எங்களைக் குறித்து வருந்த வேண்டாம்!

32 கும்பகர்ணன் விபீஷணனைப் பார்த்தவுடன் இவனும் நம்மோடு யுத்தத்தில் மாண்டு போவான் போல இருக்கிறதே' என்று வருந்தினன்

அடுத்தாற்போலத் தம்பியின் மேல் ஏற்பட்ட பரிவு ஒதுங்குகிறது உடனே அண்ணன் ராவணன் மீது பரிவு உண்டாயிற்று எமனுடைய உலகத்தில் தனியாகவா கட்டுண்டு நடந்து போவான்' என்று மிகவும் வருந்தினன்

உடனே மறுபடியும் தம்பி விபீஷணன்மேல் இரக்கம் உண்டாய்விடுகிறது மிகக ஆத்திரத் தோடு பேசுகிருன்

ஒரு வினடிகூட இங்கே தாமசிக்கக் கூடாது

'தாழுகிற்பாய அலலை,என சொலத்
தலைக்கொளத் தக்கதென்று

கேட்கிற்பாய ஆயின,எய்தி
அவரொடும் கெழீஇயநடை

82 தாழுக்கிற்பாய அலலை – தாமசம் செய்வது என்பது கூடாது என சொல தலைக் கொளத் தக்க தென்று கேட்கிற் பாய ஆயின் – என்சொலலை அங்கீகரிக்கத் தக்கதென்று கருதி அதனபடி நடக்க நீ தயாராய இருக்கிருய என்ருல

வேட்கிறாய்! இனியோர் மாற்றம்
விளம்பினால் விளைவுண்டென்று

சூழ்கிறாய் அல்லை! யாரும்
தொழுகிறாய்,' என்னச் சொன்னான் (297)

33. மேலும் சமாதானம் சொல்லுகிறான் அந்தக் கும்பகர்ணன்

'ஆகுவ(து) ஆகுங் கால(த்து)
ஆகும்; அழிந்து சிந்திப்

போகுவ(து) அயலே நின்று
போற்றினும் போதல் செய்யும்

32 எய்தி அவரொடும் கெழீஇய நட்பை வேட்கிறாய் – ராம லக்ஷ்மணர்கள் பால் போய் அவர்களுடைய நெருங்கிய நட்பை வேண்டிக்கொள்வாயாக. இனி ஓர் மாற்றம் விளம்பினால் – இன்னும் நீ பேசி என்னைத் திருப்பலாம் என்று எண்ணினால். விளைவு உண்டென்று சூழ்கிறாய் அல்லை – பிரயோசனம் உண்டென்று கருத வேண்டாம். யாரும் தொழுகிறாய் – எவ்வளவு மேற்பட்டவராய் இருந்தாலும் அவர்களும் தொழத் தகுந்த பெரியவன் நீ. என்னச் சொன்னான் – என்று ஆவலோடு சொன்னான் கும்பகர்ணன்

33 ஆகுவது ஆகும் காலத்து ஆகும் – நன்மை ஏற்படுவது என்றால் அதற்குரிய காலத்தில் ஏற்பட்டே தீரும், ஆனால், அழிந்து சிந்திப் போகுவது – அழிந்து சிதறுண்டு நிர்மூலமாய்ப் போகிற காரியம் அயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும் – பக்கத்தில் சதா நின்று சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்த போதிலும் அழிந்து போய்விடத்தான் செய்யும்.

சேக.ற உணாநதோாநின னின
யாருளா! வருநதலசெய யா(து)

ஏகுதி! எமமைநோக கி
இரஙகலை, எனறுமஉள ளாய!' (298)

33 சேகுஅற உணாநதோா நினனின யாருளா — குறை வைககாது விஷயஙகளைத தெளிவாக உணர்நது வைத்தவர்கள உனனைபபோல உலகததில வேறு யார் இருககிறாாகள,—ஆகையால. வருநதல செயயாது ஏகுதி - மனசில வருததம் வைததுககொளளாத படிககு ராமனிடம் போகவேணடும நீ. எமமை நோக்கி இரஙகலை-எனனையோ அணணன் ராவணனையோ எணணிககொணடு மனம் தளர வேணடாம எனறும உளளாய என்றெனறும் உன புகழ் நிறகும் அதனால சிரஞசீவிதான நீ அபபனே! மனசில வருததம கொளளாதே

குறிபபு விபீஷணனுடைய லக்ஷ்யநிலை மிக உயர்நத நிலையெனறு அஙகீகரிககிறான குமபகாணன.

உணாசசி உடைய வீரனது உளளம் இததகைய சநதர்பபஙகளில மனுஷவாக்கம் மேமபடுவதறகான லக்ஷ்யங்களிலே நாட்டம் கொளளும எனபது சரிததிரத் திலக் காணுகிற உணமைதான.

இரணடு கவிகளும் அறபுதமான கவிகள. அறபுத மாய் விளக்குகினறன பாததிரஙகளை.

சேனை எல்லாம் தொழ நடந்தான்!

34. கும்பகர்ணனிடம் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தான் விபீஷணன் — ராமனிடம் வந்து விட வேண்டும் என்று.

'அது முடியாது, தமையனுக்காக உயிரைக் கொடுத்துவிட வேண்டியதுதான்' என்று சொல்லி விட்டு, 'நடக்கிற காரியம் நடந்துதான் தீரும். நீ வருத்தப்பட வேண்டாம் ராமனிடம் நீ சீக்கிர மாகவே போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும்' என்று சொல்லியனுப்பினான் கும்பகர்ணன்.

அப்படி முடிவு சொல்லி விட்டுத் தம்பி விபீஷணனை இரண்டு கைகளாலும் எடுத்து மார் போடு அணைத்துக் கொண்டான்.

என(று), அவன் தனனைமீட் டும
எடுத்துமார(பு) இறுகபபுல லி,

நின றுநின(று) இரஙகிஏங கி,
நிறைகணணால நெடிதுநோக கி,

34 என்று - அவ்வாறு சொல்லி விட்டு. அவன் தன்னை - விபீஷணனை மீட்டும் எடுத்து மார்பு இறுகப் புல்லி - மறுபடியும் கைகளால் எடுத்து மார்போடு அணைத்து. நின்று நின்று இரங்கி ஏங்கி நெடுநேரம் அப்படியே நின்றும் மிக்க துயரத்தோடு ஏங்கியும், பிறகு நின்றும் அதன் பிறகு ஏங்கியும் இவ்வாறு நேரம் கழிகிறது. நிறைகண்ணால நெடிது நோக்கி - விரிந்த கண்ணால் இமை கொட்டாது தம்பியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்—பேசவில்லை, கடைசியாக,

'இனெருடும தீாந்ததன றே
உடனபிறப்(பு) எனப(து)'என ருன;

வெனறிகொள அறத்திே னும
அவன அடித் தலதது வீழந தான.(299)

35. அண்ணன் காலில் விழுந்த விபீஷணன கொஞசம் நிமிாந்து தமையனை வணங்கினன். வணங்கின நிலையில் அவனது கண்ணும், முகமும், மனமும், வாயும் வறண்டு விட்டன. உயிா ஒடுங்கியது, உடலுமே ஒடுங்கி விட்டது.

வணஙகினன; வணஙகிககண ணும
வதனமும மனமுமவா யும

உணஙகினன, 'உயிரோ(டு)ஆக கை
ஒடுஙகினன, உரைசெயதின னும

34 இனெருடுந தீாநதது அனறே உடனபிறபபு எனபது எனருன - இனறேடு, ஆம, தீாநது விட்டதுதான உடன பிறநதோம எனற தொடாபு எனறு வாயவிட்டுச சொனனன அபபடிச சொனன மாததிரததில — வெனறி கொள அறததினும அவனடிந தலதது வீழநதான - தர்மமே ஜெயம் எனற கொளகையில உறுதியாய நினற விபீஷணனும் குமபகாணனது காலில நிலேகலஙகி விழுநதான.

குறிபபு குமபகர்ணனது பரிவையும் துயரததையும் வார்த்தைகளால சிததிரிககிறது செயயுள. குமபகர்ணனது நிலையைப பாாதத பிறகு விபீஷணனுககு நிறக முடியவிலலே அபபடியே அணணன காலில தன வசம அறறு விழுநதான, எனபது பாவம்

35, உணங்கினன - உலர்ந்து விட்டன அவனுககு.

பிணங்கினுல் ஆவதில லை,
பெயாவன, என்று எழுந்துபோந் தான!

குணங்களால் உயாந்தான, சேனைக்
கடலெலாம கரங்கள்கூப் ப. (300)

35 பிணங்கினுல ஆவதிலலை—கும்பகர்ணனேடு முரணடு வதில பிரயோசனம இல்லை. பெயர்வன என்று எழுந்து போந் தான சரி, சரி, இநத இடத்தில் இருப்பதில பிரயோசனம் இல்லை நமமுடைய இடத்துக்குத திருமபிப போக வேண டியதுதான என்று எழுநது நடநதான — உத்தம குணங் களால உயர்நத விபீஷணன சேனைக் கடலெலாம கரஙகள கூபப — விபீஷணன நடநது சென்ற போது நின்று கொண டிருநத அரக்க சேனை முழுதும் கைகளைச சிரத்தினமேல் குவிதது மரியாதை செயதது.

குறிப்பு: விபீஷணனது உயர்நத குணஙகளைக் கும்ப காணன மாததிரம மதித்திருநதான என்பதலல. ஜனங் களும், படைவீரர்களுமே மதிததிருநதார்கள ஒன, ராவணனே மதிததிருநதான.

விபீஷணன எவவளவோ கணடிததுப பேசினுன ராவணனை ராவணனுக்குக் கோபம் வரததான செயதது கோபததிலச சொனனதெலலாம 'என கண முன் நிலலாதே' என்பதுதான-அவவளவுதான சொலல முடிநதது தீஙகு இழைப்பதே எணண முடியவிலலை ராவணனுடைய மனசுக்கு.

அரசியல விஷயம் என்று ஒன்று வநதுவிட்டால எநதப் புண்ணிய ஆதமாவையும் தளளிவிடச செய்யும். விபீஷணனையும் அப்படித்தான தளளிவிட்டான ராவணன.

சொல்லின்றிச் சொலக் கற்றிலம்!

36. கும்பகாணனை விட்டுப பிரிந்து போன விபீஷணன பாசறையில் இருந்த ராமனிடம் போய் நடந்த செய்தியைச சொன்னான

ராமனும் 'ஆம், விதி கும்பகர்ணனைத் தடுத்து விட்டது, நம்மிடம் வர. இனி யுததம் நடக்க வேண்டியதுதான்' என்று சொல்லிக் கும்பகர்ணனது குண நிசயங்களைப் பாராட்டிப் பேசிக் கொணடிருந்தான்.

இதற்குள் கும்பகாணன் போா முனைக்கு வந்து விட்டான்

லக்ஷ்மணன் 'நானே போயக் கும்பகாணனோடு யுத்தம் செயகிறேன' என்று சொன்னான 'அபபடியே செய்' எனறு ராமன் சொல்லி விட்டான

யுததகளததில் யுதத சனனததராய, கும்ப கர்ணன லக்ஷ்மணன இருவரும் எதிரெதிரே நிற்கிறாாகள.

மகா வீராகளான கும்பகாணன லக்ஷ்மணன் இருவரும் யுததம் செயயப போகிறாாகள என்பதை அறிந்து பலரும் வந்து நாலா பக்கததிலும ஆாவத தோடு நிற்கிறார்கள்.

கும்பகாணனுடைய மனநிலை இன்னதென்பது நமக்குத தெரியும். ஏதோ போா செய்யவேண்டியது, மடிய வேணடியது. அணணனுக் கென்று உயிரைத் தத்தம் பண்ண வேண்டியது. அவ்வளவுதான். அதற்கு மேல்க் கவலையில்லை அவனுக்கு.

ஆனால் லக்ஷ்மணனுடைய மன நிலை மிக்க ஆத்தி ரத்தோடு கூடியது. ஏதோ வெறும் வெற்றி கொள் வது என்பதல்ல. சீதா பிராட்டியை அல்லவா மீட்க வேண்டும் ஆகவே ஒரே ஆத்திரம் கொண்டவனாய் நிற்கிறான லக்ஷ்மணன

அத்தகைய லக்ஷ்மணனைப பாாத்துப பேசுகிறான் அந்தக் கும்பகாணன்.

'நீயும் நானும் சாமானியப பட்டவாகளா? நாம் செய்யும் யுத்தத்தைப பாாபபதற்குத தேவாகள் கூட வந்திருக்கிறாாகள

பூாவமான யுத்தம் செய்யும் முறை இன்ன தென்று உனக்குத தெரியும். அதாவது கொஞச நாளில் நாம் இருவரும் ஒருவருக் கொருவா வீர வாாத்தைகள சொல்லிப பாாக்க வந்தவாகளைச் சந்தோஷப்படுதத வேணடும்'

'இராமன தமபி நீ,
இராவணன தமபி நான
இரு வேம

பொராநின றேம, இது
காணிய வநதனர்
புல வோா

36. இராமன தமபி நீ - உலகம் புகழும் வீராதி வீர னான ராமனுடைய தம்பியாய நிறகிறாய நீ. இராவணன தமபி நான- நானோ சகல உலகையும் கட்டி ஆளும் ராவ ணேஸவரனுடைய தமபி. இருவேம் பொரா நினறேம் - இத் தகைய நாம இருவரும போர் செயவதறகாக நிறகிறோம். இது காணிய வநதனா புலவோர் - இநத யுத்ததைதப் பார்ப் பதறகெனறே வந்திருககிறார்கள தேவாகள கூட. (புல வோர் - தேவர்)

தலை பத்தும் சிந்துவாயோ!

3. ராவணன் என்றால் சாமானியப் போ வழியா?

எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானே யானாலும் எதிர்த்து ஒரு கை பார்ப்பவன் என்று சொல்ல வேண்டும். அப்படி உறுதிகொண்ட மனத்தை உடையவன் அவன். ஆனாலும் ஆசை ஒரு பக்கமும் வெட்கம் ஒரு பக்கமுமாக அவனைப் பாடாய்ப் படுத்து

ஈசற்(கு) ஆயினும்
    ஈடழி வுற்(று)இறை
வாசிப் பா(டு)அழி
    யாதமனத் தினன்,—
ஆசைப் பாட்டுடன்
    நாணம்அ டர்த்திடக்
கூசிக் கூசி
    இனையன கூறினன். (18)

3 ஈடழிவு உற்று - உறுதி இழந்தவனாய். இறை வாசிப் பாடு அழியாத மனத்தினன் - கொஞ்சங் கூடத் தளராத மனத்தினன் கூசிக் கூசி இனையன கூறினன் - கூசிக் கூசிக் கீழ்வரும் வார்த்தைகளைச் சீதையின் முன்னிலையில்ச் சொல்லுகிறான்

பராவு தொலசெரு
முறை,வலிக குரியன
பகாந து,

விராவு நல்லமா
விளைககுதும் யாம என
விளம பா (301)

37 மேலும் தொடார்ந்து கூறுகிருன் கும்பகர்ணன்.

'பெயத வத்தினஓா
பெணகொடி எமஉமை
பிறந தாள;

செய்த குறறமஒன
றிலலவள நாசிவெம
சினத தாலக

36 பராவு தொல செருமுறை - நெடுகிலும் அஙகீகரிககபபட்ட பழைமையான போர் முறைபபடி. வலிக்கு உரியன பகர்நது - வீரததுக்கு உரிய வாாததைகளைச் சொலலி விட்டு விராவு நல அமா விளைக்குதும யாம என - அமபுகள பாய்நது கலககும சரியான போரைப புரிவோம் நாம் எனறு. விளம்பா - பேசிவிட்டு

37. பெயதவததின - அடிக்கடி நோனபிருநது செயத தவததின் காரணமாக ஓர் பெண் கொடிஎம உமை பிறந்தாள- ஒரு அருமையான பெண, சூாப்பனகை எஙகளிடைப பிறந் தாள. செயத குற்றம் ஒனறு இலலவள - ஒரு குறறமும் செய்யாதவள அவள். அவளது, நாசியைக் — கொய்த

கொய்த கொற்றவ!
மற்றவள் கூந்தலதொட்(டு)
ஈர்த் த

கைத லத்திடை
வீழ்த்துவன காக்குதி'
என ருன. (302)

38. இருளையே வாணமாக வடித்துப் பூசியது போல் இருந்தது கும்பகர்ணனுடைய கரிய மேனி.

கொற்றவ - வாள் கொண்டு கொய்த வீர சிகாமணியே. மற்றவள் கூந்தல் தொட்டு ஈர்த்த - அவளுடைய கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்த கை தலத்திடை கிடத்துவன - அந்த உன் கையை வெட்டித் தரையிலக் கிடத்தப் போகிறேன் காக்குதி என்ருன -காத்துக்கொள் என்று ஒரு பேச்சுப் பேசி முடித்தான்

குறிப்பு மூன்று பாவங்கள் செய்யுளில் தொனிக் கின்றன.

'பெண் கொடி எம உமை பிறந்தாள்' தங்கை பிறந்தாள் என்கிற அருமை பாவம் தொனிக்கிறது

'தங்கையின் நாசியைச் சிறுபிள்ளைத் தனமாகக் கோபத்திலக் கொய்த வீரனே' என்பது இகழ்ச்சி பாவம்.

இந்த இரண்டு பாவங்களும் ஒதுங்கி வீராவேச பாவத் திற்கு இடங்கொடுக்கிற லாகவம் அபூர்வமான கவி ரூபம்.

அப்படிப்பட்ட கும்பகர்ணன் அந்த விதமாக வீரப் பேச்சுப் பேசினான். அதற்கு மறுமொழியாக லக்ஷ்மணனும் பேசுகிறான்.

அலலின் றுறசெயத
நிறதநதவன அனையது
பகர,
மலலின் றுறசெயத
தோளவன, 'மாறறஙகள்
நும பால
விலலின் றுறசொல்வ
தலலது,—வெநதிறல்
வெள கச
சொலலின் றுறசொலக
கறறிலம யாம' எனச
சொன னான (303)

88. அலலின்றற செயத நிறததவன – இருள கொணடு செயத நிறதததவனான கும்பகாணன. அனையது பகர – அநத வீரப பேசசைப பேசி நிறுதததவும மலலினறை செயத தோளினன - மல யுததததையே பிசைநது செயத மாதிரி இருநதது லக்ஷ்மணனது தோள, அததகைய தோளினன பேசுகிறான

'மாறறங்கள நுமபால – உன வாாத்தைகககுப பதிலான வார்ததைககளை உனனிடம. வெமதிறல வெள்க – பராககிரம் கொணட வீர லக்ஷ்மியானவள நம பேசசைப பார்தது நாணுமபடி சொலலினறை சொலக் கறறிலம் யாம் எனச சொன னான – சொலலினால எதிர மாறறம் சொலலும பள்ளிககூடத்தில நாங்கள் படிககவிலலை' எனறு சொனனான.

குறிபபு மூனறு செயயுளகளும் அபூர்வமான நாடக இயலும பாவ இயலும் கொணடவைகளாய அமைநதிருக் கினறன. கமபரது முததிரை கொணட கவிகள. லக்ஷ்மண னது வீரம் கலநத எளனப பேசசு நம்மனதை விட்டு அகலாது.

தம்பிக்கு நீயே புகல்!

39. யுத்தகளத்தில் லக்ஷ்மணனும் கும்பகர்ண னும் சந்தித்து நின்றதைப் பார்த்தோம்.

கும்பகர்ணன் ஏதோ வீர வார்த்தைகள் பேசி, வீர சல்லாபம் செய்யலாம் என்று சொன்னான். அதற்கு லக்ஷ்மணன், 'வார்த்தைகள் பேசுகிற பள்ளிக்கூடத்தில் நாங்கள் படிக்கவில்லை, அப்பா! நாங்கள் பேசுவதெல்லாம் வில்லைக் கொண்டுதான்! அம்பைக்கொண்டுதான்!'' என்று கும்பகர்ணனது உள்ளம் பஸ்மீகரம் ஆகும்படி சொன்ன ஏளன வார்த்தையைக் கேட்டோம்.

யுத்தம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

லக்ஷ்மணனது வில்லில இருந்து அம்புகள சர மாரியாய்ப் பாய்ந்து வந்தன. அவைகளைக் கும்பகர்ணன் தடுத்து முறித்தான.

கும்பகர்ணனது அம்புகளை லக்ஷ்மணனது அம்பு கள் தவிடு பொடியாக்கின.

இந்தவிதமாக வெகுநேரம் விற் போர் நடந்தது. இருவரும் களைத்துப போனார்கள்.

ராமன் போர்க்களத்துக்கு வருகிறான்.

கும்பகர்ணனும் ராமனும் கடுமையாய் யுத்தம் செய்கிறார்கள்.

ராம பாணங்களால் கும்பகர்ணனது படைகள் எல்லாம் சேதப்பட்டு இரத்தம் நாலாபக்கத்திலும் ஓடுகிறது. இரத்த ஓட்டத்தில் தேரென்ன, யானை

என்ன, குதிரை என்ன, காலாட் படைகள் என்ன எல்லாம் இழுபட்டுப போகிறதாகக் கும்பகர்ணனது மனக்கண்ணுக்குத தோன்றுகிறது.

தன்னுடைய கையும் காலும் புணபட்டு உதவாது போய்விட்டன.

இந்த மன நிலையில் ராமனைப் பார்த்துப் பேசுகிறுன.

சிநதுரசசெங கொழுஙகுருதி
திசைகளதொறும திரையாறு

எநதிரத்தோ கரிபரிஆள
ஈாநதோடப பாாததிருநத

கநதரத்திண கிரிகும்ப
கருணனுமதன கணமுனநின்ற

சுந்தரப பொறறோளானை
முகநோககி இவைசொனனுன (304)

39. சிந்துரச் செஙகொழுங்குருதி - சிநதுரம் போனற ஒரே சிவபபாய உளள இரததபபெருககு திசைகள தோறும் திரை ஆறு – நாலாபக்கமும் அலைகளோடு கூடிய ஆறுகளாக ஓடி. எநதிரததோ கரி பரி ஆள-யுததததுககான எநதிரஙகள அமைதத தோகளும, யானைகளும், குதிரை களும், படை வீரர்களும. ஈர்ததோட பார்ததிருநத – இழு பட்டு ஓடுவதைக கணட கநதரத திணகிரி கும்பகருணனும- ஏதோ குகைகளைக் கொணட பெரும் கலமலைபோலத் தோனறிய கும்பகர்ணனும். தன கணமுன நினற சுந்தரப பொன தோளானை - மநதரகிரிபோல பருத்த தோள் கொணட ராமனை—முகம் நோக்கி இவை சொன்னுன.

40 இரததம் மிகுதியாகச் சிந்திய காரணத தால் மனசில் ஜன்னிக் கோளாறு கண்டு இரத்தப் பெருக்கு ஆருய ஓடுவதாகவும் அநத ஆற்றில் தேர் முதலியவைகள இழு பட்டுப போவதாகவும் தோனறுகிறது கும்பகர்ணனுக்கு.

இந்த மயக்கததுக்குள் ராமனது உருவம் எதிரே தோன்றுகிறது பேசுகிருன

'என தம்பி விபீஷணன நீதியை விட்டுச் சிறிதும் விலகாத உததமன் அரக்காகளாகிய நாங்கள் என்ன தவறெல்லாம் இழைததாலும் அவைகளில் ஒனறும் என தம்பி விபீஷணனைப பாதிக்கவில்லை.'

'நீதியால வநததொரு
 நெடுநதரும நெறியலலால

சாதியால வநதசிறு
 நெறியறியான எனதமபி

40 நீதியால வந்ததொரு - நெடுஙகாலமாய் நியதி பெறறு உயாநத மககளிடையே வநத. நெடுந்தரும நெறியலலால - எலலாத துறைகளிலும் சென்று பரவிய தர்ம நெறி அலலாமல சாதியால வந்த சிறுநெறி - அரககர் குலததோரை ஒட்டிய கீழான நெறியை. அறியான எனதம்பி - அறியாத சனமாாககன எனதம்பி விபீஷணன்.

ஆதியாய்! உனை அடைந்தான,
அரசர்உருக் கொணடமைந்த
வேதியா! இன்னுமஉனக்(கு)
அடைககலமயான வேணடு
கின்றேன' (305)

41. மேலும் சொல்லுகிறுன் கும்பகாணன்

'ராவணனே அறிவோ இரக்கமோ ஒன்றும் இல்லாத நிலையில் இருக்கிறுன இபபோது. தம்பி விபீஷணன்மேல் கோபங் கொணடவனுய்த்தான் இருக்கிறுன் விபீஷணனை எதிரில்க் காண நேர்ந்து விட்டால் உயிரை வாங்கியே விடுவான. இரக்கம் காட்டமாட்டான்.

'தமபிஎன நினைநதிரஙகித
தவிரானஅத் தகவிலலான,
நமபி'இவன தனைக்காணிலக
கொலலுமஇறை நலகாளுல

40. ஆதியாய-ஆதியான கடவுள சொருபமானவனே. உனை அடைநதான — உனனைச சரண அடைநதான. அரசர் உருக் கொணடமைநத வேதியா — அரச உருவோடு அவதரித்த சாவகஞனன கடவுளே, வேதியா - எலலா அறிவுகளும் நிலைககளுய உளளவனே இனனும உனக்கு அடைக்கலம் யான வேணடுகினறேன — விபீஷணன சொனனது மாத்திரம் அலலாமல அவனுககாக நானும உனனை அடைககலம் வேணடிக கொளகிறேன.

41. தமபி என நினைந்து இரஙகித தவிரான் அத தகவில லான - தமபி எனறு இரக்கம் கொணடு விபீஷணனை லேசில் விட்டுவிடமாட்டான ராவணன. நமபி - மககளி னததுககு நாயகமாய உளள ராமனே. இவன தனைக் காணில — இந்த விபீஷணனைக் காணில. கொலலும — கொனறுவிடுவான். இறை நலகாளுல — கொஞசமும் இரக்கம் காட்டமாட்டான் ஆகையால.

உம்பியைத்தான உன்னைத்தான
அனுமனைத்தான ஒருபொழுதும
எம்பிபிரி யாருக
அருளுதியால! எமபிரானே'' (306)

41 உமபியைததான - லக்ஷமணனை ததான. உனனைத தான அனுமனைததான ஒரு பொழுதும எமபி பிரியாருக – என தம்பி விபீஷணன பிரிநது கிறகாதபடி அருளுதியால - அருள செய்வாயாக.

குறிபபு கும்பகர்ணனது வேணடுகோள முடிநதது, உயிர நீஙகிறறு ராவணன புலமபினுன,! சோகத்துககு உளளாஞன. வீராதி வீரஞன தம்பியை இழநதான.

வீரம, நீதி அனபு எலலாம நிறைந்த அரிய பாத்திர மான கும்பகாணன ராமாயாண இதிகாசத்தை விட்டு மறைகிருன.

10. அதிகாயன் வதைப் படலம்

இரண்டு தண்டாயுதங்கள்.

1. கும்பகர்ணன் இறந்து பட்டான் என்ற செய்தி கேட்ட மாத்திரத்தில் தாங்க முடியாத துயர மும் கோபமும் வந்து விட்டது ராவணனுக்கு.

பக்கத்தில் நின்றவர்களைப் பார்த்து 'நீங்கள் ஏன் இன்னும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக் கிறீர்கள்?' என்று கடூரமாகப் பேசினான்.

இதை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அதிகாயன் (ராவணன், தான்யமாலினி என்ற மனைவியால் பெற்ற மகன் அதிகாயன்) சினங் கொண்டவனாய், 'நான் போய் அந்த ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனைக் கொன்று வருகிறேன். சேனைகளோடு போகவும் தயார். தனியே போகவும் தயார், விடை கொடுங்கள் எனக்கு' என்று ஆவேசத்தோடு பேசினான்.

அதன் மேல் ராவணனுக்கு உத்ஸாகம் உண்டாகி விட்டது. பல்லாயிரக் கணக்கான சேனைகளையும் சேனைத் தலைவர்களையும் அதிகாயனுடன் போகும்படி கட்டளையிட்டான்.

அதிகாயன் வருவதைப் பார்த்தான் லக்ஷ்மணன்.

லக்ஷ்மணனும் தன்னுடைய வானர சேனை களோடு தயாராக நின்றான்.

வானர சேனைகளும் அரக்க சேனைகளும் ஆங்காங்கு பல இடங்களில் எதிரத்துப் போர் செயதன. இவைகளுக்கு இடையே அதிகாயனும் லக்ஷ்மணனும் சந்தித்துக்கொண்டாாகள்

பல வகைபபட்ட அம்புகளை இருவரும் எயதார்கள. நெடுநேரம் இருவரும் யுததம் செய்தாாகள். கடைசியில் லக்ஷ்மணனுடைய நீணட பெரும் பாணம் ஒனறு அதிகாயனது தலையைக் கொயது விட்டது அதிகாயன காரியம் முடிநதது

ஆனாலும் வானர சேனையும், அரக்க சேனையும் முரணடி ஒனறையொனறு தாக்கிக்கொண்டிருநதன.

ஒரு தனியான இடததில அரக்க சேனைத தலைவனை கும்பனுக்கும் வானரசேனைத தலைவனை சுகரீவனுக்கும ஒரு வீரபபோா நடககிறது அந்தக் காடசியை நமககுக் காடடுகிறாா கவிஞா கம்பா.

சுக்ரீவனும் கும்பனும் வாளகொணடு ஒருவரையொருவா தாககினாாகள் இருவருக்கும் காயம்பட்டு உடமபெல்லாம் இரததம பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. வாள்களும் முறிநது சிதறிப போய்விட்டன.

ஆஙகாரம் விட்டபாடாக இல்லை. இரததத்தைத் துடைததுக்கொண்டு இருவரும் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறாாகள. இடையிடையே ஒருவாமேல் ஒருவர் மோதுகிறாாகள். கழுததில் அணிந்த மாலைகளும் காலில் அணிந்த கழல்களும் பேரொலி செய்கின்றன. அபபடிப் பாயகிறாாகள்.

4. 'தேவர்களுடைய மனைவியரே அடிதொழுது நிற்கும்படியான அத்தகைய சிறந்த தலைமைப் பதவியானது (நாயகம்) உன்னை வந்து அடையக் காத்திருக்கிறது'

'தேவா தேவியா
சேவடி கைதொழும

தாவில மூவுல
கின தனி நாயகம

மேவு கினறது
நுனகணை, விலககினை,-

யாவா ஏழையா
நினனின இலஙகிழாய' (19)

4 தாவில மூவுலகின தனி நாயகம - ஈடு எடுபபு எனறில லாதபடி மூவுலகத்துககுமே தலைமையாய இருககும பதவியானது மேவு கினறது நுனகணை - உனனை வநது அடையப பாாககிறது. விலக்கினை - நீயோ அதைத தளளுகிறாய். யாவா ஏழையா நினனின - நஷடததுககு உளளானவாகள உனனைப போல யாரிருக்கிறார்கள இலஙகிழாய அரசன எனறால முடியும செஙகோலும் தரிபபவன தரியாமல இருநத சமயத்திலும் அவைகளுககு உரியவன அவன எனறு சொல்லுவதுபோல, சீதை யாதொரு ஆபரணமும் இலலாமல இருநதாலும எநத ஆபரணததுககும அவளுடைய அஙகஙகளே உரியன எனற எணணததிலப் பேசுகிறான ராவணன. வைர அட்டிகையைப பார்த்தால கழுததின ஞாபகமும், வளையலைப பார்ததால கையின் ஞாபகமும் வருகின்றன. பகலக கனவுகளில் ஆபரணஙகளோடு ஒட்டியே சீதையைப் பாாக்கிறான ராவணன ஆகையால, இலங்கிழாய் என்னும் சொல பெணணைக குறிக்கும் வழக்காய இருநதாலும, இஙகே பொருளோடு ஒட்டி நிறகும் சொலலே.

சந்தம

தான தன
தனன்ன தனன்ன
தன ன

இடைத்தார், உட
விறகெழு சோரியை
வா ரித்

துடைத்தார், விழி
யிலத்தழல் மாரிசொ
ரிந் தார்,

உடைத்தா ரொடு
பைங்கழல் ஆரப்ப
உலா விப

புடைத்தார், பொரு
கின்றன கோளரி
போல வார் (307)

1 இடைத்தார்-போரில் தாக்குபவரான இருவரும் — சுக்ரீவனும் கும்பனும் உடலிற கெழுசோரியை - புண் பட்ட உடலில் கொப்புளித்து வரும் இரத்தத்தை. வாரித் துடைத்தார் - கைகளால் எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டார் கள். விழியிலத் தழல் மாரி சொரிந்தார்-கண்களில் இருந்து கோபாக்கினி தாரை தாரையாகப் பொழிந்ததுபோல் இருந்தது உடைத்தாரொடு பைங்கழல் ஆரப்ப - சிறப்பாக அணிந்த ரத்தின மாலைகளும் காலில் உள்ள கழல்களும் மிகுதியாகச் சப்திக்கும்படி உலாவிப புடைத்தார் - அப்படியும் இப்படியுமாகப் பாய்ந்து பாய்ச்சல் காட்டி மோதினார்கள் பொருகின்றன கோளரி போலவார் - யுத்தம் செய்கிற ஆண் சிங்கங்கள் போன்ற சுக்ரீவனும் கும்பனும்.

2 இவ்வாறு பாய்ச்சலும் பாவலாவும் நடந்த பிறகு ஒரு கதாயுதத்தை எடுத்து வீசிக்கொண்டு வந்தான் கும்பன்.

தண்டம் கையில்
வீசிய தாக
அரக் கன்

அண்டங் கள்
வெடிப்பன என்ன
அடித் தான்,—

கண்டங் கது
மாமர மேகொடு
காத் தான்

விண்டங் கது
தீர்ந்தது, மன்னன்
வெகுண் டான் (308)

2 தண்டம் கையில் வீசியதாக – தண்டாயுதத்தைக் கையில் வீசிக்கொண்டு அரக்கன் – கும்பன் அண்டங்கள் வெடிப்பன என்ன அடித்தான் – வானமும் வானத்திலுள்ள கோளங்களும் உடைகின்றனவோ என்று சொல்லும்படி பூமியில் அடித்துக்கொண்டு சுக்ரீவனை நோக்கி வந்தான் கண்டங்கு அது – அதைப் பார்த்து. மாமரமே கொடு காத்தான் – பக்கத்தில் நின்ற ஒரு பெரிய மரத்தைப் பிடுங்கித் தண்டாயுதத்தின் வேகத்தைத் தடுத்துவிட்டான் — ஆனாலும்,

விண்டங்கது தீர்ந்தது மரந்தானே, வைரமேறிய கதாயுதமா அது? — அல்ல, ஆகவே கையில் இருந்த மரம் நொறுங்கிப் பொடிப்பொடியாய்ப் போய்விட்டது மன்னன் வெகுண்டான் சுக்ரீவனுக்குக் கோபமே வந்துவிட்டது — கையாலாகாது போனால் கோபம்தானே வரும்

3. கையில் இருந்த மரம் தகாந்து போகவும் என்ன செய்வான் சுக்ரீவன்? கோபம் வந்து விட்டது அவனுக்கு.

'சரி இருககட்டும் இதோ தொலேத்துவிடு கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொணடு கைக்குததுச் சண்டைக்காகப் பாயப் பாாததான சுகரீவன்

அந்த க்ஷணததில் தானே, நீலன் என்ற குரங்கு வீரன் ஓடியே வந்து மிகப பெரிய ஒரு தணடாயுதத் தைச சுக்ரீவன் கையில் கொடுததுவிட்டான்.

பொனறப பொரு
வேனஇனி எனறு
பொரு தான,

ஒனறப புகு
கினறதொா காலம
உணாந தான —

நினறப பெரி
யோனநினே யாதமுன
நீ லன

3 கொனறப பொருவேன இனி எனறு பொருதான - இதோ அநதக குமபனேச சாகும்படி அடித்துவிடுகிறேன எனறு கோபாவேசததுககு உள்ளான சுக்ரீவன. ஒனறப புகுகினறதொா காலம உணர்நதான - கும்பனேடு நெருஙகி மல யுததததுக்குத தயாராகும நேரத்தை உணர்நதான (நீலன) நினறப பெரியோன் - மேலே கணட மலயுத்தத துக்குத தனனேத தயாரிததுககொணடு நினற சுக்ரீவன். நினேயாத முன - யோசனே செயவதறகு முனனேயே. நீலன - நீலனுகிய குரங்கு

குனறொப பதோர
தண்டுகொ ணர்ந்து
கொடுத் தான். (309)

3. குனறு ஒபபதோர் தணடு கொணாநது கொடுததான - மலைபோனற ஒரு தணடாயுததைதக் கொணடுவந்து சுகரீவன் கையில்க கொடுததான. எதுகை நோக்கி 'நின்ற பெரியோன' எனபது 'நின்றப பெரியோன்' எனறு ஒலிதது நிறகிறது

குறிபபு குமபன கையிலும் தணடாயுதம், சுகரீவன கையிலும் ஒரு தண்டாயுதம் இருககிறது. இரணடு தணடாயுதஙகளும் செயயப்போகும் வேலையை இனிப பார்க்கலாம்

மார்பில் விழுந்தது அறை!

4 யுதத களத்தைப் பாாதடதாம். சுகரீவனும் கும்பன் என்ற அரக்க சேனாதிபதியும் போர்புரிந் தார்கள்.

கும்பன் ஒரு பெரிய தண்டாயுததைதக் கொணடு மோத வந்தான.

சுக்ரீவன் பக்கததிலிருந்த ஒரு மரததைப் பிடுஙகி அதைக்கொண்டு தண்டாயுததநின் வேகத்தைத் தடுததுவிட்டான்.

ஆனால் மரம் நொறுஙகிப போயவிடடது. சுக்ரிவனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது 'அப்படியே போயக கையினால்க குததிக் கும்பனைத தீாததுவிட வேணடியதுதான்' எனறு சொல்லிக கொணடு, அதற்காக ஆயததம் பண்ணினை

அந்தத தருணததில் நீலன என்ற குரஙகு ஓடியே வந்து சுக்ரீவன கையில் ஒரு மாபெரும் தண்டாயுதத்தைக் கொடுத்துவிடடான்

ஆகவே சுக்ரீவன் கைக்கும் தணடாயுதம் வந்துவிட்டது.

ஆத்தண் டு
கொடுத்ததும, கைககொ(டு)
அமைந் தான;

ஒத்தண டமும
மணணுமந டுஙக
உருத் தான,

பித்தனா தட
மாாபொடு தோளகள
பிளந் தான;

சித்தங களா
கலஙகிஅ ரககா
திகைத் தாா (310)

5 சுகரீவன தண்டாயுததததால் அடித்த அடிகள கும்பனமேல் வெகு வேகமாகவே விழுந்து விட்டன.

4 அததணடு கொடுததுதும கைக்கொடு அமைந்தான - நீலன தணடாயுததததைக கொடுததுதும் அதைச் சுகரீவன கையில வாஙகினன, யுததததுககுத தயாா ஆகிவிட்டான. ஓததணடமும மணணும் நடுஙக உருத்தான - வானமும் மணணும் ஒனறுகச சேர்நது நடுஙகுமபடி ஒரே படியாயக காஜிததான. அநத காஜனையோடு தணடாயுதத்தைக் கும்பனமேல பிரயோகித்தான பிததன தட மார்பொடு தோளகள பிளந்தான - சுகரீவனது காஜனையால் பைததியம் பிடிதததுபோல திகைத்து நினற கும்பனது மாாபையும தோளகளையும நொறுககினன. சித்தஙகள கலங்கி அரக்கர் திகைத்தார் - இதைப பாாத்த அரக்கர் ஒவவொருவருமே மனஙகலஙகித திகைததுப்போய நினறூர்கள.

இடியும் மின்னலும் ஒரு மலையின்மேல் விழ அது அடிபெயர்ந்து கீழே விழுவது போல் விழுந்து விட்டான அரக்க வீரனாகிய கும்பன்.

அடியுண் டஅ
ரக்கன், அருங்கனல
மின் ன

இடியுண் டநெடு
மாலவரை என்ன
விழுந் தான்,

முடியுமஇவன
என்றிட — முன்னம
வெகுண் டான்,

'ஓடியும உன
தோள்' என மோதி
உடன்றான் (311)

5 அடி உண்ட அரக்கன் - சுக்ரீவனது தண்டாயுதத்தால அடிபட்ட கும்பன அருங் கனல மின்ன இடி உண்ட நெடு மாலவரை யென்ன விழுந்தான - கொடிய நெருப்பு மயமான மின்னலை வீசிக்கொண்டு இடி விழவும், அதனால உயர்ந்த மலை ஒன்று புரண்டு விழுந்தால எப்படியிருக்குமோ அப்படி விழுந்தான கும்பன். முடியும இவன என்றிட - செத்தான இவன் என்று எண்ணினன சுக்ரீவன், எண்ணின மாத்திரத்திலத்தானே, முன்னம வெகுண்டான- அந்த க்ஷணத்திலேயே கோபாவேசத்தோடு எழுந்தான கும்பன். அந்தக் கோபா வேசத்திலேயே. ஓடியும உன தோள் எனமோதி உடன்றான - இதோ ஒடியப்போகிறது உன்னுடைய தோள் என்று சொல்லிக்கொண்டு தண்டாயுதத்தோடு மோதிச் சண்டைக்கு வந்தான கும்பன.

6. சுக்ரீவனது தோளில் கும்பனது தண்டாயுதம் விழுந்தது. கொஞ்சம் மயக்கம் வந்தது சுக்ரீவனுக்கு. சற்று தடுமாறவும் செய்தது கால்

உடனடியாகவே அந்தத் தடுமாற்றம் நீங்கியும் விட்டது

தோளிற் புடை
உண்(டு)அயர் சூரியன்
மைந்தன்

தாளில் தடு
மாறல் தவிர்ந்து
தகைந்தான்

வாளிக் கடு
விலவிசை யால்எதிர்
மண்டி,

ஆளித் தொழில்
அன்னவன் மார்பின்
அறைந்தான் (3-2)

6 தோளிற் புடை உண்டு - தோளில் அடிபட்டு அயர் சூரியன் மைந்தன் - திகைப்புற்ற சுக்ரீவன் தாளில், தடுமாறல் தவிர்ந்து தகைந்தான்: கால் கொஞ்சம் தடுமாறியது, அது உடனடியாக நீங்கியும் விட்டது, உடனே எதிர்க்க ஆரம்பித்தான் வாளிக் கடு விலவிசையால் எதிர் மண்டி - கொஞ்சம் பின்வாங்கி அம்பின் அதி வேகத்தோடு எதிரே பாய்ந்து ஆளித்தொழில் அன்னவன் மார்பின் அறைந்தான் - சிம்மம்போல வீராவேசத்தோடு போர் செய்த அரக்கனுடைய மார்பில் கதாயுதத்தால் ஒரு அறை அறைந்தான் சுக்ரீவன்

குறிப்பு இந்த விதமாக மோதியும் பின்வாங்கியும் பிறகு மோதியும் தண்டாயுதங்களைச் சிறிது நேரம் பிரயோகித்து வந்தார்கள் இரு வீரர்களும். இனி என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கலாம்

பிளந்தது மலையா, மார்பா?

7 சுக்ரீவன் அரக்க வீரனான கும்பனுடன் யுத்தம் செய்தான் தண்டாயுதங்களைக் கைக்கொண்டவராய் ஓடியும் சாடியும் பின்வாங்கியும், மறுபடியும் ஓடிச் சாடியும் யுத்தம் செய்தார்கள்.

தோள்களில் ஒருவரை ஒருவர் அடித்துவிட்டுப் பின் வாங்கினார்கள், கடைசியாக, சுக்ரீவனுக்கு ஆங்காரம் உண்டாகி விட்டது. ஒரே வேகமாகச் சாடி தண்டாயுதத்தால்க் கும்பனது மார்பில் அடித்தான்.

இதிலிருந்து தொடர்ந்தது தண்டாயுதங்களின் வேலை எத்தனை அடிகள் என்று எப்படி எண்ண முடியும்? நிமிஷத்துக்கு நூறு அடி என்றுல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தானே கணக்கை!

அடி ஆயிர
கோடியின் மேலும்
அடித் தார்

முடிவா னவன்
யாரென வானவர்
மொய்த் தார்,

7 முடிவானவன் யார் என வானவர் மொய்த்தார் – தொலைந்தவன் எவன்என்று தெரியவில்லை வானவர்களுக்கு. அதன்மேல் நெருங்கிவந்து பார்த்தார்கள்

இடியோ டிடி
கிடடிய தென்ன
இரண டும

பொடிஆ யின
தண்டு பொ ருநதினா
புக கார (313)

8 தண்டாயுதங்கள இரண்டுமே நொறுஙகிப் போயவிட்டன வேறு ஆயுதம இல்லை மல் யுததத துக்கு ஆரம்பிதது விட்டாாகள்

மதஙகொண்ட யானைகள்போல ஒருவரையொரு வா மோதி யுததம் செயகிறாாகள அபபடி மோது வதில் உண்டான சபதமானது எட்டுத திசையோடு.

7. இடியோடு இடி கிட்டியதென்ன-ஒரு இடி மறறொரு இடியோடு மோதியது எனறு சொலலுமபடி தண்டாயுதங கள ஒனறோடொனறு மோதின இரண்டும் பொடியாயின தண்டு – மோதியமாததிரததில இரண்டு தண்டாயுதங்களும நொறுஙகிப பொடிப பொடியாயப போயவிட்டன பொருந் தினா புக்கார் – தண்டாயுதம நொறுஙகிப போகவும் இருவரும் ஒருவா கைக்குள் ஒருவராய அகபபட்டு மல யுததம் செயதார்கள.

5. 'இந்த உலகம் மாத்திரம் அல்ல. பாதாள லோகம், தேவ லோகம் அவைகளிலுள்ள ராஜாதி ராஜாக்களும் குடிகள் என்ற நிலையில் எனக்குத் தொண்டு செய்து வருகிறார்கள். அத்தகைய பராக்கிரமத்துக்கு உரியவனான நான் உன் அடிமை' என்னை நீ ஏற்றுக்கொண்டு இரக்கங் காட்ட வேண்டும்' என்று சொல்லுகிறான்

'குடிமை மூன்றுல—
குஞ்செயும் கொற்றத்(து)என்

அடிமை கோடி,
அருளுதி யால்'என,

முடியின் மீது
முகிழ்த்துயர் கையினன்

படியின் மேல்விழுந்
தான்பழி பார்க்கலான் (20)

5 குடிமை — குடிகளுக்குரிய தொண்டு மூன்றுலகும் செய்யும் — மூன்று உலகத்திலுள்ளவர்களுமே செய்யும்படியான கொற்றத்து என் அடிமை — பராக்கிரமத்தோடு இருக்கும் என் அடிமைத் தன்மையை. கோடி — கொள்ளுதி. அருளுதியால் — என் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி அருள வேண்டும் என — என்று சொல்லி. முடியின் மீது முகிழ்த்துயர் கையினன் — தலையின்மீது மிகவும் உயர்த்திக் கூப்பிய கையினனாய் படியின் மேல் விழுந்தான் — சாஷ்டாங்கமாக நிலத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். பழி பார்க்கலான் — இது பற்றி உலகத்தார் ஏளனம் பண்ணுவார்களே என்பதைச் சிறிதும் நினையாதவனாய்.

குறிப்பு காதல் வெறியில் 'அடிமை' என்றும் 'அருளுதி' என்றும் வார்த்தை சொல்லத் தோன்றலாம். அதற்கு மேல் ஏதாவது செய்வது என்பது அடாத காரியம்.

வானம், பாதளம் என்ற இடங்களில் உள்ளவர்களு டைய காது செவிடுபட்டு விடுமோ என்று எண்ணத் தோன்றியது, அவ்வளவு சப்தம்!

மத்தச் சின
மால்களிற் றென்ன
மலைந் தார்,

பத்துத் திசை
யுஞ்செவி டெய்தின,
பல் கால்

தத்தித் தழு-
வித்திரள் தோள்கொடு
தள் ளிக்

குத்தித், தனி
குத்தென மார்பு
கொடுத் தான் (314)

8 மத்தச் சின மால்களிற்று என்ன மலைந்தார் - மதம் பிடித்துச் சினங்கொண்ட கொம்பன் யானைகள் போலச் சண்டை பிடித்தார்கள் பத்துத் திசையும் செவிடு எய்தின பலகால் தத்தித் தழுவி - ஒருவர் மேல் ஒருவர் திரும்பத் திரும்பப் பாய்ந்து கட்டி திரள் தோள்கொடு தள்ளிக் குத்தி - தங்கள் பெருத்த தோள்களோடு ஒருவரை ஒருவர் தள்ளி யும் குத்தியும் தாக்கி வந்தார்கள் கடைசியாக, தனி குத்தென மார்பு கொடுத்தான் - கும்பன் 'உன் கை பலம் இவ்வளவுதான் என்பதைப் பார்த்து விடுகிறேன், ஒரு குத்து வை பார்க்கலாம்' என்று மார்பைக் காட்டினன் சுக்ரீவனுக்கு.

9 ஆம், கும்பன் மார்பைக் காட்டினன் அந்த மார்பில் சுக்ரீவன் குத்தினன் ஒரே குத்தாக.

இரும்படிக்கும் இரும்புப் பீடம் போலத்தான் இருந்தது அந்த மாரபு. ஆனாலும் உலையில்க் காய்ச்சிய இரும்பானது சம்மட்டியால அடிபட்டதும் சதைந்து போவதுபோலக் கும்பனது மாரபும் சதைந்தது. உடனே பிளந்தும் போய விட்டது.

நிலையிலச் சுடு
ரோனமகன வனகை
நெருங்க,

கொலையிலப படு
கமமியா கூடம
அலைப ப

உலையிலப ப(டு)
இருமபென வனமை
ஒடுங்க

மலையிலப பிள(வு)
உறறது நீயவன
மாா பம (315)

9. நிலையிலச சுடரோன மகன வனகை நெருங்க - உறுதியாக - ஒரு மலையில நினறு கொணடு சுகரீவன (சூரியன மகன) கையாலக குததினன கை வநது தாககின மாத்திரததில. கொலையிலப படு கமமியா கூடம் அலைபப – அடைகலவில அடிபடும் கொலலாகளுடைய சமமட்டி அடிககக. உலையிலபபடு இருமபென – கொல உலையிலக காயசசிய இருமபுபோல வனமை ஒடுஙக - மாாபின் திடம் பமம. மலையிலப பிளவுற்றது நீயவன மாாபம – மலையைப போலப பிளநதது கும்பனது மார்பு.

குறிப்பு சுக்ரீவனும குமபனும் பாவலாக்கள போட்டும், பாயநதும், ஒருவரை ஒருவா மோதிக்கொணடு மிருநதாாகள்.

பிறகு தணடாயுதஙகள கொணடு இருவரும் போா செயத விசித்திரத்தையும் பாாதரோம

தணடாயுதங்கள நொறுஙகிப போனதும் அபாரமான மல யுத்தம ஒனறைச செயததையும பாாதரோம.

டிககெட் வாஙகிப பாாகக வேணடிய காரியநதான!

சுக்ரீவன வெறறி பெறுகிறுன கடைசியில சநதோஷம கொணடாட வேண்டிய காரியமே அலலவா?

எரிகிற வீட்டுக்குள்
நின்றவர் போலத்தான்!

10. அரக்க வீரன கும்பன சுக்ரீவனது கைக் குததால் மாணடான

சுக்ரீவன் அதைபபார்ததுக்கொணடு நினறன்

அந்தவேளை நிகுமபன என்ற அரக்கன் சுக்ரீவனை எதிராபபதற்காக ஓடி வந்தான அபபடி ஓடி வருவதைப பாாதத அஙகதன் குறுக்கிட்டு அந்த நிகும்பனை எதிாததான்

இருவரும் கடும்போா புரிநதாாகள்.

அககாலை
நிகுமபன அனலச்செரி
கணணன

புககான, 'இனி
எங(கு)அட போகுவ(து)
என்று,—

10 அக்காலை நிகும்பன அனலச்சொரி கண்ணன - அநத வேளை திடீரெனறு நிகும்பன என்ற தீபபறக்கும் கணகளை உடையவனான அரககன. புக்கான - இடையே வநது புகுநதான் இனி எஙகு அட போகுவது என்று - சுக்ரீவனைப பாாத்து நீ எஙகேடா போயவிடுவாய், பார்க்கலாம் என்று சொல்லிககொணடு —புக்கான

மிக்கான எதிா
அஙகதன உறறு
வெகுண டான,

எககா லமும
இலலதோர் பூசல
இழைத் தாா (316)

11 நிகும்பன கடைசியில் மாணடான் இநத விதமாக வானர வீரர்களால் அரககப படை வீரா களான கும்பன, நிகும்பன் மற்றும் பலா மாய் கிறாகள்

இபபடியெல்லாம் பல பல சில்லறை யுததஙகள் நடந்து கொண்டிருககையில லக்ஷ்மணனது காரியம் தொடுபிடியாய நடந்துகொணடிருககிறது

அதிகாயனைக் கொன்றதோடு நிற்கவில்லை

அரக்கா சேனைகள நின்ற நினற இடமெல்லாம் லக்ஷ்மணனது பெரிய பெரிய பாணஙகள எவவள வோ தூரம் எட்டி வந்து ஊறதம் செயகின்றன அந்தக் கொடுஞ செயலைப பாாததால் யாரும் பயந்து பீதியடைய வேணடியதுதான

10 மிக்கான எதிா - மோதவநதவனுன நிகும்பன் எதிரே அங்கதனை உற்று வெகுணடான—அஙகதன் குறுககிட்டு கோபத்தோடு எதிாததான எக்காலமும் இலலதோர் பூசல இழைததாா – எக்காலததிலும யாரும் பாாத்திராத விதமாய யுத்தம் செயதாாகள

லக்ஷ்மணனது பாணங்கள் குதிரைகளை ஊடுருவிச் செல்கின்றன குதிரைகளும் திடீரென்று கீழே சாய்கின்றன குதிரை மேலிருந்த வீரர்கள் தரையில் நின்றவர்களாய் உடல் பதைக்கிறார்கள்.

யானைமேலிருந்த படைத் தலைவர்கள் அப்பாவிகள் யானை உருண்டு விழவும் காலால் நடந்து செல்கிறார்கள்

பரிபட்டு
விழச்சிலர் நின்று
பதைத் தார்;

கரிபட் டுரு
ளச்சிலர் காலகொடு
சென் றார்

நெரிபட் டழி
தேரிடை யேபலர்
நின் றார்;—

11 பரிபட்டு விழச்சிலர் நின்று பதைத்தார் - அம்பு துளைத்த காரணமாக குதிரை செத்து விழுந்து, குதிரை வீரர்கள் நின்று பதைத்தார்கள். கரிபட்டு உருளச் சிலர் கால கொடு சென்றார் - யானை உருண்டு விழவும் அதன்மேல இருந்தவர்கள் அவமானப்பட்டுக் காலால நடந்து போனார்கள் வேறு என்ன செய்யமுடியும் அவர்களால நெரிபட்டு அழிதேரிடையே பலர் நின்றார்-தேரின் மேற்கோப்புகள் லக்ஷ்மணனது பெரிய பெரிய பாணங்கள் வந்து தாக்கவும் நொறுங்கிச் சுக்குச் சுக்காயப் போய்விட்டன. அப்படிப் போவதைத் தேர்த் தட்டில நின்ற பலர் பார்த்தார்கள். அவர்கள் நின்ற நிலையை என்ன என்று சொலல.

எரிபட் ட
மனைக்குள்இ ருந்தவர்
என னை (317)

11 எரிபட்ட மனைக்குள இருநதவா எனன—நின்றா

குறிபபு இபபடிப பரிதாபமான நிலைக்கு வந்து விடடார்கள் மிகக ஆடமபரத்தோடு குதிரைமேலும், யானைமேலும், தேர்மேலும் இருநது சவாரிவநத அரக்க வீரர்களை.

அபூாவமான பயஙகர பாவங் கொணட செயயுள

யுத்தகளத்தில நேருக்கு நேர் நினறு பாாதது அனுபவிபபது போனற காடசியைத தருகிறது செயயுள.

கண் ஒளி மறைந்தது

12. லக்ஷ்மணனது பெரிய பெரிய பாணங்களால்க் குதிரைகள் மாண்டன, யானைகள் மாண்டன, தேர்கள் நொறுங்கின

அவைகளின் மேலிருந்த வீரர்கள் எல்லாரும் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் அப்படி அப்படியே நின்று விட்டார்கள் சிலர் மெள்ள மெள்ள நடந்து போனார்கள்

காலாட் படைகளுடைய கதி என்ன ஆயிற்று! உடம்பெல்லாம் காயமுற்று இரத்தம் இழந்து மூர்ச்சை ஆகி ஆயிரக் கணக்கான பேர் ஆங்காங்கு கிடக்கிறார்கள்

அவர்களிலச் சிலருக்குக் கொஞ்சம் மூர்ச்சை தெளிந்தது விழித்துப் பார்த்தார்கள். பக்கத்தில் அன்பான மக்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களைப் பார்த்து, தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சொன்னார்கள்

தண்ணீர் கொண்டு வர எத்தனை எத்தனையோ மக்கள் ஆங்காங்கு ஓடினார்கள்

தண்ணீர் வருவதற்கு முன்னமேயே ஆங்காங்கு சிலர் உயிர் விட்டார்கள்

சிலருக்குத் தண்ணீர் வந்தது. தண்ணீரைப் பருகினார்கள் அப்படிப் பருகுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிலர் அவர்களுக்கு இடையே மாண்டார்கள்

இருகணும திறநதுநோக கி,
அயல இருந(து) இரஙகிவிம மி

உருகுதம காதலோா ரை,
உண ணுமநீா உதவுபஎனா ருா

வருவதன முனனமமாண டாா
சிலாசிலா வநதத ண ணீா

பருகுவாா இடையேபட டாா,
சிலாசிலா பருகிபபட டாா (318)

12 இருகணுந திறநது நோக்கி - இரததம இழநது மூாசசிததுப் போயக கிடநதவர்கள சிலருககு உணர்சசி கொஞசம் வநதது, இரணடு கணகளையும விழிததுப பார்த் தார்கள அயல இருநது இரஙகி விமமி - பககததில உட் கார்நது கொணடு இரஙகி விமமி உருகும் தம் மககளைப பாாதது உணணும நீா உதவும எனறுா - குடிப்பதறகுத தணணீா கொணடு வரச சொனனாாகள மககளும் எழுநது போய விட்டாாகள, தணணீா கொணடு வர

வருவதன முனனம மாணடாா - தணணீா வருவதறகு முன்னமேயே மாணடு போனாாகள அநத வீரர்கள

சிலர் சிலா வந்த தணணீா பருகுவாா இடையே படடார் - சிலருக்குத் தணணீா வநதது, அதைப பருகிக கொணடிருந தார்கள, அபபடிப பருகிக கொணடிருந்தவர்களைப் பார்ததுக கொணடிருநத சிலர் தஙகளுககுத் தணணீர் இலலாமலே மாணடார்கள.

சிலர் சிலர் பருகிபபடடாா - மறறும சிலர் தணணீரைப பருகினார்கள பருகின மாத்திரததில் மாணடு விழுந தார்கள்.

13. வேறு சில தநதையர்கள் பாடு என்ன எனறு பாரக்கலாம்.

அவாகளுக்கும் பல இடததில்க் காயம் ஆனு லும் அவாகளுடைய மக்களுக்கு அதை விடக் காயம் அவாகளே அந்த மக்கஸேத தோளில்த தூக்கிக் கொண்டு வேகமாக நடந்து போகிறாகள்,

போகிற வழியில் தோளில் இருந்தபடியே உயிா போய விட்டது மக்களுக்கு மக்களது உடலே அப்படியே கீழே போட்டு விட்டு ஏதோ 'பிழைத் தோம், பிழைததோம்' என்று ஓடினாகளா.

மககளைச சுமநதுசெல லும
தாதையா, வழியினஆவி
உககனா எனனவீ சிந,
தமமைக கொணடோடிபபோ னா

13 மக்களைச் சுமநது செலலும் தாதையர் - காயமுறற மக்களைச சுமநது நடநது போன தநதையர் வழியின ஆவி உக்கனா எனன - அநத மககளின் உயிா போயவிட்டது எனபது தெரியவும விசித தமமைக் கொணடோடிப போனா் - உயிர் போன உடலே அபபடியே கீழே போட்டு விட்டுத தம்மைக காபபாறறிக கொள்வதறகாக ஓடிப் போனாகள்.

அபபடி ஓடிப போகும்போது வாயாலும இரததம் கக்கினாகள. கக்கின மாததிரததில் கண பார்வை மறைந்து போய விட்டது பார்வை மறையவும் காலினலத தடவித தடவி

6. ராவணன் அடாத வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிறான். அதெல்லாம் பழுக்கக் காய்ச்சிய நாராசத்தைக் காதில் செலுத்திய மாதிரிதான் இருக்கிறது சீதைக்கு. செவிகள் தீகின்றன. உள்ளம் மயக்கத்துக்கு உள்ளாகின்றது. சிவந்த ரத்தம் கண்களிலிருந்து கொப்புளிக்கிறது. என்ன செய்வாள் அப்பாவி!

தீய்ந்தன சலாகைஅன் ன
உரைவந்து நுழைவாமுன் னம,

தீய்ந்தன செவிகள்,உள் ளம்
திரிந்தது, சிவந்தசோ ரி

பாய்ந்தன கண்கள்நின் றும்,—
பார்த்திலள் உறுவ,பெண் மைக(கு)

ஏய்ந்தன அல்லவெய் ய
மாற்றங்கள் இனையசொன் னாள் (21)

தலைமேல் கையையும் கூப்பலாம். ஆனால் அதற்கு மேலேயும் போய்விட்டது ராவணனது செய்கை காலில் விழுந்தான் என்ற வெறியின் உச்சத்தை,செய்யுள் உருவம் நன்றாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

6. சலாகை-இருப்பு ஈட்டி. உரைவந்து நுழைவா முன்னம்-வார்த்தைகள் வந்து காதில் பட்ட மாத்திரத்தில். உள்ளம் திரிந்தது - மனசு சுழன்றது. சிவந்த சோரி - சிவந்த ரத்தம். பார்த்திலள் உறுவ—தனக்கு நேரக்கூடிய கொடுமைகள் தென் படவேயில்லை. வெய்ய மாற்றங்கள் இனைய சொன்னாள் — ஆங்காரமான கீழ்வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்.

கக்கினா குருதிவா யாலக்,
கண ஒளி மறையக,கா லால்த்,

திககொடு நெறியுமகா ணுர்,
திரிநதுசென றுயிருமதீாந் தாா. (319)

13 திக்கொடு நெறியும காணுா - திசை தெரியாமல பாதையும தெரியாமல திரிநது சென்று உயிரும தீாந்தாா — அபபடிப போய இபபடிப போயக கடைசியில உயிரை விட்டாாகள.

குறிபபு யுதத களததின கோரமான, பரிதாபமான நிலைமை எனன தெனறு அபூர்வமான முறையில எடுததுக் காட்டுகிருர் கவிஞா.

வர்ணனையிலத தெளிவும் வேகமும் மிக அருமையாக வாயததிருககிறது.

பின் வாங்கி நிற்கும் கடல்

14 யுதத களததில் தநதையை இழந்தவாகள் பலா, மக்களை இழநதவாகள பலா, மற்றும் உயிரை விட்டவாகள எணணிலாத போ

இநதக் கோரக காடசியைப பாாதத அரக்காகள பயமடைநது அபபடியும இபபடியுமாகச சிதறி ஓடி, நகரததுககுள நுழைநதாாகள

அவாகளுக்குப பின தூதாகள பலரும ஓடி-ஞாகள்.

இனனதோா தலைமைஎய தி
இராககதா இரிநதுசிந தப

பொனனகா புகுகாாஇப பால
பூசலைகண டோடிபபோ ன

துனனரும தூதாசெனருா,
தொடுகழல ஆாபபநின ற

மனனவன அடியிலவீழந தாா,
மழையினநீா வழுங்குமகண ணுா (320)

14. இனனதோா தனமை எயதி - இநத விதமாக ஊறதம செயயபபட்டு இராக்கதா இரிநது சிநதிப பொன னகா- பயநதோடிச சிதறுணடவராய அரககா இலஙகை நகரததுககுளப போஞாகள இபபாலபபூசல கணடு ஓடிப போன துனனரும தூதா செனருா- அதன பிறகு யுததத்தின கொடுமையைககணடு ஓடிபபோன தூதாகளும ஒருவரோடு ஒருவா நெருககிக கொணடு போஞாகள தூதாகளும நகரததைச சோநதாாகள தொடு கழல ஆாபப நினற மனனவன- காலில அணிநத கழல சபதிககும்படி ஆததிரத தோடு காலை அபபடியும இபபடியுமாக மிதிததுககொணடு நினற ராவணனுடைய அடியில வீழநதாா மழையினநீா வழுஙகு கணணுா - பாதத்தில விழுநதாாகள, மழைபோலக கணணீா வடிததவராய

15 அப்படி ஓடி வந்து காலில் விழுந்த தூதர்களைப் பார்த்து, ''என்ன நடந்தது? சொல்லுங்கள்!'' என்றான் ராவணன்.

தூதர்கள் சொல்லுகிறார்கள் 'இறந்துபோன சேனையைக் கணக்கிட்டால் மிஞ்சி இங்கு வந்த சேனை உறை போடவும் காணாது

நோக்கிய இலங்கைவேந் தனை
'உற்றது நுவலமின' என றூன
'போக்கிய சேனைதம மிலப
புகுந்துள இறையுமபோ தா
ஆக்கிய போரினை ஐ ய
அதிகாயன முதலவரா ய
கோக்குலக் குமரா எல லாம
கொடுத்தனர் ஆவி' என றூர (321)

15 நோக்கிய இலங்கை வேந்தனை - கண்ணீர் விட்டுப புலம்பிக் கொண்டு காலில விழுந்த தூதரைப பார்த்த ராவணனை போக்கியசேனை தமமிலப- இறந்துபோன சேனையின தொகையைக கணக்கிட்டால. புகுந்துள இறையுமபோதா- தப்பி ஊருக்குள வந்த சேனையானது மிகக குறைவு உறை போடவும போதாது இறந்து போன சேனைகளுககு. ஆக்கிய போரின ஐய- பலமாக முயன்று செய்த யுத்தத்தில, ராவணமனனனே அதிகாயன முதலவராய கோக்குல குமரர் எல்லாம கொடுத்தனர ஆவி என்றூர - அதிகாயன முதலான ராஜகுமாரர்கள எல்லாரும தங்கள உயிரைக கொடுத்தார்கள உனககு வெற்றி உண்டாக வேணடும் என்ற ஆத்திரத்தோடு, என்று சொன்னூர்கள.

16. அதிகாயன் இறந்தான் என்ற செயதி காதில் விழுந்த மாத்திரததிலே ராவணனது உள்ளத தில் ஒனறுக்கொன்று ஒவவாத எததனையோ உணர்சசிகள எழுநது தாக்க ஆரம்பிததன

சமுததிரத்தில் மாறுபட்ட அலைகள் பல ஒனறோடொன்று மோதுவதைப் பாாததிருக்கிறோம்

சில அலைகள கரையை நோக்கி ஓடி மோதுப, மோதிய உடன் ஏதோ தடைபபட்ட மாதிரி திகைத துப பின் வாஙகி மறுபடியும் மற்ற அலைகளோடு மோதிக் கோஷிபபதையும் பாாத்திருக்கிறோம்

அநத சமுததிரக் காட்சியே நம்முடைய கணணுக்கு வருகிறது, ராவணனது மனநிலையைப பாாககும்போது

ஏங்கிய விமமல,மா னம;—
இரஙகிய இரககமவீ ரம,—

ஓஙகிய வெகுளி, துனப ம,—
எனறிவை ஒனறிறுகொன று

16 ஏஙகியவிமமல மானம- பெருமூசசு காரணமாகத தலை நிமிர்கிறது, அதறகடுததாற போல மானம தலையைக கீழே கவிழககிறது இரங்கிய இரக்கம் வீரம் – இறநது போனவாகளுககாகப பரிதாபம உணடாகிறது, அதை ஒட்டியே வீரமும மேலே எழுகிறது. ஓஙகிய வெகுளி துனபம – கோபாவேசம உசசததை அடைகிறது, அதை ஒடடித் துனபமும் மனசைத தாழததுகிறது எனறிவை

தாஙகிய தரங்கமா கக
கரையினைத தளளித்தள ளி
வாஙகிய கடலபோலநின ருன,
அருவிநீா வழஙகுமகண ணை (322)

ஒனறுற கொனறு தாங்கிய தரஙகமாக — மேலே சொனன உணாசசிகள மாறுபட்டிருநதும மனக குழபபததிலை ஒனறையொனறு உயாததித தாஙகிக கொணடு மனசில ஊடாடின — அலைகள ஒனறையொனறு தாஙகி அபபடியும இபபடியுமாக ஓடிப பாயவது போல கரையினைத் தளளித தளளி வாஙகிய கடலபோல நினருன — ஏதோ கரையைத தகர்ததுவிடலாம எனறு பாயநத கடலானது பினவாஙகித திகைபபதுபோலத திகைததது நினருன. அருவி நீர் வழஙகுங் கண்ணுன — அருவி போலக கணணீா வடிததுக் கொணடு நினறவனுன ராவணன .

குறிப்பு ராவணனுடைய மனசில நிகழநத குழபபத திலை உணாசசிகள முரணபட்டு ஒனருடொனறு மோது வதைக் கணகூடாகப் பாாதத மாதிரி இருககிறது காட்சி

வானத்தையே இடித்து விடுவோமா!

17 லக்ஷமணன செயத போா காரணமாக அரக்க சேனை எததனையோ அழிந்தன அதிகாயன முதலான ராவணனது மககள இறந்தனா.

இந்த விஷயததைதத தூதாகள போய ராவண னிடம் சொனனாாகள.

செயதியைக் கேட்ட மாததிரததில ராவணனது மனசில் உணடான துயர வெறியை இடபடி அபபடி எனறு சொல்ல முடியாது

ஆஙகாரமும் சோகமும், மனததாஙகலும் வீரமும வந்து வந்து ராவணனைப பாடாயப படுததின.

மனசு ஒரே குழபபமாயக் குழம்பி எனன செயவதென்று தெரியாமல அபபடியும் இபபடியு மாக வெறிததுப பாாக்கிறான அபபாவி ராவணன.

பககததில நிற்கிற உயாநத லக்ஷயம் உளள பெரியாாகளை (தேவரை) நோக்குகிறான அவாகள் எனன சொல்லியும் கேட்கவிலலைதானே ராவணன்.

தனக்கு வரபபோகும் பெரும் பழியையும் யோசிக்கிறான்.

திசையினை நோக்கும,நினற
தேவரை நோக்கும,வநத

வசையினை நோக்கும,கொற்ற
வாளினை நோக்கும,எற்றிப

பிசையுறும கையை,மீசை
சுற்றுக்கொள உயிர்க்கும,பேதை

நசையிடை இழநதான,மான
நகும,அழும முனியும,நாணும. (323)

17 திசையினை நோக்கும - கிழக்குத திசையை நோக்குகிறான உடனே திருமபி மேற்குத திசையை நோக்குகிறான இப்படியாக மாறி மாறித திசைகளைக காரணமினறி வெறித்துப பார்க்கிறான. நினற தேவரை நோக்கும - பக்கத்தில துயரத்தோடு நினற அறிஞர்களைப் பார்த்தான, அறிஞர்களைப பார்த்த உடன வந்த வசையினை நோக்கும - அவமானமும பழிச சொலலும் ஞாபகத்துக்கு வநதன கொற்ற வாளினை நோக்கும - எத்தனையோ வீரச செயலகளைச சாதித்த வாள கையில இருநதது, அதைப் பார்த்தான எற்றிப பிசையுறுங கையை - கையோடு கையைப படார எனறு மோதி அப்படியே ஒனறோடொனறை இறுக்கிப பிசைந்தான. மீசை சுற்றுக்கொள உயிர்க்கும் - மீசை கருகிச சுருளகிறதோ எனறு எண்ணும்படி வெப்பமான பெருமூசசு விடுகிறான. பேதை நசையிடை இழநதான என்ன சாமானியப்பட்ட ஒருவருக்கு ஜமீனதார பதவி வநதுவிட்டது அநதப பதவிக்குத தக்கவாறுக மகுடா பிஷேகம நடநதது கிரீடத்தை வைத்துக கொளுவில இருக்கச செயதார்கள அநத அலஙகாரத்துடனேயே பலலக்கில உட்காரசசெயது பிறகு மேளதாளஙகளோடு பவனிபோகிறது ரத வீதியில வடமேறகு மூலையில பவனி வரும்போது ராஜாவின ஆட்களவநது பலலக்கை நிறுத்தி 'நீ ஜமீனதார அலல' எனறு சொலலிப பலலக்கை விட்டு

18 அழுகை வந்தது, லஜ்ஜை வந்தது, சிறிது நேரங் கழிந்து ஒரு வெறி, அடங்காத கோப வெறி.

பூமியையே உடைத்துவிடுவோமா என்று எண்ணுகிறான் ராவணன் அப்படி எண்ணுவது இயல்புதானே.

பூகம்பங்களுடைய செயல்களை நம்மவர் ஆதி காலத்திலும் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

வானத்தையே இடித்துவிடுவோமா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது கோடை இடி வானத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து மற்றொரு மூலைக்குக் குமுறிக் கொண்டு ஓடும்போது வானத்தையே இடிக்க எத்தனிப்பதாகத் தோன்றும்

இறங்கி ஓடிப் போகச் செய்ததால் பவனி வந்த ஆசாமி மனம் எப்படி இருக்கும் பவனி வரும்போது கட்டி வந்த மனக் கோட்டைகள் எல்லாம் எப்படித் தகர்ந்து போகும், அந்த மன நிலையில் இருந்தான் ராவணன் அதிகாயன் முதலிய வீர மக்கள் இறந்துபட்டார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டபோது—பேதை நகையிடை இழந்தான் என்ன நகும் அழும் – இப்படியா வந்தது நம்முடைய வீரச் செயலின் பயனெல்லாம் என்று சிரிக்கிறான் இப்படிக்கு வந்துவிட்டதே என்று உடனே அழுகிறான். முனியும் நாணும் – அடங்காதபடி கோபம் வரத்தான் செய்கிறது உடனே இந்த ஒன்றுக்கும் உதவாத மனுஷர் குரங்கு இவைகளாலத் தோல்வியுற்றோம் என்று ஏற்பட்டு விட்டதே என்று லஜ்ஜை வந்து மனசை அமிழ்த்துகிறது.

குறிப்பு சோக வெறி ஒரு வீரனை எப்படியெல்லாம் பாடாயப் படுத்தும் என்பதை அபூர்வமான தெளிவோடு சித்தரித்திருக்கிறது செய்யுளில.

மண்ணினை எடுக்கஎன் றும்;
வானினை இடிக்கஎன் றும்,

எண்ணில உயிர்கள்எல் லாம்
ஒருகணத்(து) எற்றஎன் றும்

பெண்ணெனும் பெயரஎல் லாம்
பிளப்பெனஎன(று) என்னும், எண்ணிப

புண்ணிடை எரிபுக்கென்ன
மானத்தால் புழுங்கினை யும் (324)

18 மண்ணினை எடுக்க எண்ணும் - பூமியை அப்படியே தூக்கி உடைத்து விடுவோமா என்று எண்ணத் தோன்றும். வானினையிடிக்க எண்ணும் - வானைத் தகர்த்து விடுவோமா என்று எண்ணுவான் எண்ணில உயிர்களெல்லாம் ஒரு கணத்து எற்ற எண்ணும் - எண்ணில்லாத உயிர்ப் பிராணிகளையெல்லாம் அப்படியே உதைத்துக் கொன்றுவிடுவோமா என்று எண்ணுவான். பெண்ணெனும் பெயர் எல்லாம் பிளப்பென என்று எண்ணும்-பெண் என்று பெயரை உடைய எல்லாரையுமே (வசையைப் பாராமல்) வாளினால் இரண்டு இரண்டு துண்டாகப் வெட்டித் தீர்த்துவிடுவோமா என்றும் எண்ணுகிறான் — சீதையினால் இவ்வளவும் விளைந்ததே என்ற நினைவு வந்ததும் ஆங்காரம் பெண் இனத்தையே நோக்கிச் செல்லுகிறது எண்ணி -) இந்தவாறாக எல்லாம் எண்ணி எண்ணி புண்ணிடை எரிபுக் கென்ன — சுட்டிப் பாய்ந்து உண்டான புண்ணில் கொள்ளியை வைத்த மாதிரி. மானத்தால் புழுங்கி நையும் — அவமானம் வந்து தாக்கவும் மனம் படாதபாடு படுகிறது

குறிப்பு சோகம் காரணமாக, எத்தனையோ எண்ணங்கள் இதயத்தை வந்து தாக்கும் என்னும் உண்மையை மேலே குறித்த கவிகள் வெகு அற்புதமாய் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வருகிறாள் தான மாலை

19 அதிகாயன் முதலிய வீர மக்கள் இறந்தது காரணமாகத் துயர வெறி ஒன்று உண்டாகி ராவண னைப் படாதபாடு படுத்தி விட்டது பூமியை உடைத்து விடுவோமா வானத்தை இடித்துவிடு வோமா என்றெல்லாம் புலம்புகிறான். துயரத் தோடு ஆங்காரம் வேறு கலந்து கொள்ளு கிறது இந்த நிலையில் பக்கத்தில் நின்றவர்களுக்கு வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை பேச முடியவில்லை ஸ்வாசிப்பதுகூடச் சிறிது நேரம் நின்று விட்டது மனோ தொழில் செய்யவில்லை ஸ்தம்பித்து விட்டது

ஒருவரும் உரையாரா யினா,
உயிர்த்திலா, உள்ளம் ஓய வார,
வெருவரும் தகையரா கி
விம்மினா இருந்தவே லை,
தருஅமைந் தனையதோ ளான
தனஎதிர,— தானமா லை
இரியல்உற்(று) அலறிஓ யாப
பூசல்இட்(டு) ஏங்கிவந் தாள. (325)

19 வெருவருந் தகையராகி - ஒரே பயத்தில் நின்ற வர்களாய். விம்மினார்இருந்தவேலை - விம்மி விம்மி நின்றாரே ஒழிய ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை இந்த நிலையில், தரு அமைந்து அனைய தோளானதனஎதிர் - மரமும் கிளையும் இருப்பது போலப் பலதோள்கள் கொண்ட கவசத் தோற்றத்தனான ராவணன் எதிரே தானமாலை - அவனு டைய மனைவி தானமாலை (அதிகாயனது தாய்) இரியல் உற்று - உடல் நடுங்கியவளாய் அலறிஓயாப்பூசலிட்டு - அலறிக்கொண்டும் ஓரேபடியாய் எல்லாரையும் திட்டிக் கொண்டும் ஏங்கிவந்தாள் - ஏங்கி ஏங்கி அழுது கொண்டு வந்தாள் ராவணன் எதிரே

7. வார்த்தைகளில் ஆங்காரம் எப்படி வருகிறது பாருங்கள்.

'மேருவை உருவல்வேண் டில்,
விண்பிளந்(து) ஏகல்வேண் டில்,
ஈரேழு புவனம்யா வும்
முற்றுவித்(து) இடுதல்வேண் டில்,
ஆரியன் பகழிவல் ல(து)—
அறிந்திருந்(து) அறிவிலா தாய்!
சீரிய அல்லசொல் வித்த
தலைபத்தும் சிந்துவா யோ?' (22)

7. மேருவை உருவல் வேண்டில்—மேருகிரியை ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டுமா; விண் பிளந்து ஏகல் வேண்டில்—வானத்தை ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டுமா; ஈரேழு புவனம் யாவும் முற்றுவித்து இடுதல் வேண்டில்—பதினாறு உலகங்களையும் நிர்மூலமாக்க வேண்டுமா—எல்லாம் செய்ய முடியும்; ஆரியன் பகழி வல்லது—ராமனது அம்பு இருக்கிறதே அது செய்து முடிக்கும்.

குறிப்பு: ஆங்கார பாவத்தை மக்களது உருவத்தில் காட்டலாம்; தமிழ்க் கவியின் உருவத்திலும் காட்டலாம் என்பதைச் செய்யுள் விளக்குகிறது.

20. ராவணனது பல மனைவிகளுள் தானமாலை ஒருத்தி அரக்க குலத்து உயர்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் வீரம், அதிகாரம் முதலிய தோரணைகளிடையே வளர்ந்தவள் ராவணனே அவளை மதித்து நடக்க வேண்டியவன் தான்.

அவள் தன் மார்பில் கையால் 'படா படா' என்று அடித்துக் கொண்டு வருகிருள்.

மலைக்குவட(டு) இடிவீழ்ந்தென்ன,
(வளைகளோ(டு) ஆரம்ஏங்க)
முலைக்குவட் டெற்றுமகை யாள்
முழைதிறந் தன்னவா யாள்,
தலைக்குவட் டணைந்தசெக்கர்
சரிந்தெனக் குழல்கள்தாழ்த்தி
உலைக்குவட் டுருகுசெம்பொத்(து)
உதிரநீர் வழங்குகண்ணாள் (326)

20 மலைக்குவட்டு இடி வீழ்ந்தென்ன - மலைசிகரத்தில் இடி விழுந்ததுபோல (வளைகளோடு ஆரம் ஏங்க - கையிலுள்ள வளையல்களுடன் மார்பில் அணிந்த மணி ஆரங்கள் தாங்கச் சகதியில்லையே யென்று சொல்லுவது போல் சப்திக்க) முலைக் குவட்டு எற்றும்கையாள் - பெருத்த ஸ்தன்யங்கள் மேல் கையால் அடித்துக்கொண்டு. முழை திறந்தன்ன வாயாள் - மலைக் குகை போன்ற வாயைத் திறந்து அலறியவளாய். தலைக் குவட்டு அணைந்த செக்கர் சரிந்தெனக் குழல்கள் தாழ்த்தி - தலையாகிய சிகரத்திலிருந்து

சரிந்த செம் மேகம் போன்ற செம்பட்டை ரோமக் கற்றை களை அப்படி அப்படியே தொங்க விட்டுக்கொண்டு உலைக்கு வட்டு உருகு செம்பு ஒத்து – கொல் உலைக் குகையில் காய்ச்சிய செம்பின் குழம்பு போல் உதிர நீர் வழங்குங் கண்ணாள் – இரத்தக் கண்ணீரை வடித்துக் கொண்டு வந்தாள்

இப்படி ஒரு அபூர்வமான பாத்திரத்தை உண்டாக்கி, அதன் மூலமாகச் சோகத்தின் அதி வேகத்தைக் காட்ட வருகிறார் கவிஞர்

இன்னும் என்ன செய்கிறாள் தான்மாலி என்பதை அடுத்தாற்போலப் பார்க்கலாம்

மனுஷன் அம்பா கொன்றது!

21. துயரமும் ஆங்காரமும் ராவணனைப் படாத பாடு படுத்திக் கொண்டிருந்தன. பக்கத்திலிருந்த வாகள் யாதொரு வார்த்தையும் பேச முடியாதபடி பயந்து நடுநடுங்கிக் கொண்டு நின்றாகள்.

இந்த சமயத்தில் அதிகாயனது தாய தானமாலை புலம்பிக் கொண்டும் அலறிக் கொண்டும் வந்தாள்.

ராவணனது காலில் விழுந்தாள் ஒரு பக்கமாயச் சாய்ந்து விழுந்தாள் அவளுடைய தோளகள தரையில்த திடீரென்று விழவும் தரை பெயாந்து விட்டது அபபடி விழுநதாள.

வீழநதனள அரககனதாள மேல,
வேயின தோள நிலத்தைமே வப

போழநதனள, பெருமபாமபென ன
புரணடனள, பொருமிபபொங கிச

21 வீழநதனள அரக்கன தாள மேல — வீழநதாள் ராவணனது காலில. வேயின தோள நிலததை மேவப போழந்தனள - வேய் போலத (வேய் ஒரு வகை மூங்கில) திரணட தோள நிலததில மோதவும தரை நொறுங்கிறறு. பொருமிப பொஙகி - விம்மித் துயரம மேலிட்டு.

'சூழ்ந்தனை கொடியாய்!' என றைத்
துடித்தரும துயரவெள ளத(து)

ஆழநதனள, புலமபலஉற ருள்,—
அழுககணடும அறிநதிலா தாள் (327)

22. ராவணனை எறிட்டுப பாாததவளாயப புலம்புகிருள்

'சக்தியிலலாமலா போய விட்டது இபபோது உனக்கு, பகைவாகளுடைய வலிமையை இல்லாமல்த தீாக்க?

'முதல் நாள யுத்தத்தில உனனுடைய வீரம் தொலைந்து போய விட்டதே. அதை மறுபடியும் பெறவிலலையா நீ

'எததனையோ புகழுக்கு இலக்காய உளளது உன்னுடைய தோள வலி அதுவும் தொலைந்து போய விட்டதா!

21. சூழநதனை கொடியாய எனறைத துடிதது – கேடு விளைதது விட்டாயே கொடிய ராவணனே எனபதாக அலறி, உடல நடுஙகி அரும துயர வெளளதது ஆழநதனள – பெரிய அடக்க முடியாத துயர வெளளத்தில மூழகினள. புலமப லுறருள - ஒரே கதறலாயக கதறினள அழுக் கணடும அறிநதிலாதாள – அவளுடைய சாதாரணமான வாழககை யிலப பாாததால, வேறு ஒருவா அழ அதைப பார்த்ததும இலலையெனறுதான சொலலத தோனறும் அததகைய திடசிததம் கொணட தானமாலை, யாரும அறியாத துயரத துக்குளளாகி அழுது புலமபுகிருள

'அறிவாளிகள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டும் உணரவில்லையே நீ

'நான் சொல்லுவதைததான நீ எங்கே கேட்கப் போகிருய்?'

'மாட்டாயோ இககாலம
வலலோா வலிதீாக்க,

மீட்டாயோ வீரம,
மெலிநதாயோ தோளாற்றல,

கேட்டாய உணாநதிலேயோ,
எனனுரையும கேளாயோ,—

காட்டாயோ எனனுடைய
கணமணியைக காட்டாயோ!' (328)

23. 'வஜரா யுததத்தோடு கூடிய இநதிரனுக்கும் தோற்காத வீர மகனைப பெற்ருள் என்று வான லோகததிலுளள வானோாகளும் என்னைப புகழ்வார்களே! அநதப புகழுக்குப பாத்திரமானவள் அல்லவா நான! என் மகன் அதிகாயன் மந்தரகிரி போன்ற தோள் கொண்ட வீரன் அல்லவா?

22 மாட்டாயோ – சகதி இலலேயோ மீட்டாயோ வீரம் - வீரததைதத திருமபிப பெறறுக கொளளவிலலேயோ. கேட்டாய உணாந்திலேயோ – கேட்டும் உணாநது கொள்ள விலலேயோ. காட்டாயோ என்னுடைய கணமணியைக் காட்டாயோ-என முனனால காட்ட மாட்டாயா, என் கணமணி அதிகாயனைக் காட்ட மாட்டாயா.

'அப்படிப்பட்ட அதிகாயன் ஒன்றுக்கும் உத வாத ஒரு மனிதன் எய்த அம்புக்கு இரையானானே.'

'இந்திரனும் தோலாத
நன்மகனை ஈன்றாள், என(று)
அந்தரத்து வாழ்வாரும
ஏத்தும அளவத்தேன,
மந்தரத்தோள் என்மகனை,
மாட்டா மனிசனதன
உந்து சிலைப்பகழிக(கு)
உணணக் கொடுத்தேனே!' (329)

28 அந்தரதது வாழவாரும ஏததும அளவதேன - வானலோகத்திலுள்ள தேவர்களும புகழ்வதற்கு உரிய வளான நான. மாட்டா மனிசன் தன - ஒன்றுக்கும் இயலாத ஒரு சாமானிய மனிதனுடைய. உந்து சிலைபபகழிக்கு உணணக் கொடுத்தேனே - விலலில இருநது வரும் ஒரு அம்புக்கு இரையாகக கொடுத்தேனே பாவி!

குறிபபு தானயமாலையின துயரம இன்னும் எபபடி எலலாமோ அவள மனதை இழுததுக கொணடு போகிறது.

என்ன என்ன விளையப் போகிறதோ!

ராவணனது புதல்வன் அதிகாயன் மகா வீரன். போரில் இறந்து பட்டான்.

அதிகாயனது தாய தானமாலே துயரததில் அறிவு தடுமாறியவளாய ராவணன் முன வந்து எப்படி யெபபடி எல்லாமோ புலம்புகிருள.

'இந்திரனுலும் வெல்லமுடியாத அதிகாயனைப் பெற்றேன என றல்லவா என்னை ப புகழ்ந்து பாராட் டிக்கொணடிருந்தாாகள் அவனை அல்லவா ஒன்றுக்கும் உதவாத மனுஷனுடைய அம்புக்கு இரையாககி விடடாய எனறு ராவணனை நிந்திக் கிருள—எலலாம் துயரவெறி காரணமாக.

'பகையாளிகள ராவணனுக்கு உணடென்று யாரும் எணணியதில்லே. பெணபாலான தானமாலேயா எணணியிருபபாள! எஙகேயோ இருநது பகையாளிகள வந்துவிட்டாாகளே' எனறு திகைககிருள்

'அட்ச குமாரன (அககன) முனனமேயே இறந்துபோனுன. இபபோது அதிகாயன இறநதான இந்தவிதமாக மககள் எல்லாரும் மாண்டாாகள். மிசசம் இருக்கிறவன மணடோதரி மகன் இந்திரஜிததுதானே

'ஓ! ராவணேசுவரனே! பகையாளிகள், தீர்ந்த பாடாக இல்லையே'

'அக்கன உலநதான,
அதிகாயன தானஉலநதான,

மிகக திறநதுளளார
எலலாரும வீடினார,

மககளினில நினறுளளான
மணடோ தரிமகனே!

திககு விசயம
இனிஒருககால செயயாயோ!' (330)

24 அக்கன உலநதான — அடசகுமாரன இறநதான. அதிகாயன தான உலநதான—அதிகாயனும இறநதுபோனான. மிக்க திறத்துளளார் எலலாரும வீடினார - அபபடியே பெரும் வீராகளான மககள எலலாரும இறநது போயவிட்டார கள மக்களினில நினறுளளான மணடோதரி மகனே — மகக ளில மிசசமாய இருககிறவன மணடோதரி மகனன இநதிரஜிதது ஒருவனதானே. திக்கு விசயம இனி ஒருக்காலச் செயயாயோ — முனனொரு தடவை திககுவிஜயம செயது பகைவாகளே இலலையெனறு ஆக்கினாய இபபோது மறுபடியும முளைததுவிடடாாகள பகைவர்கள் அவா களையும ஒழிகக இனனொரு திககு விஜயம் செயய மாட்டாயா!

குறிப்பு கேவலம் மனிதனுடைய அமபுககு இரை யாக்கினாயே என மகனை, எனறு முதலில ராவணனைக கணடிததுப பேசிய தானமாலை உடனடியாகவே திககு விஜயம் செயய மாட்டாயா' எனறு ராவணனை நயநது கேட்கிறாள். துயர வெறி இபபடியெலலாம் செயயும ஒரு பிராணியை!

25. திக்கு விஜயம் செய்ய மாட்டாயா? என்று நயந்து கேட்ட தானமாலையின் மனசு வேறொரு பக்கமாகத் திரும்பிச் செல்லுகிறது.

அத்தனை புலம்பலுக்கும் ராவணன் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் மௌனமாய் அப்படியே நிற்கிறான்,

கேட்கிறாள் தானமாலை

'எதைச் சிந்தித்துக்கொண்டு இப்படி மௌனமாய் இருக்கிறாய்?

'பூமாலை சூடிய வேலோடு போர்செய்யும் வீராதி வீரர் இறந்துபோனார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது வெறும் பேச்சு அவர்களைக் கூவி அழை! வந்துவிடுவார்கள்!'

ஏதையா சிந்தித்(து)
இருக்கின்றாய்! எண்ணிறந்த

கோதை ஆர் வேல்ரக்கர்
பட்டாரைக் கூவையா!

துயர வெறியில் இறந்தவர்களை, இறந்தவர்கள் என்று எண்ணத் தோன்றவில்லை 'அவர்களைக் கூவி அழையேன்' என்று புலம்புகிறாள்

உடனே தெளிவும் வந்துவிடுகிறது, இறந்தவர் களைக் கூவி அழைத்து என்ன பிரயோசனம் என்பதாக,

அடுத்தாற்போல்ப் பெண்களுக்குரிய ஆங்காரம் பிறககிறது.

'ஏதையா சிநதித(து)
இருக்கின்ருய' எண்ணிறந்த
கோதைஆா வேலரககா
பட்டாரைக கூவையா!
பேதையாயக காமம
பிடித்தாா பிழைபபாரோ-,
சீதையால இன்னும
வருவ சிலவேயோ!' (331)

25 ஏதையா சிநதிததிருக்கின்ருய - ஏனையயா என்னத்தையோ யோசனைபண்ணி மௌனமாக இருககிருட எண்ணிறநத கோதையாா வேலரககா - மாலைசூடிய வேலை ஏநதிய எண்ணிறநத அரகக வீராகள இறநது போய விடடாாகள என்று சொலலுகிருாகள அபபடி இறநதா போவாாகள கூவி அழை வநதுவிடுவாாகள (துயர வெறியில சொலலுகிற வாாததை) பேதையாயக காமம பிடிததாா பிழைபபாரோ - அறிவுகெடடவாகளாய காதலப பைததியம கொணடவாகள பிழைபபதுணடா சீதையால இன்னும வருவ சிலவேயோ - அநதச சீதையால வரககூடிய கேடு இன்னும எவவளவோ.

குறிபபு தானமாலையின உள்ளம் எபபடி யெலலாமோ மாறி மாறி வேதனைகளுக்கு உள்ளாகிறது அநத உள்ளத்தின மூலமாக அவளையே நேரிலப பாாக்கிரும்

கோபத்தின் வேகந்தான் என்ன!

8. சீதையின் மனதில் எழுந்த கோப வெறி யானது எப்படியெல்லாமோ துள்ளிக் குதித்து வெளியே வருகிறது ஆங்காரத்தில் ஒரு விதமான வெறுப்பும் இகழ்ச்சியும் கலந்த பாவம் வருகிறது

'பத்துத் தலை இருந்தது போல் கிரீடம் ஒன்றைத் தரித்துக்கொள்ளுகிருய. தோளும் பலபல இருந்தது போல், தோள்ப பட்டயம் அணிந்திருக்கிருய. ரொம்ப வாயப்பாக இருக்கிறது.

'பத்துள தலையுமதோ ளுமம
பலபல பகழிதூ வி,

வித்தக வில்லின்ற குத
திருவிளை யாடற்கே ற ற

சித்திர இலக்கமா கும,
அலலது,—செருவிலஏற கும

சததியை போலும'வீ ராக(கு)
அடாதன செயயததக கோய!' (23)

8 பல பல பகழி தூவி - பல பல அம்புகளை எயது வித்தக வில்லின்றற்கு - வினனியாசமாக வில்லை உபயோகிககும் ராமனுககு திருவிளையாடறகு ஏறற - விளையாடிக களிப பதறகான. சித்திர இலக்கம ஆகும - வேலைப் பாட்டோடு கூடிய குறி ஆகும் — பத்துள தலையும தோளும்!

வான மகளிரும் மாழ்கினர்

26. வீராதி வீரனான மகன் அதிகாயனை இழந்த தானமாலை இதயம் உடைந்தவளாய்க் கணவன் ராவணனைத் திட்டினாள் எல்லாம் துயரவெறி காரணமாகத்தான்

மனசில் அடக்கி வைத்திருந்த ஆங்காரமும் வெளியே வந்து விட்டது 'மதியிழந்து காமக் கோட்டிக்கு உள்ளானவர்களுக்குப் பிழைப்பு உண்டா? சீதையால் இன்னும் என்னென்ன விளைந்து தொலைக்கப் போகிறதோ?' என்று உள்ளத்திலிருந்த ஆங்காரத்தையும் வெளியிட்டுவிட்டாள் எல்லாம் ராவணன் முன்னிலையில்த்தான்,

மேலும் குமுறுகிறது தானமாலையின் உள்ளம்

விபீஷணன் உயர்ந்த அறிவுடையவன் அவனுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டாய வயதும் அனுபவமும் முதிர்ந்த பாட்டன் மாலய வான், சீதையை ராமனிடம் விட்டுவிடவேண்டும் என்று எவ்வளவோ சொன்னான் அதையும் கேட்க வில்லை நீ.

'உம்பி உணர்வுடையான்
சொன்ன உரைகேளாய ,

நம்பி குலக்கிழவன்
கூறும நலமஓராய

26 உம்பி - விபீஷணன உணர்வுடையான - சிறந்த அறிவாளி. நம்பி குலக்கிழவன கூறும—குடும்பத்துக்கு மூத்த வனான மாலயவான சொன்னன. நலம ஓராய-நலல பிரயோசன மான வார்த்தையின பயனை உணரவிலலை

கும்ப கருணனையும்
கொலவித(து)என கோமகனே

அம்புக(கு) இரையாக்கி,
ஆணடாய அரசையா!' (332)

27. இபபடி யெல்லாம் அழுது அர றறுகிருள். ராவணேேறு வாய பேசமுடியாமல் அபபடியே நிற்கிருன்

தானமாலேயின வாாதைதகளேக கேட்கப பரி தாபமாய இருக்கிறது அதைப போலவே பரிதாப மாக இருக்கிறது ராவணன மௌனமாய நிறகிற நிலேயைப் பாாகக.

பக்கததில் நினற உயாநத குலததைச சோந்த பெணமணிகள பாாததாாகள் 'சாம்ராஜயம் காரண மாகக் கப்பம் கட்டும் அரச குலததுப பெணகள் சக்கிரவர்த்தினிகளுக்குக குற்றேவல் செயவது சாம் ராஜயமரபு.) தானமாலேயைக் கைததாஙகலாகத் தாங்கி அரணமனேககுக் கொணடு போகிருாகள

26. என கோமகனே - அதிகாயனே ஆணடாய அரசு ஐயா - வெகு அழகாயத்தான அரசு செலுததுகிருய' நீ ஆளுகிறது ஒரு அரசாட்சியா!

குறிபபு மனக் கசபபு எபபடி எலலாமோ உருவம் எடுககிறது தானமாலேயின வாயில.

என்று பலபலவும்
பன்னி எடுத்தழைத்துக்,

கன்று படப்பிழைத்த
தாய்போலக் கவல்வாளை,

நின்ற உருப்பசியும்
மேனகையும் நேர்ந்தெடுத்துக்,

குன்று புரையும்
நெடுங்கோயில் கொண்டணைந்தார். (333)

28 இப்படிக் கைத்த தாங்கலாய்த்த தான மாலையைக் கொண்டுபோகும் காட்சியைப் பார்த்தவர்கள் அப்படியே உருகிவிட்டார்கள்

27 **என்று பலபலவும்** - மேலே சொன்னபடி பல பல விதமாக. **பன்னி எடுத்தழைத்து** - சொல்லிச் சொல்லிக் கதறிய வளாய் இறந்த மகனைக் கூவி அழைத்து. **கன்றுபட** - கன்று இறந்துபோகப் **பிழைத்த தாய்போலக் கவல்வாளை** - பிழைத்த பசுவைப்போலச் சோர்பவளான தானமாலையை **நின்ற உருப்பசியும் மேனகையும்** - பக்கத்தில் நின்ற அரிய நாகரிகம் வாய்ந்த—ஊர்வசியோ, மேனகையோ என்று சொல்லக் கூடிய நாகரிகம் வாய்ந்த பெண்மணிகள். **நேர்ந்தெடுத்து** - அருகில் வந்து கைகளால் தாங்கியவர்களாய். **குன்று புரையும்** - மலையைப்போல அவ்வளவு உயர்ந்த. **நெடுங்கோயில் கொண்டணைந்தார்** - பெரிய அரண்மனைக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

பிரதானிகளான நகரத்து அரக்கர்கள் ஒருவ ரோடொருவர் இனந்தெரியாத முறையில்க் கட்டிக் கொண்டு புலம்பினார்கள்—ஏதோ தங்கள் தங்கள் மக்களே இறந்து போனார்கள் என்று செய்தி கேட்டுப புலம்பினவர்கள் போல்ப் புலம்பினார்கள்

தான நகரத(து)
அரககர தலைமயங்கிப,

போன மகவுடையார
போலப புலமபினா,—

ஏனை மகளிா நிலை
எனனாகும்!—போயஇரங்கி

வான மகளிருநதுட
வாயதிறநது மாழகினர் (334)

28. தான நகரத்து அரககர - உயாநத ஸதானஙகளி லுள்ள நகரததது அரககாகள தலை மயஙகி—அறிவு மயஙகி ஒருவரோடொருவா கட்டிககொணடவாகளாய போன மகவுடையார போலப புலமபினா - தஙகள சொநதப புதல வர்கள இறகக அநதச செயதியைக கேடடவாகள போலப புலமபினாரகள அபபடியானால - ஏனை மகளிா நிலை என ஆகும - அரசகுலப் பெணகளது நிலை எவவளவு பரி தாபமாய இருககும ஏன, மேலே சொனன நாகரிகப பெணகளைச சேரநத இதரநாட்டுப பெணகள கூட. வாயதிறநது மாழகினா - வாயவிடடு 'ஓ' எனறு கதறி அழுதாரகள தானமாலையும அரககாகளும அழுத அழுகை அநதப பெணகளைககூட உருககி அழச செயதுவிட்டது தானமாலையை அவளது அரணமனையிலச சோதததுவிடடு, அவரவாகள வீட்டுககுப போன பெணகளும மாழகினர்

குறிபபு சோகததைப பார்ததால யாரையும் அழச செயதுவிடும் அனுதாபப பட வேணடாதவர்களைககூடப பாதிததுவிடும என்பது குறிபபு

11. நாகபாசப் படலம்

ஏன் இந்த அழுகை?

1. அதிகாயன் இறந்தது காரணமாக அவன் தாயதானமாலை பட்ட துயரததையும் அழுத அழுகை யையும் பாாததோம் அநதத துயரமும அழுகையும் அவளோடு நிற்கவில்லை நகரததையே துயரத்துக்கு உள்ளாக்கி விட்டன எனபதையும் பாாததோம். இனி

ராவணனது மூதத மகன் இநதிரஜிதது அயலூருககுப போயிருநதான. காலையில் தான் அரணமனைக்கு வநது சோந்தான். கொஞ்சம் உட்காாந்தான்.

ராவணனது மாளிகையிலிருந்து ஏதோ அழு குரல் வநது அவன காதில்ப் பட்டது. எழுந்து தெருவுக்கு வநதான. அழு குரல் வரும் திசையை நோக்கினான்.

பெண்கள கூடி அழுது புலம்புவதைப் பாாததான.

குழுமிக கொலை
வா_கணஅ ரககியா
கூநதலதா ழத்,

தழுவித தலை
பெயது,தங கைகொடு
மாாபினஎற றி

அழும,இத தொழில
யாதுகொல எனறோ
அயிாபபுமஉற றான

எழிலித தனி
ஏறென இநதிர
சித்தெழுந தான (335)

1 குழுமிக் கொலை வாடகண அரக்கியா – ஒனறு கூடியவாகளாயக கொலை செயயும் வாள போனற வீசசுடைய கணகொணட அரககிமாாகள. கூநதல தாழ – கூநதல அவிழநது கீழே தொஙக. தழுவித தலைபெயது – இரணடு கைகளாலும் பககததில நினறவாகளை அணைத்துககொணடும் தலையைத தொஙகவிட்டுக கொணடும தம கைகொடு மாாபின எற்றி அழும இத தொழில – கைகளால மாாபில அடிததுககொணடு அழுகிற இநதக் காரியம். யாதுகொல எனறு ஓா அயிாபபும உறறான – எனன காரணததினாலோ எனறு சநதேகம் கொணடான—யாா? எழில தனி ஏறு என இநதிரசித்து – வானததைத அடைபபதான ஒரு பெரும் கருமேகம போனற இநதிரஜித்து- எழுந்தான் – தோஎறிப் புறப்பட்டான

2. விஷயம் ஒன்றும் தெரியாததால் ராவணனைப் பற்றிய கவலை வந்தது.

எட்டுத திசைகளிலுள்ள பகை அரசாகளை எல்லாம் வென்றுனே நம் தந்தை ராவணன். அவன் முதல்நாளப போரில்த தோற்றது போல் இன்றும் தோலவியுற்ருனே!

எட்டா கிய
திக்கையும வென்றவன
இன்றுமசு டு

பட்டான கொல, அஃ(து)
அனறெனிலப பட்டழிந்
தானகொல,பண் டு

சுட்டான இவ்
அகனபதி யைத்தொடு
வேலையோ டும

கட்டான்கொல,
இதறகொரு காரணம
எனகொலஎன ருன (336)

2. அது அனறெனிலப பட்டழிநதான கொல - தோலவி யான காரியம அலலவெனருல இறந்துதான போய் விட்டாரே ராவணன! அதுவும இலலையெனருல. பணடு சுட்டான - முனனமே நெருபபு வைத்துக் கொளுததியவ னை அனுமன் வநது. இவ அகனபதியைத தொடு வேலை யோடும கட்டான கொல - இந்த இலஙகையை ஆழமான சமுததிரததுடனேயே பிடுங்கி எறிந்துவிட்டானே. இதற்கொரு காரணம் என கொல எனருன - இப்படி என்று மிலலாத துயரத்தோடு அழுது புலம்புவதறகுக காரணம் எதுவாய இருககலாம் எனருன—இநதிரஜிதது

குறிப்பு: இந்திரஜித்தின் மனசிலுள்ள அவமானமும் பயமும் எப்படியெல்லாமோ காரணத்தை ஊகிக்கச் செய்கின்றன.

இலங்கை, கடல் எல்லாமே தொலைந்து போய்விட்டதாக மனசில் ஒரு காட்சி வந்து போகிறது

தந்தை இறந்தான் என்று பட்டவுடனே மனசு தடுமாற்றம் அடைந்து இல்லாத வெறிக்கு உள்ளாகிறது.

மனத் தடுமாற்றத்தின் அபூர்வமான வேகம் இது

போய்விட்டான் அதிகாயனும்

3. அதிகாயன் இறந்த காரணமாகத் தாய் தானமாலேயும் மற்றும் பக்கத்திலுள்ள மகளிர் எல்லோருமே என்று மில்லாத துயரத்தில் மூழ்கிய வராய அழுது அரற்றினாகள. அபபடி அழுத ஒலி இந்திரஜிததின காதில் விழுந்தது. விழுந்த மாத் திரததில் பயமும் பல வித சந்தேகஙகளும் மனசில் உதிததன. ராவணனே இறந்து போனுனே என்ற சந்தேகம் கூடப பிறந்தது.

பக்கத்திலுளளவாகளேப பாரத்து 'என்ன நோந்தது! சொல்லுங்கள்?' என்று கேட்டான் இந்திரஜிதது.

கேடடான இடை
உறறதென எனறு,
கிளத்தலயா ருமம

மாடடா து
நடுங்கினா மாறறம
மறநது நினறா,-

3. கேடடான இடை உற்றது என எனறு - இடையில நிகழநதது என்ன என்று கேட்டான. கிளத்தல யாரும் மாடடாது நடுஙகினர் - யாராலும் பேச முடியவிலலை, மௌன மாக நடுஙகிக கொணடு நினறூாகள் மாற்றம மறநது நினறார் - பேசும் தனமையையே மறந்து போய்விட்டவர்கள போல நின்றூாகள்.

ஓட்டா நெடுந
தோகடி(து) ஓட்டி
இமைப்பின உற்ருன,

காட்டா தன
காட்டிய தாதையைச
சென்றுகண் டான (337)

4 ராவணனைப் பார்த்ததும், அவன் உயிரோ டிருக்கிருன் என்ற உறுதி பிறந்தது இந்திரஜித் துக்கு மனசுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலும் உண்டா யிற்று

கண்டான, இறை
ஆறிய நெஞசினன
கைகள்கூப பி,

'உண்டாய(து) என
இவ்வுழி' என்றலும,—
'உமபிமா ரைக

3. ஓட்டா நெடுநதேர் கடிது ஓட்டி — தான ஓட்டாது சாரதியே ஓட்டும் தேரை இநதிரஜித்துதானே வேகமாக ஓட்டி இமைப்பின உற்ருன - ஒரு நொடியிலக குறித்த இடம போயச சோநதான — அதாவது ராவணனுடைய அரணமனையை அடைநதான காட்டாதன காட்டிய தாதை யைச சென்று கண்டான - ராவணனது முகததில துயரததை ஒரு நாளும இநதிரஜிதது பாரததிலலை இபபோது அநத முகத்தில என்று மிலலாத துயரம் நிறைநது நின்றது, அதைப பாரததான இநதிரஜிதது

4 கண்டான - தநதையைப பாரததுககொண்டான இறை ஆறிய நெஞ்சினன கைகள கூபபி — சிறிது ஆறுதல ஏறபட்ட நெஞசினனுயக் கைகளைக கூபபிககொண்டு. உண்டாயது என இவவுழி என்றலும - என்ன நடநதது இங்கே என்று இநதிரஜிததுகேட்கவும், ராவணன சொலலுகிருன.

9. ராமனது வில் விளையாட்டெல்லாம் நினைவுக்கு வந்ததும் அவனது அம்பின வேகமும் கொடுமையும் நினைவுக்கு வருகின்றன

'உணமையிலேயே ஜடாயுவுக்குத தோற்றுத தான் போனாய என்ன பாடெல்லாம் படுததினது உன்னை அந்தக் கழுகு எபபடியோ அகஸ்மாத்தாய உன் கையிலிருந்த சிவபெருமானது வாளால்—அவன இறந்தான். அலலாத பக்ஷம் நிசசயமாக இறந்து தானே போயிருபபாய நீ?'

'தோற்றனை பறவைக(கு)அன று,
துளளுநீர வெளளமசென னி

ஏறறவன வாளாலவென றுய,
அனறெனின இறத்தி கண டாய,

நோற்றநோன புடையவாழ நாள
வரமஅவை துனித்தஎல லாம

கூறறினுக கனறே,வீ ரன
சரத்திறகும குறிததுண டோ!' (24)

9 துளளுநீர் வெளளம் சென்னி ஏற்றவன — துளளி வரும கஙகையைச சடையால ஏறற சிவ பெருமானது. இறந்தி கண்டாய — இறநது போனாய எனறே சொலல வேணடும. நோறற நோனபு உடைய-அரிய நோன்புகள் நோறறதன காரணமாகக கிடைத்த வாழ நாள வரம அவை-நீணட ஆயுள், பலம் முதலியவை துனித்த எலலாம்-கருதிய லக்ஷிய மெலலாம கூறறினுக்கு அனறே - ஏ தோ எமனைத் தடுபபதறகு எனறு கொளளலாமே ஒழிய வீரன சரத்திறகும குறித்ததுணடோ - ராமனது அமபையும கருதிய துணடோ, கிடையாது

குறிபபு உலகததிலேயே வீரன எனறால ராமன ஒருவன தான் எனற குறிபபில நிறகிறது செயயுள்.

கொண்டான உயிர
காலனும்' கும்ப
நிகும்பரோ டும்

விண்தான் அடைந
தானஅதி காயனும
வீர'என ருன (338)

4. உம்பிமாரைக் கொண்டான உயிர் காலனும் - உனனுடைய தம்பிமாாகளது உயிரை வாங்கி விட்டான எமனும். கும்ப நிகும்பரோடும் - உன சிறிய தந்தை கும்பகாணனது புதலவர் களான கும்ப நிகும்பரோடு விணதான அடைநதான அதி காயனும் - வானுலகததை அடைநது விட்டான் உன தம்பி அதிகாயனும். வீர என்ருன - வீரனுகிய இந்திரஜித்தே என்று மனந தள்ளாடியவனுய்ச சொன்னுன் இராவணன.

குறிப்பு இநதிரஜிதது ராவணன் இருவருடைய குணுதிசயங்களைப் பார்ககப் போகிறும் இனி.

நீதான் கொன்றாய்!

5. 'அயலூரிலிருந்து இந்திரஜிதது ஊருக்கு வந்தான் ராவணனது அரண்மனையிலிருந்து என்று மில்லாதபடி பெண்களது அழுகுரல் கேட்டது

இரண்டாந் தடவையாக இராவணன் தோல்வி யுற்றானே என்ற சந்தேகம் இந்திரஜித்துக்கு வந்தது.

அடுததாற்போல் ராவணன இறந்துதான் போய விட்டானே என்ற சந்தேகமும் வந்தது

மனம் பதைததவனாயத தேரில் ஏறி நேரே போனான், ராவணனது அரணமனைக்கு,

மிக்க துயரததில் ஆழ்ந்தவனாய ராவணன் உட்காாந்திருபபதைக் கணடான.

மனசுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதல் உண்டாயிற்று. ராவணனைப பார்தது, 'இபபடியெல்லாம் துக்கததில் ஆழ்ந்திருப்பதற்கு என்ன காரணம்?' என்று கேட்டான்.

'உன்னுடைய தம்பிமாரை யெல்லாம் உயிர் வாங்கிவிட்டான் எமன. கும்ப நிகும்பாகளும் அவாகளோடு அதிகாயனும் வானுலகத்தை அடைந்து விட்டாாகள்' எனறு சொன்னான் ராவணன். இனி,

ராவணன இபபடிச சொன்னானோ இல்லையோ இறந்து போனார்கள் என்ற செயதியைததான் — இந்திரஜித்தின் கண்ணில்த் தீப்பொறி பறந்தது.

'இறந்தார்களா! அப்படியா? கொன்றதுதான் யார?'' என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்கிறான் இந்திர ஜித்து.

‘ஆர்கொன றவா’
என றலும, ‘பேரதி
காயனென னும

பேர்கொன றவன
தமபிஇ லககுவன ;
பினபுநின றா

ஊாகொன றவ
னுலபபிற ரால’என
உறறதெல லாம

தாாகொன றையி
னுனகிரி சாயததவன
தானஉரைத தான (340)

5. ஆாகொனறவா எனறலும - அபபடியும கொலலக கூடியவா யாா? சொல எனறு ஆததிரததோடு இநதிர ஜிதது கேட்கவும் பேரதிகாயன எனும - மிகப பெரிய தேகதிடம் கொணடவன அதிகாயன, அநத அதிகாயன எனறு வழஙகிய போ கொனறவன - அபபடிப புகழ வாயநத பேரையே இலலாமல ஆககிவிட்டான அபபா, ராமனது தமபியாகிய இலககுவன பினபு நினறா - அவனது தம்பிமாா ஊர் கொனறவனுலப பிறரால என - இலஙகையை அழிதத அனுமானும் மறற வானரப படைகளாலும் உயிா விட்டனா எனறு உறறதெலலாம - நோநததை யெலலாம் தார் கொனறையினுன கிரி சாயததவன தானுரைத தான - கொனறை மாலை சூடிய சிவபெருமானது கைலையங் கிரியைச சாயததவன என்றெலலாம் கவி பாடிப் புகழ கொணட ராவணன சொனனுன.

6. அதிகாயன முதலியவாகள் உயிா துறந்தார்கள் எனறு கேட்ட மாததிரததில் இந்திரஜிததுக்குத துக்கம் பொங்கிககொணடு வந்தது.

இலக்குவனும் ஊரை எரிதத அனுமனுந்தான கொன்றாகள எனறு கேடட மாததிரததில மேலே சொனன துக்கம் போய, கோபமே வநதுவிட்டது, இந்திரஜிததுக்கு.

'இலக்குவனு கொனருன, அனுமனு கொன்ருன, அல்ல, நீதான் கொனருய.'

'கொனருா அவ
ரோ, கொலை சூழகென
நீ கொடுத தாய

வனதா னையா
மானுடா வனமை
அறிநதுமமன னு!

6. கொனருா அவரோ - இலக்குவனும், அனுமனுமா கொனருர்கள — அலல. கொலை சூழகென நீ கொடுத்தாய - கொலையுணடு சாவுஙகள என்றலலவா நீ அனுபபினுய் அவர்களை. வனதானையர் மானுடர் - வலிய சேனை பலம் உளள ராம லக்ஷமணருடைய. வனமை அறிந்தும் - வலிமையை நீ அறிநதும் தானே கொடுததாய. மனனு - ராவணனே!

என்ருனும
    எனைசசெல ஏவலே!
        ஏனஇதென ருே?'

நினருன நெடி(து)
    உனனி,மு னிநது
        நெருபபுயிரப பான. (341)

6 எனருனும் எனைச் செல ஏவலே - எநத நாளிலும் (ஒரு நாளுமே) எனனைப பகைவர் மேலப போர் செய்யச் சொலலி ஏவவிலலை. ஏன இது எனறு - ஏன இபபடிச செய்திருக்க வேணடும் எனறு நினருன நெடிதுனனி - விஷயம் தெரியவிலலையே எனறு நெடுநேரம் யோசிதத வனாய அபபடியே நினறு விட்டான முனிநது நெருபபுயிர்ப பான-மிகக கோபங கொணடு நெருபபுப போலக கொதிக் கும் பெருமூசசு விட்டவனை இநதிரஜிதது — நினருன் நெடிதுனனி

குறிபபு சாம்ராஜயத் திமிரில வளர்நதவன இநதிர ஜிதது துக்கம் கோபம், எலலாம பொஙகி எழுந்து வருகிறது. எலலாம் சேரநது விளக்குகிறது இநதிரஜித் தாகிய அரிய பாததிரததை.

நான் தோற்றேன் இந்திரனுக்கு!

7. தம்பி அதிகாயனை, லக்ஷ்மணன் அம்பினால் மடிந்தான் என்று கேட்டமாத்திரத்தில் அவமானமும் கோபமும் இந்திரஜித்தின் மனசில் அபாரமாய் மூண்டுவிட்டன. மற்ற தம்பிகளும் இறந்து போனார்கள் என்று ராவணனே சொல்லக் கேட்டான். இதோடு தம்பி அட்சகுமாரனை அனுமன் ஆதியில தரையோடு தரையாய்த் தேய்க்கப்பட்டு இறந்த விஷயமும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே கோபமாய்த் தந்தை ராவணன் மேலேயே பாய்ந்தது.

கோபத்தில் பேசுகிறான் இந்திரஜித்து:

'அட்ச குமாரனை நிலத்தோடு தேய்த்த அந்தப் பொல்லாத குரங்கை (அனுமனை) ஏதோ விக்கல வந்தபோது உட்கொள்வதற்கான அற்ப பதார்த்தம் என்று எண்ணி அலட்சியமாகப் பேசிப் பிறரை ஏவி விட்டாய். நீயே போய் அந்தக் குரங்கைக் கொன்றிருக்க வேண்டும். அது செய்யவில்லை நீ'.

அககப பெயய
ரோனைநி லத்தொ(டு)
அரைததுளா னை

விககற கொரு
தூஎன எண்ணி
விளமபிவிட் டாய!

புககத தலை
எயதநி னைநதிலை
புநதிஇல லாய!

மககளைத துணை
அறறனை, இறறதுன
வாழககைமன னே (342)

8 மேலும புலமபுகிறான் இராவணன புதல
வன இநதிரஜிதது

7. அக்கப பெயரோனை நிலத்தொடு அரைததுளானை — அட்சகுமாரனை தரையோடுதரையாயத் தேயதத அனுமனை. விக்கற் கொரு தூ என எண்ணி விளம்பி விட்டாய — விககலைத தடுபபதறகான ஒரு அறபப பதார்ததம். என்று எண்ணி அலட்சியமாயப பிறரை ஏவிவிட்டாய புக்கு அததலை எயத நினைநதிலை புந்தி யிலலாய — அநத இடத்துககு நீயே போய் நிறக எணணவிலலை புததியிலலாதவனுகிய நீ. மக்களைத துணை அற்றனை — புததிரரால வரும பலம் உனக்கு இலலை இற்றதுன வாழக்கை மனனே — உன வாழகை அடியோடு தொலைந்து போயவிட்டது மன் — ஒரேபடியாக.

'நடந்த காரியத்தை எண்ணி என்ன பிரயோஜனம்? சென்ற காரியத்தை நினைப்பதாலும், நினைத்துப் புலம்புவதாலும், மனசை ஏங்க விடுவதாலும் பிரயோசனம் இல்லை

'என்னின்று
நினைத்தும் இயம்பியும்
ஏங்கியுந் தான்?
கொலநின்ற
படைக்கலத் தெம்பியைக்
கொன்றுளானை
அந்நின்ற
களத்(து)அவன் ஆக்கையை
நீக்கியல் லால்
மன்நின்ற
நகர்க்கினி வாரலென்,
வாழ்வுமவேண் டேன்!' (343)

8 என் — என்ன பிரயோசனம் கொல நின்ற படைக் கலத்து எம்பியை — கொலைத் தொழிலை சதா தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள வாள், வேல் முதலான படைக்கலங்களைக் கையாளும் தம்பி அதிகாயனைக் கொன்ற அந்த மனுஷன் லக்ஷ்மணனை. அந் நின்ற களத்து அவன் ஆக்கையை நீக்கி அல்லால் — அந்தப் போர்க்களத்திலேயே அவனது உடம்பை ஒழித்தால் அல்லது. மன் நின்ற நகர்க்கினி வாரலென் — கோட்டை பாதுகாப்புகளினால் உறுதியாக இருக்கிற இந்த இலங்கை நகருக்குள் இனி பிரவேசிக்க மாட்டேன் வாழ்வும் வேண்டேன் — இளவரசப் பதவி முதலான சம்பத்தை யும் விரும்ப மாட்டேன்.

9. மேலும் வீரா வேசம் பொங்குகிறது நதிரஜிததின உள்ளததில.

‘யாராலும மாயக்க முடியாத உறுதியான உயிர் கொண்ட தம்பியின உயிரை அலலவா வாங்கி விடடான அந்த மனுஷன

‘அந்த மனுஷனுடைய உடலிலிருந்து பெருகும் இரததததைப பருக வேண்டாமா அந்த நிலமகள்.

‘மாறறு உயிர
எமபியை மாறறிய
மானுடன தன

ஊறறுா குரு
திபபுனல் பாாமகள
உணடிலா ளேல,—

ஏறறுன இகல்
இநதிரன—ஈாிரு
காலஎனக குத்

9 மானுடன தன - லக்ஷ்மணனது. ஊறறுா குருதிப் புனல பார்மகள உணடிலாளேல - ஊறறுயப பாயும் இரத் ததைத நிலமகள பருகாவிடடால, அதாவது லக்ஷ்மணனது இரததததை அப்படியே நான சிநதாவிட்டால்—என்ன ஆகுமா? ஏற்றுன இகல இநதிரன - இநதிரனே என்னோடு போரபுரிநதான ஈாிருகால எனக்குத் தோற்றுன் - நானு

தோற்றான ;—அவற்(கு)
என்றெடும் சேவகம
தோற்க'என றான. (344)

தடவை என்னிடம் தோறறான அவறகு என்னெடும் சேவகம தோறக என்றான – அந்த இந்திரனுககு என்னுடைய மகா பராககிரம வெறறிகளெலலாம் தோறபதாக—லக்ஷமண னது இரததததைச் சிந்தாது போனல

குறிபபு இநதிரஜிததின வீரம என்ன, தந்தை தமபி மாாமீதுள்ள வாஞ்சைதான என்ன, எலலாம அழகாயத துலங்குகின்றன பாததிரத்தை அபூர்வ திறத்தோடு வனைந்திருக்கிறது.

10. கடைசியாகக் கோபாவேசம் ஒருவகையாய் நீங்கி யோசனை செய்யும் நிலைக்கு வருகிருள் சீதை

'வெகு மூர்க்கமான சர்ப்பம் கூட மந்திரத்துக்கு வசமாகிறது பக்கத்திலுள்ளவர்கள் இது தகாத காரியம் என்று சொன்னால் ராவணனும் நேர்வழிக்கு வரலாம் அல்லவா? என்று எண்ணுகிருள் அந்த எண்ணத்தை அவனிடம் சொல்லுகிருள்.

'கடிக்கும்வல் அரவும்கேட் கும்
மந்திரம் களிக்கின் ரூயை
அடுக்கும்ஈ(து) அடாத(து)ஈ தென்(று)
ஏதுவோ(டு) அறிவுகாட் டி
இடிக்குநர் இல்லை,உள் ளார்
எண்ணியது எண்ணிஉன் னை
முடிக்குநர் என்றபோ து
முடிவன்றி முடிவதுண் டோ' (25)

10 களிக்கின்ருயை - ஏதோ உலகத்தை யெல்லாம் வென்று விட்டோம் என்று வெறி கொண்டிருக்கிற உன்னை அடுக்கும் ஈது அடாதது ஈது என்று - இது தகுதியான செயல் இது தகாத செயல் என்று ஏதுவோடு அறிவு காட்டி இடிக்கு நர் இல்லை - காரணத்தை எடுத்துச் சொல்லி உன் அறிவைத் தொழிற்படச் செய்து அக்கிரமத்திற் போகாமல் இடித்துச் சொல்லுகிறவர்கள் இல்லை உள்ளார் - உன்னைச் சுற்றி உள்ளவர்களோ எண்ணியது எண்ணி உன்னை முடிக்குநர் - நீ எண்ணியதையே தாங்களும் எண்ணி உன்னைத் தொலைக்கிறவர்கள் தான் என்ற போது - என்று ஏற்பட்டிருக்கும் போது. முடிவு அன்றி முடிவது உண்டோ - நீ அடியோடு போவதைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு முடிவும் உண்டா?

ஆயிரம் ஆயிரம் படைகள்!

10. அதிகாயனும் மற்றத் தம்பிகளும் எதிரிகளால் மாண்டார்கள் என்று ராவணன் சொன்ன மாத்திரத்தில துயரமும் கோபமும் இந்திரஜித்துக்கு உண்டாய்விட்டன என்பதைப் பார்த்தோம்

'எதிரிகளா கொன்றார்கள்?—நீதான் கொன்றாய்' என்று கூடக் கடிந்து விட்டான் தந்தையைப் பார்த்து.

அடுத்த நிமிஷத்தில் ஒரு வீராவேசமே இந்திரஜித்தின் உள்ளத்தில் கொதித்து எழுந்தது 'இதோ போய அந்த மனுஷன் லக்ஷ்மணனுடைய இரத்தத்தைச் சிந்திவிடுதல் தான் மறுகாரியம். சிந்தாமல்ப் போனால் இந்திரனை ஜெயித்தவன் என்ற பெயர் எனக்கில்லை '

இத்தகைய வீர வார்த்தையை இந்திரஜித்து சொன்ன மாத்திரத்தில் ராவணனுக்குச் சந்தோஷமே உண்டாய விட்டது

'அப்பனே! அப்படிப்போய என்னுடைய துன்பத்தை நீக்கிவிடு. உன்னால் ஆகாதது இவ்வுலகில் என்ன தான் இருக்கிறது?'

ஏகாய், இது
செய்தென(து) இன்னலை
நீக்கி(டு), எந் தைக(கு)

ஆகாதன
வுமஉள வோ!எனக(கு)
ஆறறலார மேல்,

மாகால வரி
வெஞசிலை நீநான
வளைததபோ து

சேகா குமஎன(று)
எணணிஇவ் இனனலில
வாழதலசெய தேன. (345)

10. ஏகாய - இநதிரஜிததுவே அப்படியே செலலுவாயாக. இது செயது எனது இனனலை நீக்கிடு - நீ சொலலுகிற வீரச் செயலைச செயது என துனபததை நீககுவாயாக. எநதைக்கு ஆகாதனவும உளவோ - எனது அபபனுகிய உனக்குச செயய முடியாத காரியம ஒனறு உணடா. எனக்கு ஆறறலார மேல - என்னைவிடச சக்தி அதிகமாய் உளள பகைவர்கள மேல மாகால வரி வெஞசிலை - பெரிய தணடோடும் பலதத கட்டோடும் கூடிய விலலை நீதான வளைத்த போது - எதிரிகளைக் குறிதது வளைத்து விட்டால சேகு ஆகும என்று எணணி - உணமையான பலம் நம் கட்சிக்கு வநதுவிடும என்று எணணியே இவ இன்னலில வாழதல செயதேன - இநதத துயரததிலும் உயிரை வைத்துக கொணடிருநதேன

11. ராவணன் இந்தமாதிரி பேசிய மாததிரத தில் இந்திரஜிததுக்குத் தந்தை மேல் அன்பும் பரிவும் உண்டாய் விட்டது. ராவணனை வணங்கிறுன வணங்கிவிட்டு யுதத சனனததன் ஆகிருன்.

எனருனை
வணஙகி, இலஙு(கு)எயில
வாளுமஆரத திட(டு)

ஒனருனும
அரு,உரு வாஉடல்க
காவலோ டும

பொனதாழ கணை
யினனெடும புடடில
புறத்துவீக கி,

வனதாள வயி
ரசசிலை வாஙகினன
வானைவென ருன (346)

11. எனருனை வணங்கி - எனறு பேசிய ராவணனை வணஙகிவிட்டு இலங்கு எயில வாளும ஆர்தகிட்டு - பிரகாச மான சுட்டியையும வாளையும் அரையிலக கட்டிககொணடு. ஒனருனும அரு உருவா உடலக் காவலோடும - எந்த ஆயுததகி ஞலும் உடைபடாததும் ஊடுருவப படாததுவுமான உடலுககான கவசததை மாட்டிககொணடு. பொனதாழ கணையின - எஃகு முனைகொணட அம்புகள நிறைநத. நெடும புட்டில புறதது வீக்கி - பெரிய தொரு அமபுறாத தூணியை முதுகில கட்டிக்கொணடு வனதாள வயிரசசிலை வாங்கினன - மிக்க பலஙகொணட, எககாரணத்தாலும முறி படாத விலலைக கையில எடுததான. வானை வென்ருன் - தேவேநதிரனையோ தேவர்களையோ எலலாரையும் வென்ற வன் எனறு சொலலககூடிய இநதிரஜிதது.

12. ஆயுத சன்னத்தன் ஆகிவிட்டான் இந்திர ஜித்து

யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறான். அவனுடைய படையாக எண் நிறைந்த தேர்கள் பக்கததில் நிறைந்து போகின்றன. அபபடியே எண் நிறைந்த யானைகள பின்னல் வருகின்றன யானைகளுக்குப் பினனல் பெருந் திரளான குதிரைப்படை வருகிறது.

இந்தப படைகள பக்கத்திலும் பினனுமாக வர, காலாட்படைகள் மகா சமுத்திரம் போல முன்னேறி நடக்கின்றன

தோஆ யிரம
ஆயிர கோடிதன
மாடுசெல லப

போரா னை
புறதநின அ வறறின
இரடடிபோ தத்

தாரா புர —
விக்கடல் பினசெலத்,
தானை வீ ரப்

12 தன் மாடு செலல - தன் பக்கமாக வர. போரானை புறதநின் அவற்றின் இரட்டி போத - போர்க்கான கொம்பன கள் தேர்களுக்குப் பினனல இரட்டிபபாக வர. தாரார் புரவிக் கடல பின்செல - கழுததில மாலை அணிநத குதிரைப் படைக் கடல் போல யானைகளுககுப் பின வர.

பேரா ழி
முனம்செலச், சென றனன
போச்சிஇல லான (347)

12 தானை வீரப பேராழி முனம்செல — வீரங்கொணட காலாட்படை மகா சமுத்திரம போல முகபபில நடந்து போக சென றனன போச்சி இலலான — ஒரு தேரிலப் போனன — எநதப போரிலும பெயர்நது பின வாஙகாத வீரனன இநதிரஜிதது

குறிபபு : இநதிரஜிதது, ராம — ராவண யுததததில ஒரு முக்கியமான பாததிரம். அதறகிணஙக அவனை ஆயுத சனனததனுககி, மாபெரும் சேனை பலததோடு யுததததுக்கு அனுப்புகிருர் கமபர் சேனைகளின பெருமை ஆயிரம ஆயிரம் எனற ஓசைகளினுலத துலஙகுகின்றன.

12. மருத்துமலைப் படலம்

அப்படியே தழுவிக் கொண்டான்!

1. அதிகாயன் முதலிய மக்கள் இறந்துபோனது பற்றி ராவணன் என்றுமில்லாத துயரத்தில் மூழ்கி இருந்தான்.

இந்திரஜித்துக்கும் தம்பிமார்கள் போய் விட்டார்களே என்று மனம் இடிந்துவிட்டது.

'எல்லாவற்றுக்கும் ராவணன்தானே காரணம்?' என்று எண்ணிய மாத்திரத்தில் அடங்காத கோபம் வந்துவிட்டது தந்தையின்மேலேயே.

ஆயினும் ராவணனுடைய துயரத்தை அறிந்த மாத்திரத்தில் இந்திரஜித்தின் மனம் இளகிவிட்டது, தந்தையின்மேல் அவனுக்குப் பேரிரக்கமே உண்டாய் விட்டது,

'சரி, இருக்கட்டும் இதோபோய் அந்த லக்ஷ்மணனைக் கொன்றுவிட்டு மறுகாரியம் பார்க்கிறேன். கொல்லாவிட்டால் இந்த இலங்கைக்குத் திரும்புவதில்லை' என்று சபதம் செய்துவிட்டுப் போர்க்களத்துக்குப் புறப்பட்டான், அளவில்லாத படைகளுடன் புறப்பட்டான்.

போர்க்களத்தை அடைந்ததும் லக்ஷ்மணனோடும் வானர சேனையோடும் எவ்வளவோ கடூர மான யுத்தம் செய்தான். பகல் முழுவதும் போர் நடந்தது.

மாலை நேரம் வந்ததும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான், தன்னுடைய படைகள் எல்லாம் மாண்டு கிடந்தன. அநேகர் களத்தைவிட்டு ஓடியும் போய்விட்டார்கள். இந்திரஜித்துக்கு மனம் கசந்து விட்டது.

'சரி, வேறு யுக்தி பண்ணவேண்டியதுதான்' என்று பாசறைக்குப் போனான் பிரம்மாஸ்திரம் என்ற அஸ்திரத்தை உபயோகிக்க வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்து விட்டான்.

பிரம்மாஸ்திரம் என்றால் அது விஷப் புகையை எடுத்துச் சுற்றிவரக்கூடிய ஒரு கருவி. (ஆஸ்திரேலியா ஜனங்கள் உபயோகிக்கும் 'பூமராங்' போன்ற ஒரு கருவி.)

நடு ராத்திரி ஆயவிட்டது. யுத்தகளத்தில் வானர சேனை எல்லாம் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அப்படியே ராம லக்ஷ்மணர்களும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த வேளையில் பிரம்மாஸ்திரமானது போர்க்களத்தின் மேலாகச் சுற்றி வந்து விஷப் புகையை வீசியது. விஷப் புகை காரணமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் சுவாசமே நின்று விட்டது. உயிர் போனவர்கள் மாதிரி ஆகிவிட்டார்கள்

இதை அறிந்த இந்திரஜித்து "சரி, சரி, நம்முடைய சபதம் நிறைவேறியது. லக்ஷ்மணன் ஒழிந்தான்" என்று பெருமிதங் கொண்டவனாய இலங்கை நகரத்துக்குப் போய்த் தன் அரண்மனையில் நிம்மதியாயப் படுத்துத் தூங்கிவிட்டான்.

இனி நாம் போர்க்களத்துக்குப் போகவேண்டியதுதான்·

போராப படைகள் சம்பந்தமான நிர்வாகம்பற்றி அயலூருக்குப் போயிருந்தார்கள் விபீஷணனும் அனுமனும். வெகு நேரங் கழிதது, நடு ராததிரிக்கு மேல் போாக்களததுக்குத திரும்பினுர்கள்.

வானர சேனைகளும் ராம லக்ஷமணாகளும் உயிரற்ற நிலையில்க் கிடபபதைப பாாததாாகள் இருவரும் திகைததுப் போய மிக்க துயரததில் ஆழ்ந்து விட்டாாகள். ஒனறும் எண்ணத தோன்றவில்லை.

விபீஷணனுக்கு மாததிரம் இது உயிாபோன காரியம் என்று எண்ண இடமில்லை, ஏதோ விஷ வாயு காரணமாக ஏற்பட்ட மயக்கமாகததான் இருக்கவேண்டும் எனறு பட்டது.

'இதுவிஷயமாக ஜாம்பவானிடததில் கேட்க வேணடும். ஜாம்பவான எல்லாரையும் விட வயதில் முதிாந்தவன். அனுபவமும் உளளவன்' என்று அனுமனிடம் சொல்லி ஜாம்பவான இருந்த இடத்துக்கு விபீஷணனும் அனுமனும போனுாகள். விஷயததைச சொன்னுாகளா.

ஜாம்பவான சொன்னுன் 'சரி, சரி, இருக்கட்டும் அதோ மருந்து மலை இருக்கிறது. அதில் ஒரு மூலிகை எதேஷ்டமாய இருககிறது. அந்த மூலிகையை உடனே கொண்டு வரவேண்டும்'.

ஜாம்பவான் சொன்ன மாததிரத்தில் அபபடியே ஓட்டம் எடுததான் அனுமன. மருந்து மலையை

அடைந்தான, மூலிகைகளைப பததாளச சுமை இருக்கும்படியாக ஒரே கட்டாயக் கட்டிக்கொணடு வந்துவிட்டான ஏதோ மலையையே தூக்கிக் கொணடு வந்தமாதிரி இருந்தது.

மூலிகையை அபபடியே போாக்களததுக்குக் கொணடுபோய நெருபபு மூட்டிப புகை எழும்படி செயதாாகள்.

எழுந்த புகையானது வானர சேனைகளள ராம லக்ஷ்மணாா இவாகளுடைய உடலுககுள் பிரவேசித ததும விஷப புகையின் வேகம மடஙகிவிட்டது. உறக்கததிலிருந்து எழுநத மாதிரி வானர சேனைகள் எழுந்தனா. லக்ஷ்மணன எழுநதான கடைசியாக ராமனும் எழுந்தான.

எழுநத மாததிரததில ராமன சுற்றுமுற்றும் பாாததான எலலாருடைய முகததிலும என்றும் காணாத ஒரு சோகததையும் சோாவையும கணடான.

விபீஷணனைப பாாதது 'ஏன இந்தச சோகமும் சோாவும்?'' என்று கேட்டான. விபீஷணன அதற்குப பதில சொன்னான்.

'இந்திரஜிதது பிரம்மாஸ்திரததை உபயோகப படுததினன அதன விஷம் காரணமாக உயிரற்ற நிலைககு வநதுவிட்டீாகள எல்லாரும. ஜாம்பவான சொன்னதினமேல் மருந்து மலைககுபபோய இநத மூலிகையைக கொணடுவந்தான அனுமன. அனும னால்த்தான வானர சேனைகள், தம்பி லக்ஷ்மணன, நீ ஆகிய எல்லாரும் உயிர்தது எழுந்தீாகள' என்று உணர்சசியோடு சொல்லி முடிததான விபீஷணன்.

அனுமனது அரிய பேருதவியை எண்ணின மாத்திரத்தில் அப்படியே உருகிவிட்டான் ராமன்

சூழ நின்ற முனிவர்களும் மங்கள வாழ்த்துச் சொல்லி ஒரே முழக்கமாய் ஆரவாரம் செய்தார்கள்

மனசில் நின்ற பெருந் துயரம் எல்லாம் நீங்கிய வனாய்க் கண்ணீர் ததும்பியவனாய் ராமன் அனுமனைத் தழுவிக் கொண்டான்.

சந்தம்

தான தன்னன
தான தன்னன

ஆய காலையில்,
அமரர் ஆர்த்தெழத்,

தாயின் அன்பனைத்
தழுவினான் தனி

---

1. ஆய காலையில் - அனுமனைப்பற்றி விபீஷணன் சொல்லி முடித்ததும். அமரர் ஆர்த்தெழ - முனிவர்கள் முதலிய பெரியோர் வாழ்த்தொலி முழங்க. தாயின் அன்பனை - தாய் போன்ற அன்புடைய அனுமனை. தழுவினான் தனி

11. ராவணனைப் பார்த்துச் சீதை எவ்வளவோ கேவலமாகப் பேசினாள். 'கோழை' என்றாள். 'வீரன் ராமனுடைய அம்புக்கு இரையாகப் போகிறாய்' என்றெல்லாம் இழிவுபடுத்திப் பேசினாள் அந்த வார்த்தைகள் அவனைப் பாதிக்க வில்லை அவனுடைய எண்ணத்தை மாற்ற வில்லை.

'ஆனால், உன்னைத் திருத்துவதற்கு ஆளில்லையே! நல்லவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பிழைப் பதற்கும் உனக்கு வழி இல்லையே!' என்று ஒரு பரி வோடு சொன்னாள் இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்கு இதுவரையிருந்த பணிவு அடக்கம் எல்லாம் போய் விட்டது.

என(று)அறத்துறை
கேட்டலும், இருபது
நயனம்

மின்திறப்பன
ஒத்தன, வெயில்விடு
பகு வாய

11. என்று அறத் துறை கேட்டலும - மேலே சீதை சொன்ன தாம நெறியைக் கேட்டவுடன இருபது நயனம் மின திறப்பன ஒத்தன - இருபது கணகளும மின்னலகளை வெளி விடுவன போலத் தோன்றின, அதேபோல,—வெயில விடு பகுவாய பல்லை நெறு நெறு என்று கடிக்கும் போது பிரகாசம வெளிவந்ததுபோல இருந்தது; இப்போப்பட்ட

நாயகன, துயா
　　நகாநது போயறத்
தூய காதலநீா
　　துளங்கு கண்ணினான. (348)

நாயகன - கட்டி அணைததுககொணடான ராமன துயர் நகர்நது போயஅற - மனசிலப பெரும பாரமாய நினற துயரமெலலாம் மெளள மெளள நீஙகி இலலாமலப போக. தூய காதல நீர் துளங்கு கணணினான - உணமையான அனபி லிருநது கசிநத கணணீாத துளிகள நிறைநது பிரகாசிககும் கணணை உடையவனான-ராமன

குறிபபு: அனுமனுடைய அனபை எணணின மாததிரத்தில ராமனது உளளம், தாஙக முடியாமல் உருகிவிட்டது.

உன் வயிற்றில் பிறந்து விட்டோம்!

2. இந்திரஜித்து உபயோகித்த பிரம்மாஸ்திரத் தால் வானர சேனைகளும், லக்ஷ்மணன், ராமன் எல்லாரும் உயிர் இழந்த நிலைக்கு வந்தார்கள் என் பதைப் பார்த்தோம்.

அனுமன் கொண்டு வந்த மூலிகையால் அவர்கள் உயிர் பெற்றார்கள் என்பதையும் பார்த்தோம்.

அனுமன் மேலுள்ள பேருணர்ச்சி காரணமாக அவனை மார்போடு அணைத்துத் தழுவிக் கொண்டான் ராமன் என்பதையும் பார்த்தோம்.

அப்படித் தழுவிக் கொண்ட ராமனுடைய மார்பு சாமான்ய மார்பா!

திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷ சயனத்தில் ஆனந்தமயமாய் இருக்கும்போது விஷ்ணு மூர்த்தி யின் மார்பை லக்ஷ்மிதேவி ஆசையோடு தழுவிக் கொண்டாள்.

அந்த விஷ்ணு மூர்த்தியின் மார்புதானே இந்த ராமனது மார்பு. ஜகன் மாதாவின் ஸ்தன்யங்கள் தழுவிய மார்புதானே அது அந்த மார்பை ஒட்ட லாமா எளியேன் என்று அனுமன் எண்ணி, அப் படியே நழுவி ராமனுடைய பாதங்களுக்கு வந்து விட்டான். பாதங்களைக் கையால் பற்றித் தொழுது கிடக்கிறான் கீழே

சிறிது நேரம் கழித்துத்தான், அனுமன் மார்பி லிருந்து நழுவிய பாதத்தைத் தொழுது கிடக்கிறான் என்பது தெரிய வந்தது ராமனுக்கு.

எழுது குங்குமத்
திருவினை ஏந்துகோ(டு)
உழுத மார்பினை
உருகி, உள்ளுற்றுத்
தழுவி நிற்றலும்,—
தாழ்ந்து தாளுற்றுத்
தொழுத மாருதிக்(கு)
இனிய சொல்லினான். (349)

2. எழுது குங்குமத் திருவினை ஏந்து கோடு — வர்ணக் கோலங்கள் எழுதி அலங்கரித்த லக்ஷ்மி தேவியின் ஸ்தன யுகங்கள் உழுத மார்பினை - ஆசையோடு திளைத்த மார்பின னாகிய ராமன் (விஷ்ணு) உருகி உள்ளுற்றுத் தழுவி நிற்றலும்- மனம் கசிந்து மாரோடு இறுகத் தழுவினின்றான், அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான் சிறிது நேரம் பரவச நிலையில்

தாழ்ந்து தாள் உற்றுத் தொழுத மாருதிக்கு — அட்டா இந்த மாரோடு ஒட்டலாமா நான் என்று எண்ணிக் கீழே தழுவிய பாதங்களைப் பற்றித் தொழுது கிடந்த அனுமனுக்கு இனிய சொல்லினான்— கீழே வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னான் —ஏந்து கோடு உழுத மார்பினை

குறிப்பு ராமனிடத்தில் அளவற்ற பக்தி உடையவன் அனுமன் ராமனுடைய பேரன்புக்கும் மாரோடு தழுவும் பரிவுக்கும் தகுதி அற்றவன் என்று தன்னை எண்ணிக் கொள்ளுகிறான். இந்த எண்ணம் வந்த உடனே மார்பை விட்டு மெள்ள நழுவிப் பாதங்களுக்கு வந்து விடுகிறான் அப்படி நழுவி வரும் செயல், செய்யுளின் ஓசையிலேயே தொனிக்கிறது எழுது — உழுத — தழுவி — தொழுத— என்ற எதுகையில் வரும் சொற்கள் நழுவி இறங்கியதை நினைப்பூட்டுகின்றன.

3 ராமன என்ன சொன்னான் அனுமனை நோக்கி.

'எங்கள மூதாதைகள எல்லாரும் மகான்கள. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும சத்தியத்தினின்றும் தாமத்தினின்றும் விலகாதவாகள.

'அந்த மூதாதைகளையே பின்பற்றி அரசு செலுத்தி வந்தான எங்கள தந்தை தசரதன

'அந்தச சத்தியத்தின காரணமாகவே என்னைக் காட்டுக்கு அனுபப நோந்தது. ஆகவே என்னாலேயே பெருந் துயரத்துக்கு உள்ளாகி உயிா துறந்தான. அப்படி உயிா துறந்த தசரதன வயிற்றிலததான பிறந்தோம் நானும் தம்பி லக்ஷ்மணனும்'

முன்னிலத் தோன்றினா
முறையின நீங்கலா(து)

என்னில்த் தோன்றிய
துயரின ஈறுசோ,

3. முன்னிலத் தோன்றினர் - ஆதியிலே எங்கள குலத்தில அவதரித்த பேரரசாகளுடைய. முறையின நீங்கலாது - சத்திய நெறியைவிட்டு நீங்க முடியாதவனாய். என்னிலத் தோன்றிய துயரின-என காரணமாகவே (காட்டுககு வந்த காரணமாகவே) ஏறபட்ட துயரததால. ஈறு சேர்

மனனிலத் தோனறினேம
முனனம மாணடுளேம,—
நினனிலத தோனறினேம
நெறியிலத தோனறினைய' (350)

மனனிலத தோனறினேம — உயிா துறநத தசரத சககரவாத்தியின· மக்களாயததான பிறநதோம. ஆனல — முனனம் மாணடுளேம - கொஞச நேரததிறகு முனபு தான உயிர் போனவாகள ஆனேம், ஆம, உயிர் போனவர்கள தான. நினனிலத தோனறினேம - இபபோது உன வயிறறில உன னுடைய மககளாயப பிறநது விட்டோம.

நெறியிலத தோனறினைய - சாமானயமாய ஒரு பெண வயிறறில பதது மாசம் இருநது பிறநதவன அலல நீ தாம தேவதையின வயிறறில நெடுஙகாலம இருநது பிறநதவன அலலவா நீ-ஆம, நின்னிலத தோனறினேம்.

குறிபபு. நனறி உணாசசி எனபது ஒனறு. அது இதயத்தில நிகழவது, கணணுககுப் புலனுகாதது. ஆனலும் அந்த உணர்சசி ஒரு செய்யுளாயக கணணுககுப் புலனுகிறது, செவிககும் புலனுகிறது. தமிழ பாஷை செய்கிற அறபுதம இது.

13. இந்திரஜித்து வதைப் படலம்

பகையைக் கணித்தவன்தான் நான்

1. 'பிரம்மாஸ்திரததைப் பிரயோகித்தாய விட்டது, எதிரி சேனைகள எல்லாம் இறந்து ஒழிந்து போயவிட்டன' எனற மனபபாங்கில இந்திரஜிதது தன் அரணமனைக்குச சென்று மன அமைதியோடு படுததுத தூஙகுகிருன்.

விடிந்ததும் ராவணனுக்குச செயதி வந்தது, எதிரிகள் சேனைகளோடு யுததம் செயயத தயாராய இருக்கிருர்கள எனபதாக.

'இந்திரஜிதது ஏதோ பகைவாகளை எலலாம் பாக்கி சாக்கி யிலலாமல மாயததது விட்டதாக இரவில்ச சொனனனே! இபபோது அவாகள தயாராக இருக்கிருாகள யுததததிறகு எனபது எபபடி இருகக முடியும்?'' எனற சநதேகம் உணடாயிறறு ராவண னுக்கு இந்திரஜிததைக் கூப்பிட்டு விடடான 'பகைவாகள எலலாரும் ஒழிநதாாகள எனறு சொன னயே! இப்போது அவாகள யுததததுக்குத தயாராய இருக்கிருாகள எனறு தெரிகிறதே! அதெபபடி இருக்கக் கூடும்?'' எனறு கேட்டான

இந்திரஜிததுக்கும் தெரிய வநதது, பிரம்மாஸ் திரததால மாயநது போகவில்லை எதிரிகள எனபது. ஏதோ தந்திரம் செயது பிழைததுக் கொணடாாகள, தன் மாயம் பலிக்கவிலலை எனபதையும் தெளிவாயத தெரிநது கொணடான்.

முந்தின நாள்ப் பகல் யுத்தத்தில் எதிரிகளின் அபூர்வமான சக்தி இன்னதென்று கண்டு கொண்டவன்தானே. எதிரிகளை வெல்லுதல் முடியாதென்ற முடிவுக்கு வந்தான. அதன மேல்த் தந்தை மீதும் தன் இனததார மீதும் பரிவு உண்டாகிவிட்டது. உண்மையைத் தந்தைக்குச சொல்லிவிட வேண்டியது தான் என்று மனதைத் திடபபடுததிக் கொண்டு சொல்லுகிறுன்

'எதிரிகள் பலம் அபாரமானது. இதுவரையும் நமக்குத் தோல்விதானே கிடைததது' ஏதோ என் உயிரைக் காபபாற்றிக்கொளள வேணடும் என்ற ஆததிரததில் பயநது சொல்லுகிறேன் எனறு எண்ண வேண்டாம்.'

இந்த வாாததையை எப்படி ஏற்றுக்கொள்கிறுன் ராவணன?

சநதம

தானன தானன தன
தானன தானன தன

'ஆதலால அஞ்சினேன என(று)
அருளலே, ஆசைதான அச்

1. ஆதலால அஞ்சினேன் எனறு அருளலே – அரககர் குலமெலலாம் அழிநதுவிடும், அது காரணமாகத்தான நான் இபபடிச சொலல நேருகிறது. தயவு செய்து ஏதோ பயநதுவிட்டேன நான என்று எணணவேணடாம்.

சீதைபால விடுதியா யின
அலையவா சீறறநதீர் வா,

போதலும புரிவா செய த
தீமையும பொறுபபா,உன மேல்க

காதலால உரைததேன' என றுன—
உலகெலாம கலக்கிவெனா றுன (351)

2. 'இந்திரஜிததின மனசுக்கு லாப நஷ்டம் தெரியவருகிறது. ஆனாலும் வெறி கொண்ட ராவண னது மனசுக்கோ தெரியவில்லை. வீராவேசம்தான் பொஙகி வருகிறது பேசுகிறுன், 'வாஸதவம், கும்பகாணன் முதலிய பல வீராகள இறந்தாாகள். ஆனால் எனக்குத தெரியும் அவாகள இந்தப பகைவர் களை வென்று தீாக்க மாட்டாாகள் என்பது. மிஞ்சி நிற்கிறவாகள காரியமும் அப்படித்தான என்பதும் தெரியும் எனக்கு.'

ஆசைதான அச்சீதை பால விடுதியாயின — சிறையில வைததிருககிற அநதச சீதையின மேலுளள ஆசையை விடுவாயானால அலையவா சீ றறந தீாவா—அநத ராமலக்ஷமணா் களுககுக கோபம நீஙகும. போதலும புரிவா—இலஙகையை அபபடியே விட்டு விட்டு அயோததிககே போயவிடுவார்கள். செயத தீமையும பொறுபபா — நாம செயத தீஙகையும் பொருடபடுதத மாட்டாாகள உனமேலக் காதலால உரைத தேன என்றுன — நீ க்ஷேமமாய இருகக வேணடுமே என்ற ஆததிரததினலததான இபபடிச சொலலுகிறேன என்று சொனனுன—யார்? உலகெலாம கலக்கி வெனறுன — உலகத திலுளள பகை அரசாகளை எலலாம் நிலைகலஙகச செயதவ னை இநதிரஜிதது.

குறிபபு முநதின நாள இநதிரஜித்தின வீரா வேசததைப பாாததோம ஒரு நாளப பட்ட அனுபவத தால வீராவேசம் எலலாம எப்படி மடஙகி அறிவானது ஒழுஙகுககு வருகிறது எனபதைப் பார்ககிறோம்

'முன்னையோர் இறந்தாரெல் லாம்
இப்பகை முடிப்பாரென் றும்,

பின்னையோர் நின்றாரெல் லாம்
வென்றனர் பெயர்வாரென் றும்,

உன்னை நீ அவரைவென் று
தருதியென(று) உணர்ந்தும்அன் றால்,—

என்னையே நோக்கியான் இந்
நெடும்பகை தேடிக்கொண் டேன்' (352)

2 பின்னையோர் நின்றார் எல்லாம் – இப்போது மிஞ்சி நிற்கிற அரக்க வீரர்கள் எல்லாருமே வென்றனர் பெயர்வர் என்றும் – பகைவர்களை வென்றுவிட்டு வெற்றியுடன் திரும்புவார்கள் என்றும் உன்னை நீ அவரை வென்று தருதி யென்றும் உணர்ந்தும் அன்றால் – நீ பகைவரை விலங்கு போட்டுக்கொண்டு வருவாய் என்று உன்னைக் கருதியும் அல்ல என்னையே நோக்கியான் இந் நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன் – நான்குகப் பகைவர்களை வலியச் சண்டைக்கு இழுத்தேன், நான் ஒருவனே அவர்களை வென்று தீர்ப்பேன் என்ற ஒரு உறுதியினால்தான்.

குறிப்பு அதி அற்புதமான செய்யுள் கம்பரது நாடக இயலும் கவி இயலும் ஒன்றாய்க் கலந்து அபூர்வமான தொனியோடு பேசுகின்றன.

இத்தகைய கவி உருவங்களைப் பார்க்கும் போதுதான் அருள் வாக்கென்றால் இன்னதென்று தெரிய வருகிறது.

புகழுக்கும் இறுதி உண்டோ!

3. இயற்கையானது சிற்சில அற்புத வேகங்களை வைத்து உயிர் வாக்கத்தை ஓட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. அந்த வேகங்கள் சிருஷ்டி தத்துவத்திற்கு அடிப்படையான கருவிகள் என்று கூடச் சொல்ல வேண்டும்.

சேவல்ப் போர் ஒன்றைப் பார்த்தால் போதும். என்ன ஆவேசத்தோடும் வெறியோடும் ஒவ்வொரு சேவலும் போர் புரிகிறது என்பதை எளிதில் அறியலாம். தன் உயிர் அதற்கு ஒரு பொருட்டே அல்ல. வீரம் என்ற ஒரு தத்துவத்திற்குத் தன்னிடத்திலுள்ள சக்தியை யெல்லாம் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறது. உயிரையே அர்ப்பணம் பண்ணுகிறது சேவல்.

சேவலின் உடல் மறைகிறது, உயிர் மறைகிறது. ஆனால் அவைகளுக்குள் அசையாது நிற்கும் வீரம் மாத்திரம் பிரகாசிக்கும். சேவல்ப் போரைப் பார்த்தவர்களுக்குத்தான் இந்த உண்மை தெரியவரும்.

இந்த வீர தத்துவமே சேவல் இனத்தை வளர்த்துக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறது. சேவலின் காரியம் அப்படி நிற்கட்டும்.

மனுஷ வாக்கத்தையும் வளர்த்துக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறது வீர தத்துவம் என்றால் மிகையல்ல.

குன்(று)இ றந்தெழுந்(து)
உரப்பினன், குறிப்பதென.
காமன்
தன்றி றத்தையும்
கடந்தது சீற்றத்தின்
தகைமை (26)

பெரிய வாயிலிருந்து **குன்று இறந்தெழுந்து உரப்பினன்** - எதிரே ஒரு குன்றிருப்பதால் அது தகர்ந்து போகும்படி அதட்டி ஆரவாரித்தான், அவ்வளவு பொல்லாத கோபம். **குறிப்பதென** - இதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளவேண்டிய தென்ன. **காமன் தன் திறத்தையும் கடந்தது சீற்றத்தின் தகைமை** - காதல் உணர்ச்சியை வெருட்டி விட்டது அந்தக் கோபத்தின் வேகம்

குறிப்பு யாருக்கும் மனச்சாட்சி என்பது ஒன்றிருக்கிறது. தாம் சாஸ்திரங்களையும் தாம் வாழ்க்கையையும் ஆராய்ந்து உணர்ந்தவர்களுக்கோ மனச்சாட்சியின் வேகமும் கூர்மையும் அதிகமாக இருக்கும். அவர்களுடைய இதயத்தை அந்த மனச்சாட்சி அதிகமாகத் தைக்கும். உலகம் கண்ட உண்மை இது. ராவணனது கல்வியும் வாழ்க்கையுமே சேர்ந்து மனச்சாட்சிக்கு மிக்க கூர்மை கொடுத்திருக்கின்றன. அந்த மனச்சாட்சி அவனது மனசை வேகத்தோடு குத்தி விட்டது. அது காரணமாக மன நிலை தடுமாறிக் கோப வெறிக்குள் விழுந்து விடுகிறான். இந்த உணர்ச்சி பாவத்தை செய்யுளில் தெளிவாய்க் காணலாம்.

பார்த்தோம்–சீதை மேலுள்ள ஆசையை விட்டு விடும்படி இந்திரஜித்து ராவணனிடம் நயந்து சொன்னான். அரக்கா குலம் பிழைக்கும் சீதையை விட்டுவிட்டால என்று சொன்னான்.

வந்து விட்டது கோபம் ராவணனுக்கு. 'ஆம்; அரக்க வீராகள் ஏதோ சாதிதது விடுவாாகள் எனறு நான் எண்ணவில்லை, நீ தான் சாதித்து விடப் போகிறாய எனறும் எணணவில்லை. பகைவரைத திரபபது என்றால் ஆகிற காரியமே ஒழிய வேறு அல்ல என்பதைத தெரிந்தே பகையை மூட்டிக் கொணடேன' என்று சொன்னான் ராவணன்

ராவணனிடததில் உளளாகக் கிடக்கும் வீரம் அவனை இன்னும் எபபடி யெல்லாம் ஆட்டுகிறது என்பதைப பாாக்கலாம்

இந்திரஜிததைப பாாததுச சொல்லுகிறான் 'நீ, சொன்னதெல்லாம் வெறும் பைததியக்கார விஷயம்; உலகம் அழிந்தாலும் அழியாத இதிகாசம் ஒனறு என்னுடைய புகழோடு நிலைபெறப் போகிறது, தேவாகளும் காணுவாாகளா. எதை நீரில் உண்டா கிற குமிழி போன்ற நிலையில்லாத இந்த உடலை விடத்தான் போகிறேன. அதுதான இதிகாசம். அதைத் தான் தேவர்கள் காணப்போகிறார்கள.'

'பேதமை உரைத்தாய்,மைந்த;
உலகெலாம் பெயரப்பேராக்

காதைஎன புகழினோடு
நிலைபெற, அமரர்காண,

மீதெழு மொக்குள்அன்ன.
யாக்கையை விடுவதல்லால்

சீதையை விடுவதுண்டோ,
இருபது திணைதோளுண்டாய' (353)

4 'போரில் நான் வெல்லவில்லை என்று வைத்துக்கொள் வேதமும் வேதத்திலுள்ள உண்மைகளும் என்றென்றும் நிற்கும் வரை என் புகழும் நிற்கத

3 மீதெழு மொக்குள அன்ன யாக்கையை—நீரின மேல எழும் குமிழி போனற நிலையிலலா யாக்கையை.

குறிப்பு: 'இருபது திணதோள உண்டாய' என்று முடிக்கிறதில உள்ள வேகம் தனி, ராவணனை நம் முன வந்து நிறகிறான

'இருபது தோள' என்றது இரண்டு தோளின சக்தியை எடுத்துக் காட்ட வந்த அடையாளச் சொலத

தான் செய்யும் அந்த ராமனுடைய பெயர் நிற்குமானால் என் பெயரும் நிற்கத்தானே வேண்டும்?''

'வென்றிலன் என்றபோதும்,—
வேதம் உள்ளளவும், யானும்
நின்றுளென் அன்றோ மற்று அவ்
இராமன் பேர் நிற்குமாயின்;—
பொன்றுதல் ஒருகாலத்தும்
தவிருமோ, பொதுமைத்தன்றே,
இன்றுளார் நாளை மாள்வார்;—
புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ' (354)

4 பொன்றுதல் ஒருகாலத்தும் தவிருமோ பொதுமைத் தன்றே - இறக்கிற காரியத்தை என்றைக்காவது தவிர்க்க முடியுமா! சாதாரணமாகத் தினமும் பார்க்கிற காரியமே அல்லவா அது?

குறிப்பு இந்த வார்த்தைகளையெல்லாம் ராவணன் பேசுவதாக வைக்க வேண்டாம். அவனுக்கு உள்ளாக இருந்து அவனை ஆட்டுகின்ற அனாதியான வீர தத்துவமே பேசுகிறது என்று சொல்லலாம். உடைமை, உடல், உயிர் ஒன்றும் பொருட்டல்ல வீரம் ஒன்றே அவனுக்கு லக்ஷ்யமாய் முன் நிற்கிறது. ஆம், அனாதியான வஸ்துதான் வீரம்.

வருக தேர் விரைவில் !

5. எததனையோ வீரர்கள் மடிந்த போதிலும் இந்திரஜித்து ஒருவன்தான கடைசி வரை யுத்தம் செயது வெற்றியைத தரக்கூடும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை யிருந்தது ராவணனுக்கு.

இந்திரஜித்துக்கும் ஒருநாள் லக்ஷ்மணனோடு யுததம் செய்ததில் போதும் போதும் என்றாய் விட்டது. ஏதோ மாய விததைகள் செயது எதிரி களைக் கொனறு விடலாம் என்று பாாததான் அது வும் பலிக்கவில்லை.

எதிரிகளைச் சமாதானப் படுத்தினால்த்தான் ராவணன் காரியமும் அரக்கா காரியமும் ஒபபேறும் என்று எண்ணி மிக்க துணிவோடு தானே சீதையை விட்டு விடும்படி ராவணனிடம் சொல்லிப் பாாத் தான.

ஆனால் ராவணனுக்குக் கோபம்தான் வந்தது அதோடு வீராவேசமும் கலந்து கொண்டது.

'விடுவதற்கு உடைமை, உடல் உயிர் எல்லாம் இருக்கின்றன. சீதையை விட்டுவிடுகிற காரியம் கிடையாது' எனறு கூறினான் ராவணன்.

மேலும், 'சீதையை விட்டுவிட்டால் என்ன நேரும் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லை. சிறுபிள்ளை நீ' என்றான்.

'விட்டனன் சீதைதனை
யென்னனும், விண்ணோர்நண்ணிக்
கட்டுவ(து) அல்லாலப்பின்னை
யானென்னக் கருதுவார் போர்
பட்டனன் என்றபோதும்
எளிமையிற் படுகிலேன் யான்,
எட்டினோ(டு) இரண்டும் ஆய
திசைகளை எறிந்து வென்றேன்' (355)

5. விட்டனன் சீதை தனை என்னனும் - சீதையை விட்டு விட்டான் ராவணன் என்ற செய்தி தெரிய வேண்டியதுதான் பாக்கி—உடனே. விண்ணோர் நண்ணிக் கட்டுவதல்லால் - அபாரமான சக்தி படைத்த தேவர்கள் தான் என்று சொல்லக் கூடிய பகை அரசர்கள் யாதொரு பயமும் இல்லாமல் வந்து என்னைக் கட்டிச் சிறையில் அல்லவா வைத்து விடுவார்கள்? ராவணன் என்றும் என்னைக் கருதுவார்களோ? பட்டனன் என்ற போதும் எளிமையிற் படுகிலேன் யான் - உயிரை விட்டபோதும் சாமான்யமாய் விட்டேன் என்று கணக்கில் வரக்கூடாது. எட்டினோடு இரண்டும் ஆய திசைகளை எறிந்து வென்றேன் - எட்டுத் திசையென்ன வானமென்ன பாதாளம் என்ன எங்கெங்கிருந்தாலும் பகைவர், அவர்களைத் தாக்கி வெற்றி கொண்டவன் ஆகிய நான்—எளிமையிலப் படுகிலேன்

குறிப்பு — அபூர்வமான பாவ உருவம் படைத்த செய்யுள்.

6. கோபம் வந்தது, வீராவேசம் வந்தது. அடுத்தாற்போல் இகழ்ச்சி பிறக்கிறது இந்திரஜித்தின் மீது.

'உன்னிடத்தில என்னத்தைச் சொல்லி என்ன செய்ய! போதும், போதும்! மெள்ள உன் ஜாகைக்கு இப்படியே போ, தோளில் ஏதேனும் அம்பு தைத்திருந்தால் அதையும் மெள்ள வெளியே எடுத்துக் கொள். வாஸ்தவந்தான்! யுத்தத்தில் ரொம்ப ரொம்ப சிரம்ப பட்டு விட்டாய்! சிரமத்தை நீக்கிக் கொள்.'

'சொல்லினன் பலவும், நின்ன
இருகையைத் தொடர்ந்து, தோளில்
புல்லிய பகழி வாங்கிப் போகத்
தொழிற் சிரமம் போக்கி
எல்லியும் கழித்தி' யென்று
எழுந்தனன், எழுந்து, பேழ் வாய
வல்லியம் முனிந்தாலன்ன ஒனன—
'வருக தேர் விரைவின்' என்றான் (356)

6 எல்லியும் கழித்தி யென்று - பாக்கியுள்ள இராக் காலத்தையும் சௌகரியமாயக் கழித்துக்கொள் என்று உதறிப் பேசிவிட்டு. எழுந்தனன் - எழுந்து பேழ்வாய வல்லியம் முனிந்தால அன்னான் - எழுந்து நின்றவனாய், பயங்கரமாய் விரிந்த வாயுடன் புலி கோபாவேசங் கொண்டு நின்றது போன்ற ராவணன்—வேறொன்றும் பேசாதவனாய், வருக தேர் விரைவின என்றான்.

குறிபபு இகழசசி பாவததுககு ஒரு புதிய வேகம கொடுககிறது ''வருக தேர் விரைவின'' எனற வார்ததை கள தனித்துத துணடாய நிறபது. அபபடி எழுந்த ராவணனை நோககி இநதிரஜிததானவன 'கோபம வேண டாம, அபபா ! நானே போய அநத நராகளை வெனறு வரு கிறேன' எனறு உறுதி கூறி நடநது செனறுன அபபடி நடநது போகுமபோது தநதை மேலுளள பாசம, பரிவு, காரணமாகக கடைக கணணுல நோககி விட்டு நடககிறுன. கணகளில கணணீர் பெருகிச சொடடுச சொட்டாக உதிர கிறது, வீராதி வீரனை இநதிரஜிததுககு

வீரம, பாசம், இரககம், எலலாம நமது கண முன வருகினறன.

14. இராவணன் சோகப் படலம்

பூமியா புரளுகிறது!

1. இந்திரஜித்து போருக்குப் போனான் என்றால் யாருக்குமில்லாத படையோடும் பரிவாரங்களோடும் அபூர்வமாக அமைந்த தேரில் ஏறிப் போனான் என்பது விஷயம்.

தேர் வருகிற சப்தத்தைக்கேட்டான லக்ஷ்மணன், இந்திரஜித்துதான் வருகிறான் என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறான் யுத்தத்துக்குத் தயாராகிறான் அனுமனுடைய தோளில் ஏறிக்கொள்ளுகிறான்.

இந்திரஜித்தின் தேர் போர்க்களத்துக்கு வந்து விட்டது

போர் ஆரம்பமாகிறது லக்ஷ்மணனுக்கு என்றுமில்லாத வீராவேசம் பிறந்து விட்டது அம்புகளைச் சரமாரியாகப் பிரயோகித்தான் இந்திரஜித்தின் ஆயுதங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் முறிந்தன.

தேர் அழிந்தது, ஒரு கையும் வில்லுமே அழிந்து விழுந்தன. அதன்மேல் சூலாயுதம் சுக்கு சுக்காய் நொறுங்கிப் போயிற்று கடைசியாக, எய்த பிறைச் சந்திர பாணத்தால இந்திரஜித்தின் தலை அறுந்து தரையில் விழுந்தது. இந்திரஜித்தின் காரியம் முடிந்தது

லக்ஷ்மணனும் சுக்ரீவன், அனுமன் முதலியோர்களும் ராமனிருந்த பாசறையை நோக்கிப் போகிறார்கள்.

போர்க்களத்தையும் போரையும் ஒப்படைத்து விட்டுப் பாசறைக்குப் போய் அமைதி பெற இருந்த ராமனுக்கு அப்படியாக அமைதி வந்துவிடவில்லை

மனசில் கவலைதான். மாயங்களில் வல்லவனை இந்திரஜித்தை வென்று மீளவேண்டுமே லக்ஷ்மணன் என்று சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தான் அவனிடம் வெற்றியோடு மீளுகிறார்கள் லக்ஷ்மணன் முதலியோர் இனி

போர்க்களத்தில் எஞ்சியவர்கள் இந்திரஜித்து மாண்ட செய்தியை ராவணனிடம்சொல்ல இலங்கை நகரத்துக்குள்ச் செல்கிறார்கள் அரண்மனையை அடைந்தார்கள் ராவணனையும் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் ராவணனைக் கண்டதும் பயம் வந்து விட்டது உடல் எல்லாம் நடுங்குகிறது, நா எழவில்லை.

'என்ன இந்த பயம்?' என்று கேட்டான் ராவணன் வயசான தூதர்கள் சொன்னார்கள் ஐயோ, இல்லையென்று ஆயவிட்டானே இந்திரஜித்து!' என்று நடுநடுங்கி அலறினார்கள்

அவ்வளவுதான்! ஒரு கோபம் பிறந்தது ராவணனது உள்ளத்தில் அப்படியே கையில் இருந்த வாளை அவர்கள் மேல் வீசினான். வாள் எங்கேயோ போய் விழுந்தது

அடியற்ற மரம்போல ராவணன் தடார் என்று தரையில் விழுந்தான். அப்படியும் இப்படியுமாகப் புரண்டான் புரண்டதைப் பார்க்கும்போது நிலமும்

உடன புரணடது போல்த தோன்றுகிறது. ஆதிசேஷனும் தாஙகமுடியாமல பலஙகெட்டு அசைகிறுனே ஏனறு சொல்லத தோனறுகிறது.

படம பிறஙகிய
பாநதளும பாருமபோந(து)
இடமபி றழநது
வலமபிறழந(து) ஈடற,—
உடம(பு)இ றஙகிக
கிடந(து)உழைத(து), ஓஙகுதீ
விடமபி றநத
கடலென வெமபினை. (357)

1 படம் பிறஙகிய பாந்தளும பாரும – எணணறற படஙகளோடு கூடிய ஆதிசேஷன பூமிமேல போநது இடம பிறழநது வலம பிறழந்து ஈடற–நிலைகெட்டு இடது பககமும் வலது பக்கமும் பிறழநது வலி கெட்டுத தவிக்க உடமபு இறங்கிக் கிடந்து உழைதது – திடமான ராவணனுடைய உடம்பு தரையின கீழ இறஙகிக கஷடபபட்டு ஓஙகு தீ விடம பிறநத – வடவாமுகாககினியும் ஆலகால விஷமும் எழுநத. கடலென வெமபினை – கடலைபபோலத துயர வெபபததினால வதைநது கொணடிருநதான.

குறிபபு — தடாாத தடாா எனறு தரையில மோதும் படி விழுவதால தரை பளளம் பட உடம்பு அதில இறங கினதாகத் தோறறம் ஏறபடுகிறது!

5 உருக்காட்டுப் படலம்

காதில் விழுமா அந்த வில்லொலி!

1 அசோக வனத்திலிருந்த சீதையிடம் ராவணன் வந்தான். அவள் காலில் விழுந்தான். தான் படும் வேதனையிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும் என்றே சொன்னான். இந்த வார்த்தைகள், சீதையின் இதயத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டிருந்த கோபத்தை, கோபாக்கினியாக வெளி வந்து வெறியாட்டம் ஆடும்படிச் செய்தன.

கடைசியில் தாம் நெறி இப்படியென்று சீதை சொல்லிக் காட்டினாள். ராவணனுக்குக் கோபவெறி மூண்டு விட்டது. பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் ஆகிவிட்டான். வார்த்தைபேச முடியவில்லை. அப்படியே அரண்மனையை நோக்கிப் போய்விட்டான்.

அசோகவனத்தில் நிசப்தம் உண்டாய்விட்டது.

இத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரு உச்சிக் கிளையிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அனுமன்.

நேரம் நடுநிசி.

'சீதையைக் கண்டு பேசுவதற்கு இதுதான் சரியான சமயம். யாரும் விழித்திருக்கக் காரணம் இல்லை' என்று எண்ணுகிறான்.

'காண்டற்கு ஒத்த
காலமும் ஈதே'

முந்தினேன் உனை!

2 பத்துத தலைகளைச செதுக்கிச சித்திரித்த கிரீடம் பயததைத உணடு பணணும்தான்

ஒவ்வொரு தலையுமே பயமுறுததுவது போல்த தோன்றும். ஆனால் இபபோது கிரீடததிலுள்ள அநதத தலைகள வேறு விதமாகத தோற்றம் அளிக் கின்றன. தோற்றம அளிபபதெலலாம பாரபபவர் கள் உள்ளததில் நிகழும உணாசசி வழியாகததான.

ராவணனுடைய துயரததோடு கலநது ஒன்றாய் விடுகிறது பாரபபவாகள் உளளம் இது மனுஷ சுபாவம்.

எதிரபாராதபடி இநதிரஜிதது இறந்து பட் டான என்ற காரணமாக ராவணனது மனசில்ப் பலதிறபபட்ட உணர்சசிகள வநது சுற்றிச சுழல் கின்றன:

திருகு வெருசினத
தீநிகா சீறறமும

பெருகு காதலும
துனபும பிறழநதிட

2 திருகு வெஞசினத தீ — கோபததோடுதான சுடர் விட்டுச சுழலகிறதோ இநதத தீ என்று சொலலுமபடியான பெரும் நெருபபை. நிகர் சீறறமும — ஒத்த கோபமும் பெருகு காதலும் — அடககு முடியாத பாசமும துனபும பிறழநதிட — அதோடு மனத துனபமும ஒனறோடொனறு பினனிச சுழல.

இருப தெனனும்
எரிபுரை கண்களுமம

உருகு செம்பென
ஒடிய(து) ஊறறுமநீா (358)

3. அறிவு மயங்கியவனுயத தானே அப்படியும் இப்படியுமாக விழுகிருன்.

சிறிது நேரங் கழிதது உணர்ச்சி வருகிறது. அலறுகிருன்.

மைநத வோஎனும,
மாமக னேஎனும,

எநதை, ஓ!எனும,
எனஉயி ரேஎனும,

2 இருபதெனனும எரிபுரை கணகளும—அககினி போல சிவநது காட்டும இருபது கணகளிலுமே உருகு செமபென ஒடியது ஊறறும நீா — காயசசிய செம்பு உருகி ஓடியது போலக கணணீா பெருககெடுதது ஓடியதாகத தோனறியது.

குறிபபு எலலாம் சோகவெறி மயம் ராவணனைப பாாககும் போது அறிவு பேதலிதது இலலாத காட்சிகளை எலலாம் காணகிறது பாாததுக கொணடிருநதவரது கணகள.

முந்தி னேன்உனை,
யானஉள ளேனும,

வெந்த புண்ணிடை
வேலபடட வெமமையான. (359)

3. முந்தினேன உனை - உனககு முனனுலேயே நான வநதுவிடுகிறேன் அமரலோகததுக்கு யான உளளே எனும் –ஓகோ! நான உயிரோடலலவா இருககிறேன என்று புலம்புகிருன்.

குறிபபு. அபூாவமான சோக பாவம் நிறைநதுள்ள செய்யுள்.

புகழ் உளதனையும் உள்ளாய்!

4. ராவணனை முதலில் மூர்ச்சித்து அப்படியும் இப்படியுமாக விழுகிறான்.

உணர்ச்சி வந்ததும் 'உனக்கு முன்னால் போய் விடுகிறேன் அமர உலகத்துக்கு' என்று புலம்புகிறான் பிரலாபிக்கிற காரியமும் நின்று விடுகிறது துயரம் ராவணனுடைய உடலையே பாடாய்ப் படுத்துகிறது. படுத்திருந்தவன் எழுகிறான். அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கிறான். பேசவில்லை பிறகு நடக்கிறான். அடுத்தாற் போல இந்திரஜித்தை எண்ணி இரக்கம் வருகிறது.

எழும்இ ருக்கும்
நடக்கும், இரக்கமுற(று)

அழும்,அ ரற்றும்,
அயர்க்கும் வியர்க்கும்,போய

4 எழும் இருக்கும் நடக்கும்—எழுகிறதற்குக் கொஞ்சம் நேரமாகிறது, கொஞ்சம் நேரம் உட்கார்ந்திருக்கிறான், பிறகு அங்குமிங்குமாய் நடக்கிறான். அரற்றும் - அடடா! அடடா! என்று கதறுகிறான் அயர்க்கும் - எல்லாவற்றையும் மறந்தவனாய் மயங்குகிறான் வியர்க்கும்-ஒரே வியர்வையாய்க் கொட்டுகிறது தேகம்

விழும,வி ழிக்கும
முகிழகக்கும, தன மேனியால

உழுமநி லததைை,
உருளும புரளுமால. (360)

5 இபபடி யெலலாம அறிவிழந்தவனுய வதை கிருன ராவணன இந்த நிலையில மணடோதரி அங்கு வந்தாள நடு நடுஙகி கீழே விழுகிருள். தரையில்த தலையை முட்டிக்கொளளுகிருள.

ராவணனுக்குக் கொஞசம் உணர்ச்சி வந்து விழித்துப பாாததான. மணடோதரியின துயரததைப் பாாத்ததும் அடஙகாத கோபமே வந்து விட்டது. 'இவ்வளவுககும் அநதச சீதைதானே காரணம்!' என்று கததினை. அபபடியே வாளை எடுததான். 'இதோ அவளைக கொனறு விட்டு மறு காரியம்' என்று ஓடுகிருன

பாாததான மகோதரன பினனுக ஓடியே போய வழி மறிதது ராவணனிடம வாதாடுகிருன.

பஞ்ச பூதஙகளைப பறறிப பேசுகிருன்

4. போய விழும-எஙகேயோ பாாதது நடநது சென்று தடம புரணடு விழுகிருன. விழிக்கும முகிழக்கும - கணணை விரிததுப பாாக்கிருன, அபபடியே மூடிய வணணமாய இருக்கிருன் தன மேனியால உழும் நிலததை-தனனுடைய பருதத முதுகையும் தோள்களையும் கொண்டு தரையைத தேயககிருன — ஏதோ நிலத்தை உழுகிறது போலத தோனறுகிறது உருளும புரளுமால - வெகு தூரம் பட பட வெனறு உருணடு போகிருன, கடைசியில் களைத்துப் போய இடது புறமும வலது புறமுமாகப புரளுகிருன்

'இந்த இலங்கையைச சுற்றிச் சமுத்திரம் இருக்கிறது. அது வற்றுகிறது என்றுணடோ? மேக மண்டலஙகள் வான வட்டததிலிருந்து உண்டாயக் குவிந்து குவிந்து என்றெனறும் இருக்கத தானே செயயும். இந்தப் பரந்த பூமியும் என்றென்றும் இருக்கததானே செயயும் வெற்றிடம் இல்லை யெனறு சொல்லக கூடிய ஆகாயமான வஸது வும் என்றெனறும் இருக்கததானே செயயும. இதோ காற்று வீசி அடிக்கிறதே — அதுவும் என்றென்றும் ஓடிககொணடு தானே இருக்கும.'

நீருள தனையும,சூழந த
நெருபபுள தனையும,நீண ட

பாருள தனையும,வா னின
பரபபுள தனையும,கா லின

பேருள தனையும,பே ராப
பெருமபழி பிடிததிபோ லாம்,

போருள தனையுமவென று
புகழுள தனையுமஉள ளாய! (361)

5. நீருளதனையும - சமுததிரம் உளள வரையும் (நீா-சமுததிரம்). சூழநத நெருபபுள தனையும் - மேக மணடலஙகள உளள அளவும் (நெருப்பு — மேகததுககு அடையாளப பெயா) நீண்ட பாருள தனையும - விஸதார மான பூமி உள்ள அளவும். வானின பரபபுள தனையும — ஆகாயமாகிய வஸது உளள அளவும் காலின பேருள

தனையும் - காறறின அசைதல் உளள அளவும் போரப் பெரும் பழி பிடிதத போலாம் - நீஙகாத பெரும பழியைப் பிடித்துக் கொள்ளுவதறகுப் போன மாதிரி ஓடுகிறுயே! நீ எனறல சாமானயப்பட்ட பேர்வழியா? — பொருள தனையும் புகழுள தனையும் உளளாய அலலவா நீ.

குறிப்பு அறபுதமான பாவம் கொணடது செய்யுள. கமபருடைய முததிரை தெளிவாயக் கிடககிறது. பாடலைப் பார்தது அதிசயிததுக கொணடே இருக்க வேணடியது தான.

15. மீட்சிப் படலம்

மங்களம்

1. இந்திரஜித்தின் மரணம் காரணமாக ராவண னுக்குச் சோக வெறி பிறந்ததையும், அந்த வெறியில் சீதையைக் கொல்லப் போனதையும், மகோதரன தடுத்து விலக்கியதையும் பார்த்தோம்

சோகவெறி தணிந்தது. ராவணனுக்கு வீர வெறி பிறந்து விட்டது 'இதோ அந்த மனிதர் களை ஹதம் பண்ணி விடுகிறேன்!' என்று எழுந்தான், வீராதிவீரர்களையும் என்றுமே தோல்வியே அறியாத சேனைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு போர்க்களம் சென்றான.

அங்கே தயாராயத்தான இருந்தான ராமன்.

ராவணன தனனுடைய அரிய பயிற்சி சாதனங் களை எல்லாம் காட்டினன. வீராவேசம் ஒன்று வந்து எவவளவோ துணை செய்தது அவனுக்கு.

ஆனாலும் ராமபாணங்கள் செய்த தொழில் பிர மிக்கச செய்து விட்டது ராவணனை. அவற்றின் சதுரப்பாடுகளை அனுபவித்துக் கொண்டே தன்னு டைய பாணங்களை ராமன்மேல் பிரயோகித்தான.

கடைசியில் ராமனுடைய அர்த்தசந்திர பாணம் வந்தது அறுபட்டது ராவணேசுவரன் தலை. தரை யிலும் விழுந்தது அது. ராமனது வீரமும் தர்மமும் வெற்றி பெற்றன. சீதையும் மீட்கப் பட்டாள்.

அரக்காகளுக்குச் செயயவேண்டிய ஈமக் கடன் களை எல்லாம் விபீஷணன் செயது முடித்தான்.

விபீஷணன்என்ன, சுக்ரீவன்என்ன, அனுமன் என்ன, வானர வீராகள் என்ன எல்லாருமே இலங் கையை விட்டு அயோததிக்குப புறப்படுகிறுர்கள். லக்ஷ்மணனது ஆனந்தத்தையும் சீதா தேவியின் ஆனந்ததததையும் வாாததைகளாலச சொல்லததான் முடியுமா? இனி நாம் அயோததிக்குப போகிறேம்.

அயோததி இபபோது என்ன நிலையில் இருக் கிறது?

பதினுலு வருஷமாக பரதன் ராமனை எதிா பாாததுக் கொணடுதான இருக்கிருன். தினம் தினம் தெற்குத திசையை, 'வரமாட்டாரு ராமன, இன்று வரமாட்டாரு' எனற ஏக்கததோடு பாாக்கிருன். வர வில்லை

நாட்கள் கழிகினறன. மாசங்கள் கழிகின்றன. வருஷஙகளை ஒன்று, இரண்டு மூன்று எனறு கழி கின்றன. பதினுலு வருஷஙகளும் கழிந்து விட்டன.

ராமன் வருவதாகக் குறிபபிட்டிருநத நாளும் விடிந்து விட்டது. கோபுரததில் ஏறினன் பரதன். தெற்குத திசையை நோக்கினை. ராமன வருகிற தான சின்னமே இல்லை.

'இனி யோசனைக்கு இடமில்லை. சரி, சரி. பரதனே ஆணடு கொண்டு இருக்கட்டும். அந்த ஆட்சியைக் கலைபபானேன் என்று எணணி

எங்கேயோ போய் விட்டான் ராமன். அவ்வளவு தான் என்னுடைய பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை என்னுடையது' என்று முடிவு செயது பெரிய அக்கினி குண்டம் ஒன்றை வளர்க்கச் சொன்ஞன்

தாய்மார்கள, பிரமுகர்கள், முனிவர்கள் எல் லோரையும் கூப்பிட்டு விட்டான். 'பிரதிக்ஞைப்படி இன்று அக்கினிப பிரவேசம் செய்யப் போகிறேன், இனிமேல் ஒரு விஞடி இந்த உயிரை வைததுச் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது' என்று சொல்லி விட்டான்.

பலரும் வாதாடிப் பாாத்தார்கள வாதாடுவது பிரயோசனம் இல்லை என்று தெரிந்து அபபடி அப்படியே நினறு விட்டாாகள்.

அந்தச் சமயம்தான் அஙகு வந்து சோந்தான் தம்பி சததுருக்கனன. சததுருக்கனனிடம் பரதன் சொல்லுகிறுன். 'உனக்குத தெரியும் சித்திரகூட பருவதத்தில் வைத்து ராமன் சொன்னது, 'பதினுலு வருஷத்தில்த் திரும்பி வந்து விடுகிறேன்' என்று சொன்ஞன். வராதுபோஞல் அக்கினிப பிரவேசம் செய்து விடுவேன் என்று நான் சொன்னதும் உனக்குத தெரியும். இன்றுதான அவன் வர வேண்டிய நாள் — வரவில்லை

'அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யப் போகிறேன், நீ ஒரு காரியம் செயய வேணடும். கொஞ்ச காலம் கழித்து வருவான் ராமன். அது வரையும் நாட்டை நீ ஆள வேண்டும். பிறகு ராமன் கையில்ச் சேர்த்து விடவேண்டும்.'

அடுத்தாற்போல்க் கொஞ்சம் கீழாயுள்ள கிளையில இறங்கிப பாாததும் கண்ணுக்கு என்ன தெரிகிறது? ஒரே விழிபபாய் சீதையைச சுற்றி வட்டமிட்டுப் பல அரக்கிகள் உட்காாந்திருப்பது தெரிந்தது. அவாகளுடைய முகததிலும் கண்களிலும் சோர்வு என்பது கொஞ்சமுமில்லே. அவர்களுடைய ஜாக்கிரதையைப பாாததால் காவலுக்கு அதிதேவதையான காவல்த தெயவததுக்குத தூக்கம் வரும் என்று வைததுக்கொணடால, அந்த தெயவததையே (தெறு காவல்) ஒரு அடி அடிதது 'எனன தூக்கம்!' எனறு தூணடக கூடும்! — அவாகளுடைய விழிபபு அபபடி இருந்தது!

அனுமனுககு மனம் இடிநது விட்ட தெனறால குற்றமில்லே

'தெறுகா வல
தூணடற கொதத
சிநதையி ருரோ
துயிலகில் லாா'

ஆனாலும, அனுமனுக்கு அநதத தருணததில் தனனுடைய மந்திர சக்தி நினைவுக்கு வந்தது. உடனே சிரிபபே வநது விடடது 'அபபடியா, கெஞ்சிக் கேட்டால் தூஙகவா செயவாாகள் எனறு மனசுக்குள்ச சொல்லிக்கொணடு ஒரு மந்திர விததை செய்ய ஆரம்பிததான்

'வேணடத் துஞசாா,'
எனறொரு விஞ்சை
வினைசெய தாலை

இந்த வார்த்தைகளை ஒரு விதமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் சத்துருக்கனன். சிறிது நேரம் மௌனமாக நிலைருன். பிறகு பேச்சு வந்தது. எப்படி வருகிறது பாருங்கள்!

தம்பி என்ற பதத்துக்கு இலக்கணம் சொல்லு கிருன.

'தாளை [1]நிலமகளைக்
கைவிட்டுப் போனவனைக்
காத்துப்பின்பு

போனும் ஒருதம்பி,
போனவர்கள் வரும் அவதி
போயிற்றென்று

1 காளை நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனவனை-ஜ்யேஷ்ட புத்திரனுகப் பிறந்தவன் ராமன் அவன் ராஜ்யத்தை ஆள வேண்டும் அந்த ராஜ்யத்தைப் பரிதவிக்க விட்டு விட்டுக் காட்டையல்லவா ஆளப் போயிருக்கிறன் அப்படிப் போனவனை. காத்துப் பின்பு போனும் ஒரு தம்பி - காப்பதற்காகப் பின்தொடர்ந்துபோன லக்ஷ்மணனும் ஒரு தம்பி. போனவர்கள் வரும் அவதி போயிற்றென்று - அப்படிப்போன ராமலக்ஷ்மணர்கள் திரும்பவேண்டிய நாள் முடிந்துவிட்டதென்று.

ஆறாத உயிர்விடஎன(று)
அமைவானும் ஒருதம்பி,—
அயலேநா ணு(து)

யாருமிவ் அரசாள்வென்!
என்னேஇவ் அரசாட்சி!
இனிதேஅம் மா! (362)

2. சுற்றியிருந்த மக்கள் என்ன செய்வார்கள்?—சகிக்க முடியாத துக்கத்திலும் வேதனையிலும் மூழ்கிக் கிடக்கிறார்கள்.

அந்தவேளையில் 'வந்துவிட்டான் ராமன், ராமன் வந்துவிட்டான்' என்ற சப்தம் கேட்டது

அனுமன் ஓடி வந்தான். அக்கினிக் குண்டத்தை அப்படியே கையினல் தேய்த்து அழித்தான். 'ராமன் வந்துவிட்டான், வந்துவிட்டான்' என்று கைகொட்டிக் கூத்தாடினான்.

ராமன் வருகிற விஷயத்தைப் பிறகு எடுத்துச் சொன்னான்.

1 ஆறாத உயிர்விட என்று அமைவானும் ஒரு தம்பி — உடலைவிட்டுப் போகமாட்டேன் என்று சாதித்துக் கொண்டிருந்த உயிரை இன்று விட்டுவிடலாம் என்று எக்களிப்போடு கிறகிற நீயும் ஒரு தம்பி அயலே நாணாது யாரும் இவ் அரசாள்வென — மூன்றாவது தம்பியாகிய நான் லஜ்ஜையில்லாமல் நாட்டை ஆளுகிறது எப்பேர்ப்பட்ட காரியம். என்னே இவ் அரசாட்சி இனிதே அம்மா — இது ஒரு அரசாட்சியா. சுகமான அரசாட்சிதான், என்னத்தைச் சொல்ல:— என்பதாக மனம் கசந்து இதயம் துடித்துப் பேசுகிறான் சத்துருக்கனன்.

பரதன் மனசில் ஒரே ஆனந்தப் பெருக்கு. வெறியே உண்டாய் விட்டது. ராமனைக் கண் கொண்டு பார்க்க அல்லவா போகிறோம் என்ற ஆனந்த வெறி பரதனை என்ன பாடெல்லாமோ படுத்துகிறது.

வேதியர் தமைத்தொழும்
வேந்தரைத்தொழும்,
தாதியர் தமைத்தொழும்,
தன்னையேதொழும்!
ஏதுமொன்(று) அறிகிலான்
இருக்கும் நிற்குமால்!
காதலென்ன றீதுமோ
கள்ளின் தோற்றதே! (363)

---

2 வேதியர் தமைத் தொழும்-வேதியர்கள் நின்ற இடத்துக்குப் போய்த் தரையில் விழுந்து தொழுதான்— 'நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்தீர்கள், ராமன் வந்துவிட்டான், உங்களுக்கு என் நன்றி' என்று கூறி வேதியரைத் தொழுவது இயல்புதான்.

வேந்தரைத் தொழும் - தனக்குக் கீழான சிற்றரசர்களையே தொழுதான்— இது கொஞ்சம் கோளாறுதான், பிறகு

தாதியர் தமைத் தொழும் - வேலை செய்யும் பெண்கள் இடத்துக்குப் போய்க் காலில் விழுந்து தன் நன்றியைக் கூறினான் இது பைத்தியம்தான்

கடைசியாக, தன்னையே தொழும் — ஒரு தூணுக்கு எதிரே போய் 'ஏ பரதா! ராமன் வரவேண்டுமென்று நீ பிரார்த்தித்தாய் ராமன் வந்து விட்டான்! உனக்கும் என்

பரதனது உள்ளத்திலுள்ள ஆனந்த நிலையை அற்புதமாகச் சித்திரிக்கிறது பாடல்.

அடுத்த நிமிஷமே ராமன், லக்ஷ்மணன், சீதை மூவரும் வந்து விட்டார்கள். விபீஷணன முதலான வர்கள் மற்றுமுள்ள வானர வீரர்கள் எல்லாரும் வந்து விட்டார்கள். ஆனந்த வெள்ளம் எங்கே பார்த் தாலும் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. ஜனங்கள் அதில் திளைக்கிருர்கள்,

வாத்திய கோஷங்களுக்கு இடையே நடக்கிறது ராம பட்டாபிஷேகம்

மங்களம். மங்களம. மங்களம.

நனறி'— எனறு தூணைப பார்ததே பேசுகிருன. இது பைததியமேதான. கள்ளைக குடிததவன காரியம்தான். ஏதும் ஒன்று அறிகிலான - ஒன்றும அவனுககுச சரியானபடி புலபபடவிலலை தாறுமாருகவே தோன்றுகிறது—ஆனநத வெறியில.

இருக்கும நிறகுமால — தரையில உட்கார்நது பதது நிமிஷம அபபடியே இருக்கிருன பிறகு எழுநது நினறுன. ஒரு வாாததையும பேசாமல நெடுநேரம் நிறகிருன. இதை எலலாம பார்க்கிருர கம்பர். என்ன சொலலுகிருர்?

காதல எனறு ஈதுமோர் கள்ளின தோறறிற்றே - சகோதர வாஞ்சை என்கிற இநதச் செயல எலலாம் கள்ளின வெறி யாகத தான நிறகிறது.

அனுபந்தம்

திருத்தங்கள்

சுந்தர காண்டம்

செய்யுள் எண்	அடி	திருததம
1	3	அவரனறே
	4	எனபர்
2	1	அமைதத
	2	இழைதத
3	3	இருவரில ஒருவரை
4	1	போகலோ
5	3	இறநதமை
	4	வேல
10	2	யான
13	4	உறறிடறகு
14	3	அக
15	4	நோறறில கணகளே
18	3	ஆசைபபாடுடன
21	3	ஙினறும
		பாாததிலள உறுவ
	4	அலல
22	2	ஈரெழு
23	4	வீராககு
		அடாதன செயயத தககோய
24	2	கணடாய
	3	அவை
25	2	ஈதெனறு
27	2	சிநதையிஞரோ

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
29	1	கடலே
36	1	இயறறுவேன
46	2	சானறுதான
	3	வேணடுமோ
48	1	வேரும
	2	ஒருவலோ
		நீங்கி
50	3	ஆணடாங நகா
51	2	வளளை
		என
	3	வளாததல
	4	தன
57	2	எளியதுணடோ
58	3	பகலா
60	1	வாரியள
	2	நெஞசினள
63	1	சுட்டினில
	4	உணாவொடு
64	4	சிநதையாள
68	3	கினறேன
69	3	கழபகள
70	1	இவண ஒனறுமிலை
71	3	நீட்டி பயன
73	2	வளா
76	1	இன்று
	2	பெறும
77	2	பகாகினறேன
78	3	இலலை
81	3	ஆா

செயயுள எண	அடி	திருததம
84	4	எனனை கொல
		உள உளேன
86	2	ஒழிநதிலள தையலாள
	3	ஏ வெவவை
87	1	வீவாயே
	3	புககஙகே
93	1	இக
95	1	தூசினிலச சுறறினன சுறறி
	2	பநதிதது
96	1	இலலையாய
100	1	இவண
102	3	கைகொடு
103	2	வணடியல
105	2	மாணபுககும
106	2	வாயதத
	3	நோநத

யுத்த காண்டம்

109	2	ஆம எனறுரைககில
	3	உணடே எனனில உணடேயாம்
112	4	ஆணையால
113	3	எவ எழில
	4	வெவ எழில
114	3	தரமபெறு
118	2	அழிநது மாணடதால
119	2	கடிநகா
	4	இட்டஇவ
121	3	இறநதிலம்

செய்யுள எண	அடி	திருததம
122	4	உறுததும்
123	3	அறிவித்தேன
125	3	உலகின
126	1	அதை
128		(மகோதரன பேசசு)
130	1	இடுககினி இயம்புவ(து) எனனே
131	4	ஆயுமிது
132	3	தவ்வன
133	1	நிலநில எனறு — நீயிவண
	2	எளியை
135	1	கருதும
136	2	விளேவு
	3	செலவதும — தேயதது
138	1	முரணது
140	2	நனறினில
	3	எணணம
141	4	நெருபபின
143	1	நிலைமையீது, ஆறறலீது
	2	தாழவினே
144	3	தகையுடைததாம அமர் சமைதலதான எறு.
145	1	உறு
	2	இல எனறு
146	3	இதை
147	1	அதறகு
148	1	வெம
149	1	உறுவதன
	2	வானராகள
150	2	ஒனறி இனி

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
151	1	உறும்
	3	எம
152	4	அனறே
153	1	முறற
154	4	அனறே
155	3	மூனிநதனன மூன
	4	வெனறவன் நினைநது
157	1	தனி
	2	வநதஎம
159	3	நாட்டம் தீஎழ நலமதிகழ ஆரமும் மாரபும்
160	2	சொலலினை
	3	எனறனை
162	4	நோநதவா
163	3	நீ
	4	நககான
165	1	எளிய தொனறனறு
168	2	பெரும
	4	எனனும் அது
169	3	நினறுயக்கு
	4	வரம்புணமை ஆகாதோ
170	1	பலவகையா
171	2	எபபொருளை யாவரையே
	4	பொற கொலலன்
173	2	எனனைநீ வலலன்
174	4	மெயம்மையான்
178	4	வரவேறறு
180	2	ஒழிகிலை
	3	வழி

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
181	1	வாயிடை
182	4	வதை
184	1	தாளையா
186	4	செயல
188	2	எதிர்
189	4	வாயமையால
194	2	யான
196	1	மூாததியான
198	1	ஏம தொழில
199	2	கேட்க
200	2	விரைவின வநதான்
	3	தனியறமும்
201	2	நின்ருய
203	2	அறததின
204	2	பிறிதொன்ருக
	3	வாழக வாழாது வீழக
206	3	இறநதநாளாம
208	1	வீரன
209	1	இளையான காடடி
210	3	விராயினர்
211	1	தழுவினள — செஙகணணை தன
214	1	துறவெனும
	2	உறவு தநதருளி
216	1	கருணையாம்
217	3	அன்ருகில
	4	தெயவ அறம் அது
220	1	கரத்தொடு
	2	உரததொடு வானினை
	3	மரததொகை

இப்பொழுது முழுப பாட்டைப பாாக்கலாம்.

‘ தூணடற கொதத
காலமுள ஈதே,—
தெறுகா வல

தூணடற கொதத
சிநதையி ஞரோ
துயிலகில லாா

வேணடத துஞசாா ’
எனறுரு விஞசை
வினைசெய தான,—

மாணடற குறறு
ராபஎன எலலாம
மயாவுற ஞா.

(27)

1 தெறுகாவல காளிகோயில முனபு வாசலில இரணடு பயஙகரமான பெருதத உருவஙகள செயது வைததிருககும கணகள இரணடும அரையடி குறுககள வுளள வடடமாக இருககும பயததை உணடாகக வேணடும அலலவா? கையில பெரிய வாள் ஒனறை ஏநதி ஓஙகிய வணணமாய இருககும இவைகளதான கவலுககு அதி தேவதைகளின சிலை உருவஙகள மீறிச செலபவாகளை வாள் கொணடு வெட்டிவிடும (–தெறும) எனபது குறிபபு அததகைய காவலத தெயவததை தூணடற கொதத சிநதையிஞரோ – தூணடி ஜாககிரதை பணணக்கூடிய அரககிகளோ துயிலகிலலாா – தூஙகவே மாடடாாகள. வேணடத துஞசாா் – வேணடிககொணடாலத தூஙகவா செயவாாகள — மாட்டாாகள், ஏனனமாக எணணும் எணணம இது விஞசை வினை செயதான – விததைத தொழில செயதான அனுமன மாணடறகு உறறாாம என – இறநது போய விட்டாாகளோ எனறு எணணுமபடி, (எலலா அரககிகளும அபபடியே மயககத துககு உளளாகி விடடாாகள—தூஙகியே போனாாகள)

குறிபபு வாயபபான நேரநதான எனறு எககளிபபு பாவததில ஆரம்பிககிறது அரககிகளின விழிபபைக

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
	4	சரதமொடு
221	1	மடியினை
	3	செய்யஓண
222	1	வல — வெவ
	2	நோககுங கொல
224	2	காதல
	3	மேருவும அணுவும வேறு
226	2	தாஙகி
	4	வநததால
228	2	திரிய
230		இதன பாடபேதஙகள ஏட்டுப பிரதியிலே கணடவை
231	2	சாருநர் — — சாரும
232	3	அருளை
2?6	2	உணடோ
	3	கொணடால எ திருணடோ
	4	விலஓணடேல
237	1	ஆஙகு
238	3	நாயகன விடட
239	1	அனறே
242	1	நல
243	4	இறுதியினை
245	2	நல்
246	1	எனனையும
	3	வேறுணடோ
247	2	அமருக்கு
248	1	பகழிபாய
250	2	போயதாக்

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம
250	3	கூவினார்தமைக
251	3	போல விழுவதன்
255	1	ஒளிர
259	3	வணணததான்
261	4	ஒன்றறிகிலா
262	3	முகத(து) இரும்
263	1	நின்ற அங்நிலை — — அவனை
	3	இசையா
264	1	உம்பரைத
	2	முதறகாம்
265	1	ஆளயாவுள
266	1	மாரபன — — தோளன்
	2	பாரொடு விணணும் அஞ்சிப் பதைத்திட உரபபும் நாவன்
269	1	கைலை வெறபை
270	2	இலஙகையின்
273	2	ஐயம் இல்
276	3	எலலுமே
277	4	நினைப்பெறோ எழுந்து
278	2	வருகமுன்
279	1	கணடனன
	4	உளதுரை
280	4	வென்றென
281	1	வரையதா
282	1	பணை
283	2	சியமால்
	3	நின் முன்னின்
284	2	நேர் உடல
285	2	பேரியல்

சயயுள எண்	அடி	திருத்தம
289	3	துயபபாய — என்னப்பினஞேன
	4	எனறு
290	3	திறம்பாஜப
	4	புநதிநைந(து) உரைதத தம்பி
291	1	படி
	3	தடஙகண
293	4	எனகுறு — எனறுமால்
	2	ஆகில்நனறே
	3	உரியராய மறறு
	4	உரிமையம்மா
295	1	இணையினறி உயர்நத வீரன எதிலார் யாரும இலலான
	2	நெரியப்
296	4	கணடேன
298	1	ஆகுறும
299	4	கொள அறத்திஞனும
300	3	பெயர்வன
302	4	வீழ்ததுவன
303	2	தோளவன
	3	சொலவதலலது
304	1	சிநதுரச செங் கொழுங் குருதி...திரை
	3	திண கிரிகும்ப கருணனுமதன கண்முன
305	4	வேணடுகின்றேன
306	4	அருளுதியால எம்பிரானே
307	1	கெழு
	4	பொருகினறன
310	4	கலஙகி
311	3	என்றிட

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
312	3	வில்
315	2	கொலை
318	1	இரங்கி விம்மி
319	3	கண ஒளி மறையக்
320	3	ஆர்பப நின்ற
323	2	எறறி
	4	இழந்தான
325	3	அமைநதனைய
326	3	குழலகள் தாழதகி
327	1	வேயின
329	2	அளவததேன
	3	மாட்டாா
330	2	திறததுளளாா
331	3	பிழைபபாரோ
340	2	தம்பி
341	3	ஏன் இதெனனு
342	2	ஒருதாஎன
343	1	ஏஙகியுநதான
	3	களத்(து)
344	3	எனககுத
	4	அவறகு
345	3	நீதான
	4	வாழ்தல
348	3	துயர் நகாநது போயற
356	4	விரைவின
357	2	இடம்பிறழந்து வலம்பிறழ்ந்து ஈடற
360	1	நடக்கும்
362	3	எனறு
363	2	தனனையே
	3	அறிகிலான
		ஈதுமோர்

பாட்டு முதற்குறிப்பு

எதுகை வரிசையில் அமைந்திருக்கிறது

[எண் — பக்க எண்]

2. சிறையில் பல நாளாக இருந்த காரணத்தால் துயரம், பயம் என்பது சாதாரணமாகச் சீதைக்கு வருவதில்லை. பொல்லாத அரக்கிகள் எத்தனை பேர் சுற்றியிருந்தாலும் ஆயுதங்களோடிருந்தாலும் பயமுறுத்தின போதிலும் அவைகள் அவளை பாதிப்பதே இல்லை.

ஆனால், அந்தச் சமயத்தில் என்றும் காணாத ஒரு காட்சியைக் கண்டாள்.

சதா விழிப்போடிருக்கும் அரக்கிகள் தூங்கி விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். காணாததைக் கண்டவுடன் துயரம் உண்டாய் விட்டது. சீதையினுடைய மனசில் எந்த விதத்திலும் இந்த இடத்திலிருந்து தப்ப முடியாதே என்ற துயரம் இதயத்தைத் தாக்குகிறது.

துஞ்சா தாரும்
துஞ்சுதல் கண்டாள்
துயர் ஆற்றாள்,

கண்டு ஒரு கையற்ற பாவம் ஏற்படுகிறது. மந்திர சக்தி தன்னிடத்தில் இருக்கிறதே என்ற எண்ணத்தில் எக்களிப்பும் ஹாஸ்யமும் கலந்த பாவம் உண்டாகிறது.

கடைசியில் ஒரு வெற்றியும் தூரிதமும் கலந்த பாவம், அப்படியே ஒரு நொடியில் தூங்கிவிட்டார்கள்.

அனுமனது சிந்தையில் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் வெகு அபூர்வமான பாவங்களிலச் சித்தரித்திருக்கிறது.

2. துஞ்சாதாரும் துஞ்சுதல் கண்டாள்—ஒரு நாளும் கண் மூடித் தூங்காத அரக்கிகள் தூங்குவதைப் பார்த்தாள். துயர் ஆற்றாள் – தாங்க முடியாத துயரம் திடீர் என்று வந்து இதயத்தைத் தாக்கியது.

Printed at the Hilal Press, Tirunelveli—1955.

பரமசிவ நிலையம்,
127, லாயிட்ஸ ரோட்,
சென்னை-6

நெஞ்சால் ஒன்றும
உயவழி காணுள
நெருகினை ருள,

அஞ்சா நினருள,—
பனநெடு நாளும
அழிவுற ருள.

எஞ்சா வனபால
இனனப காந(து)ஆஙகு
இடர்உற ருள (28)

3 துயரம் அளவுக்கு மிஞ்சிப போய விடவும் மனமும் பேசசும் அசாதாரண முறையில் வெளிப் படுகின்றன. வீரததுக்கு அதி தேவதையான வீர லக்ஷ்மி ஒன்றிருபபதாகப பேசுவதையும் எணணு வதையும் பாாக்கிறோம சீதையும் அந்த தேவதையை மனசில்ப பாவனை பணணிப பாாததவள தான அந்த தேவதை அடிககடி வநது கண்முன நிறபதாகத தோன்றும் சீதைக்கு.

2 நெஞ்சால ஒனறும உயவழி காணுள - அரககிகள தூஙகிவலப போதுமா? எனன யோசனை பணணின போதிலும தபபிப போகும் மார்ககம் இலலை நெருகினருள - அபபடியே உளளமும உடலும் கரைநது போவதாகத் தோன்றுகிறது அவளுககு. அஞ்சா நினருள — அஞ்சுகிருள—அசசததுககு உளளாய விட்டாள். பல நெடு நாளும அழிவுறருள - எததனையோ நாளாக இதயம இடிநது இடிநது கஷடபபட்டவள எஞ்சா வனபால — குறையாத கொடுமை காரணமாக இனவை பகர்நது - கீழே கணடவாறு புலம்பி, (துனபத்தில உழனருள்.)

'நீல மேகத்தையும் பரந்த கடலையுமே ஒத்த ராமன் என்னுடைய, - இப்போது கரிகிற, என் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொடுப்பானோ?"

சந்தம்

தான தன
தனனன தன்னன
தன்

'கருமே கநெ—
டுங்கட லேஅனை
யான்,
தருமே, தனி—
யேனென(து) ஆருயி
தான
உருமேறு றுறழ்
வெஞ்சிலை நாண்ஒலி
தான,

3 கருமேகம நெடுங்கடலே அனையான - நீலமேகத்தையும் பரந்த கடலையுமே ஒத்த திருமேனியனான ராமன தருமே தனியேன எனது ஆருயிர்தான - தனியாகவே இருக்கிற என்னுடைய ஆருயிரைத தரத்தான செய்வானோ (தருமே—தருமோ) உரும் ஏறு உறழ - பேரிடியை ஒத்த. வெஞ்சிலை நாண்ஒலி தான் வருமே - அந்த வீரா வில்லின்

வருமே உரை
யாயவளி யாரவளி
யே!' (29)

நாரெஞல் தான வநது இநத ஜனமததில என காதில விழுமா. உரையாய - சொலல மாடடாயா வளியார வளியே - வீரர்களுக்கு சகதியைக் கொடுககிற வீர தேவதையே (—வீர லக்ஷ்மியே),

குறிபபு வீர தேவதை எனறு ஒனறு இருபப தாகவும, அநத தேவதையே வீராகளை வீரச செயலுக்குத தூணடி வெறறியைக கொடுபபதாகவும அலலவா படுகிறது சீதையின உளளததுக்கு அநத உணாசசி வேகம் ஒரு அறபுதமான நாடக இயலில பேசுகிறது. 'பேரிடியை ஒதத அநத ராமபிரானது விலலின ஒலி இநத என காதில விழுமா? வீர லக்ஷ்மியே வாயவிடடுச சொலலேன!'

'சீதையின துயரம இபபடியிருக்கிறது பாருஙகள' என்று நமககுக காட்டுகிருர் கவிஞா.

நான் அல்லவா அரக்கி!

4 சீதையின் துன்ப வெறியானது வீர லக்ஷ்மி யான தேவதையைப பாவனை செயயச செய்தது. அந்த தேவதையை நோக்கி அலறச செய்தது இனி

சிறிது நேரஙகழிததது 'இததனை கஷடததுக்கு உளளாகியும், உணாவு கெட்டு ஒழியவில்லையே, உயிரும் இருக்கததானே செயகிறது' என்ற எண ணம் வருகிறது அநத உணர்வையும் உயிரையும் பாாததுப பேசுகிருள—துனப வெறியில்ததான்.

சநதம்

தான தன
தனன்ன தனனன
தன

'பேணும உணா—
வே/உயி ரே/பெரு
நாள

நாணஇன றுழல
வீ ா, தனி நாயக—
னைக

1 பேணும உணாவே உயிரே – உணர்வே, உயிரே, நீஙகள உஙகளை நனருயப் பேணிக் கொணடிருககிறீர்கள். (நீஙகள) பெரு நாள நாண இனறு உழலவீா–நீஙகள அழிந்தே போக வேணடும. ஆனுலும் லஜஜை கெட்டு வேண்டாத துனபததுக்கு உளளாகிக கொணடிருககிறீாகள

காணும் துணை—
யுமகழி வீர்அவீர ,
நான

பூணும பழி—
யோடுபொ ருந்துவ
தோ !' (30)

5 மேலும் அநத உணர்வோடும் உயிரோடும் பேசுகிறாள்

'ரொம்ப அழகு, ராமன வருவான் வருவான என்று எண்ணிக் கொண்டு தானே விடாபபிடியாய் இருக்கிறீர்கள் நீணட காலம் முடிதரித்து வாழ்நத தசரதன் இறந்த விஷயம் உங்களுககுத தெரியும் உலகமெல்லாம் துயருக்கு உள்ளாகும்படிச செய்ததும் உங்களுக்குத தெரியும்,'

' முடியா முடி
மன்னனமு டிந்திட
வும்,

தனிநாயகனைக் காணும் துணையும கழிவீர் அவீர்—ராமபிரானைக காணுகிற வரை அழிநது போக மாட்டீர்கள தான நான பூணும் பழியோடு பொருநதுவதோ-எனக்குததான பழி கிடக கிறது, உஙகளுககும அது வேணடுமா!

குறிபபு உயிரோடு இருபபதாலேயே தனககுப பழி என்ற எணணம சீதையை ரொமபவும் வாட்டுகிறது. அநத நிலையில ஒரு மயக்கம் உணடாய உணர்வையும் உயிரையும் பாாததுப புலமப நோநதது.

5 முடியா முடி மன்னன-என்றென்றுமே முடிதரிதது வாழவான் என்று எணணுமபடி நிடகாததிரமாய இருநத தசரதன. முடிந்திடவும—இடீர் என்று உயிர் துறககவும்.

படியே ழுமநெ—
டுநதுயா பாவிட
வும,

மடியா நெறி
வநதுவ னமபுகு
தும

கொடியார வரும
னறுகு லாவுவ
தோ!' (31)

6. இவவிதமாகப புலம்புகிறாள, உயிரபோய விடுமோ என்று எண்ணும்படி பெருமூசசு எறிந்து நைகிறாள அபபடி நையும்போது, மின்னல போன்ற இடை எபபடி யெலலாமோ துவளுகிறது துனபச சாயலே அசைந்து காட்டும் ஒரு ஆபரணம் போலவே இருக்கிறது இடை (கழுததில பொனனூரம் ஒனறு கிடந்தால அது எபபடி துன்பச சாயலே அசைந்து அசைநது காட்டுமோ அதுபோல் இடையும் அசைந்து அசைந்து காட்டியது எனபது குறிபபு.)

என(று)என(று) உயிர
விடமி,யி ருநதழி
வாள,

5. படி ஏழும நெடுந்துயா பாவிடவும—உலகம ஏழையும் பெருநதுயர் வநது மூடுமபடியாகவும. மடியா நெறி வநது வனம் புகுதும — நீணடு கொணடே போகும வழி யெலலாம் நடநது வனததில வநது தஙகும கொடியார வநம எனறு— அநத இரக்கமறற ராமன வருவான என்று குலாவுவதோ— உததாரகமாய இருவரும (—உயிரும் உணாவும) சோநது குலாவிக் கொணடிருககிறதோ? அழகு! அழகு!

மினதுன னுமம—
ருங்குலவி ளங்கிழை
யாள,—

' ஒனெறன உயிர்
உணடெனின உணடிடா;
யான

பொனறும பொழு
தேபுகழ பூணுா,'எ
ன (32)

7 துனபவெறியானது சீதையை வேறு உல கத்திற்குக் கொணடு போயப பேசச் செயததைப் பாாததோம். தன் உணாவைப பாாததும் உயிரைப் பார்ததும் ஏதோ மக்கள் இனததைச சேர்ந்தவைகள் அவைகள என்ற முறையில்ப புலம்பினுள். அந்த வெறி கொஞ்சம் தணிந்த முறையில் உலக இயலுக்கு வருகிருள் வந்ததும் எபபடி யெலலாமோ அசசம் பிறக்கிறது

உயிா உடலைவிட்டுப போக வில்லை விரும்பின மாததிரததில உயிா பிரிந்து போகக்கூடிய காரியம் அல்ல. இருக்கததான செயகிறது அதிலிருந்து எணணம் எபபடி உதிக்கிறது பாருஙகள!

6 ஒனறு, என உயிர் உணடு எனின உணடு இடா - ஒரு காரியம உறுதி, உயிர் இருநதால துனபமும உணடுதான் யான பொனறும பொழுதே-நான் உயிர் விடுமபோது தான. புகழ பூணும எனு-புகழ எனனை வந்து சேரும் என்று — இருநதழிவாள்.

'பொறுமையாக அன்னபானாதிகளை உட்கொண்டு தானே இருக்கிறேன். அப்படி உயிரையும் காப்பாற்றித்தானே யிருக்கிறேன். அப்படிக் காப்பாற்றுவதற்குக் காரணமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது'

சந்தம்

தானன தானன
தான தன்னன

'பொறையிருந்(து) ஆற்றினன
உயிரும் போற்றினேன,

அறையிரும் கழலவற்
காணும் ஆசையால்,

நிறையிரும் பலபகல
நிருதர் நீள்நகர்

சிறையிருந் தேனை, அப்
புனிதன் தீண்டுமோ!' (33)

7 பொறை யிருந்து ஆற்றி—எவ்வளவோ பொறுமையாக, கஷ்டத்தோடுந்தானே வாழ்ந்து என் உயிரும் போற்றினேன—என் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் எதற்காக? அறையிரும் கழலவற் காணும் ஆசையால்—சப்திக்கின்ற கழலையுடைய ராமனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையினாலேதான். ஆனால் ஒருகாரியம் நிறையிரும் பலபகல்—நீண்ட நீண்ட அறுபது நாழிகை கொண்ட பல நாட்களும் நிருதர் நீள் நகர் சிறை யிருந்தேனை — அரக்கர்களுடைய இந்தப் பெரிய நகரில் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ள என்னை அப்புனிதன் தீண்டுமோ—அந்தத் தூய்மையான ராமன் தொடவும் செய்வானா!

8, 'பிறர் என்னை இச்சித்தார் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன் உணர்ந்தும் உயிரோடு இருக்கிறேன், அதோடா நின்றது காரியம்? அவர்கள் அடாத வார்த்தைகள் என்ன வெல்லாமோ சொன்னார்கள் அவ்வளவு வார்த்தைகளும் என் காதில் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டுதானே இருக்கின்றன.'

'உன்னினார் பிறர்என
உணர்ந்தும் உய்ந்(து), அவர்
சொன்னன சொன்னன
செவியில் தூங்கவும்,
மன்னுயிர் காத்(து)இருங்
காலம் வைகினேன்,—
என்னின்வே(று) அரக்கியர்
யாண்டை யார்கொலோ! (34)

8. உன்னினார் பிறர் என உணர்ந்தும் உய்ந்து — பிறர் என்னை இச்சிக்கிறார்கள் என்று உணர்ந்தும் உயிரோடு உள்ளவளாய் அவர் சொன்னன சொன்னன செவியில் தூங்கவும் — அந்தக் கொடியவர்கள் சொல்லிச் சொல்லித் தொலைத்த வார்த்தைகள் இன்னும் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கவும். (தூங்கவும் செவியில் குழைபோலத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கவும்) மன்னுயிர் காத்து இருங்காலம் வைகினேன் — அந்த அருமையான (பாழாய்ப்போன) உயிரைக் காத்து நீண்டகாலம் வாழ்கிறேன் என்னின் வேறு அரக்கியர் யாண்டை யார்கொலோ — என்னைப்போல அரக்கியர் வேறு எங்கே யார் இருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு: இறுதி இல்லாத துன்பம் அல்லவா! அது பல பல படலங்களில் வெளி வருகிறதைப் பார்க்கலாம்.

அரக்கர் ஊர் அல்லவா இவள் இருந்த ஊர்!

9 ராவணனைக் கண்டு சீதை அஞசவில்லை தான். ஆனுல்த தனனைச சோந்தவாகள் தனனைப் பழிப்பார்களே எனறு அஞசுகிருள் அந்த அசசம் அவளை என்ன பாடெல்லாமோ படுததுகிறது.

'எனனைப பற்றிக் கேவலமாய் எணணுவாாகள், எணணுகிறதோடு நிறகிற காரியமா? வாயவிட்டுப பேசுவாாகள அததனை வாாததைகளையும் காதில வைததுககொணடுதானே இருக்கவேணடும்.

'சொறபிரி யாபபழி
சுமநது தூஙகுவேன
நறபிறப(பு) உடைமையும
நாணும நனறரோ,
கறபுடை மடநதையா
கதையு ளோாகளதாம,
இலபபிரிந(து) உயந்தவா
யாவர் யானலால' (35)

9 சொறபிரியாப பழி சுமநது எனனுடைய பழி மறறவாகள மனசில நிலையாய நிறகும அதோடு வெளி விடடுச சொலவதாகவும இருககும அவவளவையும நான பொறுததுககொணடு. தூஙகுவேன - சௌகரியமாக வாழவேன சௌகரியமாகத தூஙகவும செயவேன — இபபடி இருநதால நறபிறபபு உடைமையும நாணும நனறரோ - ஜனகன குலததிலப பிறநத குடிபபிறபபு, அநதக குடிபபிறபபுககான நாணம இநத இரணடும அழகாயததான இருககினறன! ரொம்ப ரொமபக கேவலம கறபுடை மடநதையா கதையுளோாகள தாம - கறபுளள பெணகளை வாணிதத கதைகள எததனையோ, அநதக கதை களில வரும பெணகளில. இலப பிரிநது உயநதவா யாவர் யானலால - நாயகனை விட்டுப பிரிநது உயிரோடு இருநதவா கள யாராவது உணடா — எனனைத தவிர

10. இதைத் தவிர வேறொரு எண்ணமும் அவள் மனசில உதிக்கிறது.

'அயலாள மனையிலிருநத பெணணை, பேணுதல் எனபது உணடா என்று எனனைத் தீரததுவிட்டான் ராமன, இனி வரமாட்டான'

'பிறாமனை எயதிய
பெணணைப பேணுதல

திறனல(து) என றுயிரக(கு)
இறைவன தீர்ந்தனன

புறன அலர அவனுறப
போது போககி,யான

அறன அல(து) இயறறுவேன,—
எனகொண(டு) ஆறறுகேன' (36)

10 திறன அலது என்று - தன பதவிககு ஒததத்லலாத காரியம என்று உயிர்க்கு இறைவன தீர்நதனன - என உயிருககுப பாதுகாபபாய உளள நாயகன போய்விட்டான. புறன அலர அவன உற - நாலா பககததிலிருநதும வரும அவதூறான சொலலுககு அவன உளளாக அலர்-பழிச சொல. போது போக்கி யான அறன அலது இயறறுவேன - காலததைதக கவலையிலலாமலக கழிததுககொணடு பாவச செயலைச செயதுகொணடிருபபவளாகிய நான எனகொணடு ஆறறுகேன - எதைககொணடு அநதப பழியைத தீரபபேன.

11. 'எப்படியும் ராமன் வருவான. தன் அற்புத மான சக்தியால் அரக்கர்கள் வம்சத்தை நாசம் செய்து என்னை மீட்கப் போகிறான், இது நிச்சயம். ஆனால்!'

'அற்புதன், அரக்கர்தம்
வருக்கம் அச்ற
விற்பணி கொண்(டு)அருஞ்
சிறையின் மீட்டநாள்,
இல்புகத் தக்கலை
என்னின்,— யானுடைக்
கற்பினை எப்பரி(சு)
இழைத்துக் காட்டுகேன்?' (37)

12 'எப்போது ஒரு பழிக்கு உள்ளானேனே அப்போதே உயிர் துறக்க வேண்டாமா நான்?

'எப்பொழு(து) இப்பெரும்
பழியின் எய்தினேன்
அப்பொழு தேஉயிர்
துறக்கும் ஆணையேன்;

11. அச்ற விற்பணி கொண்டு — வேரோடு தொலையும் படி வில்லைப் பிரயோகித்து. அருஞ் சிறையின் மீட்ட நாள் — கடக்க முடியாத சிறையிலிருந்து என்னை மீட்பானே அந்த நாள். இல் புகத் தக்கலை என்னின் — என் வீட்டுக்குள் வர யோக்கியதை இல்லை உனக்கு என்று சொல்லத்தானே செய்வான். யானுடைக் கற்பினை — நான் உறுதியாகப் பாதுகாத்துவரும் கற்பை எப்பரிசு இழைத்துக் காட்டுகேன் — என்ன செயல்கொண்டு நிரூபித்துக் காட்டுவேன்

12. உயிர் துறக்கும் ஆணையேன் — உயிரை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதல்லவா.

ஒப்பரும பெருமறு
உலகம ஓதயான

துபபழிந(து) உயவது
துறககம துனனவோ ' (38)

13 உயாந்த பெணகளேயும் அவாகளது உயாந்த லக்ஷியங்களேயும் பாாதது அனுபவிததவள சீதை கஷடம் வநத காலததில கவரி மானனது உயிரை விட்டுவிடுமேயொழிய வாழாது அதே போல அவமானம் வநத காலதது, மானமுள்ள பெணகள உயிரை விட்டுவிடுவாாகள் அவாக ளோடு ஒதத பகதி சிரததையோடு நடநதுகொளளும் பெணகளோடு உறவாடியிருககிருள சீதை, அவர் கள் எலலாரும் சீதையின மனக கணமுன வருகிருாகள.

'வருநதல இல மானமா
அனைய மாடசியா

பெருநதவ மடநதையா
முனபு, பேதையேன -

---

12 ஒபபுஅரும பெருமறு உலகம ஓத - யாருககுமில லாத பெரும பழியை உலகததாா சொலலிககொண்டிருகக யான துபபு அழிநது உயவது - நான பெருமையை இழநது வாழநது கொணடிருபபது துறக்கம துனனவோ - சுவாககததை அடைவதறகாகததானே — அழகு! அழகு!

13 வருநதல இல மானமா அனைய மாடசியா - வருநதலுக குளளாகாமல உயிரை விடடுவிடத தயாராய இருககும கவரிமான போனற பெணகள பெருந தவ மடநதையா முனபு - அரிய புனித வாழககை நடததும் பெணகள முனனிலையில பேதையேன - அறிவிலலாதவளான எனனை ச

கருநதனி முகிலினைப
பிரிநது களவா ஊா

இருநதவள இவள'என
ஏச நிறபெனோ?' (39)

சுட்டிககாட்டி கருநதனி முகிலினைப பிரிநது – நீல மேகம போனற உததம புருஷனை விட்டுப பிரிநது களவா ஊா இருநதவள இவள என – ஏமாறறும தொழிலிலேயே பயினறுவரும அரககா ஊரில சிறையிருநதவள இவள எனறு ஏச நிறபெனோ-பிறா ஏச உயிரோடு இருககவா நான

குறிப்பு பககததில உளளவாகள புகழநதால உலகம புகழவது எனறு தோனறும், அவர்கள இகழந தாலோ உலகம் முழுவதுமே சோநது இகழவதாகத தோனறும ஆகவே ஒருவருக்குப, பககததிலுளளவாகள தான் உலகம சீதையின மனம், அநத முறையில எணணி எணணி மிகவும் புணபட்டு உழலகிறது

ராமனது தூதன் யான்!

14. 'அடடா, எனன பாதகமெலலாம செய திருக்கிறேன!' எனறு நெஞசம் இடிகிறது சீதைக்கு

'வஞசனை மானினபின
மனனைப போககி,என
மஞசனை வைது,பின
வழிககொள வாயஎன,—
நஞசனை யான அகம
புகுநத நஙகையால
உயஞசனன இருத்தலும
உலகம கொளளுமோ (40)

14. வஞ்சனை மாவினபின மனனைப போக்கி — மான வேஷம போட்டிருநத மாரீசன பின ராமனைப போகச செயது என மஞ்சனை வைது - என பிளளைககுச சமானமான அநத லக்ஷமணனை வைது பின வழிக் கொளவாய என - ராமன பின போயவிடு எனறு சொலலிவிடடு நஞசு அனை யான அகம் புகுநத நஙகை யான - விஷததுககுச சமமான அநத ராவணன வீட்டுககுள வநதிருககும் நான உயஞ சனன இருத்தலும் - உயிரோடு பிழைததிருத்தலை உலகம கொளளுமோ - உலகததார் ஒபபுக கொள்ளுவார்களா?

15. துயர வெறியானது சீதையின் மனசை என்ன பாடெல்லாமோ படுத்துகிறது. ராம லக்ஷ்மணர்கள் தன்னை வந்து மீட்கவில்லை அல்லவா! அவர்கள் அன்பே யில்லாதவர்கள். தன்னை மீட்காத பழி அவர்களைச் சாரட்டும் என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்றுகிறது—துயர வெறியினால்தான்.

'அன்பழி சிந்தையர்
ஆய ஆடவர்

வன்பழி சுமக்கினும்
சுமக்க,— வான் உயர்

துன்பழி பெரும்புகழ்க்
குலத்துள் தோன்றினேன்,

என்பழி துடைப்பவர்
என்னின் யாவரே.' (41)

15 அன்பு அழி சிந்தையர் ஆய ஆடவர் – அன்பில்லாத இதயத்தவரான அந்த ஆடவர்கள் வன் பழி சுமக்கினும் சுமக்க பெரும்பழி அவர்களைச் சேரவேண்டியது இல்லை தான், ஆனாலும் சேரவே செய்கிறது,—அவர்கள் காரியம் எப்படியேனும் இருக்கட்டும். வான் உயர் துன்பு அழி பெரும் புகழ்க் குலத்துள் தோன்றினேன் வானை அளாவும்படியாகத் துன்பம் பலருக்கும் வந்திருக்கிறது, அவ்வளவு துன்பத்தை யும் தீர்த்துப் பெரும் புகழ் படைத்திருக்கிறார்கள், என் தந்தையின் குலத்தவர். அந்தக் குலத்தில் நான் தோன்றி யிருக்கிறேன் என் பழி துடைப்பவர் – அந்தக் குலத்திலத் தோன்றிய என்னுடைய பழியைத் தீர்ப்பவர். என்னின் யாவரே – என்னை அல்லாமல் வேறு யார்?—ராம லக்ஷ்மணர்கள் அல்ல என்பது விஷயம்.

குறிப்பு: துன்பம் வந்த காலத்தில் காரணமில்லா மலே தனக்கு வேண்டியவர்களைக் குறை கூறுதல், மக்கள் இயல்பில் ஒன்று. கவிஞர் அந்த இயல்பை இந்தச் செய்யுளில் அழகாகக் காட்டுகிறார்.

16. சிறிது நேரங் கழித்து மனசு வேறு விதமாய வேலை செயகிறது. எந்த விதத்திலும் தன காரணமாக ராம லக்ஷமணர்களுக்கு அவமானம் உணடாகி விடக் கூடாதே என்ற எண்ணம் மேலிடுகிறது.

'வல இயல மறவா, தம
வடுவிலத் தீரபவா

வெலலினும் வெலக, போா
விளிநது வீடுக,

இல இயல அறததையாலா
இறநது வாழநதபின

சொலலிய எனபழி
அவரைச சுற்றுமோ'' (42)

---

16. வல இயல மறவா – வலிமை யெலலாம பொருநதிய வீரராகிய ராம லக்ஷமணா தம வடுவிலத் தீரபவா – தங களுடைய கடமையைச செயது நலல பெயா வாங்கிக கொளபவாகளதான (வடு - பழி) வெலலினும வெலக போா விளிநது வீடுக 'வனருல வெலலட்டும நலலதுதான. அலலது போரில மடிநது போகட்டும அதைப பறறியும நான கவலைப்பட வேணடியதிலலை இல இயல அறததை – இலலறம எனகிற உயாநத வாழககையை யான இறநது வாழநதபின – உயிரைவிட்டு அதன மூலமாகவே நான வாழநது உலகததுககுக காட்டியபின. சொலலிய எனபழி– எனனைப பறறிக கூறும பழிச சொறகள அவரைச சுற்றுமோ – அவரைப பறறுவதறகுக் காரணமே இலலை

குறிப்பு இலலற வாழககை எனபது உயிா வாழவ தோடு நிறகிறதலல இறநத பினனும புகழாக நிறகிறது எனபது விஷயம சீதையின துயரமும ஆற்றுமையும அபூாவமான வேகததோடு 'இறநது வாழநதபின' எனற முரண தொடையிலக கிடககிறது

17 இல்வாழ்க்கையை இறந்துதான் வாழ வேண்டும் என்ற துணிவு ஏற்பட்டுவிட்டது சீதைக்கு அதுவே தாமம் என்று படுவிடுகிறது, சமயம் வாயததது என்றும் எண்ணுகிருள

ஆதலால இறததலே
அறததின ஆ(று)எனு,—

'சாதலகாப பவரும,என
தவத்திலச சாமபினா,

சதலா(து) இடமுமவே(று)
இல்லை' எனருரு

போதுலாம மாதவிப
பொதும்பர் எயதினள (43)

17 ஆதலால இறததலே அறததின ஆறு எனு - காரியம அபபடி யிருக்கிறதினலை இறபபதே தாம வழியாய இருக்கிறது என்று எணணி. சாதல காபபவரும என தவததிலச சாமபினா - எனனைச சாவாமல காததுககொணடிருககிற அரககிகளும் எபபடியோ சோநது கிடககிருரகள—என தவததினலத் தான, அனுமன செயத காரியம என்று தெரியாது தானே. போதுலாம் மாதவிப பொதுமபா எயதினள – புஷபம நிறைநதுளள மாதவிக கொடிப பநதலை அடைநதாள், உயிரை மாயத்துக கொளளததான

18. அந்த சமயததில் சீதையைப் பார்த்துக் கொண்டான் அனுமன. அவளது கருத்தை இன்ன தென்றும் தெரிந்துகொணடான் பயமும் உண்டாய விட்டது அவனுக்கு.

கண்டனன அனுமனும,
கருத்தும எண்ணினன,

கொண்டனன துணுககம, மெய
தீண்டக கூசுவான-

'அண்டநா யகன அருள்த்
தூதன் யான' எனத்'

தொண்டைவாய் மயிலினைத்
தொழுது தோன றினன (44)

18 கொணடனன துணுக்கம் — அபபடியே பயம் வநது விடடது, ஆனல், மெயதீண்டக் கூசுவான் - அவள தேகத்தைத தொட்டுத் தடுகக தைரியம் இலலை, உடனே யோசனை தோனறிறறு அண்டா நாயகன அருளத் தூதன யான என - தேவாதி தேவனுன ராமன் அருளி அனுபபிய தூதன நான் எனறு சொலலிககொணடே. தொணடைவாய மயிலினைத் தொழுது தோனறினன - சிவநதவாயச சீதாபிராட்டியைத தொழுத வணணமாய அவள முன வநது நினறன

குறிபபு நாடகத்துக்கு அரிய சநதாபபம் கற்பிககப பட்டிருக்கிறது

19 சீதா பிராட்டியைக் கண்டு விட்டானும் அனுமன். ஒரே ஆனந்தம்

'எனக்குக் கிடைத்தது பாக்கியம்! வந்து விட்டேன அல்லவா?' என்கிருன.

'அடைந்தனென அடியனேன;—
இராமன ஆணையால

குடைந்துல கனைத்தையும
நாடுங் கொடபிறைல்

மிடைந்தவர் உலபபிலா,—
தவத்தை மேவலான,

மடைநதை! நினசேவடி
வந்து நோக்கினேன.' (45)

19 அடைநதனென அடியனேன – இந்த இடத்தில வநது சேர்ந்து விட்டேன அலலவா நான. ராமன ஆணையால – ராமனது கடடளையினல. குடைநதுலகனைத்தையும் நாடும கொடபினல-உலகத்தில முககு மூலைகளை யெலலாம் துருவி உனனைததேடும ஆததிரத்தோடு மிடைந்தவர் உலபபிலா – திரணடவருடைய எண்ணிக்கையைச சொலல முடியாது, விஷயம அபபடி இருகக 'தவததை மேவலான படந்தை நின் சேவடி வந்து நோக்கினேன – முன் ஜன்மததில தவம் செயத காரணததால பிராட்டியே, உன திருவடியை வநது காணக் கிடைததது எனக்கு

20. சீதையின் கஷ்டத்தையும் மன வருத்தத்தையும் உணர்ந்து கொண்ட அனுமன் அவளுக்கு ஆறுதல் கொடுக்கும்படியான வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

'சமுத்திரத்துக்குள் யாருக்கும் தெரியாத இந்த இடத்தில் நீ இருப்பது ராமனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவன் படுகிற துயரத்தை நீ கண்டாயா?''

'ஈண்டு நீ யிருந்ததை
இடரின் வைகுறும்

ஆண்டகை அறிந்திலன்,
அதற்குச் சான்றுதான்

வேண்டுமோ! அரக்கர்தம்
வருக்கம் வேரொடு

மாண்டில ஈதலால்
மாறு வேறுண்டோ'' (46)

20 ஈண்டு நீ இருந்ததை - இங்கே நீ இருந்ததை இடரின் வைகுறும் - பிரிவாற்றாமையில் சதா மூழ்கிக் கிடக்கும் ஆண்டகை அறிந்திலன் - ராமனுக்குத் தெரியாது அதற்குச் சான்று தான் வேண்டுமோ - தெரியாது என்பதற்குச் சான்று தான் வேண்டுமோ அரக்கர் தம் வருக்கம் வேரொடு மாண்டில - அரக்கர்களுடைய கூட்டந்தான் வேரோடு ஒழிய வில்லையே. ஈதலால் மாறு வேறுண்டோ - அரக்கர்களுடைய இந்த இடம் தெரியாது என்பதைத் தவிர வேறு காரணம் ஏது—அரக்கர்கள் வேரோடு தொலையாமல் இருப்பதற்கு

21. 'சந்தேகமே வேண்டாம், ராமன் விட்ட தூதன்தான் நான் என்பதைக் காட்டுவதற்கு அடையாளப் பொருள் இருக்கிறது. அதோடு சில விஷயங்களை ஞாபகம் ஊட்டும்படி சொல்லி யிருக்கிறான்.'

ஐயுறல! உளதடை
யாளம! ஆரியன

மெய்யுற உணாத்திய
உரையும வேறுள!

கையுறு நெல்லியங
கனியிற காணடியால,

நெய்யுறு விளக்கனாய்,
நினையல வே(று)'எனருன (47)

21 ஐயுறல–சநதேகம் கொளள வேணடாம். ஆரியன மெய்யுற உணாததிய – ராமன் நமபிககை உணடாகும்படிச் சொலலி விட்ட. உரையும வேறுள–வாா தைதகளும் வேறு இருககினறன. கையுறு நெலலியங கனியிற காணடியால: உளளங கையிலுளள திராகைஷப் பழததுக்குள ஊடுருவி விதைதயும நரமபையும் காணபதுபோல, அடையாளப் பொருளோடும சொலலிவிட்ட வார்த்தைகளோடும் உண்மையைக் காணபாய். நெலலியஙகனி ஊடுருவிப பார்ககும திராகைஷயைக் குறிககும் நெயயுறு விளககனைய – நெய வளமாய விட்டு எரியும் விளக்குப போனறவளே–வீட்டை அருமையாய அலஙகரிபபவளே நினையல வேறு எனருன – எனனை விததியாசமாக எணணி விடாதே. எனனைச் சநதேகிகக வேணடாம்.

22. மிக்க பணிவோடும் இரக்கத் தோடும் அனுமன் பேசுகிறான். தன்னிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகாது தான் என்று எண்ணி மிக்க பரிவுடன் பேசினான். சீதைக்கு நம்பிக்கை உண்டாயவிட்டது. ஆனாலும் சந்தேகம் முற்றிலும் விட்டபாடாக இல்லை. தனக்குள்ளேயே அவள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறாள்.

சந்தம்

தானன தானன தன
தானன தானன தன்

'அரக்கனே ஆக,வே றாம
அமரனே ஆக,அன் றிக

குரக்கினத் தொருவனே தான
ஆகுக, கொடுமை நீங் கி

22. அரக்கனே ஆக, வேறாம் அமரனே ஆக - அரக்கனாகவே இருக்கட்டும் இவன், அல்லது அரக்கனுக்கு நேர் மாறான தேவர்களில் ஒருவனாகவே இருக்கட்டும் அன்றிக் குரக்கினத்து ஒருவனே தான ஆகுக - அப்படிக்கு அல்லாமல் குரங்கினத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனாகவே இருக்கட்டும் - கவலையில்லை கொடுமை நீங்கி இரக்கமே ஆக வந்திங்கு - அரக்கர்

இரக்கமே ஆகவந் திங்(கு)
எம்பிரான நாமம்சொல் லி
உருக்கினன உணர்வைத்; தந் தான்
உயிர், இதின உதவியுண டோ?' (48)

களுடைய கொடிய தனமை சிறிது மிலலாமல இரக்கமே உருவெடுததாற போல இஙகே வநது. எமபிரான நாமம சொலலி - என் நாயகனுடைய பெயரைச சொலலி உருக்கினன உணர்வை-என் இதயத்தை உருக்கி விட்டான். தந்தான் உயிர்-போகிற உயிர் இவனால் திரும்ப வநதது எனக்கு இதின் உதவியுண்டோ - இதைபபோல உதவி எனபது வேறு உணடோ!

குறிபபு இதுவரை தனனிடம் வநதவர்கள எலலாரும் இரக்க மறறவர்களாகவே இருநதார்கள. ராவணன பெயரையே சொனனார்கள். அவைகள எலலாம் சீதையைத் தாங்க முடியாத துன்பததுக குள்ளாக்கின. இபபோது அனுமன் வநது பரிவோடு பேசினன ராமனது பெயரையும் பகதியோடு சொனனன். சீதையின இருதயம் உருகி விட்டது பாவமாக உணர்ச்சியைக கொட்டுகிறது செய்யுள்

கண்டாள் கணையாழி !

23. அனுமனைக் கண்டதில் சீதைக்கு எவ்வளவோ ஆறுதல்தான் ஆனாலும் அவனும் ஒரு அரக்கனாக இருப்பானோ என்ற சந்தேகம் விட்டபாடாக இல்லை.

சீதையின இந்த மனநிலையை அறிந்தவனாய பேசுகிறான அனுமன உறுதி பயப்பதான வார்த்தைகளை முதலில்ச சொல்லுகிறான்

'பிராட்டியே, ராமன உன்னிடம் சொல்லும்படி சொன்ன விஷயங்களைக் கொஞ்சம் கேட்கவேண்டும்

'அயோததியை விட்டுப புறப்படும்போது ராமன உனனிடம் சொனனது ஞாபகம் இருக்குமே ''காட்டு வழியாக நடக்க முடியாது உன்னால். எல்லாம் கொஞ்ச காலம்தானே ! என் தாயமாருக்கு ஏதோ வேண்டிய பணியை இஙகேயே செயது கொண்டிரு'' எனறு சொல்ல

சந்தம்

தான னன
தனன னன
தனன னன
தன் ன

'நடத்தல் அரி
தாகும நெறி
நாளகள சில,
நா யாக(கு)

23 நடத்தல அரிதாகும் நெறி – வழியானது நடக்க முடியாதபடி அவவளவு கஷ்டமானது. நாளகள சில – வனவாசம் போய வருவதறகான பதினாலு வருஷமும் பதினாலு நாளாக ஓடி விடும்.

அடுத்த பணி
செய(து)இ வணை
இருத்தி என,—
அச் சொற(கு),

உடுத்த துகி
லோடும், உயிர்
உக்க உட
லோ டும்,

எடுத்த முனி
வோடும, அயல்
நினற தும
இசைப பாய ' (49)

24. காட்டுக்கு உடன வர நின்றது ஒரு விஷயம்.

தாயார்க்கு அடுத்த பணி செயது - என தாய்மாருக்கு ஒதததான பணிவிடைகளை செயது. இவண் இருததின - இஙகேயே நீ இரு என்று சொலல அச் சொற்கு - அப்படிச் சொன்ன சொலலை அஙகீகரிககாமல நேர்மாருய. உடுதத துகிலோடும்- உடுத்துதறகான ஒரே ஒரு ஆடையுடனேயே. உயிர உக்க உடலோடும் - உயிர் போன உடலோ என்று எணணும் படியாக அவவளவு தளர்நத உடலோடும் எடுத்த முனி வோடும் - அநதத தளர்சசியிலேயே மேலிட்ட கோபத் தோடும். அயல நினறதும - பககத்தில உடன வருவதறகு நினறதையும். இசைபபாய - சீதைககுச சொலலுவாயாக என்று சொல்லிவிட்டான் ராமன்.

இரண்டாவது விஷயம். 'தசரத சக்கரவாத்தியின் அன்பினுல் ராஜ்ரீகம் எனக்கு வந்தது. உடனே அதை விட்டு நீங்கிக் காட்டுக்குப் போகும்போது அயோத்தியில் மதிலின் கோட்டை வாசலைக் கடக்க வில்லை. அதற்குள் ஒரு கேள்வி கேட்டாள் சீதை. அதையும் அவளிடம் சொல்'

'நீண்ட முடி
வேநதன அருள்
ஏநதி நிறை
செல வம

பூண(டு), அ தனை
நீஙகி நெறி
போதல் உறும
நா ளில,

ஆண்டந் நகர
ஆரை யொடு
வாயில் அக
லா முன, —

''யாணடை யது
கான'' எ ன
இசைத்த தும
இசைப் பாய.' (50)

24 நீண்ட முடி வேந்தன - தசரத சக்கரவாத்தியின. அருள ஏநதி நிறை செலவம் பூணடு - அனபின காரணமாகப் பெரிய அரச பதவியை ஏறறு. அதனை நீங்கி நெறி போதல உறும நாளில - அநத அரச பதவியை விட்டு நீங்கிக காட்டின் மாாக்கததை நோககி வநதபோது. ஆண்டந நகர் ஆரை யொடு - அயோததி நகரத்தின மதிலின வாசலைக் கடபப தறகு முன. யாணடையது கான என - காடு வந்துவிட்டதா? எஙகே இருககிறது அது என்று இசைத்ததும் இசைபபாய - இனிமையாயக் கேட்டாள. அதையும சொல்வாயாக.

25. மூன்றாவதாகவும் ஒரு காரியத்தைச் சீதைக்கு நினைப்பூட்டச் சொன்னான் ராமன். இந்த விஷயமும் ராமன் சொல்லாமல் அனுமனுக்குத் தெரிய ஏதுவில்லை

ராமன், லக்ஷ்மணன், சீதை ஆகிய மூன்றுபேரும் நள்ளிரவில் காட்டுக்குள்ப் பிரவேசித்து நடந்து போகவேண்டும். சுமந்திரனோ தேரைத் திருப்பிக் கொண்டுபோக வேண்டும் அயோத்திக்கு ராமனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டான், எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு. அந்தத்தாற்போல் சீதையிடம் விடை பெற்றுக் கொள்வதற்காக, சமாசாரம் ஏதேனும் உண்டா என்ற குறிப்பில் நின்றான் அதற்கு விடையாகச் சீதை சொன்னாள் – 'கிளியையும் மைனாவையும் நன்றாய் வளர்க்கும்படி தங்கைகளிடம் சொல் என்றாள்.

'அரண்மனையை விட்டு, நகரத்தை விட்டு, உற்றார் உறவினரை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகிறோமே என்ற எண்ணம் கொஞ்சம்கூட இல்லை அவளுக்கு. பசைக் குழந்தையாயக் ''கிளியையும் மைனாவையும் பார்த்துக்கொள்' என்று சொன்னாள். இதையும் அவளிடம் போய்ச் சொல்,— என்றான் ராமன்.

'எள்ள அரிய
தேர்த் தரு
சுமந்திரன்,
''இசைப்பாய்

25 எள்ளரிய தேர்தரு சுமந்திரன்–அபூர்வ திறத்தோடு தேர் ஓட்டும் சுமந்திரனானவன்.

வள்ளை மொழி
வாச கம''
எனத்,து யர்
மறந் தாள்

''இள்ளை யொடு
பூவை கள
வளாததல கிள''
என னும

பிள்ளை யொடு
தனதி றம
உணர்த்து தி
பெயாத் தும்' (51)

இசைபபாய வளளை பொழி வாசகம என - வள்ளைப் பாடல போனற அவவளவு இனிய பேசசை உடையவளே, சொலல வேணடியவைகளை ச சொலவாயாக எனறுசொலல, (வாசகம - சொலலவேணடியவை, இசைபபாய - சொலலி அருளுவாய) துயா மறந்தாள - அயோததியை விட்டு வந்த துயரை மறநதவளாய இளளையொடு பூவைகள வளாத்தல - கிளியையும் மைனாவையும் ஜாககிரதையாக வளர்த்தலே. கிள எனனும பிளளையொடு - (தஙகைகளிடம்) சொல எனற பிளளையிடம (-சீதையிடம்): (கிள - சொல) தன் திறம் உணர்த்துதி பெயாத்தும்-அவளுடைய குழநதைத தன்மையைச் சேர்த்துத தெரியபபடுதது.

காட்டி னைனோ
ஆழி அது
வாளநு தலி
கணை டாள் (52)

கையால காட்டினன் ஓர் ஆழி - நீணட கையால் அனுமன் காட்டின ஒரு மோதிரததை அது வாள நுதலி கண்டாள - அநத மோதிரததைக கணடுகொணடாள சீதை கொஞசம் கூட எதிரபாராககாத விஷயததைக் கணடாள்.

குறிப்பு. சீதையின பெண தனமையை இநதச செய யுளகள அபூரவமாய விளககுகினறன. காட்டுககுப புறப படும கணவனோடு தானும் உடனடியாகப் புறபபடுகிறாள மதிலைக் கடபபதறகு முனனமேயே காடு வநதுவிட்டதா எனகிறாள. இநத குழநதையின மனநிலையை ஒதத வணணமாக, (நகைககளையும ஆடைகளையும் பததிரபபடுத தெனறு சொலலாமல) கிளியையும மைனாவையும் அருமை யாயப பாதுகாகக வேணடும எனறு சொலலிவிடுகிறாள.

இநதச சம்பவஙகளிலுளள பெண தனமையின அபூர்வ மான அழகை ராமன ரொம்ப ரொம்ப அனுபவித்திருக கிறான. மனதை விட்டு அகலுவன அலல அது

இநத உணமையை அறிவதில சீதைக்கு ஆறுதல் எவவளவோ இருககும் அல்லவா?

கணையாழியா அது!

27. 'இலங்கை என்று ஒரு தீவு உண்டென்பதே ராமனுக்குத் தெரியாதே. ராமன் இங்கு வருகிறதாவது, ஒன்றாவது! இங்கேயே மடிய வேண்டியது தான் என் கதி' என்று கையற்ற நிலையிலிருந்த சீதை ராமன் பெயரையே பொறித்த கணையாழியைக் கண்டு விட்டாள். அவளுக்கு வந்த சந்தோஷத்தை இப்படி அப்படி என்று சொல்ல முடியுமா? ஆனாலும் கவிஞர் சொல்ல முற்படுகிறார்

நீதி வரம்புக்குப் புறம்பாய நடக்கிறவர்கள் சுகமாய வாழ்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது சதா பயந்தான, கவலைதான். திருடுதலையே தொழிலாகக் கொண்ட மக்களது வாழ்க்கையில் சுகமில்லை என்பது தெரிந்த விஷயம். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்குத் தொழில் செய்ய இடம் கிடைத்து வாழ்க்கையை ஒழுங்கான முறையில நடத்த சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு விட்டால் வாழ்க்கையில் இன்பத்தையே கண்டு விடுகிறார்கள். மக்களாய்ப் பிறந்த பயனை அப்போது தான அடைகிறார்கள்.

சந்தம

தான தன தனன தன
தனன தன தன ன

இறந்த னாபி றந்த பயன
எய்தி னாகொல் என கோ?

மறந்த னாஅ றிந்து ணர்வு
வந்த னாகொல என கோ?

---

27. இறந்தனர் - நீதி வரம்பு கடந்து அக்கிரமத் தொழிலில இருப்பவர்கள் மறந்தனர் அறிந்துணர்வு வந்தனர் கொல ஒருவர் கீழே விழுந்துவிட்டார், தரையில மோதி

துறந்த உயிர் வந்தி டை
　　தொடர்ந்த துகொல் என வோ?
திறந்தெ ரிவ(து)என னை கொல் இந்
　　நல்நு தலி செய் கை! (53)

விட்டது அவர் தலை. மூளை அதன் காரணமாகக கலங்கி விட்டது; பித்துப்பிடித்தவாபோல ஆகிவிட்டார். வாழ்க்கை யில ஒரு அமசமும் ஞாபகததில் இலலை. இப்படியாக ஒரு வருஷத்துககு மேலே கழிநதது அவரிடம் ஒருவர் வநது ஒரு துயரமான சமாசாரத்தைச சொனனுர். அந்தச் சமாசாரம் அவர் மனசை ஒரு குலுக்குக குலுககிவிட்டது ஞாபக சக்தி யெல்லாம் திருந்தி விட்டது குடும்ப காரியங்கள் எல்லாம் ஒன்று பாகமிலலாமல ஞாபகததுக்கு வந்து விட்டது. அவரும் அதை உணர்நதார். அப்படி உணர்நதபோது என்ன திருப்தி உணடாகி யிருக்கும் எனறு நாம் ஊகித்துக் கொள்ளவேணடும் சீதையின நிலை அப்படி யிருநதது.

துறந்த உயிா வநது இடை தொடர்ந்தது கொல் என்கோ: வியாதியாலக் கஷ்டப் பட்டுக கொண்டிருந்த ஒருவருக்கு உயிர் போய விட்டது. எலலாரும் தீர்ந்த காரியம் எனறு எணணி விட்டார்களா. அபபோது வைத தியர் வநது இதயத்துக்கு ஒரு தாக்குதல கொடுத்தார். அவவளவுதான இதயம் துடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. உயிரே வநது விடடது—பிழைததார் அப்படிப பிழைத்த வருடைய மன நிலையை வைத்துச் சீதையின நிலையைப் பார்க்க வேணடும்

திறம் தெரிவது எனனைகொல இந் நல்நுதலி செய்கை- சீதையின தன்மையை எபபடித தெரிநது சொல்லுவது என்று திகைககும்படியாக இருக்கிறது.

28. கணையாழியைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டாள். அதை என்ன செய்கிறாள் பாருங்கள்.

மோந்து பார்க்கிறாள். பிறகு மார்போடு வைத்து அணைக்கிறாள். கண்ணில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிறைகிறது அதை நீக்கிவிட்டு ஒரே படியாய் இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறாள் ஏதோ வார்த்தை சொல்ல எண்ணுகிறாள். எண்ணுவது இதழ் குவிதலில் தெரிகிறது, ஆனால் வாயினின்று வார்த்தை ஒன்றும் வெளிவரவில்லை.

மோக்கும, முலை வைதது ற
முயஙகும், ஒளிர் நன னீர்

நீக்கி, நிறை கணணி ணை
ததும்ப நெடு நீ ளம்

நோக்கும, நுவ லககரு தும
ஒனறும நுவல் கில் லாள்,

மேக்கு நிமிர விம்ம லள்
விழுஙகல் உறு கின றாள் (54)

28 நிறை கண்ணிணை ததும்ப நெடு நீளம் நோக்கும் - விசாலமான இரணடு கணகளும் வெளியே வந்து விடுமோ எனறு எண ணும்படி வெறிததுப பார்ககிறாள். அப்படியே நெடு நேரம் பார்த்துககொணடே இருக்கிறாள மேக்கு நிமிர் விம்மலள் - மேலே மேலே விம்மிக கொணடே போகிறாள் விழுங்கல உறுகினறாள் - கடைசியாக விழுங்குகின்றாள்—ஏதோ உணர்சசியை விழுஙகுகிற மாதிரி.

குறிப்பு. விழுஙகுதல் சோகத்திலநிகழும் உண்மையான நிகழ்சசி.

29. சந்தோஷம் காரணமாக அவளது உடலே பூரித்த மாதிரி யிருக்கிறது.

ஆற்றுக்குள் ஒரு மண்டபம். அதில் ஒரு நாள் இரவு படுத்திருந்தான் ஒருவன். திடீரென்று மலையில் அமோகமாய் மழை பெய்த காரணத்தால் பெரு வெள்ளம் இரு கரையையும் தொட்டு வந்துவிட்டது.

மண்டபத்தில் படுத்திருந்தவன் விழித்துப் பார்த்தான் நாலா பக்கமும் ஒரே வெள்ளமாக இருந்தது நீந்திக் கடக்க முடியாத அபாயமான வெள்ளம் கரையிலுள்ளவாகள் அவனைப் பாாத்து அனுதாபப் பட்டாாகளே ஒழிய எந்த விததறிலும் உதவி செயய முடியவில்லை. இரண்டு நாட்களை கழிந்தன. வெளளம் குறையவில்லை. அந்த வேளை ஒரு பித்தளைப் பாததிரம் வெளளததில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது. மணடபததை முட்டியது. அவன அப்படியே ஓடிபபோய அதை எடுததான். அதில் நல்ல பக்குவமாக சாப்பாடு தயாா செயது வைத்திருந்தது (மேலே ஒரு தோபபு. அந்தத் தோபபின் முதலாளி ஒருவருக்காக வைததிருந்த சாப் பாடடை வெள்ளம் அடிததுககொண்டு வந்து விடடது.) சாப்பாட்டைக் கையில் எடுதத அந்த மனுஷனுக்கு எனன ஆனந்தம் உண்டாகும் எனறு எடுததுச் சொல்லவும் வேணடுமா?

இருநது பசி யாலஇ டா
உழநத வர்களை எய் தும

அருந்தும அமு தாகி ய(து),
அறதத வரை அண மும

29. அறத்தவரை அணமும விருநதும் என லாகியது — தர்மம் செய்து பழகியவர்களுககு விருநதாளி எனறு, உடன்

விருந்தும என லாகி யது,
வீயும் உயிர் மீ ளும்

மருந்தும என லாகி யது,
வாழி மணி ஆ ழி! (55)

உணண நணபர்கள இலலாமற போனலக கஷடநதான. ஆகாரம் கூடச் சரியாக இறஙகாது அப்படிபபட்டவர் களுககு நெடுநாள விருநதினா இலலாமலக கடைசியில ஒரு நாள விருநதினா வநதுவிட்டால் எபபடி யிருக்கும்?-அப்படி யிருந்தது வீயும உயிா மீளும மருந்தும் எனலாகியது- போகும உயிரை மீட்டிக கொடுககும் அரிய மருநது என்றும் சொலலலாம்— எது? வாழி மணி ஆழி - அழியாச் செலவமான அநத அழகிய கணையாழி

குறிப்பு சீதையின நிலை அசோக வனததில நமபிககை அறற நிலையிலததான இருந்தது

ராம லக்ஷமணர்கள, தான இருக்கும் இடததைக் காணவே முடியாது; பிறகு மீட்பது எனபது எது? இதயம் உடைந்த இநத நிலையில், ராமனுடைய விரலை அலஙகரித துள்ள கணையாழியே ஒரு அடையாளமாகத் தன் கையில் வநது அமருவது என்றால் சாமானய காரியமா! அது அளித்த ஆனந்தத்தை அளவிடததான முடியுமா? சீதையை அந்த ஆனந்த நிலையிலக் கவிஞர் கண்ணுரக் கணடு நமக்கு எடுததுச் சொல்லுகிறர் செய்யுளே நம்மிடம் பேசுகிறது.

வாழிய வள்ளலே !

30. கணையாழியை அனுமன் கொடுத்த மாத்திரத்தில் சீதையின் உள்ளத்தில் ஒரே ஆனந்தக் கொந்தளிப்பு

ஆனால் வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தையும் பிறக்க வில்லை.

அவளுடைய மெய்ப்பாடுகளையே கவிஞர் பார்க்கிறார். அனுமன் பார்க்கிறான், நாமும் பார்க்கிறோம் அந்த நிலையில் இருப்பவளுக்கு முன்னில்லாத புதுயிர் வந்துவிட்டது. சந்தோஷத்தில் தன் பற்கள் தெரியும்படியாக வாயில் ஒரு மலர்ச்சி.

இத்த கைய ளாகி, உயிர்
ஏழு றவி ளங்கு கும

முத்த நகை யாள, வி ழியின
ஆலி மூலை முன றிலத

30. இத்தகையளாகி — மேலே சொன்ன உணர்ச்சிக்கும் மெய்ப்பாட்டுக்கும் உள்ளாகி. உயிர் ஏழுற — உயிரானது பெருமிதம் அடைந்ததாய. விளங்கும் முத்த நகையாள — அழகாயப் பிரகாசிக்கும் முத்துப் போன்ற பற்கள் தெரியும் படியாய, விழியின ஆலி முலை முன்றிலத் தத்தியுக — கண்ணீர்த் துளிகள் மார்பில விழுந்து அதிலிருந்து துள்ளிக் கீழே விழ.

தத்தி யுக, மெனகு தலை
தளள, 'உயிா தந தாய்,

உதத ம''எ ஜெி னைய
வாச கமஉ ரைத தாள (56)

31. ராமனுடைய தூதனுய அனுமன் வந்தான். கணையாழியைக் கொண்டு வந்து கொடுததான், அதனுல் சீதைக்கு உண்டான ஆனந்ததனதை இபபடி அபபடி எனறு சொல்ல முடியுமா? அவள் இதயத்தில் உண்டான நன்றி அபபடியே ஒரே உணர்ச்சிப் பிரவாகமாய் வெளிவருகிறது அனுமனைப் பாாததுப பேசுகிருள

'பாதாளம், வானம், மததிய உலகம் இந்த மூனறையும் படைததவன் பிரம்மா, அவனையே படைததவன பரப பிரம்ம மூாததி, அநத பரப் பிரம்மம் வேறு, ராமன் வேருு? அந்த ராமனுக்கு

30. மெனகுதலை தளள - வாாததையே மெலலிய குதலை, அதுவும் தளளாடும்படி. உயிா தநதாய உதும - உயிரை எனககுத தநதாய அபபா, உததமனுகிய நீ எனு- எனறு சொலலி, சிறிது நேரங கழிதது இனைய வாசகம் உரைததாள - கீழவரும் வாாததைகளைச சொன்னுள

குறிபபு: ஆனந்தமும் நன்றியும செயயுளில ஒரு பாவமாக உரு வெடுககின்றன அவளுடைய வார்ததை தளளாடியது என்பதையும் கவியிலுள்ள எதுகைகள் ஒலிததுக் காட்டுகினறன.

அல்லவா நீ தூதாய் வந்திருக்கிறாய் நேர் முறை யில் கணையாழியோடு வந்து எனக்கு ஒரு உறுதி கொடுத்து உயிரும் கொடுத்தாய்! உனக்குக் கைமாறு செயவது எளிதான காரியமா!'

'மும்மையாம உலகமதந்த
முதல்வற்கு முதலவனதூதாயச,
செம்மையால உயிர்தந்தாயக் குச்
செயவென்றல எளியதுண்டோ!
அம்மையாய அத்தனாய
அப்பனே அருளினவாழ்வே
இம்மையே மறுமைநானும
நலகினை இசையோ(டு)'என்றாள (57)

31 மும்மையாம உலகம தந்த முதலவற்கு முதலவன தூதாய - ராமனது தூதனாய அம்மையாய அத்தனாய அப்பனே - நீ எனனைப பெற்ற அப்பன தான,— எத்தகைய அப்பன — தாயும கடவுளும ஒன்றாக அமைந்த அப்பன. அத்தன - கடவுள. அருளின வாழ்வே - அருள உன்னிடத்திலத் தான குடிகொண்டிருக்கிறது இம்மையே மறுமை நானும நலகினை - இந்த உலக வாழ்க்கையிலேயே மோக்ஷ வாழ்க்கையின் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கச செய்து விட்டாய இசையோடு என்றாள - நீராப பழிக்கு உள்ளாய விடுவேனோ என்று அஞ்சி இருந்த எனக்கு யாருக்கும கிடைக்காத புகழையும சேர்த்துக கொடுத்துவிட்டாய — என்று தன இதயத்தையே கொட்டிவிட்டாள சீதை

குறிப்பு முந்திய செயயுள் குறுகிய சந்தத்தில சீதை பேச இயலாதிருந்ததைக காட்டியது இந்தச செயயுளோ உணாசசியானது பெருக்கெடுத்து ஓடும் பாவத்தைக் காட்டுவதாய நீண்டு ஒலிக்கிறது. இரண்டு செயயுள்களை யும் சேர்த்துப பாடிப பார்த்தால செயயுள உருவத்தின வித்தியாசம் தெரியும்

32 சீதை தன் நன்றியைக் கூறிவிட்டுத் தன் இதயங் கொண்ட மட்டும் வாழ்த்துகிருள்.

'உன்னுடைய வலிய பெரிய தோள்கள் தான உன் வீரததை எபபடிக் காட்டுகினறன இங்கே எனக்கு யாரும் துணையில்லை. அததகைய என் கஷ்டததைத் தீாததாய் உலகம் மறக்க முடியாத வள்ளல் நீ'

'பாழிய பணைததோளவீ ர!
துணையிலேன பரிவுதீர்த த
வாழிய வளளலே' யான
மறுவிலா மனத்தேனஎன னில,—
ஊழியோா பகலாஓ தும
ஆணடெலாம உலகமஏ ழும
எடுமவி வுறறஞான றும
இனறென இருததி'என ருள. (58)

32 பாழிய பணைததோள வீர - வலிமை மிகக பெரிய தோள கொணட வீரனே துணையிலேன பரிவு தீர்த்த - எனனுடைய திராக கஷடததைத தீாத்த வாழிய வளளலே - உலகத்தாா எனறெனறும போறறும் வளளலே யான மறு இலா மனததேன எனனில - என மனசில யாதொரு மாசும் இலலாதிருககும பக்ஷத்தில — இபபோது சொலலுவது உறுதியே ஊழியோர் பகலாய ஓதும ஆணடெலாம — ஒரு யுகம் ஒரு நாள எனறு எணணுமபடியாகப பலலாணடு. உலகம ஏழும் ஏழும விவுற்ற ஞானறும் - உலகஙகள ஏழும் அதோடு வேறு ஏழு உலகமும் சோத்துக் கூறிப பதினாலு உலகமும் ஒழிநதுபோன போதிலும. இனறென இருததி - நீ இனறு இருபபது போலவே ஆரோக்கிய திடகாததிரனாய இருபபாயாக எனருள - எனறு ஒரே உணாசசி வேகத்தில வாழததுகிருள.

குறிபபு வெகு நீணட காலம வாழநதிருக்க வேணடும எனற ஆர்வததை 'ஊழி' 'ஏழும' எனற நெடிய எதுகைகள ஒலிததுக் காட்டுகினறன. அபூாவமான பாவம் கொண்ட செயயுள் இது.

வாயு பகவானது அருள்

33. சீதை அனுமனை வாழ்த்தி முடித்தாள். அனுமனும் ராமன் பட்ட கஷ்டங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுகிறான்

'மாரீசனைக் கொன்றுவிட்டு ராமபிரான் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பினான். உன்னைக் காணவில்லை, அங்கு தேடினான், இங்கு தேடினான். பைத்தியமே பிடித்து விட்டது. தம்பி லக்ஷ்மணன் அண்ணனை ஒருவாறு தேற்றினான் மேலும் தேடுவதற்காக இருவரும் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்

'வருகிற வழியில் ஜடாயுவைச் சந்தித்தார்கள். அவனோ உயிர்போகும் தறுவாயில் இருந்தான். ஏதோ அரக்கர்களால் வந்த வினை இது என்று விஷயத்தை ஜடாயு சொல்ல ஆரம்பித்தான். ஆரம்பித்ததும் அவனுக்கு உயிர் போய்விட்டது

'ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஜடாயுவுக்கான ஈமக் கடனைச் செய்துவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தார்கள்.

'கிஷ்கிந்தையில் எங்கள் அரசன் சுக்ரீவனோடு சிநேகம் கொள்ள நேர்ந்தது அது காரணமாக வாலியைக் கொல்லவும்நேர்ந்தது. ஆனாலும் இறக்கும் தறுவாயில் வாலியானவன் தன் மகன் அங்கதனையும் சுக்ரீவனையும் ராமனுக்கு அடைக்கலமாக ஒப்படைத்தான்.

'வானர சேனைகள் எல்லாம் ராமனுடைய சேனையாக இருந்து சேவை செய்கின்றன.'

அனுமன் இவ்வாறெல்லாம் நிகழ்ந்ததை எடுத்துச் சொன்னான்.

‘அடடா! நாயகன் ராமன்தான் எவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகி யிருக்கிறான்’ என்ற எண்ணம் அவள் மனதைத் தாக்கியது.

அனபினன இவ்வுரை
உணாத்த, ஆரியன

வனபொறை நெஞ்சினன
வருத்தம உனனுவாள,—

எனபுற உருகினள
இரஙகி ஏஙகினள

துனபமும உவகையும
சுமந்த உளளத்தாள (59)

33 அனபினன இவவுரை உணர்தத - அனுமன விதமாக எடுததுச சொலல ஆரியன—ராமன வனபொறை நெஞசினன வருத்தம உனனுவாள-தாஙக முடியாத துயரத தால இடிகிற நெஞசினனை ராமனது வருத்ததததை எணணிப பாாததாள அநத எணணததை அவளால தாஙக முடியவிலலை. எனபு உற உருகினள — எலும்பே உருகி விட்டது என்று சொலலுமபடி உளளம உருகினாள் இரஙகி ஏஙகினள—சோர்நது வாயவிட்டு ஏஙகினாள. துனபமும உவகையும் சுமந்த உளளததாள எனறுமிலலாத வருததததுககு ராமன உளளானானே என்று எணணியதில துனபநதான, ஆனாலும அடுதத நிமிஷத்திலத் தனனை எவவளவாக இதயததில வைத்துப பாராடடி யிருககிறான ராமன, எனற எணணம் ஒரு மகிழசசியைக கொடுததது.

34. சீதைக்கு மனசு நைகிறது. கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. துன்பமாகிய பெருவெள்ளத்தில் ஒரு பெருஞ் சுழி. அந்தச் சுழியில் இழுபட்ட அவள் இதயம் இப்படியும் அப்படியு மாகத் திண்டாடுகிறது. ஆனாலும் ஒரு தைரியம் பிறக்கிறது. அது காரணமாக அனுமனிடம் பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

நைந்துறு சிந்தையள்,
  நயன வாரியள்,

தொய்யல்வெஞ் சுழியிடைச்
  சுழிக்கும் நெஞ்சினள்,—

'ஐய நீ அளப்பரும்
  அளக்கர் நீந்தினை

எய்திய(து) எப்பரி(சு)
  இயம்பு வாய்' என்றாள். (60)

35. 'எப்படி நீந்தி இங்கு வந்தாய்' என்ற சீதையின் கேள்விக்கு உத்தாரம் சொல்லுகிறான் அனுமன்.

34. நயன வாரியள் — கண்ணீர் பெருகியவளாய் தொய்யல் வெம் சுழியிடைச் சுழிக்கும் நெஞ்சினள் — துன்பமாகிய வெள்ளத்துச் சுழியில் இழுபட்டுத் திண்டாடும் நெஞ்சினளாய் ஐய நீ அளப்பரும் அளக்கர் நீந்தினை எய்தியது — ஐயனே! அளக்க முடியாத சமுத்திரத்தை நீந்திக்கொண்டு இவ்விடம் அடைந்தது. எப்பரிசு இயம்புவாய்-எந்தவிதமோ தெரியவில்லையே, சொல்ல வேண்டும் என்றாள்.

'ராமனது திருவடியின் அருளை நனகு பெற்ற ஞானிகள் மாயையாகிய பெருங கடலைக் கடந்து போய் விடுகிறார்கள் '

' சுருங்கிடை' உன ஒரு
துணைவன தூயதாள

ஒருங்குடை உணாவினோா
ஓயவில மாயையின

பெருஙகடல கடநதனா
பெயரும பெற்றிபோல

கருஙகடல கடநதனென
காலி னல்'எனறான. (61)

35. சுருங்கிடை — ஒடுங்கிய இடையாளான பிராட்டியே. உன ஒரு துணைவன தூய தாள — உனனுடைய ஒபபறற நாயகனான ராமனது திருவடியை (அருளை) ஒருங்கு உடை உணாவினோர்-முழுதும் அனுபவித்த ஞானிகள ஓயவு இல மாயையின பெருஙகடல—விடாது அமிழ்ததிக கொணடே வரும் மாயை யாகிய பெருங கடலை. கடநதனா பெயரும் பெறறிபோல—கடநது நீஙகும தனமை போல. கருங் கடலக் கடநதனென - இநதக் கருங கடலைககடநது வநதேன். காலினல எனறான — வாயு பகவானுடைய அருளினல — அனுமன வாயு புததிரன, வாயு பகவானிடத்தில் பக்தி யுள்ளவன

குறிபபு ' ஒடுங்கிய இடையை உடையவளே!' என்று அனுமன் வாயினலச சொலலவிலலை. ஆனல அவனுடைய பகதி இதயம கணடு களிககிற காட்சிதான இதயத்தில நிகழகிறதை எடுததுச சொலலுவது கவிஞர் களின உரிமை மாத்திரம் அலல, கடமையுஙகூட கடவுள அருளால பிறவியாகிய மாயையைக கடககிறார்கள எனறு சொலலி ராமனுக்குக கடவுளத தத்துவததை ஏறறி உப சரிதது இருககிறது, அனபின வேகம் அது சூரியனை வழி படுதல, அகனியை வழிபடுதலபோல, வாயுவையும அக் காலததில வழிபட்டு வநதாாகள அதாவது வாயு பகவானை வழிபாட்டுககுரிய ஒரு தெயவமாகக கருதி வநதாாகள

குறுகிய காட்சியாள்!

36. 'வாயு பகவானது அருளினுல் வந்தேன்!' என்று அனுமன் சொன்னுன். விஷயம் விளங்க வில்லை சீதைக்கு. 'இவ்வளவு சிறிய, பொருட்படுத்த முடியாத, உடலுடையவனுய இருக்கிருய. எப்படிக் கடலைக் கடக்க முடிந்தது?' எனறு கேட்கிருள்.

'இத்துணைச் சிறியதோா
எணணில் யாககையை,
தததினை கடல, அது
தவத்தின ஆயதோ.
சித்தியின இயனறதோ
செபபு வாய்' எனருள, —
முத்தினும நிலவினும
முறுவல முறறினுள- (62)

36, இததுணைச் சிறியதோர் - இவவளவு குறுகிய எணணில யாக்கையை - பொருட்படுதத முடியாத உடம்பினனுய் தததினை கடல - கடலைத தாணடினுய. அது தவததின ஆயதோ சிததியின இயனறதோ - அருநதவததின பயனுய முடிநததோ, அலலது மநதிர சகதியினுல ஏற பட்டதோ முததினும நிலவினும முறுவல முறறினுள - முததின ஒளியும நிலவின ஒளியும கலநது விளைநததுபோல அவளது பலலின பிரகாசம தோனறப புனனகை கொணடவளாய — செபபுவாய எனருள

குறிபபு சிறையிலிருநத சீதைககு இதயம இடிந்தே போயவிட்டது. எதிர்பாராதபடி திடீரெனறு ராமன தனனை மீட்கப போகிருன எனற உறுதி ஏறபட்டுவிட்டது. அவவளவுதான, இதயம நெகிழ்நது அதில ஒரு ஆனநதமே குடிகொணடு விடடது குழநதையுளளமாகிய அவளது உள்ளம் ஒரு உலலாசததையே மேறகொணடு விடடது இநதக குரஙகலலவா நமமை மீட்கப போகிறது எனற எணணம வரவும அவளுககுச சிரிபபே வநதுவிட்டது. மனோதததுவததின அரிய உணமையொனறைச சீதையின் உலலாசச சிரிபபு விளககுகிறது

37 'இந்தச் சிறு உருவத்தோடு கடலை எப்படிக் கடந்தாய்' என்று சீதை கேட்ட மாத்திரத்தில், அந்த க்ஷணத்திலேயே தன் விசுவ ரூபத்தோடு நின்று விட்டான் அனுமன்.

சூட்டினில் நின்றனன்,
தொழுத கையினன்,

விட்டுயர் தோளினன்,
விசும்பின் மேக்குயர்

எட்டரு நெடுமுக(டு)
எய்தி,— நீளுமேல்

முட்டுமென(று) உணர்வொடு
வளைந்த மூர்த்தியான் (63)

37. சூட்டினில் நின்றனன் - ஒரு நொடியிலேயே உயர்ந்து நின்றான்—எப்படி நின்றான்? தொழுத கையினன் - கைகளைக் கூப்பியவனாய் விட்டு உயர் தோளினன் - இரு பக்கமும் படர்ந்து மேலே உயர்ந்துள்ள தோளினனாய். விசும்பில் மேக்குயர் எட்டரு நெடுமுகடு எய்தி - விண்ணுலகத்துக்கும் மேலே போயுள்ள எட்ட முடியாத வானமுகட்டைத் தொட்டு—சூட்டினில் நின்றனன். நீளுமேல - அதற்குமேல போனால், முட்டும் என்ற உணர்வொடு வளைந்த மூர்த்தியான் - வான முகடு முட்டிவிடும் என்று உணர்ந்து பணிந்துள்ள அனுமன்

குறிப்பு அனுமன் பெரிய யோகி, பல சக்திகள் வாய்ந்தவன். இத்தகைய பாத்திரத்தை இதிகாசத்தில் எடுத்துச் சொல்லும்போது அசாதாரணமான அடையாளங்களைக் கையாளுவது மரபு அந்த மரபையொட்டி அனுமனது பெருமையை விசுவ ரூபமாகக் காட்டி விளக்குகிறார் கவிஞர் .

38. விசுவ ரூபத்தைப் பார்த்துவிட்டு அதிசயத்திலும் ஆனந்தத்திலும் மூழ்கிவிடுகிறாள் சீதை. 'இந்த விசுவ ரூபத்தை முழுதும் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு உலகத்தார் முழுவதும் இங்கு வந்து கூட வேண்டும். அப்படிக் கூடவில்லை. ஆகையால் உன்னுடைய பழைய உருவத்துக்கு வந்துவிடலாம்' என்றாள்.

அனுமனது சக்தியை நிதர்சனமாகப் பார்த்த மாத்திரத்தில் மனசுக்கு எவ்வளவோ உறுதியும் ஆனந்தமும் உண்டாய்விட்டது, சீதைக்கு.

'முழுவதும் இவ்வுருக்
காண முற்றிய

குழுவில(து) உல(கு), இனிக்
குறுகு வாய்' என்றாள், —

எழுவினும் எழில இல(கு)
இராமன் தோள்களைத்

தழுவின ளாமெனத்
தளிர்க்கும் சிந்தையாள் (64)

38 எழுவினும் எழில் இலங்கு — கருங்கலத் தூணினும் அதிகமான அழகு வாய்ந்த. இராமன் தோள்களைத் தழுவினளாம் என — ராமன் அங்கேயே வர அவனது தோள்களை அப்படியே தழுவினள் என்று சொல்லும்படி. தளிர்க்கும் சிந்தையாள் — அவ்வளவு பூரிக்கும் உள்ளத்தாள்.

39. 'பழைய உருவத்தை அடைவாய்!' என்று சீதை சொல்லவும், அனுமனும் ' அப்படியே செய்கிறேன்!'' என்று சொல்லி, வான் முகட்டுக்கும் அப்பால் போகாமல் மீண்டவனுய்ச் சாமான்ய உருவத்தோடு நின்ருன்.

ஆணைத்தகை அனுமனும்,
அருள்அது ஆம்என்று

மீண்டனன் விசும்பெனும்
பதத்தை மீச்செல்வான்—

காண்டலுக் குரியதோர்
உருவங் காட்டினன்—

தூண்டரு விளக்கனாள்
இனைய சொல்லினாள் (65)

39 ஆணைத்தகை அனுமனும் – மகாவீரனை அனுமனும். அருள் அதாம் என்று – 'சரி உத்தரவுப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லி. மீண்டனன் விசும்பு எனும் பதத்தை மீச் செல்வான் – வானுலகத்துக்கு மேலச் செல்ல எண்ணியவன் அதை விட்டு விட்டு மீண்டனன் காண்டலுக்கு உரியதோர் உருவங் காட்டினன் – சாமான்யமாகப் பார்க்கும்படியான உருவத்தோடே நின்ருன். தூண்டரு விளக்கனாள் – தூண்ட வேண்டாத ஒரே பிரகாசமாயுள்ள விளக்கை யொத்த சீதையானவள் இனைய சொல்லினாள் – இந்த விதமாகப் பேசினாள்.

என்ன ஆவார்கள் அரக்கர்கள்!

40. பார்ப்பதற்கு அனுமன் சாமான்ய உருவத்தோடுதான் இருந்தான். அவனது சக்தி வ்யாபகத்தைத் தெரியப்படுத்தின உடன் சீதைக்கு உண்டான வியப்புக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் அளவேயில்லை

'உன்னுடைய சக்தி எப்படிப்பட்டதென்று கண்டு விட்டால் எந்தக் காரியமும் உனக்குச் சாமான்யம் என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும். இந்த உலகத்தையே பெயர்த்து விட்டாய் என்று சொன்னால் ஒரு பெரிய காரியம் ஆகாது அது!''

சந்தம்

தான தான தானு தன

இடந்தாய் உலகை மலையோடும்,
எடுத்தாய் விசும்பை, இவைசுமக்கும்

'படந்தாழ் அரவை ஒருகரத்தால்
பறித்தாய் எனினும் பயனின்று—

40 எடுத்தாய் விசும்பை - வானத்தையே சூரியன் சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் மேகம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து செந்தூக்காகத் தூக்கிவிட்டாய் என்றாலும் இவை சுமக்கும் படந்தாழ் அரவை - பூமியையும் வானத்தையும் சேர்த்து தாங்கிக் கொண்டிருக்கும், பாதாளம் வரைக்கும் நீண்டு வளைந்து கிடக்கும் படத்தோடு கூடிய ஆதிசேஷன், (வட்ட வடிவமாய வானத்தையும் பாதாளத்தையும் சேர்த்து வளைந்து கிடக்கும் நக்ஷத்திரத் தொகுதி ஒன்றிருக்கிறது. அதை ஆங்கிலத்தில் 'மில்கிவே' — பால் ஓடை என்று சொல்லுகிறார்கள். பூர்வத்தில் நம்மவர்கள் ஆதிசேஷன் என்று சொன்னார்கள்) ஒரு கரத்தால் பறித்தாய் எனினும் - ஒரு கையினால் உருவினாய் என்று சொல்லுவார்களானால் அதெல்லாம் உன் சபலந்தப்பட்ட மட்டில. பயன் இன்றால் - பயன் அற்ற சொல்லே ஒழிய வேறில்லை.

நடந்தாய இடையே எனறு னும
நாளும் நினககு நளிரகட லைக்

கடந்தாய எனறுல எனனு கும் !
காறறும அனன கடுமை யாய் !' (66)

41. அனுமன் சக்தியைப பாாதத சீதைககு அதிசயம் தணிந்த பாடாக இல்லை. மேலும் மேலும் பொங்கிக்கொணடுதான் இருக்கிறது.

'நீ இஙகு வந்து பல இடஙகளையும் தேடிக் கடைசியாக எனனைக் கண்டுகொணடாய. அபபடிக் காணுமற் போனல் ராமன் வந்து என்னை மீடகிறது

40 நடநதாய இடையே எனறுலும நாளும நினக்கு — ஒரு காலைப பரத கணடததில வைத்து மறறொரு காலை இலஙகையில வைதது அபபடியே நடநது வநது விட்டாய் எனறு சொனனுலும் அது உன பெருமையைக் குறைபபதே யாகும, லஜ்ஜைப படவேணடிய காரியம் அது உனககு. நளிர கடலைக கடந்தாய எனறுல எனனுகும — அநதக் குளிாந்த நீா நிறைநத கடலைக கடநது விட்டாய என்று உனனைப புகழ்நதால அதறகுப பொருள உணடா? காறறும அனன கடுமையாய — உலகெங்கும் அதிவேகததோடும அறபுத சகதியோடும் திரிநதுகொணடிருககிற காறறின வலிமை அலலவா உனககு இருககிறது இததகைய உனககு மேலே சொனனதெலலாம் ஒரு புகழ்ச்சியா!.

குறிப்பு செய்யுளிலுள்ள ஓசையும் நீணட தாளமும் பெருமித பாவத்தை நனருய்க் காட்டுகினறன அனுமனை எங்கேயோ' தூக்கிகொணடு போய்விடுகினறன.

என்பது உண்டா? மீட்கவில்லையானால் அவனுக்கு அருளில்லை என்றுதானே சொல்லுவார்கள், உலகத்தார் தாரது பழிதானே வந்து சேரும். உன்னால் அல்லவா ராமனுக்குள்ள அருளும் புகழும் உலகததில் நிலையாய் நிற்கப் போகின்றன.'

'ஆழி நெடுங்கை ஆணதகை தன
அருளுமம புகழுமம, அழிவின றி
ஊழி பலவுமம நிலைநிறுத தற்(கு)
ஒருவன நீயே உளையா னய்,
பாழி நெடுநதோள வீரா, நின
பெருமைக(கு) ஏறபப பகைஇலங கை
ஏழு கடறகுமம அபபுறத த(து)
ஆகா(து) இருநத(து) இழிபன றே!' (67)

41. ஆழி நெடுங்கை ஆண்தகைதன - தோளில அணிநத வளையங்கள கையின நீளததைக் காட்டும் அபபடிக் காட்டும்படியான வீரன ராமனது. ஊழி பலவுமம - பல பல யுகஙகளிலுமம ஒருவன நீயே உளையானய - நீ ஒருவனதான உலகத்தில இருககிறாய்,— வேறு யாருமம இலலை. பாழி நெடுநதோள வீரா - வலிமையோடு பெருமையுங கொண்ட தோளபடைதத வீரனே நின பெருமைக்கு ஏறப - உன சக்தியின் பெருமையை எடுததுக காட்டுமபடியாக பகை இலங்கை-பகைவர்கள தஙகும் இநத இலஙகைத தீவானது. ஏழு கடறகுமம அபபுறததது ஆகாது இருநதது - ஏழு சமுத்திரங களுககும் அபபாலதாய் இலலா திருநதது இழிபு அனறே - உனனுடைய சகதிககுச சற்றும் ஒவவாத இழிநத காரியம்

குறிபபு — காலததின நெடுமை 'ஊழி பலவும்' என்ற ஓசையில கிடக்கிறது, அபபடியே பரபபின் பெருமை 'ஏழு கடறகும்' என்ற ஓசையில கிடக்கிறது

42. மனசிலுண்டான அதிசயத்தையும் ஆனந்தததையும் அனுமனிடம் நேர்முகமாகக் கொட்டியாகி விட்டது உணர்ச்சி அதற்கு மேலும் போகிறது. தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளுகிறுள சீதை.

'அரக்காகளுடைய தொகையோ கணக்கில் அடஙகாதது. ஆனுல் ராமனுக்கு, அடடா! தம்பி லக்ஷமணனைத தவிாததுத துணையாக வேறு ஒரு பிராணியும் இல்லையே, என்று மனம் நைந்து கொண்டேயிருந்தேன'

'மினனோா எயிறறு வலஅரக கா
விககம நோககி, வீரறகுப
பினனே பிறந்தான அலலதோா
துணையி லாத பிழைநோக் கி,
உனறு நினறேன, உடைகிலறேன
ஒழிநதேன ஐயம, உயிாஉயிாத தேன,
எனனே! நிருதா எனறு வா,
இவனே எஙகோன துணைஎன ருல!' (68)

42 மினனோா எயிறறு வல அரககா விக்கம நோக்கி — கோபததில மினனலபோல ஒளிவீசும பறகளையுடைய அரககாகளது பெரும் கூட்டததைப பார்தது. வீரற்குப் பினனே பிறநதான - லக்ஷமணன துணையிலாத பிழைநோக்கி - துணையெனறு யாரும இலலாத கஷட நிலையை நோககி உனறு நினறேன - யோசனை பணணினேன உடைகினறேன - மனம நைநகினறவளாகிய நான ஒழிநதேன ஐயம - சநதேகமே யிலலாதவள ஆயவிட்டேன. உயிா உயிாததேன — புததுயிர் பிறநதுவிட்டது எனனே - எனன அதிசயமாக இருககிறது இதெலலாம்,— நிருதர் என ஆவா - அரககா வேரோடு ஒழியாமல எனன ஆகப போகிறுாகள இவனே எஙகோன துணை எனருல - இநத மகா வீரனை ராமனுககுத துணை எனறிருககும்போது

குறிபபு அறபுதமான துணை ராமனுக்குக கிடைத்து விடடது எனபதில சீதைககு அபாரமான எக்களிபபு; அது செயயுளில வாயவிட்டுப பேசுகிறது

43. சிறையிலிருக்கும் சீதைக்கு ஒரே எக்களிப்பு 'உலகத்தில்க் காண முடியாத அன்பையும் அருளை யும் அல்லவா ராமன் என்னிடத்தில காட்டுகிறுன். இந்தச் சிறையிடந்தான் தெரிந்து விட்டதே அவனுக்கு. அனுமன் அல்லவா துணை' என்றெல்லாம் எண்ணுகிருள். 'ஜன்ம சாபல்யமே கிடைத்து விட்டது, இந்த க்ஷணமே உயிர் போகட்டும், ஒரு குறையுமில்லை' என்று அபூர்வமான பெருமிதத் தோடு பேசுகிருள்.

'மாண்டேன் எனினும் பழுதன் றே,
இன்றே மாயச் சிறைநின் றும்
மீண்டேன், என்னை ஒறுத்தா ரைக்
குலங்க ளோடும் வேர றுத் தேன்,
பூண்டேன் எங்கோன் பொலங்கழல் கள,
புகழே யன்றிப் புன்பழி யும்
நீண்டேன,' என்று மனமகிழ்ந் தாள—
திருவின் முகத்துத் திருவன் னாள் (69)

43 இன்றே மாயச்சிறை நின்றும் மீண்டேன்-யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத இந்தச்சிறையினின்றும் இப்போதே மீண்டேன் என்னை ஒறுத்தாரை - என்னைத் துன்புறுத்திய அரக்கரை பூண்டேன் எங்கோன் பொலங் கழலகள - என் நாயகன் ராமனது அழகிய திருவடிகளைத் தலைக்கு அணி யாகப் பூண்டு கொண்டேன்—ராமனை வணங்கும் பாக்கியம் இப்போதே கிடைத்து விட்டது. புகழே யன்றிப் புன்பழியும் நீண்டேன் - புகழ் என்னைவந்து அடையுமே அல்லாமல் கேவலமான பழி என்னை அடையாது திருவின் முகத்துத் திரு அன்னாள—ஆனந்தமும் அழகும் முகத்திலப் பொங்கிய லக்ஷ்மிக்குச் சமானமான சீதை.

குறிபபு மீளாச் சிறையில இருநத சீதையின் மனதில் எததனையோ ஆசைகளும் ஏககஙகளும் வந்து வநது போகும. அவவளவும் சித்தியாயவிட்டால என்ன ஆனநதம் ஏறபடுமோ அநத ஆனநதம் ஏறபட்டு விட்டது, அனுமனைப் பார்தத மாத்திரததில். அநத க்ஷணமே உயிர் போய விட்டால குறறமிலலை எனபது, ஒரு அறபுத ஆனநதத்தின் உசசததைக காட்டுகிறது

6. சூடாமணிப் படலம்

ராமனிடம் சமர்ப்பிக்கிறேன் உன்னை!

1. பாாததான அனுமன்-சீதையின் அன்பையும் ஏக்கத்தையும்' 'ராமனைக கிட்டாமல் இருந்தால் இவள் பாடு என்ன ஆகும்? அரக்காகளால் இவளுக்கு என்ன ஆபதது வருமோ? அடடா, துணை என்று சொல்லுவதற்கு இங்கு ஒரு வஸ்துவு மில்லையே' என்று நைகிறுன

சநதம

தான னன தன்ன னன
தனன னன தன ன

'உணடு துணை எனன, இவண
ஒனறு மிலை அமமா,

புணடரிகை போலும இவள
இனனல புரி கின றுள,

1 உண்டு துணை என்ன இவண ஒனறுமிலை அம்மா-துணை யெனறு இங்கே அடடா ஒன்றுமே இலலை, (அம்மா· அடடா!) புணடரிகை போலும இவள-தாமரையில இருக்கும் லக்ஷமி போனற இவள். இன்னல புரிகின்றுள-எவவளவோ துன்பததை அனுபவிக்கிறுள்.

அணட முதல் நாய கன(து)
ஆவி அனை யா ளைக்

கொண்(டு) அகல்வ தேக ருமம'
என று ணாவு கொண் டான. (70)

2. சீதையின் பரிதாப நிலை யைய பார்க்க இயலாதவனுய, அவளை அப்படியே எடுதது்க் கொண்டு போவதே சரியான காரியம் என்று எண் ணிணுன். அதைச் சீதையிடம் சொல்லுகிருன 'தாயே நான் சொல்லுவதைக் கேட்க வேண்டும், என்னைக் கோபிக்கக் கூடாது. பகைவர்கள உங்கள் உயிரை வாங்கி விடுவது என்று ஏற்பட்டு விட்டால்! - பிறகு அந்த ராவணனை வெல்லுவது ஒரு காரிய மாகுமா?'

'கேட்டி அடி யேனஉ ரை;
முனிநத ருளல, கே ளாா

விட்டி யிடு மேல,அ வனை
வேறல வினை அன ருல

1 அணடம முதல நாயகனது ஆவி அனையாளை – பரப பிரம்மததோடு ஒததுச் சொலலவேணடிய அநத ராமனுககு உயிர் போனற இவளை. கொணடு அகலவதே கருமம எனறு – எடுத்துக் கொணடு திரும்புவதே என் கடமை எனறு உணர்வு கொணடான - உறுதிபணணி விட்டான

2. கேடடி அடியேன உரை-என வார்ததையைக கொஞசம கேட்கவேணடும. முனிநது அருளல-தயவு செய்து கோபிக்காமல இருக்க வேண்டும். கேளாா விட்டி யிடுமேல- பகைவர்கள உன்னை மாயத்து விட்டாலோ! அவனை வேறல வினை அன்ருல - அநத ராவணனை வெலலுதல ஒரு காரியம் அலலவே.'

நீட்டி யினி என்ப யன,
இராமன எதிர் நின னைக்

காட்டி அடி தாழவென இது
காணடி; இது கா லம' (71)

2 வேறல - வெலலுதல உன பொருட்டுததானே அவனோடு போா செயயவேணடும, நீட்டி இனி என பயன- இநத விஷயமாக நான நீளமாய்ப பேசுவதால என்ன பிர யோசனம் ராமன எதிர் நினனைக காட்டி அடி தாழவென - உன்னை எடுத்துககொணடுபோய ராமன் முனனிலையில வைதது நமஸகரிப்பேன இது காண்டி-இது உறுதி என்று கொளவாயாக இது காலம-மேலும் இது தான தருணம் - ராமனிடம உனனைக கொணடு சேர்கக.

குறிபபு · அனுமன சீதாபிராட்டியை எங்கே காணப் போகிறோம் என்று எணணினுன, காணவே முடியாது என்றுகூட எணணினுன.

அநத நிலையில அவளைக் கணடு கொண்டான். உளளம் இப்படியும் அப்படியுமாக எபபடி யெலலாமோ பாயகிறது. தனியாய இருககிருளே என்று கவலை. அவளுக்குக் கேடு நோந்துவிடக் கூடாதே என்று பயம் இத்தனை உணாசசி களும் செயயுளில பாவமாக உரு எடுக்கின்றன.

அனுமனது உளளததின பட படபபை ஓசைகளும் தாளஙகளும் வெளியாககுகின்றன.

காணவில்லை என்று சொல்ல?

3. சீதையை நோக்கி மேலும் சொல்லுகிறான் அனுமன். 'நீயோ மென்மையான பூங்கொடி போன்றவள். ஆனால் என்னுடைய தோளின்மேல் சௌகரியமாக இருக்கலாம். துயர் நீங்கினவளாய் உறங்கியும் விடுவாய்.'

'பொனதி ணிபொ லஙகொ டி!என
மெனம யிர்பொ ருந் தித்

துனறி யபு யத்(து)இ னி(து)
இருகக துயா விட டாய்,

இனது யில்வி ளைக்க,—ஓா
இமைபபின இறை வை கும

குனறி டையு னைககொ டு
குதிபபென இடை கொள ளேன.' (72)

3. பொனதிணி பொலங்கொடி - பொன மயமான அழகிய பூஙகொடிபோனறவளே. என மெனமயிர் பொருநதித் துனறிய புயத்து - மெனமையான ரோமம் அடாநது அமைநதுளள என தோளின மேல இனிது இருக்க - சௌகரியமாக நீ தங்கி யிருகக துயா விட்டாய இன்துயில விளைக்க - துயர் நீஙகினவளாய சௌகரியமாகத தூஙக ஓா இமைபபின - ஒரு இமைப பொழுதில இறை வைகும குனறிடை உனைக்கொடு குதிபபென - ராமன தஙகும் குனறிலேயே உனனைச சுமநதுகொணடவனாய் போயக் குதிபபேன இடை கொளளேன - நடுவே தங்குவது எனபது கிடையாது.

குறிபபு மனுஷாகள் வாகனமாக இருநது மககளை முதுகிலத் தூக்கிச செலவது பூாவ காலததில சாமானய வழக்கமாக இருநதது இப்போதும் ஹிமாலயப பிராநதியங் களில அது வழக்கததில இருககிறது

அனுமன சீதையைத் தோளில வைத்துத தூக்கிக கொணடு, போவேன என்று சொலலுவது வெறறுரை

4. 'நான உனனைத தூக்கிக்கொணடு போகி றேன் எனபது தெரிந்து, அரக்காகள் தொடாகிறது என்று ஏற்பட்டால் அவாகளை அப்படியே ஹதம் செயது விடுவேன் அவர்கள் மேல் ஏற்படுகிற என் கோபத்தை யெல்லாம் தீாதது்க் கொளளுவேன'

'அறிந(து)இ டைஅ ரக்கா தொடா
வாாகள உள ரா மேல,

முறிந(து)உ திர நூறி, வளா
எனசி னமமு டிப பேன

நெறிநத குழல! நினநி லைமை
கணடு நெடி யோன பால

வெறுங்கை பெய ரேன,ஒ ருவ
ராலும விளி யா தேல' (73)

யலல, விளனியாசமலல 'அப்படியே ஒரு தாவில் குதித்து விடுவேன, இடையிலத தங்கமாட்டேன' என்று சொல்லுவ தெலலாம உறுதியையும ஆத்திரததையும் காட்டும் வழக்குததான.

4. முறிந்து உதிர நூறி - அவாகள எலலாரையும் நொறுபட்டுச சிதறுணடு போகும்படியாகத தாககி. வளா என சினம் முடிபபேன - என நெஞசில மேலும மேலும் வளாநதுகொணடிருக்கிற கோபததைத தீர்பபேன்—அவா களைக கொலலுவேன. நெறிநத குழல - நெளிநது சுருணட கூநதலையுடைய தாயே. நின நிலைமை கண்டு - இநத உன அபாயமான நிலைமையைக கணடு விட்டு. நெடியோனபால வெறுங்கை பெயரேன - ராமனபால வெறுங் கையோடு எப்படிப போவேன ஒருவராலும் விளியாதேன - யாராலும் சேதம் ஏறபடாது எனககு.

5. சீதையை எடுத்துக்கொண்டு செல்லாமல் ராமனிடம் போனால் என்ன சொல்லுகிறது என்ற திகைப்பு வருகிறது அனுமனுக்கு.

'அருந்ததி யுரைத்தி,— அழ
கற்(கு)அ ருகு சென்(று)''உன்
மருந்த னைய தேவி! நெடு
வஞ்சர் சிறை வைப்பில்,
பெருந்து யரி னோடும், ஒரு
வீடு பெறல் இல் லா(து)
இருந்த னள்''என் பப கரின்
என்அ டிமை என் னும்?' (74)

6. 'ராமனிடத்தில் என்னத்தைச் சொல்ல அரக்கர்களோடு போர் செய்தால் புண்ணுக்கு மேல் புண்ணாக என் தோள்களுக்கு ஏற்படும்.

5 அருந்ததி உரைத்தி - அருந்ததியை யொத்த அன்னையே சொல். அழகற்கு அருகு சென்று - ராமனிடம் போய். உன் மருந்து அனைய தேவி - தேவாமிர்தத்தை யொத்த உன் சீதை. நெடு வஞ்சர் சிறைவைப்பில் - வஞ்சிக்கிற தொழிலில் மிகத் திறம் படைத்த அரக்கர்களின் சிறையில் வைக்கப்பட்டவளாய். ஒரு வீடு பெறல் இல்லாது - ஒருவகையான விடுதலையும் பெறுவது என்பது இல்லாது இருந்தனள் என்ப பகரின் - இருக்கிறாள் என்று சொன்னால். என் அடிமை என்னும் - நான் தொண்டு செய்கிறேன் என்பதில் பொருள் உண்டா?

அத்தகைய புண்களுக்கு உள்ளாகாத தோள்களோடு நான் சௌகரியமாய்ப் போயப் பகைவர்களுடைய பலத்தைபபற்றி ராமனிடம் பிரசஙகம் செயயவா? சீதையைக் கொண்டுவர வில்லை. ஆனால் என் உயிரை நன்றாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டேன் என்று சொல்லவா?' என்றான் அனுமன.

'புணதொ டா(வு)அ கறறி ய
புயத்தி னொடு புக கேன
விணட வாவ லத்தை யுமவி—
ரித து ரைசெய கே னோ!
கொணடு வரு கிறறி லென,
உயிர்ககு றுதி கொண டேன,
கணடு வரு கிறறி லென'
எனககு றுறு கே னோ' (75)

6 விண்டவர் வலத்தையும் – நமமோடு ஒட்டாதவரான அரககாகளது திறததை கொணடு வருகிறறிலென – சீதையை நான கொணடு வரவிலலை. உயிர்ககுறுதி கொண டேன – அலலது எனனுடைய உயிரை நனறாயக காபபாறறிக் கொணடேன. கணடு வருகிறறிலென எனக் கூறுகேனோ–அலலது, சீதையைக காணவே இலலை என று தான சொலலுவேனோ?

குறிபபு ஒரு வீரனுக்கு வாயவிட்டுச சொலல முடியாத விஷயஙகளை வெகு அழகாய எடுததுச சொலலி யிருககிறது. 'காணவே இலலை என று சொலவது எவவளவு அடாத காரியம. அதைச சொலலுமபடியாகவா செயகிறாய என்னை?' எனறு அனுமனாகிய மகா வீரன சொலலு கிறான. அபூாவமான பாவம் இது

வீரத்தைக் காக்கச் சொல்!

7. சீதைக்கு நேரக்கூடிய ஆபததை உணர்ந்த மாத்திரததில் அனுமனது அனபும் ஆத்திரமும் சேர்ந்து அவனைத் துரிதபபடுத்துகின்றன.

'வேறே நான என்ன சொல்ல இருக்கிறது, ஒன்றுமில்லை! ராமனிடத்தில் உன்னைக் கொண்டு போய்ச சேர்க்கும்படி விதியே எனக்கு உதவி செய்கிறது! நீ அதற்கு அருள் செய்ய வேண்டும்'.

'வேறி னிவி ளமப வுள(து)
இன்று, விதி யால இப

பேறு பெறும் என்கண அருள
தந்த ருளு, பின போய

ஆறு துயர், அம்சொல் இள
வஞ்சி! அடி யன தோள்

ஏறு கடி (து)' என்று தொழு(து),
இன்ன டிப ணிந் தான. (76)

7. வேறினி விளமப உளது இன்று - வேறு சொலலுவதற்கு ஒன்று மிலலை. விதியால இப பேறு பெறும் எனகண - நலல விதியின உதவியால உன்னை ராமனிடம் சேர்ககும பாககியத்தைப் பெற இருக்கும் என்னிடம அருள தநதருளு - கிருபை செய்து அருள வேணடும் பின போய் ஆறுதுயா - இஙகுள்ள கஷ்டததை யெலலாம் ராமனிடம் போன பினபு தீர்த்துக் கொள்ளலாமே. அம்சொல இள வஞ்சி - இனிய சொல வழங்கும் மென்மையான பூங கொடியே. அடியன தோள ஏறு கடிது என்று - எளியேனுடைய தோளமேல உடனேயே ஏறி அருள வேணடும என்று சொலலி. தொழுது இன்னடி பணிந்தான - இரணடு கைகளையும் கூப்பினவனுயச் சீதையின அழகிய காலில விழுநதான.

8 'அரக்கர்களிடை சீதை இருக்கிறுளே, பேரா பதத்துக் கெல்லாம் உள்ளாவாளே, உயிருக்கே ஆபத்து வந்துவிடுமே!'' என்றெல்லாம் பயபபடு கிருன் அனுமன். ஆனல் சீதைக்கு அந்த பயம் ஒனறுமில்லை அவளுக்குத் தான் இருக்கும் இடம் ராமனுக்குத் தெரியாதே, தன்னை எப்படி மீட்க முடியும்? ராவணனே மற்ற அரக்காகளோ தன்னை ஒன்றுஞ் செயய மாட்டார்கள, தன்னைக் கணடால் அவர்கள் அஞ்சததான செயகிறுாகள் எனற உறுதியில் இருக்கிறுள.

மேலும் தனியான ஆசை ஒனறு அவளது மனசில் துடித்துக் கொணடிருக்கிறது. தன நாயகன உலகததிலேயே சிறந்த வீரன. அவன் தன்னை அபாரமாக மதிததிருக்கிறுன். இந்த உணமை உலகததுக்குத தெரிய வேண்டும் எப்படித தெரியும்? இலங்கைக்கு வந்து அரக்காகளை யெல்லாம் போரில் கொனறு வெற்றியை நாட்டித தனனை மீட்க வேணடும். அபபோதுதானே தெரியும் எனறு எண்ணியவளாய அனுமனிடம் விஷயததைச் சொல்லுகிறுள்.

அனுமனும் விஷயததை அறிந்து கொணடான், விடை பெறத தயாராகவே இருக்கிறுன.

'தாயே, நீ சொல்லுகிறபடியே செயகிறேன். ராமபிரானிடம் போயத தெரிவிக்க வேண்டியதைச் சொல்லியருள வேணடும்,' எனகிறுன.

சீதையும் சொல்லுகிறுள்

'இன்னும் ஒரு மாசம்தான் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன. உன்னிடம் நான சொல்லுகிற உறுதியான வார்த்தை இது.'

'இனனும் ஈண்டொரு
திஙகளிருபபலயான;
நினனை நோக்கிபப
காகினறேன; நீதியோய,
பினனை ஆவி
பிடிககினறிலேன, அந்த
மனனன ஆணை
இதனைம னக்கொள நீ!'   (77)

9. ராமன வந்து தனனை மீட்பான என்ற உறுதி மனசில் ஏற்பட்டதில்க் குறையில்லை. ஆனாலும் ஒரு சபலததினல்—பெண் தன்மைக் குணடான சபலததினல்—வேண்டாத சந்தேகங்கள் வந்து சீதையின மனசைக் குழபபுகினறன.

8 இனனும ஈண்டு ஒரு திஙகள இருபபல யான - இன்னும் இஙகே ஒரு மாசம உயிரை வைததுக்கொண டிருபபேன. பகர்கினறேன - உறுதியாகச சொலலு கிறேன. நீதியோய - வாழககை முறைமெயலலாம தெரிந தவன நீ. பினனை ஆவி பிடிககினறிலேன - அநத ஒரு மாசம் கழிநத பிறகு உயிரை வைததுக கொணடிருககமாட்டேன. அநத மன்னன் ஆணை இதனை மனக்கொள நீ - இதை லேசான காரியமாக எணணக கூடாது, அநத ராமனது ஆணை என்றே கருத வேணடும நீ

'ராமனுக்குத் தகுந்த மனையாள் அல்ல நான். ஆனாலும் என்னிடத்தில், பெண்பாலானது பற்றி, இரக்கங் கொள்ள வேண்டும். அந்த இரக்கம் ஒரு வேளை இல்லாமற் போய்விடுமோ?'

'ஆரம தாழதிரு
　　மாாபற(கு)அ மைந்ததோர்

தாரம தானஅலள்
　　ஏனும, தயாவெனும

ஈரந்தான அகத(து)
　　இலலைஎன் ருலும,தன

வீரம காததலை
　　வேணடென்று வேண்டுவாய'
(78)

9. ஆரம் தாழ திருமார்பற்கு - மாலைகள் அணிந்து விளஙகும் மாாபனான ராமனுக்கு. அமைநததோா தாரம தான அலள ஏனும் - தகுதியான மனையாள் நான அலல எனபது உணமையானாலும். தயாவெனும ஈரநதான அகத்து இலலை என்றாலும் - கருணை எனகிற இரக்கம் மனசில இலலாமற போனாலும போகட்டும்—ஆனால. தன் வீரம காததலை வேண்டு என்று வேண்டுவாய - தனக்குரிய வீரததைக் காகக வேணடும் அலலவா, அதை விரும்பிக கைக்கொளளுவாயாக என்று ராமனை நீ பிரார்ததிபபாயாக.

குறிப்பு சந்தோஷம், சநதேகம், பயம் எலலாம் கலநது மனசைக் கலக்குகிற நிலையிலிருநது உணடாகிற உணமையான வார்ததைகள தான்!

சிந்தையாலும் தொடாச் செவ்வரம்

10. சீதை அனுமனிடம் சொல்கிறாள் 'என்னைச் சரியாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று லக்ஷ்மணனிடம் கட்டளை யிட்டிருந்தான அல்லவா ராமன். ஆகவே என்னைக் காக்கவேண்டியவன் லக்ஷ்மணன் தானே.'

'ஏத்தும் வென்றி
  இளையவற்(கு) ஈதொரு
வார்த்தை கூறுதி
  மனஅரு ளால்எனைக்
காத்தி ருந்தவற்
  கேகடன், இன்றிடை
கோத்த வெஞ்சிறை
  வி(டு)என்று கூறுவாய்.' (79)

10. ஏததும வென்றி இளையவற்கு – யாருமே புகழும் வெற்றிகளுக்கு உரியவனான தம்பி லக்ஷ்மணனுககு ஈதொரு வார்த்தை கூறுதி – இநத ஒரு வார்தத்தையை நீ சொலல வேணடும். மன அருளால எனனைக் காத்திருநதவற்கே கடன் – ராமனது கட்டளையினால என்னைக் காத்திருநதவனுக்குத் தானே கடமை இனறு இடை கோதத வெஞ்சிறை விடு – இப்போது இடையில வந்த இநதக் கொடிய சிறையிலிருந்து என்னை விடுவிப்பது—கடமை எனறு சொலலுவாயாக.

11. லக்ஷ்மணன் ஞாபகம் வந்தது. அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தையைச் சொல்லி விட்டாள். அடுத்தாற்போல் ராமனது ஞாபகம் வரு கிறது இந்த இடத்தில் மனசுக்குள் ஒரு ஏமாற்றமும் சோர்வும் புகுந்து விடுகின்றன. ஒரு மாசத்துக்கு மேல் உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று சொல்லுகிறாள்.

'திங்கள் ஒன்றின் என்
செய்தவம் தீர்ந்ததால்,

இங்கு வந்தில
னேஎனில், யாணர்நீர்க்

கங்கை ஆற்றங்
கரைஅடி யேற்குத்தன்

செங்கை யால்க்கடன்
செய்கென்று செப்புவாய்!' (80)

11 திங்கள் ஒன்றின் என செய்தவம் தீர்ந்ததால் — ஒரு மாசத்தில் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய என் நோன்பு தீர்ந்துவிடும் இங்கு வந்திலனே எனில் — அதற்குள் இங்கு ராமன் வராமலப் போனால். யாணர் நீர்க் கங்கை ஆற்றங் கரை — புது வெள்ளம் புரண்டு வரும் கங்கை ஆற்றங்கரையில் அடியேற்கு — எனக்கு தன் செங்கையாலக் கடன் செய்க என்று செப்புவாய — தன்னுடைய அழகான கைகளினாலேயே எனக்குச் செய்ய வேண்டிய அபரக் கிரியை களைச் செய்து தீர்க்கும்படிச் சொல்லுவாயாக.

12. மாமியாாகளைப பற்றி ஞாபகம் வரவும் அவாகளுக்குச் சொல்லவேண்டிய வார்ததைகளையும் சொல்லிவிடுகிருள.

'சிறககும மாமியா
மூவாக்கும, சீதையாண(டு)
இறககினருள், தொழு
தாள, எனனும இனனசொல்
அறத்தின நாயகன
ஆா அருள இனமையால்
மறக்கு மாயினும,
நீமற வேல்லுயா!' (81)

12. சிறக்கும மாமியா மூவர்க்கும் - ராமனது அன்புக்குப் பாத்திரமான கோசலை, சுமிததிரை, கைகேசி ஆகிய மூன்று மாமியார்களுககும். சீதை யாணடு இறக்கினருள தொழுதாள- சீதையானவள இலங்கையில இறக்கின்ற தறுவாயில உங்கள மூவர்ககும் வணக்கம் செய்தாள் எனனும் இனன சொல-எனறு இநதச சொலலை அறத்தின நாயகன - ராமன ஆா அருள இனமையால - எனனிடததில நிலையான கருணை இலலாது போகும ஆதலால மறக்குமாயினும்-மறநதுவிட நேர்நதாலும நீ மறவேல - நீ மறநது விடாதே.

குறிப்பு எப்படியோ வேணடாதபடி ராமன வந்து மீட்க மாட்டான, தான எப்படியும் உயிர் துறகக வேணடியது தான எனற எணணம் சீதையின் உள்ளததிலப் புகுநது விட்டது அநத தததளித்த நிலைமையில ராமன தன்னைக் கவனிகக மாட்டான என்றுகூட எணணுகிறது அவள் மனசு.

13. 'நான் சாமானயப் பெணதானே, எந்தப் பெண்ணுக்குங் கிடைக்காத தெயவப பிறவியாகிய ராமன் எங்கோ இருந்து வந்து என்னைப பாணிக்கிர கணம் செயதான் அல்லவா!' என்ற அதிசயம் மன சுக்கு வருகிறது

'வந்தெனைககரம
பறறிய வைகலவாய,

''இநத இபபிற
விக்கிரு மாதரை

சிநதை யாலும
தொடேன,'' எனற செவ்வரம

தநத வார்த்தை
திருச்செவி சாறறுவாய.' (82)

13 வநதெனைக கரம பறறிய வைகலவாய — அயோததியி லிருநதே வநது எனனை மணநத சநதாபபததில செவவரம்— உணமையான வரமாக

குறிபபு ராமனுடைய தூய உளளம ஏக பதனி விரததடு ஒட்டி யிருந்தது அநத மனப்பாஙகை அறிநதவளான சீதை, வேறொரு பெணணை ராமனது சிநதை கூடக் கருதாது எனற உறுதியில இருநதாள. அதனாலேயே உடலை விட்டுவிட்டு, 'சிநதையாலும் தொடேன' எனற வார்தமதை வருகிறது

என்னை நோக்கி வரவா செய்வான்!

14. மனித உள்ளமானது ஒரு நிலையிலிருப்ப தில்லை. நேற்று, நன்றாய் உவந்ததாய் இருந்த காரியம், இன்று ஒரே வெறுப்பாய்ப் போய் விடுகிறது.

சாமானிய உள்ளம் இப்படியிருக்கிறதென்றால் சீதையின் உள்ளத்தைப்பற்றிச் சொல்லுவானேன்:

சீதையின நொந்த உள்ளத்தில் என்ன என்ன எண்ணம் எல்லாமோ உண்டாகிறது. நம்பிக்கைக் குள் நம்பிக்கை யின்மையும் உதிக்கிறது!

உயிர்துறக்கவே நேரும் என்ற எண்ணம் வருகிறது. என்ன செயவாள் அவள்?

'ஈண்டு நான இருந்(து)
இன னுயிர மாயினும

மீண்டு வநது
பிறநதுதன மேனியைத்

தீணட லாவதோர
தீவினை தீரவரம

வேணடி னாளதொழு(து)
என றுவி ளமபுவாய்'. (83)

---

14. ஈண்டு நான இருநது இனனுயிர மாயினும — மீட்கப் படாமல இஙகேயே நான் இருகக நேரும், அது காரண மாக உயிரை மாயததுக் கொளளவே நேரும அபபடி இறநதுபோன பிறகு. மீண்டு வநது பிறந்து - மறுபடியும் இநத உலகில வநது பிறநது. தன மேனியைத தீணடல ஆவதோர் — ராமனது மேனியை அணையும்படியான. (அரிய) தீவினை தீர்வரம் — பாவங்களை எலலாம் போக்கும்படியான வரததை. வேண்டினாள தொழுது — தொழுதவணணமாயப் பிரார்த்தித்தாள். என்று விளம்புவாய — எனபதாக ராம னிடம் விணணப்பிப்பாய.

15. சீதைக்கு ஒரே ஒரு தணியாத ஆசை. ராமன் அயோத்திக்குப் போவான். ஒரே கோலாகலமாய் வரவேற்பு முதலியவைகள் நடக்கும். அதைக் கண்குளிரப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான். அந்த எண்ணம் அவளது உள்ளத்தில் இடை இடையே வந்து துடிக்கும்.

'அரசு வீற்றிருந்(து)
ஆளவும், ஆயமணிப்

புரசை யானையின்
வீதியிற் போகவும்,

விரசு கோலங்கள்
காண விதியிலேன்

உரைசெய(து) என்னைகொல்,
ஊழ்வினை உள்உளேன் (84)

15. அரசு வீற்றிருந்து – அரச தோரணைக்குரிய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து ஆளவும் – அரசியல் நிர்வாகம் செய்து. ஆயமணி புரசையானையின் – அரிய ரத்தின வடங்களைக் கழுத்தில் அணிந்த யானையின்மீது இருந்துகொண்டு வீதியிற் போகவும் – ஊர்வலம் போகிற அழகையும். விரசு கோலங்கள் – இவைகளோடு ஒட்டிய அலங்காரங்களை எல்லாம். காண விதியிலேன் – கண்டு அனுபவிக்கும்படியான பாக்கியம் இல்லாதவள் நான். உரைசெய்து என்னை கொல் ஊழ்வினை உள்உளேன் – ஊழ்வினையின் கொடுமைகளுக்குள் அகப்பட்டவளாகிய நான் என்னத்தைப் பேசி என்ன செய்ய?

குறிப்பு: ஆடவர்களுக்குரிய அரச தோரணைகள், ஊர்வலங்கள் முதலியவற்றில் 'பெண்பாலருக்கு மிக்க ஈடுபாடு என்பதை இன்றும் காண்கிறோம்

16 அனுமனோடு இவ்வாறெல்லாம் இதயம் நைந்தவளாய்ப் பேசுகிறாள் சீதை, பேசப் பேச ராமன் வரமாட்டான் மீட்கமாட்டான் என்ற எண்ணம் மேலிடுகிறது. அந்த மேலீட்டினால் ஒரே சோர்வுக்கு மனம் உள்ளாகிறது அந்தச் சோர் வானது வேறு காரணம் கற்பிக்கிறது

'தன்னை நோக்கி
உலகம்த ளர்ந்தறகும

அன்னை நோயக்கும
பரதன்அங்(கு) ஆற்றும

16. தன்னை நோக்கி உலகம தளர்தற்கும் - ராமன வர வில்லையே வரவில்லையே என்று அயோத்தியிலுள்ளவர்கள் எல்லாரும ஏங்கிச சோர்கிறார்கள இது ராமனுக்குத தெரியும். அன்னை நோய்க்கும் - கோசலை வருந்துகிறாள என்று சொல்லுகிறது! தாஙகமுடியாத ஒரு நோயககு உள்ளாகியிருக்கிறாள என்றுதானே ராமன எண்ண வேண்டும இதற்குமேல—பரதன அங்கு ஆற்றும் இன்னல நோயக்கும்-பரதன் பெருந துன்பமாகிய நோயைச் சகித்துக் கொண்டிருககிறான், தனககாகததான் ராமன் அறியாத காரியமா இது? இவவளவையும் எண்ணினால அயோத்தி

இன்னல் நோய்க்கும்அங்(கு)
ஏகுவது அன்றியே
என்னை நோக்கிஇங்(கு)
எங்ஙனம் எய்துமோ?' (85)

யைப் பார்த்துப போவானே ஒழிய, ஒன்றுககும் உதவாத என்னைப் பொருட்படுதறி இஙகே எபபடி வருவான்?

குறிபபு கவியில் எளிமை என்றால், எளிய முறையில் அபூர்வமான உணர்சசியைப் பிறக்கச் செயவதுதான், எளிமை என்கிற உத்தியைக் காண வேணடுமானால் கம்பரிடம் போக வேணடும்.

செய்யுளைப் பாடப பாட எளிமை விளங்கும். அதோடு உளளக் கனிவும் புலனாகும். எளிமை, உணர்ச்சி, பாவம் எல்லாம் கலந்த கவி உருவத்துக்கு மேலே கணட செய்யுள் ஒரு அரிய எடுத்துக்காட்டு

ராமபாணந்தான் ஊழித் தீ!

17. சீதையின் இதயத்துக்குள் எப்படியோ ஒரு ஏமாற்றம் புகுந்தது. 'என் உயிர் இங்கேயே போய்விடும். என்னை ஒருவரும் மீட்க மாட்டார்கள். அபரக்கிரியைகளைக் கங்கைக் கரையில் செய்துவிடச் சொல்' என்றெல்லாம் புலம்புகிருள். அனுமனுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை.

'எவ்வளவோ உறுதி சொல்லியும் கணையாழியைக் காட்டியுங் கூட சீதைக்கு உறுதி பயக்கவில்லையே! உயிர் பதைப்பது நிற்கவில்லையே' என்று கையை நெரித்த வண்ணமாய் நிற்கிருன் அனுமன். சிறிது நேரம் கழித்து அவனது உள்ளத்தில் ஒரு ஊக்கம் பிறக்கிறது.

சந்தம்

தானன தானன
தான தனன்ன

இந்திறம இன்னயன
விளம்ப, 'இன் உயிர்

தத்துறல ஒழிந்திலள
தையலாள்' என,

17. இந்திறம இன்னயன விளம்ப – இந்த விதமாக இன்ன இன்ன விஷயங்களைச் சீதை சொல்லவும். ஒழிந்திலள் தையலாள்—பதை பதைக்கிற உயிருக்கு அமைதி வரவில்லையே சீதைக்கு. என - என்று எண்ணியவனுய.

பொய்த்தோர் வில்லிகள்
போவா ராம்,
இத்தோ(டு) ஒப்பது
யாதுண் டே' (88)

20 'உத்தமியாகிய உன்னை இப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுத்திய அரக்கர்களைக் கொல்லாமல், வானர வீரர்களாகிய நாங்களும் உயிரைப் பந்தோபஸ்தாக வைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப் போக வேண்டாமா?'

'நல்லோய் நின்னை
நலிந்தோ ரைக்
கொல்லேம் எம்உயிர்
கொண் டங் கே
எல்லோ ரும்செல,
எங் கோ னும்
வில்லோ டும்செல
வேண் டா வோ' (89)

19 பொய்த்தோர் வில்லிகள் போவாராம் - உன்னைக் காக்கும் விரதம் கொண்டவர்களாகிய ராம லக்ஷ்மணர்கள் விரதத்தை மறந்தவர்களாய் வெறுமனே போய் விடுவார்களாம் இத்தோடு ஒப்பது யாதுண்டே - இதுபோல நம்பத் தகாத காரியம் வேறில்லை!

20 நல்லோய் நின்னை நலிந்தோரை - உத்தமியாகிய உன்னை இப்படியெல்லாம் வதைக்கிற அரக்கர்களை கொல்லேம் எம் உயிர் கொண்டங்கே எல்லோரும் செல - நாங்களும் கொல்லாதபடி அயோத்திக்கு எல்லாருமாகப் போக. எங்கோனும் வில்லோடும் செல வேண்டாவோ - கோதண்ட ராமனும் அந்த வில்லோடு அந்த அயோத்திக்குள் போக வேண்டாமா? இதைவிட வெட்கக்கேடு என்ன இருக்கிறது?

21. சீதை சிறையிலேயே இருந்து விடுகிற காரியம், ராமன் வந்து மீட்காத காரியம் இரண்டும் ஒருவிதமான சிரிப்பை உண்டாக்கியது அனுமனுக்கு. பேசப் பேச அந்த மன நிலை மெள்ளமாறி ஆங்காரம் ஆகிவிடுகிறது 'ஏழு சமுத்திரங்களும் பதினாலு உலகங்களும் என்ன பாடு படப்போகிறது பார்' என்று ஆங்காரத்தோடு வார்த்தை வருகிறது.

'தாழ்ந்த தண்கடல்
தம்மோடும்
ஏழ்க(கு) ஏழுல
கெல்லாம், மன்
ஆழிக் கையவன்
அம்பு அம்மா
ஊழித் தீயென
உண்ணுதோ (90)

21. தாழ்ந்த தண் கடல் தம்மோடும்-குடாவாய் அமைந்துள்ள ஏழு சமுத்திரங்களோடு ஏழுக்கு ஏழ உலகெல்லாம்-பதினாலு உலகங்களும் மன் – ஒரே படியாக மிச்சம் இல்லாமல் ஆழிக் கையவன் அம்பு-தோள் வளையத்துக் கான கையோடு கூடிய ராமனுடைய கொடிய அம்பு. அம்மா-அட்டா. ஊழித் தீயென உண்ணுதோ-அட்டா சர்வ சம்ஹார காலத்தில் வரும் தீயைப்போல சாம்பலாக்கி விடாதா?—கடல்களையும் உலகத்தையும்.

குறிப்பு: அனுமனது உள்ளம் இன்னும் என்ன என்ன உணர்ச்சிகளெல்லாம் உள்ளாகிறது என்பதை மேலும் பார்ப்போம்.

இராவணன் எவன் தெரியுமா?

22. சீதா பிராட்டியிடம் அனுமன் மேலும் சொல்லுகிறான்

'எதிர்காலத்தில் நடக்கும் யுத்தம் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. அரக்கர்களது உடம்பு வெட்டுப் படுகின்றன. இரத்தம் பெருகிப் பெரிய பெரிய மடுக்களாக நிறைகின்றன.'

'புளிக்கும் கண்டகர்
புண்ணீருள்
குளிக்கும் பேய்த்தடை
யுந்தோறும்-
ஒளிக்கும் தேவர்
உவந்துள்ளம்
களிக்கும் நல்வினை
காண்டியோ' (91)

22. புளிக்கும் கண்டகர் புண்ணீருள் - அருவருப்பான அரக்கரது இரத்த மடுக்களில். குளிக்கும் பேய்த்தடையுந் தோறும் - நின்று குளிக்கும் பேய்கள் நீந்தும்போதெல்லாம். ஒளிக்கும் தேவர் - அரக்கர்களுக்காகப் பயந்து ஒளிந்து கொண்டிருக்கிற தேவர்கள். உவந்து உள்ளம் களிக்கும் - மனம் உவந்து உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பெருகுவதற்குக் காரணமான நல்வினை காண்டியோ - தர்மமான வீரச் செயலைக் காணப் போகிறாய் அல்லவா.

23. சீதையினுடைய மனசில் உண்டான சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்யும்படியான முறையில் பேசுகிறான் அனுமான். சீதைக்கு உறுதி உண்டாகாமல் இருக்க முடியாது பேச்சைக் கேட்டபிறகு.

அதன்மேல் சீதையிடம் ஒரு மாசம் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிறான்

'ஈண்டொரு திங்கள் இவ்
இடரின் வைகுதல்

வேண்டுவ(து) அன்று, நான்
விரைவின் வீரனைக்

காண்டலே குறைவு, பின்
காலம் வேண்டுமோ,

ஆண்டகை இனியொரு
பொழுதும் ஆற்றுமோ.' (92)

23 ஈண்டொரு திங்கள் இவ்விடரின் வைகுதல் வேண்டுவது அன்று – இந்த இடத்தில் ஒரு மாசம் கூடத் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பது அவசியமில்லை. நான் விரைவின் வீரனைக் காண்டலே குறை – நான் இப்படியே போய் ராமனைச் சந்திக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. பின் காலம் வேண்டுமோ – அதற்குப்பிறகு அவன் இங்கே வருவதற்கு நாள் நக்ஷத்திரம் என்று ஒத்திப் போடுகிறது உண்டா? ஆண்டகை இனியொரு பொழுதும் ஆற்றுமோ – வீரனாகிய ராமன் ஒரு வினாடி தாமசிப்பானா?—ஒரு வினாடி தாமதத்தைச் சகிப்பானா?

24. 'ஒரு மாதத்திற்குள் வந்து உன்னை மீட்க வில்லை என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதனால் என்ன ஏற்படும் தெரியுமா?'

'சூராவரும் குழலி! அக்
குறித்த நாளினே,

விராவரும் நெடுஞ்சிறை
மீட்கி லான்எனில்,

பராவரும் பழியொடும்
பாவம் பற்றுற(க்)

இராவணன் அவன், இவன்
இராமன்' என்றனன். (93)

24 சூராவரும் குழலி - சூரவ மலர் வைத்துப் பார்க்க வேண்டிய அத்தனை அழகு வாய்ந்த கூந்தலையுடையவளே அக் குறித்த நாளினே - நீ குறித்த அந்தக் கெடுவுக்குள் விராவரும் நெடுஞ்சிறை - எங்கே போனாலும் சிறைதான் என்று சொல்லக்கூடிய இந்த நிலையை விட்டு மீட்கிலான் எனில் - உன்னை மீட்காமல் இருந்தால் பராவரும் பழியொடும் - உலகம் எங்குமே சொல்லும் பழியோடு. பராவரும் - பரவி வரும் பாவம் பற்றுதற்கு இராவணன் அவன் - பாவத்துக்கு உள்ளாவதற்கான இராவணன் அங்கே இருக்கிற ராமன். பிறகு என்ன? இவன் இராமன்- இங்கே இருக்கிற பாதகன் ராவணனே ராமன் என்றுகூடச் சொல்லிவிடலாம்

குறிப்பு மீட்காமல் இருப்பதைவிட 'கேவலமான காரியம் உலகத்திலேயே இல்லை' என்ற பாவம் செய்யுளில் அபூர்வமாயக் கிடக்கிறது.

ராமனை நோக்கித் திரும்பி விட்டான்!

25. அனுமனுடைய பேச்சு முடிந்து விட்டது. விடை பெற்றுப் போகவேண்டியதுதான். அப்போது தான் தலையில் சூடியுள்ளதான சூடாமணியை எடுத்து அனுமனிடம் காட்டிச் சொல்லுகிறாள் சீதை

'சூடை யினமணி
கண்மணி ஒப்பது,
தொல் நாள்

ஆடை யினகண
இருந்தது, பேரடை
யாளம், —

நாடி வநதெனை(து)
இனனுயிா நல்கிய
நம்பா!

25 சூடையின மணி — சூடாமணி யானது. கண்மணி ஒபபது — இந்தச் சூடாமணி கண மணிக்குச் சமானம் என்று சொலலக் கூடியபடி அவவளவு சிறந்தது. தொலநாள ஆடையின் கண் இருந்தது — அயோத்தியை விட்டுப் புறபபடும் போது எப்படியோ என்னுடைய ஆடையில் முடிநது கிடக்க நேர்நதது. பேர் அடையாளம் — உலகத்திலேயே இது போல வேறொன்று இல்லாததினால் என்னைக குறிபபிடு வதறகு நல்ல அடையாளம். நாடி வந்து என் இன்னுயிர் நல்கிய நம்பா — இவவளவு தூரம் தேடி வந்து என் அருமை யான உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த புணணியவானே.

கோடி' என்று
 கொடுத்தனள் மெய்ப்புகழ்
 கொண்டாள். (94)

26. சீதை மெள்ள ஜாக்கிரதையுடன் சூடா மணியைக் கொடுத்தாள். அனுமன் அதை என்ன செய்தான் என்று பார்க்கலாம்

தொழுது வாங்கினன்,
 தூசினிற் சுற்றினன்,
 சுற்றி,

பழுது உறு வகை
 பந்தனை செய்தனன்;
 பந்தித்(து)

25. கோடி என்று கொடுத்தனள் - வாங்கிக்கொள் என்று கொடுத்தாள். கோடி - கொள்வாய் மெய்ப்புகழ் கொண்டாள் - என்றென்றும் நிலை நிற்கும் புகழுக்குரிய சீதை.

குறிப்பு தான் இலங்கையில் இருப்பது உண்மையே இந்த விஷயம் ராமனுக்குத் தெரிந்து விடவேண்டுமே என்ற ஆத்திரமெல்லாம் சூடாமணியைக் கையில் எடுத்து மெள்ள, சாவகாசமாகக் கொடுக்கிற பாவத்தில் தெரிகிறது. மூன்றாவது அடி தனியாக நின்று சூடாமணிக்கும் அதைக் கொடுப்பதற்கும் இடையே நின்று ஜாக்கிரதையை உணர்த்துகிறது.

கோடி என்று எதுகையில் வைத்துக் கடைசி அடியைச் சொல்லும்போது ஜாக்கிரதையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அழகாக எடுத்துச் சொல்லுகிறது

26. தொழுது வாங்கினன் - கையைத் தலைமேல் குவித்து விட்டு அதன் பிறகு மரியாதையாக ஏந்திய கையால் வாங்கினான். தூசினிற் சுற்றினன் - தன்னுடைய ஆடையின் முந்தியில் சுற்றினான். சுற்றிப் பழுதுறு வகை பந்தனை செய்தனன் - சுற்றிவிட்டு எந்த விதத்திலும் நழுவி விழாத

அழுது மும்மை
வலங்கொ(டு) இறைஞ்சினன,
அன போ(டு)

எழுது பாவையும
எத்தினள; எஙினன
இப் பால். (95)

படி இறுகக் கட்டினான். பந்தித்து அழுது மும்மை வலங் கொடு இறைஞ்சினவ — மேலே சொன்னபடி பந்தோபஸ்து செய்து விட்டுக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு சீதையை மூன்று தடவை பிரதக்ஷணம் செயது தரையில விழுநது நமஸகரித்தான. எழுது பாவையும் அனபோடு எத்தினள— அருமையாயச் செதுக்கிய பாவையை ஒதத சீதாபிராட்டியும் அனபோடு வாழ்ததினாள் அனுமனை எஙினன் இப்பால்-ராமன் இருந்த திசையை நோககியவனாயத் திரும்பினான் அனுமன்.

குறிபபு அருமையான அடையாளப பொருள் ராமனுக்குக காட்டுவதறகாகக் கிடைதது விட்டது. அதை பந்தோபஸது செயயும் ஜாக்கிரதை ஒரு பககம், சீதையை விட்டுப்போக வேண்டி யிருககிறதே என்ற கவலையினா லுள்ள தயக்கம் மறறொரு பக்கம்—இநத இரணடு பாவங் களும் செயயுளில் அறபுதமாக உருவெடுத் திருககினறன.

சீதையை இலங்கையில விட்டுவிட்டு ராமன் இருக்கும் இடத்தைப் போய்ப் பார்க்கலாம்.

7. பிணிவீட்டு படலம்

அயோத்தி வந்தான்!

சீதையினிடம் விடை பெற்றுக்கொண்ட அனுமன் அசோகவனத்திலிருந்து நடந்து போனான். போகும் வழியில் ஒரு வளமான பூந்தோட்டம் இருந்தது. சீதா பிராட்டியை இந்த அரக்கர்களிடையே விட்டுப் போகிறோமே என்ற வருத்தம் ஒரு பக்கம், பகையாளிகள் மேல் எரிச்சல் ஒரு பக்கம்- ஆக இரண்டும் சேர்ந்து கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது அனுமனது நெஞ்சில். பூந்தோட்டத்தை இப்படியும் அப்படியுமாக முறித்துச் சின்னாபின்னம் செய்து விட்டான்.

இந்த விஷயத்தைக் காவலாளர்கள் போய் ராவணனிடம் தெரிவித்தார்கள்.

'அப்படியா காரியம்' என்று சொல்லி, நல்ல திடகாத்திரரான அரக்கர்களைக் கூப்பிட்டுக் குரங்கைப் பிடித்துக்கொண்டு வரச் சொன்னான். அவர்களும் போனார்கள். அனுமனைப் பிடிப்பதற்காக நெருங்கினார்கள். அனுமன் தாக்கின தாக்கில் அவ்வளவு பேரும் மாண்டார்கள்.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டான் ராவணன். 'சரி, சரி, நீ போய்ப் பிடித்துவா' என்று சம்புமாலி என்ற வீரனை அனுப்பினான். அவனும் அனுமனால் மாண்டான். அதையும் வந்து சொன்னார்கள். ராவணனுக்கு அபாரமாய்க் கோபம் வந்து விட்டது. அவனே குரங்கைக் கொல்லுவதற்காகப் புறப்பட்டான்.

அப்போது படைத் தலைவர்களான ஐந்து சேனாதிபதிகள் வந்து, தாங்களே போய்ப் பிடித்து வருவதாகச் சொல்லிப் போனார்கள். அவர்களும் மாண்டார்கள்.

ராவணனுக்கு ஆங்காரம் தாங்கவில்லை, அவனே புறப்பட்டுவிட்டான். அந்த வேளை அவனுடைய மகன் அட்ச குமாரன வந்து குரங்கைக் கொல்லுவதற்கு ராவணேசுவரனாகிய நீ எப்படிப போகலாம் கூடவே கூடாது இந்திரனைப பிடிதது வரவேணடும் என்று அன்று எனககு எவ்வளவோ ஆத்திரம் நீயோ அணணனை ஏவி விட்டாய. என் வீரதறைக் காட்ட சநதாபபம் இலலாது போயவிட்டது. ஆகையால் இந்தக் குரஙகைப பிடிததுவர எனக்கு அனுமதி கொடு' என்று ரொம்பவும் வாதாடினான்.

ராவணனும் இசைந்தான் அட்ச குமாரனும் அனுமன் இருந்த இடம் சோநதான. வில்லை எடுத்து அம்பு தொடுக்கப பாாததான் அட்ச குமாரன். அனுமன அதற்குள் அவன் மேல்ப் பாய்ந்து வில்லை ஒடிதது விட்டான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் தாக்கினாகள். திடீரென்று அரக்கனைக் கீழே தள்ளி, அவன முதுகில் உட்கார்ந்து கொண்டான் அனுமன். அரக்கனால் அசைய முடியவில்லை. அவனைத் தரையில் அப்படியும் இப்படியுமாகத தேய்ததான். அட்ச குமாரனும் மாண்டான்

கடைசியாக இந்திரஜித்தே வந்தான. அனுமனுக்கு இதெல்லாம் வேடிக்கையாக இருந்தது. சரி, என்ன நடக்கிறது பார்ப்போம்' என்று நின்று

கொண்டிருந்தான். இந்திரஜித்து அனுமன் மேல் ஒரு பாசக்கயிற்றை வீசினான். அந்தக் கயிறு அனுமனை சுற்றிக்கொண்டது அப்படியே அனுமனைக் கயிற்றால் இறுகக் கட்டினான். கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டுபோய ராவணன் முன்னிலையில் சேர்த்தான்.

அனுமனைப் பார்த்து 'நீ யார்?' என்று ராவணன் கேட்டான்

அனுமன சொல்லுகிறான்

'எங்கும் நிறைந்தவனாய உள்ள இறைவன் எப்படிப பட்டவன என்பது உனக்கும் தெரியும். எஙகும் நிறைந்துளள காரணததால் அவனுடைய உருவததில் முடியென்றும் நடு எனறும் அடி என்றும் கிடையாது அவன் அனாதியாய் உள்ளவன. இனறும் இருக்கிறான, இனி என்றெனறும் இருப்பவன்.

'எந்தத தததுவம் கொண்டும் அளக்கமுடியாத வன. அதாவது நீளம், அகலம், கனம் எனற உடல் தத்துவததைக் கொண்டும் அளக்க முடியாது. சொல் லாலும் அளக்க முடியாது, சிந்தையாலும் அளக்க முடியாது.

'அவனே எல்லாத தத்துவங்களுக்கும் காரண மாய் உள்ளவன

'படைக்கிற பிரம்மா, காக்கிற திருமால், தன் மயமாய் ஒடுக்குகிற சிவன் ஆகிய மூவரும் அவனே தான்.

'இந்தப் பரம்பொருள் என்ன செய்தான். சொல்லுகிறேன் கேள்

'மூலமும் நடுவும் ஈறும்
இல்லையாய் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்கும் நீத்த
காரணன்,—கைவில்ஏந்திச்,
சூலமும் திகிரி சங்கும்
கரகமுந் துறந்து,தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப்
பொருப்பும்விட்(டு) அயோத்திவந்தான்'
(96)

மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லையாய - இடம் பற்றிய அவனுடைய உருவத்துக்கு முடி நடு அடி என்ற பாகுபாடு இல்லாததாய. ஆதி அந்தம் முடிவு என்ற காலப் பாகுபாடும் இல்லாததால, கணக்கும நீத்த - அளவிடுதல் என்பது இல்லாத காரணன் - எல்லாவற்றுக்கும் ஆதி காரணமாய் உள்ள தனிப்பெரும பரம்பொருள். கைவில் ஏந்தி - கையில வில்லை ஏந்தியவனாய. சூலமும் - சிவனுக்குரிய திரி சூலத்தையும. திகிரி சங்கும் - திருமாலுக்குரிய சக்கரம் சங்கு இவைகளையும். கரகமும் - பிரமனுக்குரிய கலசத்தையும். துறந்து - விட்டு விட்டு. தொல்லை ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் விட்டு - பூர்வமான ஆல இலை, தாமரை மலர், கைலயங்கிரி இவைகளையும் விட்டு. அயோத்தி வந்தான் - அயோத்தியில் அவதரித்தான

குறிப்பு: செய்யுளிலுள்ள அபூர்வமான பாவம் அனுமனைக், கம்பரைத், தமிழை ஆக மூன்றையுமே இனம் காட்டுகிறது.

'அயோத்தியில் அவதரித்த இத்தகைய பரம் பொருளே என்னை இங்கே அனுப்பி யிருக்கிறது' என்று ராவணனுக்குப் பதில் சொன்னான்.

இந்தச் சொல் ராவணனுக்கு அடங்காத கோபத்தை மூட்டி விட்டது. 'கொல்லுங்கள் குரங்கை' என்று கட்டளை யிட்டான்.

அப்போது ராவணனது தம்பியான விபீஷணன் வந்து கொல்ல வந்தவர்களைத் தடுத்து, ராவணனிடம் 'இது தகாது. தூதனாக வந்தவனைக் கொல்லுதல் எந்த விதத்திலும் கூடாது. நீதி முறைக்கு அடுக்காதது' என்று மிக்க ஆத்திரத்தோடும் பரிவோடும் சொன்னான்.

'தொலையட்டும்' என்று சொன்னான் ராவணன். அனுமனை அப்படியே விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அப்படி செய்யவில்லை. அனுமனது வாலில் பந்தத்தைச் சுற்றி நெருப்பை வைத்து அவிழ்த்துவிடச் சொன்னான்.

வேலையாளர்கள் வந்து மிகப் பெரிதான பந்தத்தை வாலில் சுற்றினார்கள். எண்ணெய் விட்டார்கள். நெருப்பும் வைத்தார்கள். பந்தம் சுடர் விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நொடியில் ஒரு திமிறு திமிறினான் அனுமன். கட்டுகளும் கயிறும் சிதறி ஓடின. அப்படியே குதித்து நகரத்து வீடுகளின் மேல் பாய்ந்து தாவித் தாவிப் போனான்.

வீடுகள் எல்லாம் தீப்பற்றி, நகரம் முழுவதும் ஒரே தீப்பிழம்பாய் எரிய ஆரம்பித்து விட்டது. லங்காதகனம் பூரணமாய் விட்டது.

அனுமனுக்கு இலங்கையில் வேலையில்லை, கடலைக் கடந்து இக்கரை சேருகிறான்

அனுமன் காரியம் இப்படி யிருக்க, ராமன் இருந்த இடத்துக்கு நாம் போக வேண்டும்.

8. திருவடி தொழுத படலம்

நம் ஏற்பாடு போதாது போலும்!

1. லக்ஷ்மி தேவியை ஒத்த சீதா பிராட்டியைத் தேடுவதற்காக வாயு புத்திரனை அனுமனையும் தன் மற்ற படைகளையும், நாலா திசையிலும் அனுப்பி யிருந்தான் சுக்ரீவன். அப்படி அனுப்பியிருந்த நிலையில், ஒருநாள் ராமன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

சேற்றின மரைமலர்த்
திருவைத் தேர்கென,

காற்றின்மா மகன்முதல்
கவியின் சேனையை

நாற்றிசை மருங்கினும்
ஏவி, நாயகன்

தேற்றினன் இருந்தனன்
கவியின் செம்மலே. (97)

1 சேற்றின மரைமலர்த் திருவை - சேற்றில உண்டாகும், அன்று பூத்த தாமரை மலரிலிருக்கும லக்ஷ்மியை—சீதா பிராட்டியை. தேர்க என - தேடும்படியாக. காற்றின் மாமகன் முதல் - வாயு புத்திரனான அனுமன் முதலான. கவியின் சேனையை - குரங்கினத்தாராகிய படையை. நாற்றிசை மருங்கினும் ஏவி - நாலாபக்கமும் போகச் செய்து. நாயகன் தேற்றினன் இருந்தனன் கவியின் செம்மலே - ராமனை மனம் தேறும் படியாகச் செய்துகொண்டு பக்கத்தில் இருந்தான் குரங்குகளுக்கு அரசனான சுக்ரீவன்!

2. ராமன் மிக்க துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறான். 'நாம் செயதிருக்கும் ஏற்பாடு ஒன்றும் போதாது. பெரிய அவமானத்துக்கு உள்ளாகப் போகிறோம் போலிருக்கிறது'' என்று சுக்ரீவனிடம் சொல்லு கிறான்.

ஆரியன அருந்துயர்க்
கடலின் ஆழபவன,—

'சீரிய(து) அன்றுநம்
செய்கை; தீர்வரும்

பூரிய வெம்பழி
பொடித்த தாம,எனச்,

சூரியன சிறுவனை
நோக்கிச் சொலலினன (98)

2. ஆரியன் அருந்துயர்க் கடலின் ஆழபவன - ராமன் பெருந்துயருக்கு உளளானவனாய. சீரியது அன்று நம் செயகை - நம்முடைய ஏறபாடு சரியாக இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. தீர்வரும் பூரிய வெம்பழி பொடித்ததாம் என- என்றெனறைக்கும் தீராத கீழான அவமானம் உணடாகப் போகிறது என்று. சூரியன் சிறுவனை நோக்கிச் சொலலினான்- சுக்ரீவனைப் பார்த்துச் சொலலுகிறான் ராமன.

குறிப்பு· 'சீதையைத் தேட ஏதோ பலரை அனுப பிறேனும். ஆனால் கண்டு பிடிப்பார்கள் என்று தோன்ற வில்லை' என்பதாக மனம் இடிகிறது ராமனுக்கு.

தொழவில்லை ராமனை!

3. ராமனும் சுக்ரீவனும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ராமன் பேசுகிறான் 'தேடிப் போனவர்கள் வரவேண்டிய நாட்கள் கடந்து விட்டன. தென் திசை நோக்கிப் போனவர்கள் இன்னும் இங்கு வரவில்லை.'

'குறித்தநாள இகந்தன;
குன றத் தெனதிசை

வெறிக்கரும குழலியை
நாடல் மேயினர்

மறித்திவண் வந்திலர்;
மாண்டு ளார்கொலோ,—

பிறித்(து)அவாக் குறறுள(து)
எனனை பெறறியோ.' (99)

3 குறித்த நாள இகந்தன-கெடுவாக வைதத நாட்கள எலலாம கழிநது விடடன. குன்றத தென திசை – குனறுகள் அடர்ந்த தென திசையை நோககி. வெறிக் கரும் குழலியை நாடல மேயினா – வாசனை யுளள கருங் கூந்தல கொணட சீதையைத தேடிப போனவர்கள். மறிதது இவண வநதிலர் – திரும்பி இஙகே வரவிலலை. மாண்டுளாா கொலோ-இறந்து போய விட்டார்களோ. பிறிதது அவர்க்கு உற்றுளது என்னை பெற்றியோ–மற்றப்படியாக அவர்களுக்கு நேர்ந்தது எனன விதமான காரியமோ?—ஆபத்தோ. பிறித்து-பிறிது.

4. 'சீதை ஒரு வேளை இறந்து போயிருக்கலாம். அப்படியானால் "அந்தச் செய்தியை ராமன் முதலி யோரிடம் சொல்லி என்ன செய்ய? உயிர் துறப்பதே நல்லது" என்று எண்ணி அவர்களாக இறந்து போனார்களோ!

'மாண்டனள் அவளிவண்
மாண்ட வார்த்தையை

மீண்டவர்க் குரைத்தலின்
விளிதல் நன்றெனப்

பூண்டதோர் துயர்கொடு
பொன்றி னாகொலோ,

தேண்டினா இன்னமும
திரிகின ராகொலோ!' (100)

4 மாண்டனள அவள-சீதை இறந்து போயிருக்கலாம் — அதைக் கணடு. இவண மாணட வார்ததையை - இநத இடத்தில் இப்படி இறந்து போன செய்தியை. மீணடு அவர்க்கு உரைத்தலின விளிதல நனறு எனு - திரும்பிப்போய் ராம லக்ஷமணர்களுககுச சொலலுவதை விட உயிர் துறததல நமககு நலலது எனறு எணணியவராய. பூணட தோர் துயர்கொடு - பறறிய துயரததினல—இறந்து போய் விட்டாரகளோ. அலலது—தேணடினர் இன்னமும் திரிகினர் கொலோ - தேடிக்கொணடிருப்பவர்களாய் இன்னமும் நாலா பக்கமும் திரிநதுகொணடு தான இருககிறர்களோ— என்று ராமன் சொல்லுகிறன்

5. இபபடி ராமன சுகரீவனிடததில் சொல்லிக் கொணடிருககும்போது தெறகு திக்கில் ஒரு பிரகாசம் தோனறுகிறது

எனபுழி அனுமனும,
எனபவன
தெனபுறத்(து) உளனெனத்
தெரிவ(து) ஆயினன,—
பொனபொழி தடககையப
பொருவில வீரனும,
அனபுறு சிநதையன
அமைய நோககினன (101)

5 எனபு உழி-போனவர் கதி எனன ஆயிறறோ என்று வருநதி ராமன் சொலலிக் கொணடிருக்கும் சமயத்தில. அனுமனும – அனுமனெனவன. இரவி எனபவன தென புறதது உளன என – சூரியன என்று சொலலபபடுகிறவன் கிழக்குத திசையிலத தோனறுவதிலலைபோலிருக்கிறது; தென திசையிலப போயத தோனற ஆரம்பிதது விடடான என்று சொலலும்படியாக. தெரிவது ஆயினன - செம் மேனியோடு கணணுக்குப புலப்படடான. பொன பொழி தடக்கை அபபொருவில வீரனும–தானம் செயவதில்ப பழகிச் சிறநத கையினனன ஒப்பறற வீரனும அன்புறு சிநதையன்–அனபோடு கூடிய மனததவனாய. அமைய நோக்கினன– ஆசையோடு பார்ததான்.

6. அடுத்த நிமிஷமே ராமன் முன்னிலையில் அனுமன் வந்து விட்டான் ஆனால் ராமனை வணங்கவில்லை.

எய்தினன் அனுமனும்,
எய்தி, ஏந்தலைத்

மொய்கழல் தொழுகிலன்;—
முளரி நீங்கிய

தையலை நோக்கிய
தலையன், கைகொடு

வையகந் தழீஇ நெடி(து)
இறைஞ்சி வாழ்த்தினான் (102)

6. எய்தினன் அனுமனும் - ராமன் பக்கத்திலேயே வந்துவிட்டான் அனுமன். எய்தி - பக்கத்தில் வந்ததும். ஏந்தலைத் மொய்கழல் தொழுகிலன் - ராமனது அழகு செறிந்த திருவடியை வணங்கவில்லை—வேறு என்ன செய்தான்! முளரி நீங்கிய தையலை நோக்கிய தலையன் - தாமரையை விட்டு நீங்கிய லக்ஷ்மி தேவியான சீதை இருந்த தென் திசையை நோக்கியவனாய்த் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு. கை கொடு வையகம் தழுவி - இரண்டு கைகளையும் பூமியிலேயே பொருந்தும்படியாக வைத்துக் கூப்பினவனாய். நெடிது இறைஞ்சி வாழ்த்தினான் - நெடிதாகக் கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து (தெற்கு நோக்கித்தான்) சீதா தேவியை வாழ்த்தினான்—'தாயே! தெய்வமே!' என்றெல்லாம் வாழ்த்தினான்.

குறிப்பு ராமனை நெருங்கிய மாத்திரத்தில் அனுமன் மனதில் சீதையின் உருவம் தோன்றிவிட்டது! அடக்க முடியாத உணர்ச்சியும் பக்தியும் மேலிட்டு விட்டது அப்படியே சீதையிருந்த திசையை நோக்கித் தரையில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறான். அபூர்வமான உணர்ச்சி பாவத்தில் வெளியாகிறது கவி.

ஒப்பு எனக்கும் இல்லை!

7. இலங்கையிலிருந்து வந்த அனுமன் தன்னை வணங்கவில்லை. சீதாபிராட்டி இருந்த திசையை நோக்கி அல்லவா சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்குகிறான் என்பதை அறிந்துகொண்ட ராமன், 'அனுமனோ அரிய திறம் படைத்த வீரன். அவன் செயல் இப்படி நிகழ்கிறது. வேறு என்ன வேண்டும்?' என்பதாக எண்ணுகிறான்.

திணைதிறல அவனசெயல்
    தெரிய நோக்கினான்;
வண்டியல் ஓதியும
    வலியள, மறறிவன
கண்டதும் உணை(டு), அவள
    கறபும் நனறெனக்
கொணடனன குறிபபினால்
    உணருங கொளகையான (103)

7 திணைதிறல அவன செயல - வலிமையும் திறமையும் கொண்ட அனுமன செயலை தெரிய நோக்கினான் — நனறாகப் பார்த்துககொணடான (ராமன) வணடியல ஓதியும வலியள - சீதை சௌககியமாகவே இருககிறாள்! மற்று இவன் கண்டதும் உணடு — இநத அனுமன அவளை நேரிலக் கணடிருககிறான அவள கறபும நன்றெனக் கொணடனன் - அவளுடைய கறபு நிலையும் பழுது படாமல இருக்கிறது என்பதை மனசிலத திட்டமாயக கொணடான். குறிபபினால உணரும் கொளகையான - வாரத்தைகளால அல்லாமல அனுமனது செயலின குறிப்புகளைக கொண்டு விஷயததை அறிந்து கொள்ளககூடியவனான ராமன்.

8. அனுமனது செயலைப் பார்த்து எல்லா வற்றையும் யூகித்துத தெரிந்து கொண்டான். பிர மித்து அப்படியே நின்றுவிட்டான் ராமன்.

சீதை யிருந்த தெற்கு திசையை நோக்கிச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்துகிடந்த அனுமன் சிறிது நேரங் கழித்துத் தன் வசததுக்கு வந்து எழுந்து நின்று ராமனைப் பார்ததுப் பேசுகிறன்.

'கற்புக்கு அரசியான சீதாதேவியை நேரிலேயே, இந்த என் கணகளாலேயே பார்தேதன். சமுத் திரத்திலுள்ள இலஙகையில்ததான் பாாதேதன்.'

'கணடெனன கறபினுக்(கு)
அணியைக கணகளால,

தெணதிரை அலைகடல
இலஙகைத தெனநகா,—

அணடாநா யக! இனித
துறநதி ஐயமும

பணடுள துயரும' என(று)
அனுமனா பனனுவான (104)

8. தெண்திரை அலைகடல இலங்கைத் தென நகர் — தெளிநது திரைகினற அலைகளோடு கூடிய கடலின நடுவே யுள்ள இலஙகையாகிய நகரததிலே—கணடெனன. அணடர் நாயக - தேவர்களுக்கு நாயகனை ராமமூர்ததியே இனித் துறநதி ஐயமும பணடுள துயரும் - இனி விட்டு ஒழிபபாயாக சந்தேகததையும் இதுவரை யிருநத துயரத்தையும். என்று அனுமன் பனனுவான — என்று அனுமன அழுததமாய்ச் சொனனன்.'

9 ராமனிடத்தில சீதையை நேரில்க் கணட தாகவும் இலங்கைத் தீவில் இருப்பதாகவும் சந்தேகம் வேறு யாதொன்றும் வேண்டாம் என்பதாகவும் சொல்லி முடித்ததும் மனசில் உண்டான பெரு மிதத்தை அப்படியே கொட்டுகிறான் அனுமன்

'புருஷ லக்ஷணத்துக் கெல்லாம் எடுத்துக் காட்டாய் உள்ளவனல்லவா நீ! உன் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் பெருமை எப்பேர்ப்பட்டது? மிதிலைக்கு அரசனான ஜனகன், முனிவர்களுக்கு எட்டாத ஞானத்தை அடைந்த மகான் அல்லவா? சீதா பிராட்டி உங்கள் மூவருக்கும் எப்படி அமைந் திருக்கிறாள்!

'உனபெருந் தேவிஎன னும
உரிமைக்கும், உனனைப்பெற ற

மனபெரு மருகிஎன னும
மாண்புகக்கும், மிதிலைமன னன

தன்பெருந தனயைஎன னும
தகைமைககும, தலைமைசான றாள,-

எனபெருந் தெயவமஐ யா!
இன னமுங கேட்டி!'' யென பான. (105)

10 அனுமனது எக்களிப்பு மேலும் பொங்கி வருகிறது.

9. மருகி - மருமகள தனயை – புதல்வி. தலைமை சான்றாள – ஒதத உயர் குணம் படைத்தவள. என பெரும் தெயவம் ஐயா–மனைவி முறை, மருகி முறை, மகள் முறைக்கு ஒப்பறறவளாய் இருக்கிறாள், என விஷயமாக நான் என்ன சொலல! எனககு அவள் குல தெய்வம் தான்! கேட்டி என்பான– கேட்பாயாக எனறு சொலலுகிறான—ராமனிடம்.

'பொன்னைப் போல் மதிப்புள்ள லோகம் வேறு ஒன்றில்லை. பொன்னுக்குப் பொன் தான் ஒப்பு. அதே போலச் சிறையிலுள்ள கஷ்டத்தையெல்லாம் அற்புதமாய், தெய்வீகமான முறையில் சகித்துக் கொண்டு நேர்மையில் நிற்கிருளே சீதா பிராட்டி, அவளுக்கு ஒப்பு அவள் தான். அதேபோல அவளுக்கு வாய்த்த நாயகனுன உனக்கு ஒப்பு நீ தான். அதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை!'

'பொனஅல(து) இல்லைபபொன் னை
ஒப்பெனப, பொறையின்நின் ருள்

தனஅல(து) இலலைத்தன னை
ஒபபெனத், தனக்குவாய்த் த

நினஅல(து) இல்லைநின் னை
ஒபபென, நினக்குநேரந் த

எனஅல(து) இலலைஎன னை,
ஒபபென எனக்குமஈந் தாள. (106)

10 பொனனை ஒபபு பொன அலலது இலலை என்பது வழககியல ஒபபு என்– சமமாய இருப்பது போல தனக்கு வாயத்த – தன குலப பெருமைக்கும தககவாறு கணவனுக வாய்தத நினக்கு நேரநத – எததனையோ பேர் இருகக உனககு ஏதோ ஒரு தூதனுக நேர்நத எனனை ஒபபு, என அலது இலலை என எனக்கும ஈநதாள – சீதா தேவியைக் காண எனக்குத் தானே கொடுத்து வைததது ஆகையால நானும் ஒப்புயாவு அறறவன் எனனும் பெரிய பதவியை எனக்கும் கொடுத்து விட்டாள்

குறிபபு பகதி ஈடுபாட்டிலிருநது விளைந்த எக் களிபபுச் செயயுளில அருமையான உருவம் எ(

உளளத்தில உண்டான உவகைப் பெருக்கை இரணடு செய்யுளகளும் அறபுத ரஸமாய்க் கொட்டுகின்றன!

உயர்ந்துவிட்டது பெண்குலம்!

11 சீதா தேவியைக் கண்டு கொண்டோமே என்ற எக்களிப்பில் அனுமன் ராமனிடம் என்ன வெல்லாமோ சொல்லுகிறான் அதனால் தனக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தையும் பெருமையையும் பற்றி ஆவேசத்தோடு பேசுகிறான். தன்னைப் பற்றிக்கூட பேச முடிந்தது ஆனால் சீதையைப் பற்றிப் பேச மறந்து விட்டான் என்று கூடச் சொல்லத் தோன்றும். இனி வருகிறது சீதையைப் பற்றிய பேச்சு!

'ராமனே! இலங்கைக்குப் போனேன் சீதா பிராட்டியையா கண்டேன், அல்ல!'

'விற்பெருந் தடந்தோள்வீர!
வீங்குநீர் இலங்கைவெற்பில்

நற்பெருந் தவத்தளாய
நங்கையைக் கண்டேன்அல்லேன்,—

இற்பிறப்(பு) என்பதொன்றும்,
இரும்பொறை என்பதொன்றும்,

கற்பெனும் பெயர(து)ஒன்றும்
களிநடம் புரியக்கண்டேன்!'' (107)

11 விற்பெரும் தடந்தோள வீர-வில்லேந்திய அபூர்வமான பெரிய தோள் கொண்ட வீரனே-ராமனே. வீங்கு நீர் இலங்கை வெற்பில்-அலைமோதும் சமுத்திரத்திடையே உள்ள இலங்கைத் தீவின் மலைப் பிரதேசத்தில் நற்பெரும் தவத்தளாய நங்கையை-உயர்ந்த தூய தவஞ் செய்பவளான பெண்ணொருத்தியை. கண்டேன் அல்லேன்-கண்டேன் என்று சொல்ல முடியாது ஆனால் என்னத்தைக் கண்டேன். இற்பிறப்பு என்பதொன்றும்– உயர்ந்த குடிப் பிறப்பு' என்னும்

12. உலகததில் நெடுகிலும் ஆடவரை மேல் எனறும், பெணடிரைத தாழ்ந்தவா என்றும் கருதி வந்திருக்கிறாகள். அப்படியே நடததியும் வந்திருக்கிறாகள். வீர தீரமான மனசு ஆடவருக்கு உரியதென்றும், பெணடிருக்கு உரியதல்ல வென்றும் புறவாரியாகப பாாததும் பேசியும் வந்திருக்கிறாகள்

தததுவமும இரும பொறை எனப தொனறும் — லக்ஷியப பொருளை அடைவதறகாகக காததிருக்கும பொறுமை எனனும் அரிய தத்துவமும் கறபு எனும பெயாது ஒனறும— ஏதோ கறபு கறபு எனறு ஒரு வார்த்தையைச சொலலிக் கொணடிருககிறாகள, ஆனல அவாகளுககு அது எததகைய பெருமை, சக்தி எலலாம வாயநதது எனபது தெரியாது நானதான அதை யெலலாம் நேரிலக கணடு தெரிநது வநதிருககிறேன பெண இதயததில ஒரு அரிய தததுவம இருககிறது. அது நாடுவ தெலலாம நாயகனுடைய நலம, புகழ இவைகளையே அதறகாக எந்த பயஙகரமான விபததையும எதிாதது நிறகவும, உயிரைத துறபபது எளிதா யிருநதாலும அபபடித துறநது விடாமல் உயிரை வைததிருககவும, செயய வலலது அது அததகைய அபூாவ திடசிததம வாயநத கறபெனனும அநதத தததுவமும களிநடம புரியக் கண்டேன - அநத மூனறு தததுவஙகளும எககளிபபோடு கூததாடின எனறு சொலல வேணடும்.

குறிபபு ஒரு உருவத்தின சக்தியையும அழகையும் அசையாத நிலையில வைததுப பாாககும்போது தெரியவா செயயும்! தெரியாது கோலாகலமாய் உறுபபுக்கள் எலலாம் ஒனறு சேர்நது தாணடவம் ஆடும் போதுதான் சக்தியும அழகும் தெளிவாயப் புலனுகினறன. அபபடித தெளிவாய்ப புலப்பட்டன குடிப் பிறப்பு, பொறுமை, கறபு எனற மூனறு தததுவஙகளும்.

ஆனால் உள்ளத்தின் அடிப்படையான தத்துவத்தைப் பார்க்கும்போது பெண்டிருடைய திட சித்தம் ஆடவருக்கு இல்லை என்றே சொல்லத் தோன்றும்.

சீதையின் நிலையை வெகு தெளிவாய் மனசில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுகிறார் கவிஞர். அதைவிடப் பரிதாபமான நிலை ஒன்று உண்டென்று எண்ண வேண்டியதில்லைதானே. இந்தச் சோக நிலையானது அவளது அதி அற்புதமான உறுதியில் நிற்கிறது.

நாயகன் வருகையாகிய லக்ஷியத்தை நோக்கியே நிற்கிறாள். உயிரை விடுதல் எளிதுதான். அது செய்யவில்லை அவள். லக்ஷியத்திற்காகத் தத்தளிக்கும் உயிரை நிலைக்க வைத்துப் பாது காக்கிறாள். அப்படியானால் பெண்மை என்ற தத்துவத்தை என்ன என்று சொல்லுகிறது!

'சோகத்தாள் ஆய நங்கை
கற்பினால், — தொழுதற்கொத்த
மாகத்தார் தேவிமாரும்
வான்சிறப் புறுவார், மற்றைப்
பாகத்தாள் இப்போது ஈசன்
மகுடத்தாள், பதுமத்தாளும்
ஆகத்தாள் அல்லள், மாயன்
ஆயிரம் மௌலிமேலாள்' (108)

12. சோகத்தாள் ஆய நங்கை கற்பினால - சோகத்தில் மூழ்கி யிருக்கும் சீதையின் உறுதியான நிலையைக் கண்ட பிறகு தொழுதற்கு ஒத்த மாகத்தார் தேவிமாரும் - வழிபடுவதற்கு உரிய தேவர்களது (பிரமன், இந்திரன், சூரியன்

முதலியோரது) மனைவியரும் வான் சிறப்பு உற்ருர்-உயர்நத நிலையை அடைநது விட்டார்கள் எனறு சொலலத் தோனறு கிறது. மற்றை-மேலும். பாகத்தாள-இடது பாகததிலுள்ள பார்வதி தேவி. இபபோது ஈசன் மகுடததாள - இப்போது சிவபெருமானது தலைமேல வீற்றிருககிருள். பதுமத்தாளும் ஆகததாள அலலள - லக்ஷ்மி தேவியும் திருமாலின மார்பில இலலை ஆயிரம மௌளி மேலாள - திருமாலின ஆயிரக் கணககான முடிகளுக்கும மேலாய் ஒரே வியாபகமாய வீறறிருககிருள

குறிபபு சீதையின் மன உறுதியையும தீரத்தையும் பார்த்த பிறகு இப்படி யெலலாம் சொல்லத் தோன்று கிறது அனுமனுககு. உளளததிலிருநத உவகை அப்படி யெலலாம் குதிததோடி வருகிறது

இநத உணமைகளைக் கேட்டுப பருகுகிருன ராமன. அவனது உளளம ஆனந்தப பெருககுககு நிலயமாகிறது.

சீதை இலஙகையில இருககிருள மீடக வேணடியது அடுதத வேலை.

சுந்தர காணடம
முற்றிறறு.

யுத்த காண்டம்

1. கடவுள் வாழ்த்து

நாறுவது ஒன்ருவது!

சமுததிரததைப பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராயலாம். சமுத்திரம் உலகம் முழுவதும் பரவி வியாபித் திருக்கிறது எவவளவு தூரததில் எட்டியுள்ள வளேகுடா ஆனுலும், அது சமுததிரததைச் சேர்ந்தததான்

சில இடங்களில் சமுததிரமானது ஒடுங்கி மைல்க் கணக்காகவே நாட்டுக்குள் செலவதுண்டு. அதற்கு 'நெடுஙகழி' என்று பெயா

மேலே சொனன வளேகுடாக்களுக் குள்ளும் நெடுங் கழிகளுக்குள்ளும மாததிரம் செல்வதல்ல அந்த சமுத்திரம்

வேறு எஙகெல்லாமோ செல்லுகிறது அது. சமுததிரததிலுள்ள நீாதானே வானமெங்கும் ஆவியாய்ப பரவுகிறது. அந்த ஆவி மேகமாய்த் திரளுகிறது. மேகம் உலகம் முழுவதும் ஓடி மழை யாய்ப பெயகிறது.

மழை நீரானது புல் பூண்டுகளுக் கெல்லாம் வேரில் இருந்து தளிா வரையும் போய் நிறைகிறது. அப்படியே சகல பிராணிகளுக்குள்ளும், நம்முடைய மானுஷ உடலுக்குள்ளுமே சென்று நிறைகிறது. ஆகவே ஏல்லாம் சமுத்திர மயந்தான். இனி:

பசும் புல்லை எடுத்துக் கொண்டோமானால் அதில் சமுத்திரம் வந்து பெருகி இருக்கிறது என்று சொல்லுதல் பொருந்தும். ஆனாலும் புல்லைத் தனிப்பட்ட நீரபபகுதி எனறும் சொல்லலாம். ஆகவே புல்லைப் பாாதது இது சமுததிரம் அல்ல என்றும் சொல்லலாம், சமுததிரமேதான் என்றும் சொல்லலாம்.

கடவுள் தததுவமானது எங்கும் ஒரே படியாய் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிறைந்து நிற்கிறது – (நீரைப் போல) ஆனாலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஒரு நியதியின படியே இயங்குவதால் தனிபபட்ட பல வஸ்துக்கள் என்றும் கடவுள் தததுவத்தைக் குறிபபிடலாம்.

மேலும், எந்த வஸ்துவையும் சுட்டி இது கடவுள் அல்ல எனறும் சொல்லலாம் கடவுள்தான் எனறும் சொல்லலாம். (கடவுள் தத்துவம் தான் எல்லாப பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறதே!)

ஒனறே எனனில ஒனறே யாம,
பலஎன றுரைக்கில்ப பலவே யாம,

அனறே எனனில அனறே யாம,
ஆமஎன றுரைகில ஆமே யாம,

கடவுள தததுவமானது எங்கும் நிறைந்ததாய, எல்லாவற்றிலும் நிறைந்ததாய், எல்லாவற்றையும் இயக்குவதாய இருக்கிறது, ஆகையால் கடவுளை உணடென்று சொல்லுவதில்க் கஷ்டம் இல்லை.

இனி

எல்லாவற்றையும் இயக்குவதாய் இருந்தாலும் அறிவியான ஒரு நியதி தத்துவததின்படியே எல்லா இயக்கமும்—உயிா வாக்கஙகளின் பிறப்பு, வளர்ச்சி, மறைவு யாவுமே—நிகழ்கினறன. ஆகவே நியதி ஒன்றுதான மிஞ்சுகிறது. கடவுளது செயல் என்று சொல்லுவதற்கு ஒன்றும் இல்லாததால், கடவுளை இல்லை என்றும சொல்லிவிடலாம்.

உண்டே எனனில உண்டே யாம,
இலதென றுரைக்கில இலதே யாம்,

மேலே சொன்ன நியதியின் சாவ வியாபகம் காரணமாக ஆணவமாகிய நான' என்பதும், கடவுள் தத்துவததிறகுள்ளேயே அடஙகி விடுகிறது. கடவுள் ததது வமானது இல்லை எனற லக்ஷணததுக்கு வரும்போது அதன சிறு பகுதியாகிய ஆணவமும் இல்லை எனறுதானே ஆகும்,

இறைவன காரியமே அந்த அழகில் இருக்கிற தாம், பிறகு நாம் ஒருவா உணடென்று சொல்லு வதற்கு இடம் எஙகே? இபபோது பாடலைப் பார்க்கலாம்

சநதம்

தான தான தானு தன்
தான தான தானு தன்

ஒனறே எனனில ஒனறே யாம்,
பலஎன றுரைககிலப் பலவே யாம்,

அன்றே எனனில அனறே யாம்,
, ஆம்என் றுரைக்கில் ஆமே யாம்,

உண்டே என்னில உணடே யாம,
இலதென றுரைககில இலதே யாம;

நனறே நமபி குடிவாழுக கை!
நமககிங கெனறே பிழைபபம மா!
(109)

1. ஒ ன றே ெய ன னி ல ஒனறே யாம்: வேறென்று என்பது இல்லாமல் எங்கும் நிறைந்து ஒருவனாக இருக்கிறான் இறைவன், என்று சொல்ல லாம். இதுதான உணமை. ஆனாலும் பலவகைப் பட்ட தனிதத இயக்கஙகள் போலவும் தோற்ற மளிக்கிறான அவன. அதனால் பல என்றும் சொல்லலாம்

2 அ ன றே எ ன னி ல அனறே யாம ஒரு வஸ்துவைக் குறிதது, 'அது அல்ல இறைவன்' என்று சொல்லுவது சரியான வார்ததைதான் ஒரு புல்லைப் பாரதது, 'இது அல்ல எங்கும் நிறைந்த இறைவன்' என்று சொல்லுவதில்ப பொருததம் இருக்கததானே செயகிறது ஆனாலும் ஒரே மயமான இறைவனது பகுதிதானே புல. அதனால்ப புல்லும் இறைவன்தான் என்று சொல்ல இடம் தருகிறது— 'ஆம என றுரைக்கில ஆமே யாம'

3 உ ண டே எ ன னி ல உ ண டே யாம: உலகததில் எணணிறந்த அற்புதமான தததுவங் களைப் பார்க்கிறோம். அணட பிணட சராசரங் களில் நிகழும் நிகழ்ச்சி எல்லாம் அற்புதங்களே. அந்தச் செயல்களுக்கு யாரும் உரியவர் அல்லர். இறைவனது செயல்கள்தான் அவை என்று சொல்லி, இறைவன் உணடென்பதைச் சாதிப்பது எளிது.

இறைவன் இல்லை என்பதைச் சாதிப்பதுதான் கஷ்டம். அதையும் நம்மவர்கள் ரஸமாய்ச் சாதிக்கிறார்கள். ஒரு உதாரணம்

நம்முடைய படுக்கை அறை மாடியில் இருக்கிறது. கீழ்க்கட்டில் இருந்து, வேலை பார்பபோம், வாசிப்போம். இரவு பதது மணி ஆகவும் வாசல்க் கதவை அடைததுத் தாழிட்டுவிட்டு, விளக்கையும் அணைத்துவிட்டுப் படிவழியாக மேலே ஏறிப் படுக்கை அறைக்குள்ப் போயக் கட்டிலில்ப படுததுக் கொள்ளுவோம்

ஒவ்வொரு நாளுமே இரவு பதது மணி ஆனதும் இததனை காரியத்தையும் செயகிறோம்

ஒரு மாசம் ஆகிவிடுகிறது. கட்டிலில்ப் படுததிருக்கிறோம் படுததுக் கால்மணி நேரம் ஆகிவிட்டது. ஒரு சந்தேகம் பிறக்கிறது 'கதவை அடைக்க வில்லையோ' எனற சந்தேகம். அப்படியே எழுந்திருக்கிறோம், விளக்கைப போட்டுக் கொள்ளுகிறோம், படி வழியாகக் கீழே இறஙகுகிறோம். கீழே வந்து பாாக்கிறோம்.

கதவு அடைபட்டிருக்கிறது, தாழையும் போட்டிருக்கிறது.

இதைப் பாாதத உடன் 'ஓ ஹோ கதவை அடைத்ததிலும் தாழிட்டதிலும் குறையில்லை, நாமே தான் செய்தோம்' எனறு ஞாபகததிற்கு வருகிறது. பல நாள் மேலே சொன்ன காரியங்களை ஒரே ஒழுங்கு முறையில் செய்து வந்ததால் 'நாம் செய்தோம்' என்ற உணாச்சி மனசைவிட்டுக் கழன்று விடுகிறது. இந்த ஒரு நியதி (—ஒழுங்கு)

காரணமாகவே செயலுக்குரிய 'நான்' எனபது இல்லாமல்ப் போகிறது.

கடவுள் தத்துவமானது, அநாதியாய், இறுதி இல்லாத காலததைையே எட்டுவதாய், எங்குமே ஊடுருவி நிற்பதாய் உள்ள ஒரே நியதி தத்துவம் தான்.

இந்தப பரிபூரணமான நியதிக்குள் செயலுக் குரிய அம்சம் ஏதும் புகுதற்கு இடம் இல்லை, இறை வனது செயலுக்கும் இடம் இல்லை. ஆகவே இறை வனும் இல்லை—'இலதென றுரைக்கில இலதேயாம'

4 நனறே நமபி குடிவாழகை நம்முடைய எஜமானனான இறைவனது ஸ்தானம் இந்த அழகில் இருக்கிறது—இல்லை எனற நிலையில் இருக்கிறது. நமக்கிங் கெனறோ பிழைபபமமா இந்த இறைவனது கருவியாய உள்ள நமக்குச செயல என்பது ஏது? செயல் எனபது இல்லையானுல் 'நாம் என்பதும் இல்லை தானே.

செய்யுளில் உளள ஓசை அம்சங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். 'ஒன்றே யென்னில்' என்பதில் வேகமும் அழுததமும் இருக்கிறது 'என்றுரைக்கில்' என்பதில் இளக்கமான தொனிதான் இருக்கிறது. ஒன்றென் றும், அன்றெனறும், உணடென்றும் சொல்லுவது தான் உண்மை. பல என்றோ, ஆம் என்றோ, இலதென்றோ சொல்லுவதில் ஒரு வகையான போலி ரஸம் தான் இருக்கிறது. உண்மை வேகத்தையும், போலி ரஸத்தையும், பிரித்துக் காட்டுவதற்காகவே வேறுபட்ட ஓசைகளைக் கையாண்டிருக்கிறார் கவிஞர்.

முரண்பட ஒன்றென்றும், பலவென்றும் சொல்லுவதிலேயே ஒரு ஹாஸ்யம். அப்படியே, அன்று, ஆம், உண்டு, இலது, எனபதிலும். இல தென்று முடிப்பதில் அதிக ஹாஸ்யம். ஹாஸ் யத்தின் உச்சம் கடைசி அடியில் அழகாய உரு எடுககிறது.

அரிய பெரிய சமய தத்துவங்களோடு கம்பர் எப்படி விளையாடுகிறா என்பதைச செய்யுளின் பாவ உருவத்தில்த தெளிவாயப் பாாககலாம்.

2. மந்திரப் படலம்

சிற்ப தேவதைக்குப் பூஜை

1 'கற்பின தெய்வமாய் இலஙகையில் இருக்கிருள் சீதாதேவி என்று அனுமன் சொன்னுன். ராமன் சுகரீவன் முதலியவர்களுக்குச் சீதாதேவியைப் பற்றிய சஞ்சலமெல்லாம் நீஙகிற்று. ராவணனேடு போர புரிவதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பற்றி யோசிக்கலாஞர்கள்.

இதோடு சுந்தரகாணடம் முடிகிறது. இனி, இலஙகைக்குப் போகிறேும்.

எரிபட்ட இலஙகையைப புதுபபிதது விட்டாாகள் அவவிதம் திருததி அமைதத நகரை ராவணன் நடந்து போயச சுறறிப பாாக்கிருன்

மனிதன எததனையோ அற்புதமான பொருள் களைச செயதிருக்கிருன். கோயில்களையும் கோபுரங் களையும் வெகு அருமையான வேலைப்பாடுகளோடு நம்மவாகளும், இந்தத தமிழ் நாட்டில் நிறுவி இருக் கிருாகள்.

ஆனுலும், ஒரு தாமரை மலரையும் அதன அமைபபையும் கூாந்து பாாததுவிட்டால் நம்முடைய எந்தப புராதனமான சிற்பமும், தாமரை மலரில்க் காணுகிற எணணிறந்த அற்புத அம்சஙகளின் பக்கத்தில் வர முடியாது.

பிரம்ம சிருஷ்டியில்க் காணும் சிற்பத்தொழிலே சிறந்த சிற்பத தொழில். நம்மவர்கள் இந்த உண்மையை உணர்ந்து, சிற்பக் கலைகளுப் பிரம்மனை அதி தேவதையாகக் கொண்டார்கள். பிரம்மனுக்கு வழிபாடான கிரியைகளையும் பக்தியுடன் செய்து வந்தார்கள்.

நாடக இயலில் ஒரு காட்சி

பிரம்ம தேவனும் தேவ தச்சனும் நம் கண்முன் வருகிருர்கள். எஙகே போகிருாகள் பார்க்கலாம்.

அனுமனுடைய வாலிஞல் சாம்பலாய ஒழிந்து போன இலங்கை நகர ததிற்குள் பிரவேசிக்கிருாகள்.

பிரம்ம தேவன தேவ தச்சனை நோக்கி இன்னின்ன முறையில் திருததமாக நகரை அமைததுக் கட்ட வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டான். தேவ தச்சன் அந்தக் கட்டளைக் கிணங்கவே இலஙகை நகர் முழுவதையும் கட்டி முடிததான்

சநதம

தானன தானன
தான தனனன

பூவருமு அயனொடும
புகுநது, பொன நகா

மூவகை உலகினும
அழகு முறறுற.

1 பூவருமு அயனொடும் புகுந்து - தாமரையில் எழுந தருளும் பிரம்ம தேவனேடு இலங்கைக்குளப போய. பொன நகா - அழகான புதிய இலஙகை நகரை மூவகை உலகினும் அழகு முற்றுற - கீழ உலகம், பூ உலகம் வானுலகம் ஆகிய மூனறு உலகஙகளிலும காணமுடியாத அவவளவு சிறநது பூரண அழகோடு கூடியதாய்

ஏவின இயற்றினன
கணத்தின என்பரால்

தேவரும மருளகொளத்—
தெயவத் தசசனே. (110)

2. தெயவத தச்சன் நகரை அமைத்து முடித தான். பல வாணக் கற்களைக்கொண்டு வீடுகளையும், அரணமனைகளையும் கோயிலகளையும் அழகு பெற அமைததான் பொனனாலும் நவரத்தினஙகளாலும் அமைநததோ எனறு சொல்லுமபடியாக இருந்தது

1 ஏவின இயற்றினன – பிரமம தேவன எடுத்துக காட்டியபடி செயது முடிததான. கணததின எனபரால - ஒரு கணததில எனறு சொலலுமபடி அவவளவு துரிதமாக தேவரும மருள கொள - ஏதோ வானவர்கள் எனறு இருக கிறாரகளே, அவாகளே அதிசயிக்கும்படி தெயவத தச்சனே - தெயவ சகதி வாயநத மயனே—இயற்றினான்

குறிபபு கம்பா கட்டிடஙகள கட்டுவதையும நகரம நிரமாணிபபதையும பார்தது ரொம்ப ரொம்ப அனுபவித் தவா. அநத அனுபவத்தை வெளியிடுவதறகுப பிரம்மன, மயன முதலிய மானசமான பாத்திரஙகளைக கொண்டு வருகிறார். கவிஞருடைய கணணோடு நாமும் புதிபபிதத இலங்கை நகரைப் பார்த்து அதிசயிகக வேணடும.

ராவணன் வந்து பார்த்தான், ஒரே எக்களிப்பு உண்டாயிற்று அவனுக்கு. வானத்தை நோக்கினன் — அங்கேதான் இப்படி உண்டா என்று கேள்வி கேட்கும் பாவனையில்.

பொன்னினும மணியினும
அமைந்த பொறபுடை

நனனகா நோக்கினை;
நாகம நோககினை;

முனனையின அழகுடைத்(து)
எனறு, மொயகழல்

மனனனும உவநதுதன
முனிவு மாறினை (111)

2. பொறபுடை நன நகா நோக்கினை – அழகு வாயநத இலஙகை நகரை ராவணன ஒரு பார்வை பார்ததான். நாகம நோக்கினை – அபபடியே ஏறிட்டு விணணையும் பார்த்தான, வானுலகததிலும இபபடி உணடா எனறு பொருள் பட மொய கழல மனனனும் – கால நிறைநத கழல அணிநத ராவணனும் உவநது தன முனிவு மாறினை – எனறும் இலலாத சநதோஷம உணடாய, அநத சநதோஷத்தினல் நகரை அழித்த குரஙகின மேல உணடான கோபம் கூட மறநது விட்டது

குறிபபு சிறபக்கலை முதலான பணபாடுகளில ராவணன எவவளவு உயர்நதிருநதான, (சஙகீததததிலும் சமயததிலும் உயாநதிருந்தது போலவே) எனபதைக் கம்பர் விளககுகிருர்.

3 பட்டணத்தின் அமைப்பைப் பார்த்து அதிச யித்தான், ராவணன். பிறகு உள்ளேயும் போய்ச் சுற்றிப்பார்க்கிறான். பாரதத்தின் சிற்பத்தின் அதி தேவதையான பிரம்மனுக்கு வழிபாடுகள் செய்யும் படி தெய்வத் தச்சனிடம் சொல்லுகிறான்

திருநகர் முழுவதும்
திருந்த நோக்கிய

பொருகழல் இராவணன்,
'அயற்குப் பூசனை

வரன்முறை இயற்றி நீ
வழிக்கொள்வாய்' என்றான்,

அரியன தச்சற்கும்
உதவி ஆணையால் (112)

3 பொரு கழல் இராவணன் – போரின் வெற்றிக்கான கழல் அணிந்த ராவணன் அயற்குப் பூசனை - பிரம்மனுக்குப் பூஜைகள். வரன்முறை இயற்றி – பூர்வமாக ஏற்பட்ட விதிப் படி செய்து. வழிக்கொள்வாய் என்றான் - அருளைப் பெறுவா யாக என்றான் அரியன தச்சற்கும் உதவி ஆணையால் - மந்திரி மார்களுக்குக் கட்டளை இட்டு அவர்கள் மூலமாக அரிய பரிசு களை — பீதாம்பரங்கள், சால்வைகள், பொற் கலசங்கள் ரத்தின ஆரங்கள் முதலிய பரிசுகளைத் — தேவ தச்சனுக்குக் கொடுக்கும்படி செய்தான்.

குறிப்பு யுத்தம், அதிகாரம் முதலிய தோரணை இருந்த போதிலும் ராவணன் பக்தி சாதனங்களில் ஈடு பட்டிருந்தான் என்பதைச் செய்யுள் விளக்குகிறது. 'பொரு கழல் இராவணன்' என்ற வார்த்தையில் வீரதோரணை நன்கு தொனிக்கிறது

ஈ எறும்பு வரக்கூடாது உள்ளே !

4 அனுமனால் எரியுண்ட இலங்காபுரி தேவ தச்சன் மயனால் அற்புதமாயப் புதுப்பிக்கப்பட்டது. ராவணனும் அதை வியந்து பாராட்டினான்.

தச்சனுக்கு மரியாதையெல்லாம் செயத பிறகு, புதிதாகக் கட்டபபட்ட சபா மண்டபத்திற்குப் போகிறான ராவணன்.

மண்டபததில் என்ன பார்க்கிறோம்? ஆயிரமோ அதற்கு மேலோ எனறு சொல்லும்படி வரிசை வரிசையாகத தூணகள் நிற்கின்றன.

பதித்த ரததினஙகளும், இழைத்த பொன்னும் தூணகளிலிருந்து பிரகாசததை வீசுகின்றன மண்டபததைப பாாததால் அதன அழகு (–எவ்எழில்) யாரையும் திகைக்கச செயயும்

அந்த மணடபததில் ஒரு கோடியில் ஒரு ஆசனம் இருக்கிறது ஆசனததைத தாங்கியுள்ள சிம்மஙகள் அறபுதமான பயஙகர பாவம் கொணடவைகளாய இருக்கினறன அந்த பயஙகர பாவததின் (–வெவ் எழில்) அருமையைப பாாததுக்கொணடே இருக்க லாம் நாம்.

அவவழி ஆயிரம
ஆயி ரமஅவிா

செவ்வழிச செமமணித
தூணம சோததிய

4. அவவழி - மயனுக்குப பரிசு கொடுத்தான பிறகு. ஆயிரம ஆயிரம் – ஆயிரமோ இரணடாயிரமோ எனறு எணணிச சொலல முடியாத அததனை மிகுதியான. அவிர் செவவழிச் செமமணித தூணம சேர்ததிய – ஒளி வீசும்படியான நோ ஒழுஙகில அமைதத ரத்ன கசிதமான தூணகள நிறுததிய.

எவ்எழில் மண்டபத்(து),
அரிகள் ஏந்திய

வெவ்எழில் ஆசனத்(து)
இனிது மேவினான். (113)

5, ராவணன் ஏறியிருந்த சிம்மாசனத்தைச் சுற்றி, உறவினர்கள் எத்தனையோ பேர், ராஜ தந்திரங்களில் நிபுணரானவர்கள் எத்தனையோ பேர் சிறிது எட்டிச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள்.

வரம்பறு சுற்றமும,
மந்திரத்தொழில

நிரம்பிய முதிஞரும,
சேனை நீளகடலத்

4. எவஎழில மணடபதது - அதிசயங காரணமாகத் திகைப்படையக் கூடிய அழகுவாயநத மணடபததில். அரிகள ஏநதிய - சிம்ம உருவஙகளினமேல அமைத்த. வெவ் எழில ஆசனத்து - பயஙகரமான ஒரு அழகு (—கலைததிறம்) படைதத சிம்மாசனததில. இனிது மேவினன - உறசாகமாகப் போய உட்காாநதான.

குறிபபு ஓவியக் கலையின பல அம்சஙகளையும் அனுபவிததவர் கமபா எனபது 'வெவ எழில' எனற பிரயோகத்திலிருநது தெரிய வருகிறது.

5. வரம்பு அறு சுற்றம - பல வகையிலும நெருஙகிய சுறறததாாகள் மநதிரத தொழில நிரம்பிய முதிஞர் - ஆலோசனை செய்வதில திறமை உளள முதியோர். சேனை நீளகடல - விசாலமான கடலபோனற சேனைக்குறிப.

தரம்பெறு தலைவரும்,
தழுவத் தோனறினை—

அரமபையர் கவரியோ(டு)
ஆடும தாரினை. (114)

6. குடும்பத் தலைவர்களா, பேரறிஞர்கள், பலரும் மண்டபததில் இருந்தாாகள். அவர்களை எல்லாம் அவரவர்கள் வீட்டிற்குப் போகலாம் எனறு ராவணன சொல்லச சொனனன.

முனைவரும தேவரும்
மறறு முறறுளளோர்

எனைவரும தவிாகென
ஏய ஆணையான,

தரம்பெறுதலைவர் – உயாநத பதவிகளுடைய தலைவாகள். தழுவத தோனறினை - சுறறி நிறகும நிலையிலத தோன்றினை, யார்? அரமபையா கவரியோடு ஆடும் தாரினை - அபூாவமான அழகு வாய்நத பெணகள இரு பக்கததிலும் இருநது கவரி வீச, அநதக் கவரியின அசைவோடு அலைந் தாடும மெனமையான ரததின ஆரஙகளை அணிநத— ராவணன

குறிப்பு உலலாசமான அலங்கார வாழக்கை ராவணனுககு இயல்பாய உரியது அநத அலஙகார தோரணையிலேயே சபாமணடபத்திறகு வநதான எனபதை அழுததமாயக கூறுகிறது கடைசி அடி.

6. முனைவரும் - குடும்பத தலைவர்களும். தேவரும - பேரறிஞர்களும். முற்றுளளோர் எனைவரும் – சுறறி இருந் தவாகளான எல்லோரும். தவிர்க என ஏய ஆணையான் – அகலவேண்டும் என்று அதிகாரிகளைக் கொண்டு சொல்லிக் கட்டளையிட்டான்.

புனைகுழல மகளிரோ(டு)
இளைஞாப போக்கினை,—

நினைவுறு காரியம
நிகழத்தும நெஞசினை. (115)

7 முககியமான காரியம் ஒன்றை எடுததுப் பேசி முடிவு செயய வேணடியதிருககிறது அது மிகவும் ரகசியமான காரியம் அதற்காக அரசியல நிபுணர்கள், தனனுடன நெடுநாளாகப பழகினவா கள, அனுபவ முதிாசசி உடையவாகள, அமைதியும் நிதானமும் கொணடவாகள், மாறுபாடு இல்லாமல் அனுதாபம் உளள தலைவாகளான மநதிரிகள் எல்லாரையும் பக்கததில் வநது இருககும்படியாகச் சொலலி அவாகள் மததியில் தானும் இருந்து கொணடான்.

வேறு யாரும் குஞ்சு குறுவான் கூட சபா மணடபததுககுள வராதபடி கணடிபபாய ஏற்பாடு செயதுவிட்டான்.

பணடிதா பழையவா
கிழவா பணபினா

தணடலஇல மநதிரத
தலைவா சாாகெனக

6 புனை குழல மகளிரோடு இளைஞாப போக்கினை — உறவினரான பெணகளையும் இளைஞாகளையும அவனே இதமாகச சொலலி வீட்டிறகுப போகச செயதான. புனை குழல — அழகாயச சடை பினனிய கூநதலை உடைய. எதறகாக இதெலலாம செயதான? நினைவுறு காரியம நிகழத்தும நெஞசினை — மனசில நினைதத ஒரு பெரிய காரியததை மநதிரிமார்களுக்குச சொலல எணணியவனாய.

7. பண்டிதா — அரசியல, போர் முதலிய விஷயங் களை நனகு கறறவர். பழையவர் — நெடுநாள தனனுடன நெருஙகிப பழகியவர். கிழவர் — அனுபவம் முதிாநது வயசானவா பண்பினா — எதையும் ஆற அமர யோசிததுச

கொண்டுடன இருந்தனன; —
கொற்ற ஆணையால்

வண்டொடு காலையும
வரவு மாற்றினை! (116)

செயயும் இயலபினா. தணடல இல மநதிரத தலைவர் — மாறுபாடு இலலாத அனுதாபங கொணட முதனமையான மநதிரிகள சார்கெனக் கொணடுஉடன இருநதனன — பக்கத்தில உட்காரச செயது, அவர்களுடன ஒருவனுயத் தானும் அமாநதான கொற்ற ஆணையால — அதிகார தோரணை யோடு வணடொடு காலையும வரவு மாற்றினை — வணடுகளை யும காற்றையுமே உளளே வரவிடக கூடாது எனறு சொலலி வைததான.

குறிபபு வணடும் காற்றும வரககூடாது எனறு சொலலிக கட்டளை யிட்டான எனபதில ஒரு ஹாஸயம். தமாஷாகததானே அபபடியெலலாம பேசுகிறுன ராவணன எனபது விஷயம். மாயையில வலலவாகள அரககாகள, வணடாகவும் காற்ருகவுமே உரு மாறி உளளே புகுநது விடுவாாகள எனறு வியாக்கியானம செய்வது வேணடாத காரியம.

சிம்மாசனம் வேறு கேடா!

8. ராவணன் சிம்மாசனத்தில் இருந்து கொணடு சபையோரைப் பார்த்துப் பேசுகிற சந்தாப்பம்

ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் ராவணனுடைய சக்தி இன்னதென்று தெரியும். அவனுடைய சேனை பலம் இன்னதென்பதும் தெரியும். யாரையும் அவன் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. அபபடி யிருந்தும் என்றும் இல்லாத கிலேசததுக்கு உள்ளாகி ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருககிறுன் என்பதையும் கண்டு கொண்டாாகள்

ஜனஙகளுக்குப பயம் உண்டாகி விட்டது ஒரு வாாதநதை கூடப பேசாமல் ஆங்காங்கு மௌனமாய இருந்துவிடடாாகள—அவ்வளவு பயம்!

திசைதொறும நிறுவினன
உலகு சேரினும

பிசைதொழில் மறவரைய,
பிறிதென பேசுவ,—

8 திசைதொறும நிறுவினன — தனனுடைய ராஜயத தில எலலா எல்லைப் புறங்களிலும் ஸதிரமாக அமைதது வைத்திருநதான,— என்னத்தை? உலகு சேரினும், பிசை தொழில மறவரை — உலகத்தார் எலலாரும் சேர்நது எதிர்த்த போதிலும் அவர்களை யெல்லாம் நிர்மூலமாக்கும் வீரர்களால் ஆகிய படைகளைத (திசைதொறும் நிறுவினன்). பிறிது என் பேசுவ — அவன் சக்தி அந்தவிதமாய இருக்க வேறு என்ன சொல்லவேணடியதிருக்கிறது? .

விசையுறு பறவையும்
விலங்கும் வேற்றவும்

அசைதொழில் அஞ்சின—
சித்தி ரத்தினே! (117)

9. இனி, சபா மண்டபத்துக்குள் வேலை ஆரம்பமாகிறது, ராவணன் பேசுகிறான். எவ்வளவோ மனம் கசந்தவனாய்ப் பேசுகிறான்

8. விசையுறு பறவையும விலங்கும வேறறவும் - வேகமாயப் பறககும பக்ஷிகளும, ஆடு மாடு, யானை முதலிய மிருகஙகளும், தென்னை கமுகு போனற மரஙகளும். அசை தொழில அஞ்சின - அசையாமல அபபடியே ஒடுஙகி நினறுவிட்டன. சித்திரததினே – சித்திரஙகள பயத்தினால அசைவறறு ஒடுஙகி நிறபதாகத தோனறின – அவைகளை ஒததே மேலே சொனனவைகளும் அசைவறறு நினறன.

குறிப்பு. ஆலோசனைக்காக ராவணன செய்த ஏறபாட்டைப பார்த்து ஜனங்கள் திகில் அடைநது விட்டார்கள். அநதத் திகிலை (மக்களைத தவிர்த்து விட்டு) பறவை விலங்குகளை வைத்துக் காட்டுவதால அபூர்வமான பாவம் உண்டாய் விடுகிறது.

'இதைவிடக் கேவலமான காரியம் எனக்கு இனி நேருவதற்கில்லை. இந்த நிலையில் எனக்குக் கௌரவம் (-மாட்சி) என்னென்று இருக்கவா செய்கிறது?''

'தாழ்ச்சிஇங்(கு) இதனின்மேலத்
தருவ(து) என்?
மாட்சிஓர் குரங்கினால்
அழிந்து மாண்டதால்,—
ஆட்சியும் அமைவும்என்
அரசும் நன்(று)'என்ச,
சூழ்ச்சியின் கிழவரை
நோக்கிச் சொல்லினான் (118)

9 தாழ்ச்சி இங்கு இதனின் மேலத் தருவது என் – இதைவிட அவமானம் ஒன்றை எனக்குக் கொடுப்பதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது மாட்சி ஓர் குரங்கினால் அழிந்து மாண்டதால் – என்னுடைய பெருமையும் புகழும் ஒரு குரங்கினால் அழிந்தது — போயேபோய்விட்டது திரும்பி வராது— இந்த நிலையில். ஆட்சியும் அமைவும் - பிரஜைகளை ஆளகிறது என்றும், அமைதி நிர்வாகம் எல்லாம் ஒழுங்காய் நடக்கிறது என்றும் — அமைதியாய் இருக்கிற நிலைமை. என் அரசும் – ராஜாதி ராஜனாய் வீற்றிருக்கும் பவிசும். நன்றென்ச - ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறது என்று. சூழ்ச்சியின் கிழவரை நோக்கிச் சொல்லினான் – யோசனை செய்யக் கூடிய நிபுணர்களைப் பார்த்துச் சொன்னான்

குறிப்பு ராவணன் மனசில் உண்டான கசப்பு எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் வெளி வருகிறது என்பதைச் செய்யுளின் உருவம் காட்டுகிறது.

10. ராவணனது மனசில் அவமானத்தோடு சோகமும் வந்து தாக்குகிறது.

'மனுஷன் என்று சொல்லக் கூடாத ஒருவன், குரங்கென்று தான் அவனைச் சொல்லவேண்டும். அந்தக் குரங்கு ஏதோ ஒரு இடத்தில் தீயை வைத்தது. அந்த நெருப்பானது நாலா பக்கமும் பரவியது. நகரம் தொலைந்தது.'

'சுட்டது குரங்(கு), எரி
சூறை ஆடிடக்

கெட்டது கடிநகர்,
கிளையும் நண்பரும்

பட்டனர், பரிபவம்
பரந்த(து) எங்கணும்,—

இட்டஇவ் அரியணை
இருந்த(து) என்னுடல்!' (119)

---

10. எரி சூறை ஆடிட – நெருப்பானது நகரம் முழுவதையும் வளைத்து எரிக்கவும் கெட்டது கடி நகர் – நன்றாய்ப் பாதுகாக்கப்பட்ட இந்த இலங்கை நகரம் தகர்ந்து போய் விட்டது பரிபவம் பரந்தது எங்கணும் – எங்கே பார்த்தாலும் துயரந்தான் இட்ட இவ் அரியணை – அழகாக அமைத்து வைத்திருக்கிற இந்த சிம்மாசனத்தில் இருந்தது என் உடல் – உயிரற்ற நிலையிலேதான் இருக்கிறது என் உடல்

குறிப்பு: 'நாடு நகரம் எல்லாம் அழிந்துபோன பிறகு நான் ஒரு ராஜாவா! சிம்மாசனம் என்பதும் வேண்டுமா எனக்கு?' என்பது பாவம்.

அறிவு கைவிட்டது உன்னை

11. ராவணன் மந்திரிகள் முதலியோர் கூடிய சபையில் இருக்கிறான்.

அவமானமும் ஆங்காரமும் அவனது மனசை வந்து தாக்குகின்றன.

'கிணறுகளில் தண்ணீரா ஊறுகிறது, இரத்தம் அல்லவா ஊறுகிறது பூந்தோட்டங்களும் பூஞ் சோலைகளும், தண்ணீர்த் தடாகங்களும் பல இடங் களிலும் இருந்தன. அப்படி அழகினாலும் தன்மை யாலும் சிறந்திருந்த நகர் இப்போது எப்படி இருக் கிறது. ஒரே கொதிப்பாய்க் கொதிக்க அல்லவா செய்கிறது

'பெண்களின் கூந்தலிலிருந்து அகில்ப் புகையின் மணமும், கஸ்தூரித் தைலத்தின் மணமும் வருமே. அப்படி வரும்போது பெண்கள் வருகிறார்கள் என்று கட்டியம் கூறுவது போல் இருக்குமே. இப்போதோ–'

'ஊறுகின் றனகிண(று)
உதிரம்; ஊர்நகர்
ஆறுகின் றில(து)அனல்,
அகிலும் நாவியும்

11. அகிலும் நாவியும் கூறும் - அகில்ப் புகையும் கஸ்தூரி வாசனையும் வெகு தூரத்துக்கு வந்து வீசி மங்கையர் வருவதை எடுத்துக் கூறும்.

கூறுமங் கையர்நறும்
கூந்த லினசுறு
நாறுகின றது,நுகர்ந்(து)
இருந்தம் நாமெலாம்.' (120)

12. ராவணன் மேலும் பேசுகிறுன்.

'பகைவர்களைத்தான் நாம் ஒன்றும் செய்ய முடிய வில்லை, போகட்டும். இந்தக் குரங்காவது செத்தது, இப்போது அது இல்லைதான் என்கிற வார்த்தை யாவது நம்மால் ஏற்பட்டதா? இல்லை.'

'மறறில தாயினும
மலைந்த வானரம
இற(று)இல தாகிய(து)
எனனும வார்த்தையும

11 நறும கூநதலின சுறு நாறு கினறது - அததகைய வாசமுளள கூநதலிலிருநது இபபோது நெருப்புப பட்ட காரணததினுல துர் நாறறம் அலலவா வீசுகிறது நுகர்ந்து இருந்தம நாமெலாம - பரிமளம போல அலலவா அநதத் துர்நாறறததை அனுபவிததுக கொணடிருககிறேம், நாம் எலலாம்

குறிபபு கிணறறில இரததம் பெருகியது முதலான காரியஙகள் எலலாம் வெகு நாளைககு முன கணடவைகள் தான. ஆனுலும் ராவணனது மனசை விட்டுப போகவிலலை. அவமானமும ஆஙகாரமும் மனசுககு வநத போது கிணறறி லுளள இரத்தம நகரததின கொதிபபு எலலாம அப்படி அபபடியே புலனுக்கு வருகினறன

'நனருய உட்கொளளுகிறேம், அனுபவிக்கிறேம் நாமெல்லாம்' எனபதில ஆஙகாரத்தின பாவம் வேகததோடு தொனிக்கிறது.

12. மலைந்த வானரம் - நம்மை எதிர்தத குரங்கு (-அனுமன்). இற்று இலதாகியது - இறநது இலலை எனறு ஆயது .

பெறறிலம ; இறநதிலம்
எனனும் பேறலாஸ்

முறறுவ தெனஇனிப ;—
பழியின மூழகினும!' (121)

13. என்றும் மறக்கமுடியாதபடி அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டது ராவணனுக்கு, மனம் தளர்ந்து விட்டது. செயலற்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டான்,

இதைச சேனைத தலைவனாகிய பிரஹஸ்தன் என்பவன் பார்ததான் இபபடிச சோர்வடைந்து செயல் செயயாமல் இருக்கும் நிலைமை ஆபததை உண்டாக்கிவிடும் எனறு பயநதுபேச ஆரம்பிக்கிறான.

எனறவன இயமபலும,—
எழுநதி றைஞசினன

கனறிய கருஙகழலச
சேனை காவலன—

12 பெறறிலம் - நாம அடையவிலலை இறநதிலம எனனும பேறு அலலால - இறநது ஒழிய விலலை எனனும பாககியம் (-புகழ) அலலாமல. முற்றுவ தென இனி - இனி எனன நேரப போகிறதோ சொலல முடியாது. பழியின மூழகினும் - தீராப பழிககு உளளாகிவிட்டோம் இனி ஏது விமோசனம!

13 எனறவன இயமபலும - மேலே சொனனபடி ராவணன பேசி முடிககவும் எழுநது இறைஞ்சினன - எழுநது நினறு வணஙகியவனாய் கனறிய-மனம் நொநத. கருங்கழலச சேனை காவலன - இரும்புக கழலைக காலில அணிநத சேனைத் தலைவன-பிரஹஸதன.

'ஒனறுள(து) உணர்த்துவென்
ஒருஙகு கேள' என்று,

நிலறனன நிகழ்த்தினன
உறுததும நெஞசினன (122)

14 'நாம் எந்தக் காரியத்தையும் நோமுகமாய் வீர தத்துவத்துக்கு ஒததவாறுகச செயய வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு சாமானியப பட்ட மனிதாகளை ஏமாறறுகிறதும, அவாகளுடைய பெணகளைக் கள்ளததனமாயப பிடிததுக் கொண்டு வருவதும், கோழைகள் செயகிற காரியம் என்று முன்னமே சொன்னேன. அது தஙகளுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?'

'வஞசனை மனிசரை
இயறறி, வாளுதல

பஞசன மெலலடி
மயிலைப பறறுதல,

13 ஒனறு உளது உணாததுவென - ஒரு விஷயம் இருககிறது அதை நான சொலலுகிறேன. ஒருங்கு கேள என்று நினறனன - ஒதத மனததவனாய நீ கேடக வேணடும் எனறு சொலலி நினறவனாய நிகழததினன - பேச ஆரமபித்தான. உறுததும நெஞசினன - ராவணன் மனசிலப் படுமபடியாகச சொலல வேணடும் எனறு நினைததவனாய.

14 மனிசரை வஞசனை இயற்றி - சாமானியபபடட மனிதர்களை ஏதோ பொலலாதவாகள எனறு எணணி அவாகளை ஏமாறறுவதும வாளநுதல பஞசு அனன மெலலடி மயிலைப பற்றுதல - பிரகாசமான நெறறியாம்! பஞ்சுபோனற பாதமாம்! மயில போனற அழகாம்! எனறெலலாம எணணி எணணி ஒரு பெணணைக் கள்ளத் தனமாகப பிடித்து வருவதும்.

அஞ்சினர் தொழில்என
அறிவித் தேன் அது
தஞ்சென உணர்ந்திலை—
உணருந் தனமையோய்!' (123)

14 அஞசினர் தொழில என - கோழைகள செயகிற காரியம் எனறு. அறிவித்தேன - எடுததுச சொனனதில குறைவிலலை. அது தஞ்செனா உணர்ந்திலை - அதுதான கைக் கொள்ள வேணடிய காரியம் என்று நீ உணரவிலலை — (தஞ்சு-பறறுக கோடு) விதியின செயலதான என்ன! உணரும் தன்மையோய் - சகல காரியங்களையும் கறறு உணரக்கூடியவன தானே நீ

குறிப்பு. உணரக் கூடியவனுய இருநதும் உணராது போனது விதியின் செயல்தான எனபதில அருமையான பரிவு தொனிககிறது.

யாராவது மிஞ்சினார்களா!

15. பிரஹஸ்தன் என்பவன் ராவணனது சேனைத் தலைவன். ராவணனைப் போலவே அவனையும் அவமானமும் கோபமும் மனசைப் பிடுங்கித் தின்கின்றன. அவன் பேசுகிறான்

'அந்த மனிதர்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்கள். கரன் முதலியவர்களை எப்படியோ கள்ளத்தனமாகக் கொன்று விட்டார்கள். இப்போதே போய் அவர் களைத் தீர்த்துவிட வேண்டாமா?'

'கரன்முதல வீரரைக்
கொன்ற களவரை,

விரிகுழல உங்கைமூக(கு)
அரிந்த வீரரை,

பரிபவம் செய்ஞ்ஞரைப்
படுக்க லாது நீ

அரசியல அழிந்ததென(று)
அயர்தி போலுமால'   (124)

15 விரிகுழல உங்கை – விரிந்த கூந்தலோடு ஓடிவந்த உன் தங்கை சூர்ப்பணகையின் மூக்கு அரிந்த வீரரை – மூக்கை அரிந்த அந்தப் பொல்லாத வீரரை (—வீரரை: ஏளன வார்த்தை, கோழைகள் என்பது பொருள்.) பரிபவம் செய்ஞ்ஞரை – துயரத்தையெல்லாம் உண்டாக்கின வரை படுக்கலாது நீ – கொன்றுவிடாமல் ஏக சக்ராதி பதியாகிய நீ. அரசியல அழிந்தது என்று – ஏதோ அரசாட் சியே பிடுங்கிக் கொண்டார்கள் என்பதாக. அயர்தி போலுமால – வேண்டாதபடி திகைப்புக்கு உள்ளாகிறாயே!

16. 'யுத்தம் செய்து அதனால் உண்டான வெற்றி காரணமாக அல்லவா மூன்று உலகுக்கும் அதிபதியாக இருக்கிறாய் நீ'

'செற்றனர் எதிரெழுந்
தேவர் தானவர்

கொற்றமும் வீரமும்
வலியும் கூட்டற

முற்றிமூன் றுலகினு நீ
முதல்வன் ஆயது—

வெற்றியோ பொறைகொலோ
விளம்பல் வேண்டுமால்'. (125)

16. செற்றனர் எதிரெழும் - எதிர்ப்பவர்களாய ஒன்று சேர்ந்து போர்முனையில் எழும் தேவர் தானவர் - மிகப் பலசாலிகளான தேவர்கள் தானவர்கள். இவர்களது கொற்றமும் வீரமும் வலியும் - வெற்றிகளென்ன, வீரம் என்ன, பலம்தான் என்ன. கூட்டற முற்றி-எல்லாவற்றையும் ஒன்றும் இல்லாமல் தீர்த்து விட்டு. மூன்று உலகின் முதல்வன் ஆயது - வானலோகம், பூலோகம், பாதாள லோகம் ஆகிய மூன்று உலகங்களுக்குமே அதிபதி ஆனாய அல்லவா, அப்படி ஆனது வெற்றியோ - போர் செய்து வெற்றியால் ஆனதோ. பொறை கொலோ - பொறுமை யாய் இருந்துதான் ஆயதோ. விளம்பல் வேண்டுமால் - கொஞ்சம் தயவுசெய்து சொல்லேன் பார்க்கலாம்!

17 'நாம் என்ன செய்திருக்க வேண்டும். ஓடிப்போன குரங்கைத் தொடர்ந்து போய் இருக்க வேண்டும் குரங்கை ஏவிய அந்த மனிதர்களையும் கொன்றிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செயது நம்முடைய துனபத்தைத் தீர்த்திருக்க வேண்டும். அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை நாம்.'

'போயின குரங்கினைத்
தொடாந்து போய்,அதை

ஏயினர் உயிாகுடித்(து),
எவ்வந் தீாகலம;—

வாயினும மனத்தினும
வெறுத்து வாழதுமேல

ஓயுமநம வலி'என
உணரக கூறினை, (126)

17. ஏயினா - ஏவினவாகளுடைய. உயிாகுடிதது - உயிரை நீக்கி எவவம தீர்கலம் - துன்பத்தை நீககிக கொள்ள முயலவிலலை வாயினும மனத்தினும் வெறுத்து வாழ்து மேல - அந்த மனிதர்களை வாயினல வைது மனதினல வெறுத்துச செயல ஒனறும் செயயாமல பொழுது போக்கிக கொணடிருபபோமாளுல ஓயும் நம் வலியென - நமது சகதி எல்லாம் இலலாமலே போய்விடும் எனறு உணரக் கூறினை - ராவணன மனசில நன்ருயப் படும்படி பேசினை.

குறிப்பு அரககாகளுககுச் சேனைத் தலைவன பிரஹஸதன். ராவணனுககு வநத அவமானததைத் தாங்க முடியவிலலை அவனுககு. யுத்ததததுக்கான வேலை செயயாது சும்மா இருபபது பெருங கேட்டை விளைவிக்கும் என்று பயப்படுகிறன அநத பயததினல ராவணன மேல் கோபமே வருகிறது

18. பிரஹஸ்தன் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்தான். அவனுக்குப் பின் மகோதரன் பேச ஆரம்பித்தான். பிரஹஸ்தனை ஆமோதித்த முறையில்தான் அவனும் பேசுகிறான்.

மற்றவன் பின்னுற
மகோத ரப்பெயர்,
கற்றடந் தோளினன்
எரியுங் கண்ணினன் -
முற்றுற நோக்கினன்,
'முடிவும் அன்னதால்
கொற்றவ கேள்' என
இனைய கூறினன் (127)

18 மற்றவன் பின்னுற — பேசிய பின் பிரஹஸ்தனைத் தொடர்ந்த மாதிரியே. மகோதரப் பெயர் — மகோதரன் என்னும் பெயரைக் கொண்டவன் கற்றடந் தோளினன் — மலைபோன்ற தோளை உடையவன் எரியுங் கண்ணினன் — வீரா வேசத்தோடு சிவந்த கண்ணினனுய முற்றுற நோக்கினன் - சென்ற காரியம் வரும் காரியம் எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார்த்தவனுப முடிவும் அன்னதால் — பிரஹஸ்தன் சொன்னது சரிதான் அப்படித்தான் நடக்க வேண்டும். கொற்றவ கேள் என - வீர பராக்கிரமங் கொண்ட ராவணனே நான் சொல்லப் போவதைக் கேட்கவேண்டும் என்று. இனைய கூறினன் - பின் வருபவற்றைக் கூறினன்.

19. 'ராவணேசுவரனே! உன்னுடைய பராக்கிரமததை எளிதில் கணித்துவிட முடியுமா? தேவர்கள் என்றும், யக்ஷர் என்றும் தானவர் என்றும் மிக்க வலிமை பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள எல்லோரும் உனக்குத தோற்றுப் போனவாகள தானே?'

'தேவரு மடங்கினா,
இயககா சிந்தினா,

தாவருந தானவர்
தருககுத தாழநதனா,

யாவருட இறைவரெனை(று)
இறைஞசு மேனமையா

மூவரும ஒதுஙகினா
உனககு மொயமபினேய!' (128)

19. தேவரும மடஙகினா-மகா பலசாலிகளான தேவாகள எனறு சொலலப பட்டவாகள எதிா நிறகமுடியாமல புறஙகாட்டி ஓடினார்கள இயக்கா சிநதினர்-யக்ஷர் எனபவர் சிதறுணடு போனாகள. தாவரும தானவா-வெலல முடியாத தானவாகளும் தருக்குத தாழநதனா - வீரததால ஆகிய மேமபாடு இழநதவாகள ஆனாகள யாவரும இறைவரெனறு இறைஞசும மேனமையா மூவரும-எலலாரும் கடவுள எனறு வழிபடும உயரநதோரான பிரமமா, விஷ்ணு, சிவன ஆகிய மும்மூாத்திகளுமே ஒதுஙகினா உனககு - உனமுன நிறகமுடியாது ஓடிபபோய விட்டாாகள எனறு சொலல வேணடும் மொயமபினேய-யாராலும அசைகக முடியாத வலிமை உடைய ராவணனே!

குறிபபு மூவரும் ஒதுஙகினர் எனறலலவா வாாததை வருகிறது அபபடி வருமபோதுதான வீர வெறியின உணமையான தொனி கேட்கிறது.

என்னை ஏன் விடவில்லை போருக்கு?

20. மனத தளாச்சி ராவணனுக்கு உண்டாகி விடக்கூடாது என்று அவனைப பாாதது மகோதரன், 'தேவா மாததிரமா? மூவருமே நமக்குத தோற்று ஓடினவாகள தானே' என்று, ஆவேசததோடு பேசினுன்

மேலும் சொல்லுகிறுன

'உன்னைபபறறிததான் பாடுகிறுர்களே கவிஞா கள— கைலயஙகிரியைச் சிவபெருமான உடனேயே அஸதிவாரததோடு பெயாததுச செந்தூக்காயத தூக்கிய வீரன எனபதாகப பாடுகிறுாகளே!'

'வெள்ளியங கிரியினை
    விடையின பாகனோ(டு)
அள்ளினை தொடஎடுத்(து)
    ஆர்த்த ஆறறலாய,
சுள்ளியில இருந்துறை
    குரஙகின தோளவலிக்(கு)
எளளுதி போலுமநின
    புயததைத,— எமமொடும' (129)

20 வெள்ளியங கிரியினை - கைலயஙகிரியை. விடையின பாகனோடு — ரிஷபத்தை வாகனமாக உடைய சிவபெருமானோடு (பாகன வாகனத்தில ஏறிச செலுததுபவன). அள்ளி - அஸதிவாரததோடு, மணனோடு மணணையப பெயர்தது. விணதொட எடுதது ஆர்த்த ஆற்றலாய் — விணணையே தொடும்படியாகத தூககி அட்டகாசம் செய்தாய் என்று புகழுமபடியாகச சக்தி வாயநதவனே சுள்ளியில இருநதுறை — உலர்நது ஒடியக்கூடிய சிறு மரக குச்சியிலேயே இருநது வாழும் குரங்கின தோள வலிக்கு — அறபக் குரஙகொனறின தோள பலத்திறகு எதிராக வைத்து. எளளுதி - இகழ அலலவா செயகிறுய். நின் புயத்தை — உனனுடைய தோள் வலியை. எம்மொடும் — எங்களையும் சேர்த்துத்தான் இகழுகிறுய்.

21. 'ஏதோ கஷ்டம் இருக்கிறதாய்ச சொல்லு கிருய். இபபோது என்னைக் கொஞ்சம் விட்டுப்பார்.'

'இடுககினி இயம்புவ(து)
என்னை? ஈணடென

விடுககுவை யாமெனிலக
குரஙகை வேரறுத(து)

ஒடுககரும மனிதரை
உயிருண(டு), உனபகை

முடிககுவன யான'என
முடியக கூறினன (130)

21 இடுக்கினி இயமபுவது என்னை - இநதச சநதரப் பத்தில ஏதோ இடைஞசல இருககிறதாக எணணி அதை எடுத்துச சொலலுவது எநதவகையிலப பொருநதும ஈண்டு என்ன விடுக்குவையாமெனில - இபபோதே எனனைப பகைவர்மேலச செலல அனுபபினல குரங்கை வேரறுதது - குரஙகினததை இலலாமல ஆககி ஒடுக்கரும மனிதரை - ஏதோ வெலலமுடியாது எனறு சொலலுகிற அந்த மனிதரை. உயிா உண்டு - கொனறு. உன பகை முடிக்குவன் யான் - உனனுடைய பகையைத் தீாபபேன என முடியக் கூறினன் - என்று சநதேகத்துககு இடமில்லாமல்ச் சொலலித தீர்ததான்.

22. மகோதரனைத் தொடர்ந்து வஜ்ரதந்தன் என்பவன் பேசுகிறான்

'மனிதர்கள், குரங்குகள் என்று வந்திருக்கிறார்களே! அவர்களைத் தரையோடு தரையாய்த் தேய்க்க வேண்டும் என்று சொல்''

'போயின மனிசரைக,
குரஙகைப பூமியிலத

தேயுமின கைகளால,
தினமின, எனறமை

ஏயினை யிருககுவ
தனறி, யெனனினி

ஆயுமி(து)! எமவயின
அயிாபபுண டாஙகொலோ!' (131)

22 போயின மனிசரை – இஙகு வநதிருக்கிறாகளே மனித ஜனமஙகள், அவாகளை குரஙகை – அவாகளோடு வநதிருககிற குரஙகுக கூடடஙகளை பூமியிலத தேயுமின கைகளால – தரையோடு தரையாயக் கைகளாலத தேயததுவிடுஙகள தினமின – தினறு விடுஙகள எனறமை ஏயினை யிருக்குவ தனற–எனறு சொலலி எஙகளை ஏவிவிட்டுச சுமமா இருபபது அலலாமல, எனஇனி ஆயுமிது–என இனிமேலும யோசனை பணணி மனசைப புணணுககிக கொளள வேணடும். எம்வயின அயிாபபு உண்டாஙகொலோ – எஙகளிடததில உனககுச சநதேகம் ஏதேனும் தோனறி விடடதா?

28. 'உலகத்தில் எங்கே இருந்தால்த்தான் என்ன! உன்சொற்படி கேட்டு நடவாத பகைவர்களை, நிர்மூலம் செய்தேன். அந்த விதமாக உனக்கு அடிமைத் தொழில் புரிந்தவன் அல்லவா நான். அப்படி யிருக்கத் தவறின செயல் என்னிடம் ஏதேனும் உண்டென்று சொல்ல முடியுமா? இல்லையே!

'எவ்வுல கத்தும்நின்
ஏவல் கேட்கிலாத்

தெவ்வினை அறுத்(து)உனக்(கு)
அடிமை செய்தயான்,

தவ்வரு பணியுள
தாகத் தான்கொலோ

இவ்வினை என்வயின்
ஈகலா' தென்றான் (132)

28 தெவ்வினை அறுத்து - பகையை இல்லாமலாக்கி, (தெவ்-பகை) உனக்கடிமை செய்த யான்-உனக்கு அடிமைத் தொழில் புரிந்த நான் தவ்வரு பணி - தவறின செயல் உளதாகத் தான்கொலோ-உண்டென்று எண்ணித் தானோ. இவ்வினை என்வயின் - இந்தப் போர்த் தொழிலை என்வயின் ஈகலா தென்றான்-என்னிடம் கொடாமல் இருப்பது என்று மனம் புழுங்கிச் சொன்னான்

குறிப்பு போர் புரிவதற்கு இடமில்லையே என்று புழுங்குகிறது வஜ்ரதந்தனது உள்ளம். வீர தத்துவம் அப்படியெல்லாம் ஆட்டுகிறது உள்ளத்தை.

செல்ல வேண்டும், அவ்வளவுதான்!

24. ராவணனைப் பார்த்து, 'தேவர்களும் மூவர்களுமே பயந்து ஓடிவிடுவார்கள், வெறும் மனிதர்களைப் பற்றி யோசிக்கவும் வேண்டுமா நீ?' என்பதாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த வஜ்ரதந்தனை, 'அப்படியே நில் பேசாதே' என்று விலக்கினுன் துன்முகன் என்பவன். அவன் ராவணனை நோக்கி 'உன்னுடைய வீரச் செயல்களைப் பார்த்துத்தானே இருக்கிறேன். இப்போது என்ன! ஒன்றுக்கும் ஆகாத கோழை போல் உட்கார்ந்திருக்கிருயே' என்று சொல்லி வீராவேசத்துடனே பேசுகிருன்.

'நில நில'என(று) அவனதனை
விலககி;— 'நீயிவண

எனமுனும எளியைபோல
இருநதி யோ'என,

மனமுகம நோககினன,
வணஙகி வனமையால்த்

துனமுகன எனபவன
இனைய சொலலுவான (133)

24 அவனதனை விலக்கி - வஜ்ரதந்தனை விலக்கி. மனமுகம் நோக்கினன் - ராவணனை நோக்கினவனுய. வனமையால - வீராவேசத்தோடு. இனைய சொலலுவான்-கீழே வருவனவற்றைச் சொன்னுன்.

25. துனமுகன சொல்லுகிருன்

'உனனுடைய வீரம் எலலாம் தெரியாதா எங்களுக்கு? எட்டுத் திக்குகளேயும தாஙகிக் கொண்டிருக்கிற யானேகள, உன பலததைப பாாக்கும் போது வலியற்றன என்று தானே சொல்லவேணடும்.

'தேவாகளும் வலியறறவாகள் தான. சிவ பெருமானுடைய கைலேயஙகிரி ஒரு கிடைசசிதானே-' எனபதாக ஆரம்பிக்கிருன

'திககயம வலியில,
தேவா மெலலியா,

முககணுன கயிலேயும
முரணஇன(று) ஆயது,—

மககளும குரஙகுமே
வலிய ஆமளனின

அககட! இராவணற(கு)
அமைநத(து) ஆறறலே!' (134)

25 மக்களும குரங்குமே வலிய ஆமளனில - மககளும் குரஙகும் ஒரு லக்ஷயமா உன வீரததுக்கு. அபபடி லக்ஷயமாய் இருநது விட்டால், அடடா! உன்னுடைய வீரததை என்ன எனறு சொலல. அக்கட - அடடா. ஆற்றலே - வீரம - பொலலாத வீரம் தான்!

குறிப்பு பாராட்டும் இகழ்ச்சியும் கலநது ஒலிககிற பாவம் பாடலில் அழகாய அமைநதிருக்கிறது. அபூர்வமான பாடல். .

26. எரிச்சலும் ஹாஸ்யமும் கலந்த வாருக வார்த்தைகள் வருகின்றன, துன்முகன வாயிலிருந்து

'ஆழ்ந்த யோசனைக்காக மந்திரிமாரகளைக் கூட்டி ஆலோசிக்கும் ராவணனே! நான சொல்லுவதைக் கேள், ஆலோசனை என்ன ஆலோசனை!'

'கண்ணிய மந்திரங்
கருதும காவல!

மண இயல மனிசருங
குரஙகும, மறறவும

உணணிய அமைநத,—
உணவுக(கு) உடகுமேல,

திணணிய அரககரிலத
தீரா யாவரே! (135)

---

26 கணணிய மநதிரம - ஆழநத யோசனைககான இநத மநதிரி சபையை. கருதும காவல - ஏதோ உபயோகமான யோசனை சொலலுவார்கள எனறு எணணுகிற அரசனே மணணியல மனிசரும குரஙகும மறறவும உணணிய அமைந்த - நாம தினபதறகாகத தானே மனிதா, குரஙகு, கரடி முதலான பிராணிகள இநத உலகததில திரிகினறன, உணமை இபபடி இருகக உணவுக்கு உடகுமேல - தின பதறகு அரககா பின வாஙகுவாாகள எனறால திணணிய அரக்கரில - வாட்ட சாடடமாய இருககிற இநத அரக கரைபபோல தீரா யாவரே - தைரியவானகள யார் இருக கிறார்கள உலகததில! சுததக கோழைகள எனபது குறிபபு.

குறிபபு தினனுகிறது எனறால ஏதோ ஆகாரமாக்கிக கொளளுதல எனபதலல பொருள வேரோடு அழித்து விடுதல எனபதுதான விஷயம்

27. 'ஒருவருக்குச் செய்யக்கூடியது இது என்பதாக ஒரு விஷயம் இருக்கும். உறுதியாக சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாமல் செய்து முடிக்கும் காரியமும் உண்டு. வெற்றியே லக்ஷ்யமாகவும் இருக்கும். தந்திரமான காரியம் என்றும் உண்டு. இவ்வளவும் இப்போது நமக்கு ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. முதலில், அந்த மனிதர்கள் இருக்கிறார்களே, அந்த இடத்திற்கு நாம் போக வேண்டும்.'

'ஒல்வது நினையினும்
உறுதி ஓரினும்

வெல்வது விரும்பினும்
விளைவு வேண்டினும்—

செல்வதும் அவருழைச்,—
சென்று, தேயத்(து)அறக்

கொல்வதும் கருமமென(று)
உணரக் கூறினன். (136)

27 ஒல்வது - செய்யக் கூடியது இது என்ற நிலையில இருந்தாலும். செல்வதும அவா உழை - பகைவா இருக்கும இடத்திறகுச செல்வதும சென்று தேயதது அறக் கொல வதும் - பின்வாஙகாமல யோசனை பணணமல் அப்படியே போய, மிச்சம் இல்லாமல பகைவாகளை எல்லாம் கொன்று விடுவதும்

குறிப்பு 'உணரக கூறினன' உணமையிலேயே துனமுகனுடைய காரமான ஹாஸ்யஙகள ராவணனது இதயத்தில தாககவே செயகின்றன. பாடலகள அததகைய பாவத்தில் அமைநதிருககின்றன.

இனி பேச்சு இல்லை!

28. 'உடனே அந்தப் பகைவர் இருக்கிற இடத்துக்கு நடக்க வேண்டும். அப்படியே அவர்களைக் கொல்ல வேண்டும்' என்று பேசி முடித்தான் துன்முகன்.

துன்முகன் பேசி முடித்த மாத்திரத்தில் மா பெரும் பக்ஷன் என்ற வீரன் துன்முகனைப் பார்த்துப் 'பேச்சை நிறுத்து' என்று கையினால் ஜாடை காட்டி விட்டுப் பேச ஆரம்பிக்கிறான். 'இனி நமக்கு கோபமாவது வீரமாவது ஒன்றும் இல்லை'.

காவலன் கண்ணெதிரா
அவனைக் கைகவித்(து),
'யாவதுண் டினிநமக்(கு)'
என்னச் சொல்லினன்
'கோபமும் வன்மையும்
குரங்குக் கே'என்று.
மாபெரும் பக்கன்என(று)
ஒருவன் வன்மையினன். (137)

28 காவலன் கண் எதிர் - ராவணனுக்கு எதிரிலேதானே அவனைக் கைகவித்து-துன்முகனைப் பேச்சை நிறுத்தச் சொல்லி வன்மை-வீரம். குரங்குக்கே என்று - நமக்கில்லைதான் என்று கோபமாயச் சொன்னான். பக்கன்-பக்ஷன்

குறிப்பு 'கோபமும் வீரமும் குரங்குக்குத்தான் நமக்கேது?' என்று கோபாவேசத்தில ஏளனம் பண்ணுகிற காரியம் வெகு ரஸமானது.

29. அந்த சபையில் மாபெரும் பக்ஷன் மேலும் சொல்லுகிறான்

'நம்முடைய முன்னோர்களிடம் அரிய வீ ர ம் இருந்தது. அவர்களில்ச சிலர் யு த் த ம் செய்து உயிரை விட்டார்கள். அப்படி உயிரை விட்டபோது அவர்களுடனேயே,நடந்து போய் விட்டதோ அந்த வீரம்?'

'மூந்தினா முரணது,
சிலவர் மொய்அமர்

நந்தினா தமமொடு
தனி ந டந்ததோ

வந்தொரு குரஙகிடு
தீயின வனமையால்

வெநததோ, இலங்கையோ(டு)
அரககா வெமமையும. (138)

29. மூந்தினர் - நம்முடைய மூதாதைகளான வீர அரக்கர், முரண் - வீரம் சிலவர் மொய அமா நந்தினர் தம்மொடு—தொடர்நது செயத யுத்தத்தில்ச் சிலர் இறந்து விட்டனா அவருடன, தனி நடநததோ—வானுலகை நோககிக் கம்பி நீட்டி விட்டதோ அநத முரண தீயின வன்மையால — அனுமன கொளுத்திய தீ யி ன் வனமையால வெநததோ இலங்கையோடு அரக்கர் வெமமையும — அனுமனிட்ட தீ அவ வளவு பொல்லாததா, அதன வேகததால் அரககரது வீராக கினியும் வெநதுபோய விட்டதோ—இலங்கையோடு தான்!

குறிப்பு ஒரு தீ மறறொரு தீயை ஒழித்து விட்டதோ! —ஆங்கார பாவம் அழகாய் வந்திருக்கிறது செயயுளில்.

30. 'மனுஷன் குரங்கை ஏவுவதாம், அந்தக் குரங்கு வந்து நம்முடைய ஊரை எரித்து விடுவதாம், அழகு அழகு! வெகு அழகு!'

'மானிடா ஏவுவார,
குரஙகு வநதிவ்வூர

தானஎரி மடுபபது!
நிருதா தானையே

ஆனவா அதுகுறித் (து)
அழுங்கு வார!எனின,—

மேலநிகழ வதறகினி
விளமபல வேணடுமோ?' (139)

31. கோபம் மேலும் பொங்குகிறது மாபெரும் பக்ஷனுக்கு.

30 நிருதர் தானையே ஆனவர் — ராக்ஷஸ வீரர்களா லேயே ஆகிய சேனை. அது குறித்து அழுங்குவார் எனின — தீ வைதது விட்டுப போனதையே எணணி எணணிப பயநது சோர்வார்கள எனறு ஏறபட்டு விட்டால மேல நிகழவது—நாம் அதோகதி தானே.

'இந்த விதமாக ஒரே படியாய் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறேனே, இந்தப் பேச்சு இனிமேல் இல்லை. வேறு என்ன தைதை எணணை?'

' நினறுநின றிவைசில
விளமப நோகிலென

நனறினில நரரொடு
குரங்கை நாமஅறக

கொனறுகின(று) அலல(து)ஓா
எணணம கூடுமோா'

எனறனன இகலகுறித்(து)
எரியும கணணிறைன (140)

31. நனறினில-நலல முறையிலததானே இகல குறித்து எரியும் கணணினை – யுததததை எணணின மாத்திரததில்க கண அககினிபோல்ச சிவநது விட்டது அரககனுககு.

குறிபபு மனிதரையும் குரஙகையும் தினறுலொழிய அறிவு தொழிறபடாது போலிருக்கிறதே, எனறு சொல்லத் தோனறுகிறது, ஆங்காரத்தாலும் அவமானத்தாலும் மாபெரும் பக்ஷனுககு.

வேறு என்ன செய்யவாம்!

32. மாபெரும் பக்ஷன் இவ்வளவும் பேசினன். ஆனல் ராவணனிடத்திலக் கண்ட சோர்வு மாறியதாக இல்லை.

பிசாசன் என்பவனுக்குக் கோபம் அபாரமாக வந்து விட்டது ஆனல் பேசசு சுருங்கி விட்டது.

'இனி நாம் எஙகேயாவது போயத் தொலைய வேண்டியதுதான' என்று நொந்து கொள்ளுகிருன்.

'திசாதிசை போதுமநாம்;
அரசன செயவினை

உசாவினன உட்கினன;
ஒழிதும வாழவெ'னருன்,

பிசாசனென ஒருபெயர்
பெறற பெய்கழல

நிசாசரன, உருபபுணா
நெருபபின நீர்மையான (141)

---

32 திசாதிசை போதும் நாம - நாம் இநத நாட்டை விட்டு நாலா திசையும ஓட வேணடியதுதான். அரசன செயவினை உசாவினன உடகினன - ஆளுகிற அரசனதான, என்ன செயகிறது என று கேட்க ஆரமபிதது விட்டானே!- பயந்து விட்டானே. ஒழிதும வாழவு எனருன - இனி வாழ்வாவது ஒனருவது - செதறொழிய வேணடியதுதான, எனபதாக எரிசசலோடு பேசுகிருன. பெயகழல நிசாசரன - வீரக கழலை அணிந்த அரக்கன உரு, புணா நெருப்பின நீர்மையான - மனித உருவததைக்கொணட நெருப்புககுச சமானமானவன் — நெருப்பே அரகக உருவம் எடுததது போலிருநதது, அவனைப் பார்த்தபோது நீர்மையான் தன்மையான

33. அடுத்தாற்போல் சூரியசத்ரு என்பவன் தன் எரிச்சலைக் காட்டுகிறான்.

'ராவணன் தன்மை இதுவானால், யோசனைக்கான காரியமும் இதுவானால் நம்மைப் பற்றி என்ன சொல்லிக்கொள்வதோ தெரியவில்லை!'

'ஆரியன தன்மை
ஈதாயின, ஆயவுறு

காரியம ஈதெனில,—
கண்ட ஆறறினால்ச்

சீரியா மனித்தரே!
சிறியம யாம!' எனாச

சூரியன பகைஞனஎன(று)
ஒருவன சொல்லினான (142)

33 ஆரியன - ராவணன ஆயவுறு காரியம் - யோசனை செயகிற காரியம். கணட ஆறறினால - ஏதோ கேட்டறிநத காரியம அலல, கணகூடாகப பார்த்த முறையிலேயே. சீரியர் மனித்தரே - மனுஷப் பயலகள்தான் மேலானவர்கள்! வெகு அழகு!

34\. யக்ஞ சதரு (-வேள்விப் பகைவன்) என்பவனுக்கு நடக்கிற காரியத்தை நினைக்கவே முடியவில்லை.

'ஆள்வினை நிலைமையீ(து);
அரககா ஆறறலீ(து)!

தாழுவினை இதனினமேலப
பகரத தக்கதோ!

சூழுவினை மனிசரால
தோனறிற ருமே!' என,

வேளவியின பகைஞனும
உரைத்து வெளகினன. (143)

35\. கடைசியாக தூம்ராக்ஷஸன் (-புகைநிறக் கண்ணன்) முடிவு கட்டி ஒரே வார்த்தையாகப் பேசுகிறன்.

34\. ஆள வினை நிலைமை ஈது - செய்ய வேணடிய காரியம் இதுவாம், ரொம்ப அழகு. யோசனை செய்வது தானே - செயய வேணடிய காரியம், பலே பலே! அரக்கர் திறமும் கூடிக் கூடிப் பேசுகிறதுதான. வேறு எனன செயய? தாழவு இனி இதனின மேலப பகரத்தக்கதோ - இதை விடக கேவலமான காரியம ஒனறை நம்மைக் குறிததுச் சொல்லத்தான முடியுமா. சூழுவினை மனிசராலத் தோன்றிற்றும் - பூர்வ வினை வநது நம்மைத தொலைக்க வேணடுமென்று எணணினால, கேவலம், மனிதரைக் கொணடா நம்மைத் தொலைக்க வேண்டும், அழகு அழகு!

'மனுஷர்களோடு, என்று சொல்லுவதில் பயனில்லை, சிவபிரானோடு என்றாலும் போர் செய்வது ஒன்றுதான் தக்க காரியம்.'

'தொகைநிறைக் குரங்குடை
மனிதர்ச் சொலலினஎன் !
சிகைநிறச் சூலிதன
திறத்தின செல்லினும,
தகையுடைத் தாமஅமா
சமைதல தான'என
புகைநிறக் கணணனும
புகனறு பொஙகினன (144)

36. யுததம் செயது செயது பழகிவிட்டால் ஒரு வெறி உண்டாகிவிடும் அந்தத திமிர் அவர்களை என்ன எல்லாமோ செயயச் சொல்லும், பேசச் சொல்லும், தலைவனையே நோககி முரட்டுத்தனமாகப் பேசச் சொல்லும்.

35. தொகைநிறைக் குரங்கு உடை மனிதர்-எண்ணிக்கையில் மிகுநத குரங்குச் சேனையை உடைய மனிதரை. சிகை – சுவாலை. சிகைநிறச் சூலிதன் திறத்தின் செலலினும் – அக்கினி சொரூபமான சூலாயுததனதை ஏந்திய சிவ பெருமானோடு எதிர்ததுச் செலலுதல என்றாலும். அமர் சமைதல – போர் செய்தலே. தகையுடைத்தாம் – தகக காரியம் ஆகும். புகன்று பொங்கினன் – சொலலிக கோபாவேசத்தில எழுகிறான்.

மேலே சொன்ன வெறிகொண்ட பேச்செல்லாம் சபையில் இருந்த மற்ற வீரர்களையும் கோப வெறிக்கு உள்ளாக்கி விட்டது.

மற்றவன் பின் உற்று
 மற்றை யோர்களும்,

'இற்றது வேல்நலம்,
 எண்ணல் மற(று)இல்' என(று),

உற்றன உற்றன
 சொல்லி ஓங்கினார்,

புற்றுறை அரவெனப்
 புழுங்கும் நெஞ்சினார் (145)

36. மற்றவன் பின் உற்று – புகைகிற கண்ணன் பேசி முடித்தானே இல்லையோ, உடனே தான் இற்றதுவே நலம்–ஆம்; இதுவே சரியான காரியம். எண்ணல் மற்று இல என்று – எண்ணுவதற்கு வேறு ஒரு காரியமும் இல்லை என்று புற்று உறை அரவெனப் புழுங்கும் நெஞ்சினர் – புற்றில் வாழும் சர்ப்பமே போல சீறுகிற நெஞ்சினர். உற்றன உற்றன சொல்லி ஓங்கினார் – வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் அப்படி அப்படியே சொல்லி ஓரே கத்தாய்க் கத்தினார்கள்.

குறிப்பு அரசியலப் பொறுப்பு என்பதில் கவனத்தைச் செலுத்தாதவர்களான மேலே சொன்ன போர்த் துறையாளர் இப்படியெல்லாம் சொன்னார்கள.

பொறுப்பை உணராதவர்கள் எப்படிப் பேசுகிறார்கள் என்பதை இனிப் பார்க்கலாம்.

வேரோடு ஒழிக்க வேண்டும்!

37 பொறுப்பற்ற சில சில்லறை அரக்கர்கள் பேச்சு அடங்கும்படியாகக் கும்பகர்ணன் பேச வருகிறான்.

ராவணனது அடுத்த தம்பி அவன். பொறுப்பில்லாமல் அவன் பேசமுடியுமா? முடியாது.

கத்திக்கொண்டிருந்த அரக்கர்களை எல்லாம் விலக்கிக்கொண்டு முன்னே வருகிறான். இன்னது செய்யவேண்டும் என்று தெரியாத பெரிய ஆசாமிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் 'உட்காருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, அரசன் முன்பாக வந்து பேசுகிறான் கும்பகர்ணன்.

'என்னை உன் தம்பி என்று மதிப்பாயானால், நான் சொல்லுவது இது.'

சந்தம்

தான னன தன்ன னன
தன்ன னன தன ன

'வெம்பி கல்அ ரக்க ரை
விலக்கி, வினை தே ரா

நம்பி யாரி ருக்க' என —
நாய கனை முன் று,

---

37 வெம்பு இகல - ஒரே வெறியில போருக்காக நிற்கும். வினை தேரா நம்பியர் - விஷயம் தெரியாது, ஆனால் பெரும் பதவியில் இருப்பவர்கள். நாயகனை முன்று - இராவணன் முன்னிலையில் வந்து.

'எம்பி என இற்கில் உரை
செய்வல் இதை,' என ளு.

கும்ப கரு ணபபெ யரி
ளுனஇ வைகு றித் தான. (146)

38. 'பிரம்மனுடைய வம்சத்தில் பிறந்து, உயர்ந்த குடிப் பிறப்புக்கு உரியவன் நீ! எத்தனையோ நூலைக் கற்று அதன்படியே நடந்து வந்தவன்.'

'நீஅ யனமு தறகு லம
அதற(கு)ஒ ருவன நின ருய,

ஆயி ரமம றைபபொ ருள
உணாந(து) அறி வமைந் தாய,

37 எம்பி என இறகில - தம்பி எனறு எனனை மதிப்பா யாலல. குறிததான் – விஷயததைதத தெளிவாயச் சுட்டிச சொனளுன.

38. நீ அயன் முதற்குலம் அதற்கு ஒருவன நினருய – பிரம்ம குலம் எனற குலததின் பெருமைக்கு ஒத்தவளுய நீ ஒருவன தானே இருக்கிருய், (தினருய தனித்த பெருமை யுடன இருககிருய்) அறிவு அமைந்தாய நீவினை நயப்புறுதல

தீவி னைந யப்பு றுதல்
செய் தனை,— தெரிந் தால்,

ஏயி னஉ றத்த கைய,
இத்து ணைய வே யோ!' (147)

39. 'கீழே உள்ள நிர்வாகஸ்தர்களுக்குப் பய பக்தி இராதே, அரசாங்கம் குலைந்தல்லவா போய் விடும்' என்று உண்மையிலேயே பயப்படுகிருன் கும்பகர்ணன்

செய்தனை – ஆனல இப்போது தீய செயலகளைச செயய லாம் என்று எண்ணிவிட்டாய். தெரிநதால – நீ செய்த காரியத்தைக கொஞ்சம் நிதானித்துப பார்த்தால ஏயின – இதுகாறும் நோநதுள்ள கேடும உறத தகைய – இனி நேரக்கூடிய கேடும்- இத்துணையவேயோ – இநத அளவுட னேயா நிறகும்?

குறிபபு பெரிய சாம்ராஜயத்தை, சசசரவுகள ஏறபடாமல அமைதியாய நடதத வேணடும் எனருல நிர்வாகததில, நேர்மையும் ஒழுஙகும் இருககவேணடும. அத்தகைய நிர்வாகததை எநத விதத்திலும் அரசாங்கம் காக்க வேண டும் எனபது தறகாலததிய சாம்ராஜ்யஙகள் லக்ஷ்யமாய்க் கொணட கொளகை. கம்பர் காலததிலும் அந்தக கொள்கை இருந்தது. பொறுப்புணர்ச்சியில நின்று சாதிககும் கும்பகர்ணனுன பாததிரததைக் கொணடு அந்த அரசியல உண்மையை வெளியிடுகிருர் கம்பர்.

'யாதொரு பழுதும் இல்லாத ஒருவனது மனைவியைக் கொடுஞ் சிறையில் வைக்கிறது என்பது ஏற்பட்டுவிட்டால் நீயாவது உன் நிர்வாகமாவது! ஒன்றும் இராது!'

'ஆசில் பர தாரம் அவை
வெம்சிறை அடைப்பேம்!

மாசில் புகழ் காதல் உறு
வேம்! வளமை கூரப்

பேசுவது மானம், இடை
பேணுவது காமம்!—

கூசுவது மானுடரை,
நன்று நம கொற்றம்!' (148)

40. இத்தனை கடூரமாக அண்ணனைக் கண்டித்துப் பேசுகிறான் கும்பகர்ணன். ஆனாலும் ராஜ்யம் போய்விட நேர்ந்தால் குலத்தோடு எல்லாரும் நாசமாய்ப் போய் விடுவோமே என்ற பயமும் உள்ளத்தில் பாய்கிறது. என்ன செய்வான் கும்பகர்ணன்!

39. மாசில் புகழ் காதல் உறுவேம் - குற்றம் இல்லாத புகழ் வேண்டும் என்று வேறு ஆத்திரப் படுவோம். வளமை கூறப் பேசுவது மானம் - வள்ளல் வாசிக் கணக்கில் மானத்தைப் பற்றி ரொம்ப ரொம்ப அளப்போம். இடை பேணுவது காமம் - ஆனால், இவ்வளவு வெளி வீச்சுக்கும் இடையே அவமானப்பட வேண்டியதான காமத்தில் நாட்டம். எப்போது உள்ளத்தில் நேர்மை இல்லையோ அப்போது மனிதரை எண்ணிப் பயப்பட வேண்டியதுதான், பிறகு வீரம் ஏது நமக்கு?

'என்ன தவறு நேர்ந்தாலும் அரசனையும் நாட்டையும் காப்பாற்றி ஆக வேண்டுமே. கொஞ்சம் இளக்காரமாக இந்தச் சிறு பகையை நடத்தி விடுவோமானால், அடுத்த நிமிஷம் எப்படி யெல்லாமோ பகைவர்கள் நாலாபக்கமும் கிளம்பி விடுவார்களே' என்று பதைபதைக்கிறான்.

'எதிரி படையைத் திரட்ட ஆரம்பிக்கும் முன்ன தாகவே நாம் ஒரு நாளிலேயே கடலைக் கடந்து அங்கே போய் விடவேண்டும்' என்று ஆத்திரத்தோடு சொல்லுகிறான்.

'ஊறு படை உறுவதன்
முன்னம, ஒரு நாளே
ஏறு கடல ஏறி, நரன
வானராகள எல லாம
வேறு பெயராத வகை
வேரொடுமஅடங்க
நூறுவது வேக ருமம'
எனபது நுவனறான (149)

40 ஊறு படை - வலியுள்ள சேனை. உறுவதன முன்னம் - திரளவதற்கு முன்னதாகவே. ஏறு கடல ஏறி - கொந்தளிக்கும கடலைக் கப்பல மூலமாகக் கடந்து. வேறு பெயராத வகை - அயலிடம் பெயர்ந்து போயவிடாத படி. நூறுவதுவே கருமம் - கொன்றுதீர்ப்பதுவே நம்மு டைய கடமை. எனபது நுவன்றான - என்ற விஷயத் தைச சொல்லிவிட்டான

குறிப்பு. உயர்ந்த லக்ஷயத்தோடு கூடிய பாத்திரம் கும்பகர்ணன் என்பது பேசசிலத் தொனிக்கிறது.